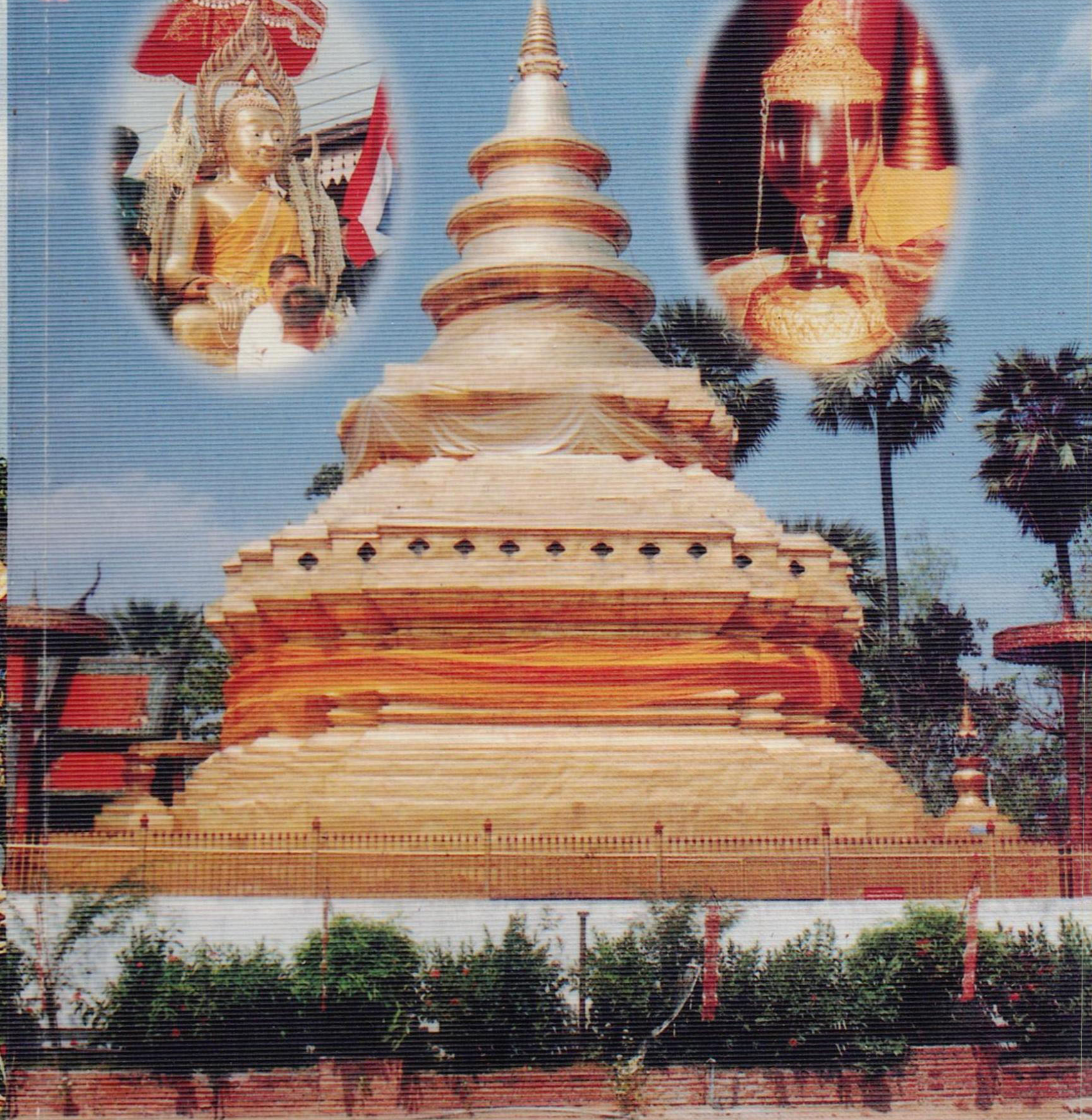
ตำนานพระทักขิณโมลีธาตุ
และประวัติหลวงพ่อเพชร

วัดพระธาตุศรีจอมทองวรวิหาร
อำเภอจอมทอง จังหวัดเชียงใหม่

พิมพ์เผยแพร่ ๓ ภาษา

ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และภาษาล้านนา

พระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณ ดร.พระราชพรหมาจารย์

(พระอาจารย์ทอง สิริมงฺคโล)

เจ้าอาวาสวัดพระธาตุศรีจอมทองวรวิหาร

เจ้าคณะอำเภอฮอด จังหวัดเชียงใหม่

หัวหน้าพระวิปัสสนาจารย์ ภาคเหนือ

ตำนานพระทักขิณโมลีธาตุ
แห่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
และ
ประวัติหลวงพ่อเพชร

จัดพิมพ์เป็นที่ระลึก

ในงานทำบุญฉลองอายุครบ ๗๗ ปี ๕๖ พรรษา

และ

ฉลองสมณศักดิ์ – พัดยศ

ของ

พระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณ ดร.พระราชพรหมาจารย์

(พระอาจารย์ทอง สิริมงฺคโล)

ณ วัดพระธาตุศรีจอมทองวรวิหาร

วันที่ ๒๑ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๓

คำนำ คำปรารภ

มีพุทธภาษิต คือคำสอนของพระพุทธเจ้า พระองค์ทรงตรัสไว้ว่า “ปัญญาย่อมเกิดเพราะการประกอบ” เราจะเกิดปัญญาวิจารณ์สรรพสิ่งทั้งปวงให้รู้จักคุณค่าของสิ่งที่มีอยู่ในโลกวันนี้

คำว่า **พระธาตุ** คำว่า **พระพุทธ** ที่พระพุทธองค์ทรงมอบให้ปวงสัตว์เพราะจะให้เกิดบุญกุศลมหากุศลแก่ผู้ได้ไว้สักการะบูชา เพราะพระธาตุและพระพุทธเป็นเจดีย์ประเภทหนึ่ง ซึ่งเจดีย์ในโลกนี้พระพุทธองค์ทรงสถาปนาไว้ ๔ ประเภท คือ ๑. อุเทกเจีย์ ๒. ธาตุเจดีย์ ๓. บริโภคเจดีย์ ๔. ธรรมเจดีย์

ขอแนะนำเจดีย์ทั้ง ๔ คือ **อุเทกเจดีย์** ได้แก่ พระพุทธรูป เช่น พระพุทธรูปเพชร ตามภาษาของมนุษย์ว่า**หลวงพ่อเพชร**

ธาตุเจดีย์ ได้แก่ พระธาตุของพระพุทธเจ้า เช่น พระทักขิณโมลีธาตุเจ้าจอมทอง วัดพระธาตุศรีจอมทองวรวิหาร เป็นธาตุกระดูกเบื้องขวาพระเศียรของพระพุทธเจ้า

บริโภคเจดีย์ ได้แก่ ต้นศรีมหาโพธิ์ บาตร เป็นต้น

ธรรมเจดีย์ ได้แก่ พระไตรปิฎก ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ เป็นต้น

เพื่อประดับความรู้ ขอท่านเสียสละเวลาดูประวัติพระธาตุและพระพุทธ (คือหลวงพ่อเพชร) จะเกิดศรัทธาเลื่อมใสเป็นมหากุศลยิ่ง ๆ ขึ้นไปแล

อาจารย์ขออนุโมทนากับลูกศิษย์ทั้งหลายที่ได้พิมพ์หนังสือนี้ถวายในโอกาสที่ได้ทำบุญเนื่องด้วยทำบุญวันเกิดและฉลองสมณศักดิ์ในครั้งนี้ ขออำนวยพรให้ท่านทั้งหลายจงประกอบด้วยพรทั้ง ๔ ประการทุกท่านเทอญ

พระราชพรหมาจารย์

เจ้าอาวาสวัดพระธาตุศรีจอมทองวรวิหาร

เจ้าคณะอำเภอฮอด จังหวัดเชียงใหม่

วันที่ ๒๑ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๓

คำนำในการพิมพ์ครั้งที่ ๒

"นิพฺพุเต โลกนาถมฺหิ สมฺพุทฺเธ อคฺคปุคฺคเล ปฏิมา โพธิรุกฺขาจ ถูปาจ ชินธาตุโย จตุราสีติสหสฺส ธมฺมกฺขนฺธา สุเทสิตา อคฺคปฺปวตฺตนฏฺฐาเน ฐปิตา โหนฺติ ปาณิณํ"

เมื่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้เป็นที่พึ่งของสัตว์โลก และเป็นอคฺคบุคคล ปรินิพพานแล้ว ปฏิมากร ๑ ต้นโพธิ์พฤกษ์ ๑ พระสถูปเจดีย์ ๑ พระธาตุของพระพุทธองค์ ๑ พระธรรม ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ ย่อมประดิษฐานอยู่ในฐานเป็นที่เคารพอันเลิศของประชาชน **จากปัญจอันตรธานกถา สารตฺสงฺคห**

ดังนั้นการมีประวัติหรือตำนาน ความประสงค์จะเทิดทูนกิตติคุณของพระบรมธาตุนั้นเอง ของดีถ้าไม่มีใครบอกกล่าวก็ไม่รู้ ดุจดังหีบทองคำถ้าไม่มีคนเปิดก็ไม่รู้ฉันนั้น ญาติโยมทั้งหลายที่มีศรัทธาจะได้พิมพ์ขึ้นอีก เพื่อรักษาให้พุทธศาสนาและวัฒนธรรมอันดีงามให้เจริญตั้งมั่นต่อไป

ขออนุโมทนากับท่านเจ้าภาพมี รองศาสตราจารย์ติสรณี มีสมุศัพย์ เป็นต้น ที่ได้จัดการพิมพ์ตำนานพระบรมธาตุขึ้นอีกครั้งหนึ่ง นับว่าเป็นความดำริที่ดียิ่ง สาธุ สาธุ

พระราชพรหมาจารย์ (พระอาจารย์ทอง สิริมงฺคโล)
เจ้าอาวาสวัดพระธาตุศรีจอมทองวรวิหาร
เจ้าคณะอำเภอฮอด จังหวัดเชียงใหม่
หัวหน้าพระวิปัสสนาจารย์ ภาคเหนือ
วันที่ ๑๑ มกราคม พ.ศ.๒๕๔๕

คำขอบคุณและอนุโมทนา

หนังสือตำนานพระทักขิณโมลีธาตุแห่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและประวัติหลวงพ่อเพชร ที่ท่านกำลังอ่านอยู่นี้ เกิดขึ้นได้ด้วยความดำริและเมตตาของพระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณ ดร.พระราชพรหมาจารย์ (พระอาจารย์ทอง สิริมงคโล) เนื่องจากได้เห็นประโยชน์อันไพศาลของการอนุรักษ์ตำนานพระบรมธาตุฯ และประวัติหลวงพ่อเพชรไว้ให้ดำรงคงอยู่อย่างมั่นคง จึงได้ให้มีการพิมพ์ทั้ง ๓ ภาษา อยู่ภายในเล่มเดียวกัน คือ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และภาษาล้านนา เพื่อเป็นการเผยแผ่ความจริงอันประเสริฐนี้ไปสู่มหาชนทั่วไปรวมทั้งชาวต่างประเทศด้วย อันเป็นการปลูกฝังให้เกิดความเลื่อมใสศรัทธาในพระพุทธศาสนา และมีความสนใจที่จะเข้ามาศึกษาในพระธรรมคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ทรงตรัสไว้ดีแล้วนี้ พร้อมทั้งปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธองค์ จนกว่าจะเกิดปัญญาเข้าถึงความสิ้นทุกข์ได้ในที่สุด ข้าพเจ้าขอกราบแทบเท้าด้วยความเคารพเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

หนังสือเล่มนี้สำเร็จลุล่วงลงได้ด้วยดี ทั้งนี้ก็ด้วยความเมตตาจากท่านพระครูสุปญฺญา จารุวณฺโณ เจ้าอาวาสวัดดงหาดนาค ที่ช่วยแปลตำนานจากภาษาล้านนาเป็นคำเมือง หลวงพ่อปญฺญา ปญฺญาสาโร วัดพระธาตุศรีจอมทอง-วรวิหาร ท่านได้ช่วยคัดลอกตำนานพระทักขิณโมลีธาตุภาษาล้านนาจากใบลานลงในกระดาษเพื่อนำมาพิมพ์ในหนังสือเล่มนี้ และช่วยแปลเป็นคำเมืองในบางส่วนที่ยังขาดอยู่ให้ครบบริบูรณ์ พระนพพันธ์ ฐิตธมฺโม วัดร่ำเปิง (ตโปทาราม) ที่ได้ช่วยแปลประวัติหลวงพ่อเพชร และคร่าวร่ำวันอาสาฬหบูชา จากภาษาไทยเป็นภาษาล้านนา และได้ช่วยตรวจทานแก้ไขตำนานพระทักขิณโมลีธาตุภาษาล้านนาให้ถูกต้องสมบูรณ์ ข้าพเจ้าขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณ คุณสนั่น ธรรมธิ สำนักส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม และคุณชัยมงคล ตระกูลดี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่ได้ให้ความช่วยเหลือในการแปลตำนานพระทักขิณโมลีธาตุ จากคำเมืองเป็นภาษาไทยกลาง เพื่อให้เป็นที่เข้าใจตรงกันของคนไทยทั่วไป และเพื่อความสะดวกในการแปลตำนานนี้เป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งได้รับความเอื้อเฟื้อจากคุณเคท จินดาพร ผู้สอนและสอบอารมณ์โยคีชาวต่างประเทศที่มาฝึกปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน ณ วัดพระธาตุศรีจอมทองวรวิหาร ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้ และข้าพเจ้าขอขอบพระคุณแม่ชีเบญจภรณ์ อินทรธนู วัดพระธาตุศรีจอมทอง-วรวิหาร และคุณ Megan Katz ที่ได้ช่วยแปลประวัติหลวงพ่อเพชรและศิลาจารึกของพระเจ้ากาวิละจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษด้วยความเลื่อมใสศรัทธา คุณจอห์น มาร์ติน คาเดท และอาจารย์กนกวรรณ คาเดท ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ตรวจทานและแก้ไขศิลาจารึกของพระเจ้ากาวิละฉบับภาษาอังกฤษให้ถูกต้องสมบูรณ์ พ่อหนานติ๊บ ใจมณี ที่ได้ตั้งใจแต่งคร่าวร่ำตำนานพระทักขิณโมลีธาตุ คร่าวร่ำประวัติหลวงพ่อเพชร และคร่าวร่ำวันอาสาฬหบูชาไว้อย่างไพเราะ ซึ่งได้ปรากฏอยู่ในหนังสือเล่มนี้เรียบร้อยแล้ว อาจารย์บุญคิด วัชรศาสตร์ ที่ได้ช่วยแปลคร่าวร่ำประวัติหลวงพ่อเพชรจากภาษาไทยเป็นภาษาล้านนา ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

นอกจากนี้ ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณ คุณสุรพล เกียรติไชยากร อดีตสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เขต ๒ จังหวัดเชียงใหม่ ที่ได้เอื้อเฟื้อให้ข้อมูลเกี่ยวกับการหล่อจำลองพระพุทธรูปหลวงพ่อเพชร ซึ่งได้นำมาเรียบเรียงไว้ในหนังสือเล่มนี้ ส่วนรูปภาพที่นำมาประกอบในเนื้อหาอย่างสวยงามนั้น ได้รับความอนุเคราะห์จากคุณธนัตถ์ จินดาพร และคุณวิวัฒน์ จินะการ ช่างภาพประจำวัดพระธาตุศรี-จอมทองวรวิหาร ขอขอบคุณคุณนงเยาว์ บัวคำ ที่ได้ช่วยในการพิมพ์ต้นฉบับภาษาไทย พระนพพันธ์ ฐิตธมโม คุณเยาวเรศ วัชรศาสตร์ ที่ได้ช่วยพิมพ์ต้นฉบับ

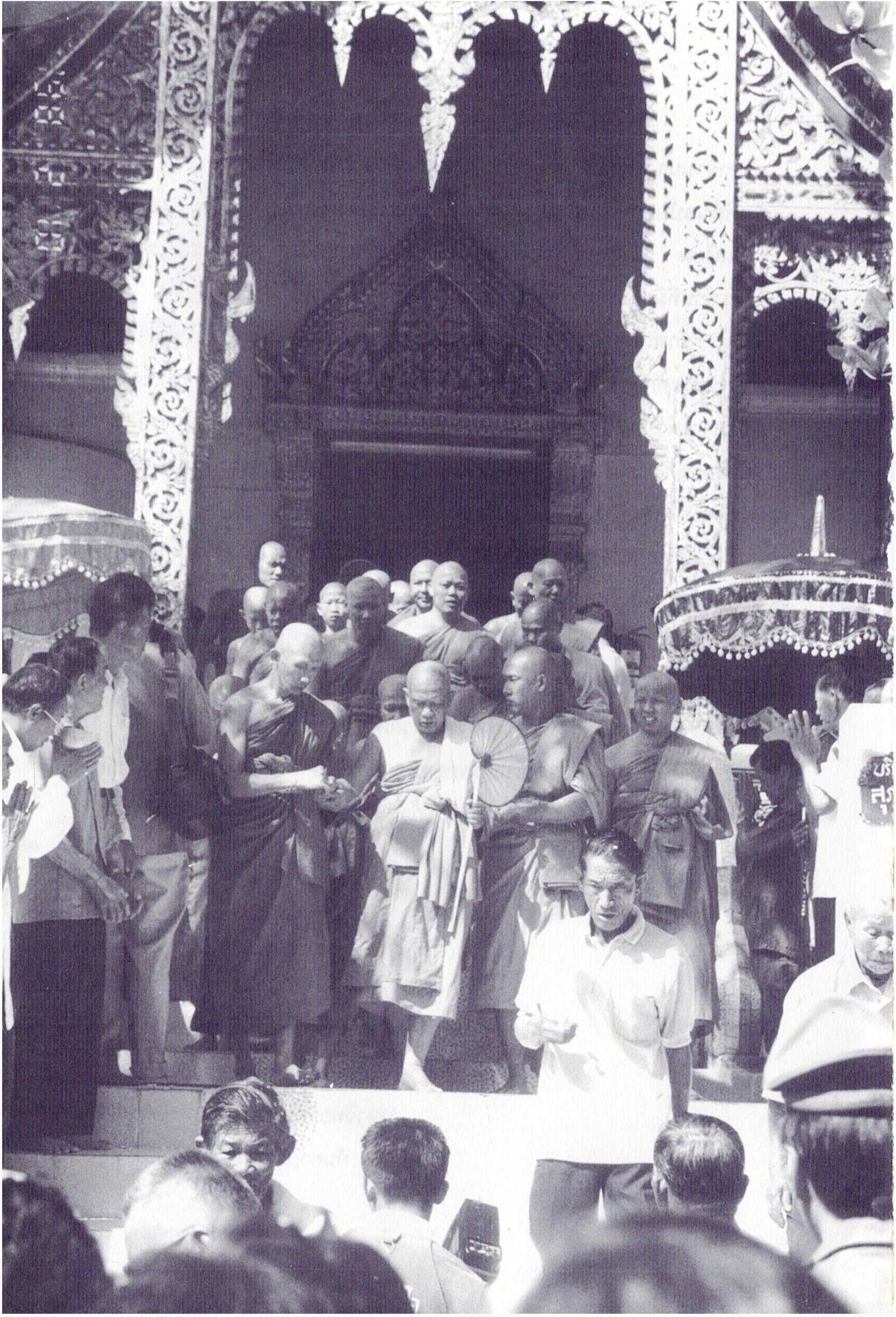
ภาษาล้านนา คุณเคท จินดาพร และคุณโจ้ แห่งโรงพิมพ์ครองช่าง ที่ได้ช่วยพิมพ์ต้นฉบับภาษาอังกฤษ และขอขอบคุณโรงพิมพ์ครองช่างโดย คุณมานพ งามเสงี่ยม ที่ได้ช่วยทำให้หนังสือเล่มนี้สำเร็จเป็นรูปเล่มอย่างสมบูรณ์ รวมทั้งทุก ๆ ท่านที่มีส่วนร่วมในการทำหนังสือเล่มนี้

ข้าพเจ้าขอกราบขอบพระคุณทุก ๆ ท่านที่ได้ร่วมแรงร่วมใจกันจัดทำตำนานพระทักขิณโมลีธาตุ และประวัติหลวงพ่อเพชรมาในฉบับก่อน ๆ ซึ่งเป็นแนวทางให้ข้าพเจ้าได้ศึกษาค้นคว้าและนำมาเป็นข้อมูลพื้นฐานในการจัดทำหนังสือเล่มนี้ รวมทั้งขอขอบพระคุณทุก ๆ ท่านที่ร่วมกันบริจาคทรัพย์สมทบทุนพิมพ์หนังสือเล่มนี้จนสำเร็จเรียบร้อยทุกประการ

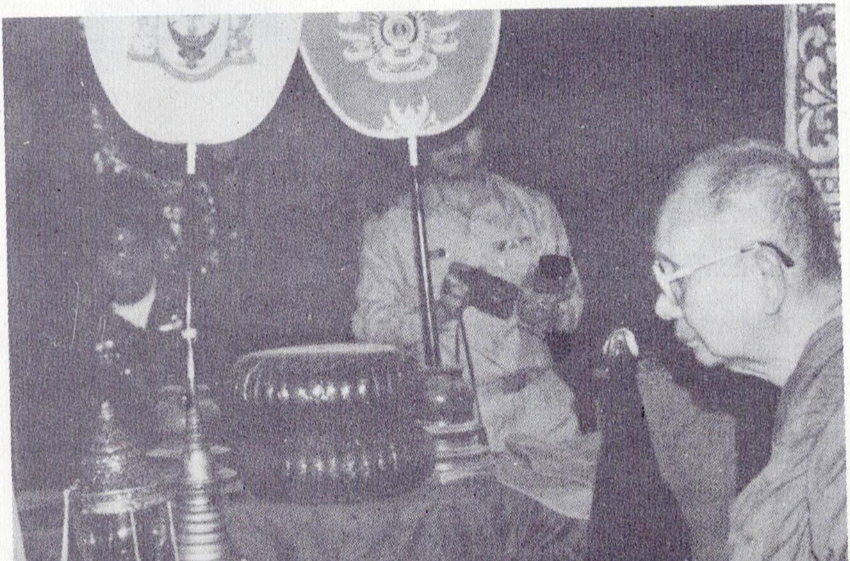
ด้วยผลแห่งมหากุศลในส่วนนี้ อันจะพึงมีมากเท่าใด ข้าพเจ้าขอน้อมถวายแด่ดวงพระวิญญาณของสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี เนื่องในโอกาสที่สมเด็จย่าทรงมีพระราชสมภพครบ ๑๐๐ ปี ในวันที่ ๒๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๓ ขออัญเชิญดวงพระวิญญาณของพระองค์ทรงโปรดอนุโมทนามหากุศลในครั้งนี้ และทรงเสด็จสู่ห้วงสรวงสวรรค์ด้วยความสงบสุขเทอญ

หากมีข้อผิดพลาดหรือบกพร่องประการใด ข้าพเจ้าในฐานะผู้สนองงานรับใช้พระศาสนาในส่วนนี้ ขอน้อมรับผิดไว้แต่เพียงผู้เดียว พร้อมทั้งกราบขออภัยไว้ ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์ติสรณี มีสมศัพย์)
ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
วันที่ ๒๑ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๓

สารบัญ

สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก
เสด็จมานมัสการพระทักขิณโมลีธาตุ ณ วัดพระธาตุศรีจอมทองวรวิหาร
อำเภอจอมทอง จังหวัดเชียงใหม่ เมื่อวันที่ ๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๖

ความเบื้องต้น

วัดพระธาตุศรีจอมทองวรวิหาร อำเภอจอมทอง จังหวัดเชียงใหม่ ได้รับพระราชทานพระบรมราชานุญาตให้ยกเป็นพระอารามหลวงชั้นตรี ชนิดวรวิหาร ตั้งแต่วันที่ ๓๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๐๖ เป็นต้นมา ตามประวัติตั้งแต่เริ่มสร้างจนถึงปัจจุบันมีอายุมากกว่า ๕๐๐ ปีแล้ว สถานที่ตั้งอยู่บนเนินสูงจากพื้นราบประมาณ ๑๐ เมตร ซึ่งชาวบ้านเรียกว่า "ดอยจอมทอง" มีเนื้อที่ประมาณ ๑๓ ไร่ ตั้งอยู่ทางทิศใต้ของจังหวัดเชียงใหม่ ห่างจากจังหวัดประมาณ ๕๘ กิโลเมตร สิ่งปลูกสร้างภายในวัดที่สำคัญคือ พระวิหาร ซึ่งเป็นที่ประดิษฐานพระบรมธาตุ พระอุโบสถ พระเจดีย์ หอพระไตรปิฎก โรงเรียนพระปริยัติธรรม ศาลาการเปรียญ และกุฏิสำหรับฝึกวิปัสสนากรรมฐานมากกว่า ๑๐๐ หลัง ปัจจุบันพระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณ ดร.พระราชพรหมาจารย์ (พระอาจารย์ทอง สิริมงฺคโล) ดำรงตำแหน่งเป็นเจ้าอาวาสวัดพระธาตุศรีจอมทองวรวิหาร ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๕ เป็นต้นมา

ปูชนียวัตถุที่สำคัญของวัดพระธาตุศรีจอมทองวรวิหาร คือ พระบรมสารีริกธาตุ พระบรมธาตุแห่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งเป็นปูชนียวัตถุที่พุทธศาสนิกชนจากทั่วทิศานุทิศ จะเดินทางมากราบไหว้สักการะบูชาและสรงน้ำอยู่เป็นนิตย์มิได้ขาด พระบรมธาตุฯ พระองค์นี้ ปรากฏตามตำนานว่าเป็นพระทักขิณโมลีธาตุ คือ พระบรมธาตุส่วนพระเศียรเบื้องขวาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีขนาดประมาณเท่ากับเมล็ดในของผลพุทราขนาดเล็ก สัณฐานกลมเกลี้ยง สีดอกพิกุลแห้งหรือคล้ายทองดอกบวบ ประดิษฐานอยู่ภายในมณฑปปราสาทกลางพระวิหาร

มณฑปปราสาท เป็นที่ประดิษฐานขององค์พระบรมธาตุฯ ตั้งอยู่กลางพระวิหารวัดพระธาตุศรีจอมทองวรวิหาร สร้างโดยพระรัตนราช (พระเมืองแก้ว) เจ้าผู้ครองนครเชียงใหม่ มีอายุประมาณเกือบจะ ๕๐๐ ปี ก่อด้วยอิฐถือปูนสลักลวดลายแบบไทยอย่างวิจิตรงดงาม และปิดทองทั้งองค์ ลักษณะสัณฐานเป็นสี่เหลี่ยมจตุรัสคล้ายพระเจดีย์ ฐานกว้าง ๔ เมตร สูงจากพื้น ๘ เมตร ภายในปราสาทเป็นคูหา มีประตูปิดเปิดได้ ท่ามกลางคูหามีแท่นสำหรับตั้งพระโกศพระบรมธาตุฯ

ภาพที่ ๑

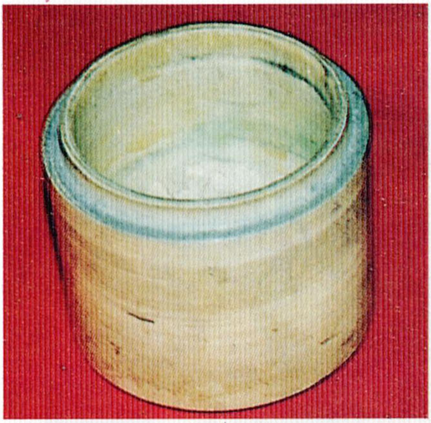
ภาพที่ ๓

ตามปกติพระบรมธาตุฯ ประดิษฐานไว้ในโกศ ๗ ชั้น ดังนี้

ชั้นที่ ๑ เป็นโกศเงินมีสัณฐานกลม กว้าง ๑ ศอก สูง ๑ เมตร ตั้งอยู่บนแท่นภายในมณฑปปราสาท (ตามภาพที่ ๑)

ชั้นที่ ๒ เป็นโกศทองเหลืองหล่อปิดด้วยทองคำ มีสัณฐานกลม กว้าง ๑๐ นิ้ว สูง ๑ ศอก (ตามภาพที่ ๒)

ชั้นที่ ๓ เป็นผะอบเงิน (ตามภาพที่ ๓)

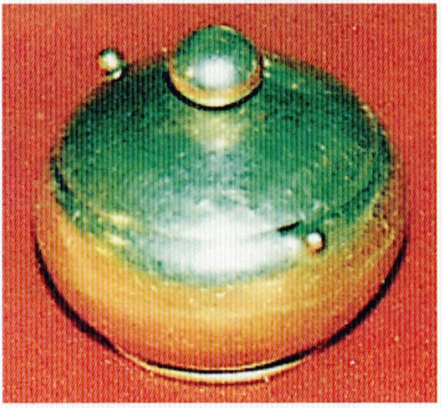
ภาพที่ ๔

ภาพที่ ๕

ภาพที่ ๖

ภาพที่ ๗

ภาพที่ ๘ เวลาเคลื่อนย้ายพระบรมธาตุฯ ให้ใช้ช้อนทองคำตัก (ตามภาพที่ ๘)

ชั้นที่ ๔ เป็นกระบอกทำด้วยงาช้าง สูงประมาณ ๒ นิ้ว เส้นผ่าศูนย์กลาง ๑ ๑/๒ นิ้ว (ตามภาพที่ ๔)

ชั้นที่ ๕ เป็นกระบอกทองคำเกลี้ยง สูง ๑ นิ้ว เส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ ๑ นิ้ว (ตามภาพที่ ๕)

ชั้นที่ ๖ เป็นผะอบทองคำลงยาประดับเพชร หนัก ๔ บาท (ตามภาพที่ ๖)

ชั้นที่ ๗ เป็นผะอบทองคำเกลี้ยงหนัก ๑๖ บาท มีขนาดเท่าผลมะยมลูกใหญ่ ซึ่งเป็นชั้นที่พระบรมธาตุฯ ประดิษฐานอยู่ (ตามภาพที่ ๗)

โกศแก้วสำหรับสรงน้ำพระบรมธาตุฯ เวลาจะสรงน้ำพระบรมธาตุฯ จะต้องทำพิธีอัญเชิญพระบรมธาตุฯ ประดิษฐานในโกศแก้ว (ดังในภาพ) เชิงโกศเป็นทองคำแผ่นบุมีลวดลายสวยงาม ฝาโกศเป็นยอดแหลมทำด้วยทองคำแกะสลักลวดลายอย่างปราณีตงดงาม โกศแก้วตั้งอยู่บนพานเงินมีสายสร้อยทองคำโยงฝาโกศติดกับพานเงินทั้ง ๔ ด้าน

พิธีสรงน้ำพระบรมธาตุฯ ตามปกติระหว่างเวลาพระบรมธาตุฯ เข้าพรรษา คือ วันเดือน ๗ เพ็ญ (เดือน ๙ เหนือ) ไปจนถึงเดือน ๓ เพ็ญ (เดือน ๕ เหนือ) เป็นเวลาประมาณ ๙ เดือน จะไม่มีการสรงน้ำพระบรมธาตุฯ และจะไม่มีการอัญเชิญเสด็จไปในที่ใดๆ เมื่อพระบรมธาตุฯ ออกพรรษาแล้ว คือ ตั้งแต่เดือน ๓ เพ็ญ ไปจนถึงเดือน ๗ เพ็ญ ซึ่งเป็นฤดูร้อน จะมีการสรงน้ำพระบรมธาตุฯ ทุกวันพระเดือนดับและเดือนเพ็ญ และในโอกาสที่สำคัญทางพระพุทธศาสนา น้ำที่ใช้สรง พระบรมธาตุฯ เป็นน้ำที่บริสุทธิ์สะอาด หรืออาจจะแช่ด้วยดอกคำฝอย แต่ต้องกรองเอาดอกคำฝอยออกก่อน จึงจะใช้สรงน้ำพระบรมธาตุฯ ได้

พิธีสมโภชพระบรมธาตุฯ เป็นงานประจำปีสำหรับพระบรมธาตุฯ เข้าพรรษาและออกพรรษา จะมีพิธีแห่พระบรมธาตุฯ ไปบูชาข้าวที่พระอุโบสถ และสรงน้ำพระบรมธาตุฯ ตลอดงาน

เทวดาโปรยดอกสวรรค์ลงมาจากเบื้องบน เพื่อบูชาสักการะองค์พระบรมธาตุเจ้า-ศรีจอมทอง ขณะที่กำลังทำพิธีแห่พระบรมธาตุฯ ไปบูชาข้าวที่พระอุโบสถ วัดพระธาตุศรีจอมทองวรวิหาร เมื่อวันพุธที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๑ ตรงกับวันมาฆบูชา ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๕ เหนือ (เดือนห้าเป็ง) ภาพนี้ถ่ายโดย คุณวิวัฒน์ จินะการ

พระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณ ดร.พระราชพรหมาจารย์ (พระอาจารย์ทอง สิริมงฺคโล) เจ้าอาวาสวัดพระธาตุศรีจอมทองวรวิหาร ได้ทำพิธีอัญเชิญพระบรมธาตุฯ เสด็จออกมาจากมณฑปปราสาท เพื่อให้พุทธศาสนิกชนทั้งหลายสักการะบูชาและสรงน้ำพระบรมธาตุฯ ในโอกาสที่สำคัญทางพระพุทธศาสนา

ปาฏิหาริย์แห่งองค์พระบรมธาตุเจ้า ในวันมาฆบูชาที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ขณะที่พระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณ ดร.พระราชพรหมาจารย์ (พระอาจารย์ทอง สิริมงฺคโล) กำลังอัญเชิญพระทักขิณโมลีธาตุ ประดิษฐานในบุษบกเตรียมที่จะแห่รอบพระวิหาร ๓ รอบ ก่อนทำพิธีสรงน้ำ ซึ่งจัดเป็นประจำทุกปีนั้น ฉับพลันก็บังเกิดความมหัศจรรย์ขึ้นคือ มีพระบรมสารีริกธาตุทรงเสด็จมาโปรดถึง ๘๐ พระองค์ ลอยเด่นสว่างกระจายเต็มพระวิหารทางด้านทิศตะวันออก เป็นไปตามคำอธิษฐานของพระเจ้าศรีธรรมอโศกธรรมราชาที่อธิษฐานว่า "หากมีผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบในพระพุทธศาสนา ณ ที่นี้ ขอให้พระบรมธาตุเจ้าเสด็จมาแสดงอานุภาพให้ปรากฏแก่คนทั้งหลายให้เป็นที่อัศจรรย์" เสมือนหนึ่งจะทรงประทานพรให้ท่านเจ้าคุณอาจารย์อยู่เป็นหลักเผยแผ่พระพุทธศาสนาต่อไปชั่วกาลนาน ภาพนี้ถ่ายโดยสามเณรีจันทสิริ ช่วยสงคราม

ด้วยความเลื่อมใสศรัทธาในองค์พระบรมธาตุฯ และพระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณ ดร.พระราชพรหมาจารย์ (พระอาจารย์ทอง สิริมงฺคโล) เป็นอย่างสูง คุณพิเชษฐ์ คุณสมิตา พลานุกูล และครอบครัว จึงได้น้อมถวายโกศแก้วประดับด้วยทองคำ ตั้งอยู่บนพานทองคำแกะสลักลวดลายอย่างปราณีตงดงาม ไว้สำหรับสรงน้ำพระบรมธาตุฯ น้อมถวายเนื่องในโอกาสทำบุญฉลองอายุครบ ๗๖ ปี ๕๕ พรรษา ของพระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณ ดร.พระราชพรหมาจารย์ (พระอาจารย์ทอง สิริมงฺคโล) ณ วัดพระธาตุศรีจอมทองวรวิหาร วันที่ ๒๑ กันยายน พ.ศ.๒๕๔๒

ตำนานพระทักขิณโมลีธาตุ
แห่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

แปลภาษาล้านนาเป็นคำเมืองโดย	ท่านพระครูสุปญฺญา จารุวณฺโณ
	เจ้าอาวาสวัดดงหาดนาค
	หลวงพ่อปญฺญา ปญฺญาสาโร
	วัดพระธาตุศรีจอมทองวรวิหาร
แปลคำเมืองเป็นภาษาไทยกลางโดย	คุณสนั่น ธรรมธิ
	สำนักส่งเสริมศิลปวัฒธรรม
	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
	คุณชัยมงคล ตระกูลดี
	คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
ตรวจทานและพิสูจน์อักษรโดย	รองศาสตราจารย์ดิสรณี มีสมศัพย์

จัดพิมพ์เผยแพร่โดย

พระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณ ดร.พระราชพรหมาจารย์

(พระอาจารย์ทอง สิริมงฺคโล)

เจ้าอาวาสวัดพระธาตุศรีจอมทองวรวิหาร

เจ้าคณะอำเภอฮอด จังหวัดเชียงใหม่

หัวหน้าพระวิปัสสนาจารย์ ภาคเหนือ

ตำนานพระทักขิณโมลีธาตุ
แห่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ข้าพเจ้าขอน้อมสักการะด้วยกาย วาจา ใจ แด่องค์พระบรมธาตุทักขิณโมลี พระบรมธาตุส่วนพระเศียรเบื้องขวาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ประเสริฐล้ำเลิศกว่าใครในโลกทั้ง ๓[๑] พระทักขิณโมลีธาตุได้ประดิษฐานอยู่เหนือดอยจอมทองแห่งนี้ ด้วยแรงอธิษฐานแห่งพระพุทธองค์อันมีกิติศัพท์เลื่องลือมาเป็นเวลาช้านานและเป็นที่เลื่อมใสศรัทธายินดีปิติปราโมทย์ของหมู่มนุษย์และเหล่าเทวดาทั้งหลายในโลกทั้ง ๓ ล้วนแต่มีจิตน้อมเคารพสักการะด้วยอามิสบูชา และปฏิบัติบูชาในกาลทุกเมื่อตลอดมา

ดูก่อนสัปปุรุษ[๒] ทั้งหลาย เรานี้ชื่อว่า ติสสมหาเถระ อันเป็นศิษย์ของมหาโมคคัลลีบุตรติสสเถระ และมหาโมคคัลลีบุตรติสสเถระก็เป็นศิษย์ที่สืบต่อกันตั้งแต่พระมหากัสสปเถระเป็นต้นมา เราจักกล่าวถึงอาจารย์ทิศฐานะ สัณฐานและประเทศแห่งดอยจอมทองโดยสังเขป หากจะกล่าวถึงเรื่องราวแห่งพระพุทธศาสนาโดยละเอียด เริ่มตั้งแต่พระโพธิสัตว์เสวยพระชาติเป็นพระยามหาสุทัสสนะ ในเมืองกุสาวดีราชธานี จนกระทั่งพระพุทธศาสนาได้ปรากฏมาจนถึงทุกวันนี้ ถ้าจะเขียนใส่ใบตาล ใบลานแล้ว ย่อมมีปริมาณมากมายเสมอดั่งคัมภีร์สามันตปาสาทิกาอรรถกถาพระวินัยทีเดียว

---

[๑]มนุษยโลก เทวโลก พรหมโลก

[๒]ฆราวาสผู้มีศรัทธาในพระพุทธศาสนา

ดอยจอมทองในสมัยพุทธกาล

ดอยจอมทองตั้งอยู่ทิศตะวันออกของเมืองกุสินารา[๑] ห่างจากเมืองกุสินาราประมาณ ๒๗ โยชน์[๒] ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของดอยลูกนี้มีเมือง ๆ หนึ่งชื่อว่าเมืองอังครัฏฐะ อยู่ท้ายสุดทางทิศตะวันออกของเมืองกุสาวดีราชธานี อันเป็นที่อยู่ของพระยามหาสุทัสสนะราชา มีแม่น้ำสายหนึ่งชื่อว่าระมิงคะนที[๓] ไหลมาจากทางทิศเหนือผ่านเชิงดอยจอมทองทางทิศตะวันออก ห่างจากเชิงดอยประมาณ ๖๕ วา ไหลไปสู่มหาสมุทรทางทิศใต้และมีแม่น้ำอีกสายหนึ่งชื่อ สักการะนที[๔] ไหลมาจากดอยลูกหนึ่งชื่ออังคะ-สักการะ[๕] ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันตกของเมืองอังครัฏฐะ ไหลผ่านดอยจอมทองมาทางทิศตะวันตก ห่างจากเชิงดอยประมาณ ๓๐๐ วา แล้วไหลไปรวมกับแม่น้ำระมิงคะนทีที่ทางทิศใต้ของดอยจอมทองห่างประมาณ ๒,๐๐๐ วา

---

[๑] เป็นเมืองที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จดับขันธปรินิพพาน ปัจจุบันอยู่ในประเทศอินเดียตอนเหนือ

[๒] อาจจะเป็น ๒๗๐ โยชน์ ซึ่งเท่ากับ ๔,๓๒๐ กิโลเมตร ซึ่งตรงกับศัพท์บาลีบางแห่งว่า ลตฺตวีสติทสโยชนิกะ แปลว่า ๒๗๐ โยชน์

[๓] ปัจจุบันคือ แม่น้ำปิง

[๔] ปัจจุบันคือ แม่น้ำแม่กลาง

[๕] ปัจจุบันคือ ดอยอินทนนท์

ดอยจอมทองนี้ตั้งอยู่ราวป่า มีลักษณะสัณฐานคล้ายดั่งหลัง-เต่าทอง มีเนินดินเป็นระดับที่งดงามยิ่ง ส่วนบนราบเรียบดั่งศิลาอาสน์แห่งองค์อินทร์ ดอยจอมทองมีความสูงกว่าพื้นบ้านพื้นนาประมาณ ๕ วา เป็นสถานที่ที่สวยงาม ร่มเย็น เต็มไปด้วยหมู่ไม้ที่เกิดอยู่บนดอยนั้น และตามตำนานนี้กล่าวว่าเป็นสถานที่ที่พระพุทธเจ้าทุกพระองค์เสด็จมาประทับโปรดเหล่าเวไนยสัตว์ทั้งหลาย และเป็นที่ประดิษฐานพระทักขิณโมลีธาตุของพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์

พระมหาโมคคัลลานะ สาวกของ
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สู่ดอยจอมทอง

เมืองอังครัฏฐะนั้นมีเจ้าผู้ครองนครนามว่า พระยาอังครัฏฐะ ทรงเสวยราชสมบัติปกครองบ้านเมืองด้วยความร่มเย็นเป็นสุข อาณาเขตของเมืองนี้กว้างขวางยิ่งนัก มีไพร่ฟ้าประชาราษฎร์ที่ตั้งบ้านเรือนอาศัยอยู่ทั้ง ๒ ฝั่งแม่น้ำระมิงคะนที และแม่น้ำสักการะนทีเป็นจำนวนมาก ถึง ๘ หมื่นตระกูล

ตั้งแต่นี้ต่อไปจะได้กล่าวถึงพระยาอังครัฏฐะ กษัตริย์แห่งเมืองอังครัฏฐะผู้บริบูรณ์ด้วยบุญญาบารมี ได้ตั้งจิตคอยสดับข่าวสารการอุบัติบังเกิดขึ้นแห่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จากพ่อค้าที่ผ่านไปมาตลอดเวลา ครั้นอยู่มาวันหนึ่งพระองค์ได้รับข่าวสารจากพวกพ่อค้าทั้งหลายที่เดินทางมาจากกรุงราชคฤห์[๑] ว่า สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงอุบัติบังเกิดขึ้นแล้วในโลก และพระพุทธองค์ทรงเสด็จประทับอยู่ ณ เวฬุวนาราม[๒] กรุงราชคฤห์ ท้าวเธอก็มีความปิติยินดีเป็นอย่างยิ่ง ได้พระราชทานเสื้อผ้าเครื่องประดับทั้งหลายแก่พ่อค้าเป็นจำนวนมาก พระองค์ทรงมีความเลื่อมใสศรัทธาในพระพุทธองค์อย่างมั่นคง ได้รำพึงในใจว่าอันสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกพระองค์นั้นย่อมโปรดเหล่าเวไนยสัตว์ให้ข้ามพ้นจากโอฆะสงสารได้อย่างแท้จริง พระองค์จึงอธิษฐานจิต สมาทานศีล ๕ แล้วประนมกรขึ้นเหนือเศียร หันพระพักตร์ไปทางทิศเหนือ กล่าวคำอาราธนาว่า

---

[๑] เมืองหลวงของแคว้นมคธอยู่ในประเทศอินเดียตอนเหนือ

[๒] อารามแห่งแรกในพระพุทธศาสนาที่พระเจ้าพิมพิสารสร้างถวายสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยความเลื่อมใสศรัทธา

"ข้าแต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้ทรงพระมหากรุณาธิคุณอันยิ่งใหญ่ ในวันพรุ่งนี้ข้าพระองค์มีความปรารถนาจะถวายทานแก่พระภิกษุสงฆ์โดยมีพระพุทธองค์เป็นประธาน ขอพระพุทธองค์โปรดเสด็จมาสงเคราะห์แก่ข้าพระองค์ เพื่อให้ข้าพระองค์ได้บำเพ็ญทานบารมีอันเป็นปัจจัยแก่สัพพัญญุตญาณแห่งข้าพระองค์ด้วยเถิด"

เมื่อพระองค์ได้กล่าวคำอาราธนาแล้ว ในคืนวันนั้นเวลาจวนจะใกล้รุ่ง สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเข้าสมาบัติตามปกติ ครั้นออกจากสมาบัติแล้วก็ทรงแผ่พระญาณตรวจดูเวไนยสัตว์ทั้งหลายด้วยพุทธจักขุ ทรงทราบว่าพระยาอังครัฏฐะผู้มีความศรัทธาปรารถนาจะถวายทานแก่พระภิกษุสงฆ์ทั้งหลาย ดังนั้นในเวลารุ่งเช้าอันเป็นเวลาที่เหมาะสมในการบิณฑบาตร พระพุทธองค์จึงทรงรับสั่งให้พระมหาโมคคัลลานะกับพระอรหันต์บริวารอีก ๔ รูป รวมเป็น ๕ รูป ให้ไปสงเคราะห์แก่พระยาอังครัฏฐะ ผู้ปรารถนาจะถวายทาน

ในคืนวันเดียวกันนั้นเวลาใกล้รุ่ง พระยาอังครัฏฐะก็ทรงพระสุบินว่ามีพญาหงส์ทอง ๕ ตัว บินมาทางอากาศแล้วร่อนลงยังท้องพระลานหลวงของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงสะดุ้งตื่น ก็มีพระทัยยินดีเป็นอย่างยิ่ง คิดคำนึงว่าในวันพรุ่งนี้พระพุทธองค์คงจะเสด็จมาโปรดเป็นแน่แท้

ครั้นรุ่งเช้าพระยาอังครัฏฐะจึงมีบัญชาให้ป่าวประกาศแก่ชาวเมืองทั้งหลายให้รีบจัดเตรียมโภชนาอาหารอันปราณีตไว้เพื่อถวายบิณฑบาตรแก่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ส่วนพระองค์ก็ทรงชำระพระวรกายประดับประดาด้วยเครื่องอลังการทั้งมวล ประทับนั่งคอยอยู่ ณ ศาลามุกขโรงหลวง หันพระพักตร์เฉพาะทางที่พระพุทธองค์จะทรงเสด็จมา

ในขณะนั้นพระอรหันต์ทั้ง ๕ รูป มีพระมหาโมคคัลลานะเป็นประธาน ห่มจีวรถือบาตรเหาะมาทางอากาศ แล้วก็ลงมายังท้องพระลาน-หลวง เมื่อพระยาอังครัฏฐะได้ทรงทอดพระเนตรดังนั้น ก็สำคัญว่าเป็นสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเสด็จมาโปรดพระองค์ จึงรีบเสด็จไปต้อนรับด้วยความดีพระทัย แล้วก้มลงกราบแทบบาทแห่งพระมหาโมคคัลลานะพร้อมทั้งกล่าวว่า

"ข้าแต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอันเป็นที่สักการะบูชาอย่างสูง การที่พระพุทธองค์ทรงเสด็จมาสงเคราะห์ข้าพระองค์ในวันนี้นับ-เป็นสิ่งที่ประเสริฐยิ่งนัก" พระมหาโมคคัลลานะได้กล่าวตอบว่า "ดูก่อนมหาราชเจ้า เรานั้นไม่ใช่พระพุทธเจ้า" พระยาอังครัฏฐะก็ถามต่อไปว่า "หากพระคุณเจ้าไม่ใช่พระพุทธเจ้าแล้ว อย่างนั้นพระคุณเจ้ามีนามว่ากระไร" พระมหาโมคคัลลานะจึงตอบว่า "ดูก่อนมหาราชเจ้า เรานี้เป็นสาวกของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นามเราชื่อว่า มหาโมคคัลลานะ วันนี้พระพุทธ-องค์ให้เราทั้งหลายมาสงเคราะห์มหาราชก่อน"

เมื่อพระยาอังครัฏฐะได้ยินดังนั้นก็มีความปลาบปลื้มพระทัยเป็นอย่างยิ่ง จึงอาราธนานิมนต์พระอรหันต์ทั้งหลายขึ้นสู่ศาลาหลวง ถวายภัตตาหารอันปราณีต แล้วพระองค์ก็ขอสมาทานศีล ๘ และขอฟังธรรม เมื่อพระมหาโมคคัลลานะและพระอรหันต์ทั้ง ๔ รูป ฉันภัตตาหารเสร็จเรียบร้อยแล้ว จึงกล่าวคำอนุโมทนา

หลังจากนั้นพระมหาโมคคัลลานะก็แสดงพระธรรมเทศนาให้พระยาอังครัฏฐะตั้งอยู่ในทศพิธราชธรรม ๑๐ ประการ[๑] พร้อมทั้งถวาย-พระพรแก่พระองค์ว่า "ขอมหาราชจงมีความสุขเทอญ" แล้วก็อำลาไปสู่ดอยอังคะสักการะ (ดอยอินทนนท์) ซึ่งตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกของเมืองอังครัฏฐะ เพราะเหตุว่าดอยลูกนี้เป็นสถานที่ที่พระยาอังครัฏฐะได้กระทำ-การสักการะบูชาเฉพาะทิศตะวันตกของเมืองอังครัฏฐะอยู่เสมอ พระมหา-โมคคัลลานะได้พิจารณาดูประเทศเขตบ้านเมืองของพระยาอังครัฏฐะแล้วจึงปรารภกับพระอรหันต์ทั้ง ๔ ว่า

"ดูก่อนท่านผู้อาวุโส บ้านเมืองนี้เป็นที่เกษมสำราญยิ่งนัก คนผู้ใดมีบาปหยาบช้าได้มาอยู่ในประเทศนี้ คนผู้นั้นย่อมไม่เจริญ เขาย่อมฉิบหายด้วยบาปกรรมของเขาตามที่เคยปรากฏแก่หมู่มนุษย์และเหล่าเทวดาทั้งหลายตามผลกรรมที่สร้างมา สิ่งนี้เป็นจารีตแห่งเมืองอังครัฏฐะมาแต่ดั้งเดิม ต่อไปในภายภาคหน้าประชาราษฎร์ในเมืองนี้ก็จะอยู่เย็นเป็นสุข อุดมสมบูรณ์ด้วยพืชพรรณธัญญาหารไม่ขาดสาย อีกประการหนึ่งเมืองนี้ก็จะรุ่งเรืองด้วยสมณพราหมณ์ทั้งหลาย ผู้ปฏิบัติธรรมในพระพุทธศาสนา และจะมีผู้อุปถัมภ์ในเรื่องจตุปัจจัยอย่างเพียบพร้อม"

พระมหาโมคคัลลานะกล่าวเท่านั้นแล้วก็พาพระอรหันต์ทั้ง ๔ รูปคืนสู่เมืองราชคฤห์ ไปถึงเวฬุวนารามเพื่อเข้าเฝ้าพระพุทธองค์ และกราบทูลถึงการที่ได้ไปสงเคราะห์พระยาอังครัฏฐะทุกประการ

---

[๑] จริยาวัตรที่พระเจ้าแผ่นดินควรประพฤติ มี ๑๐ ประการ คือ ทาน ศีล บริจาค ซื่อตรง อ่อนโยน ความเพียร ความไม่โกรธ ความไม่เบียดเบียน ความอดทน ความไม่ขัดแย้ง

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จสู่ดอยจอมทอง

ตั้งแต่นั้นมาพระยาอังครัฏฐะก็ปกครองบ้านเมืองด้วยทศพิธราชธรรม ๑๐ ประการ มิได้ขาด ต่อมาอีกไม่นานพระองค์ก็มีความปรารถนาที่จะได้ถวายทานแด่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอีก วันหนึ่งยังไม่ถึงวันอุโบสถศีล เดือนวิสาขะ พระองค์ทรงชำระพระวรกายให้บริสุทธิ์ ทรงผ้าสะไบพาดไว้บนบ่าข้างหนึ่ง แล้วจัดแต่งข้าวตอกดอกไม้เครื่องหอม หันพระพักตร์ไปทางทิศเหนือแล้วประนมกรไว้เหนือเศียรตั้งจิตอธิษฐานว่า

"ข้าแต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้ทรงพระมหากรุณาธิคุณอันยิ่งใหญ่ ข้าพระองค์มีความปรารถนาจะถวายทานแด่พระพุทธองค์พร้อมด้วยพระภิกษุสงฆ์ทั้งหลาย ขอพระพุทธองค์โปรดเสด็จมาสงเคราะห์ข้าพระองค์ในวันพรุ่งนี้ เพื่อให้ข้าพระองค์ได้บำเพ็ญทานบารมีอันเป็นปัจจัยแก่สัพพัญญุตญาณแห่งข้าพระองค์ในอนาคตกาลเสมอดั่งที่พระพุทธองค์ทรงมีด้วยเถิด"

และแล้วในคืนวันนั้นยามใกล้รุ่ง พระยาอังครัฏฐะก็ทรงพระสุบินถึงช้างเผือกเชือกหนึ่ง มีลักษณะอันเป็นมหามงคลงดงามยิ่งนัก มีช้างทั้งหลายเป็นบริวารอีก ๕๐๐ เชือก เหาะมาจากทิศเหนือ ลงมายืนอยู่บนยอดดอยจอมทอง จากนั้นพระองค์ก็ทรงทอดพระเนตรชาวเมืองเป็นจำนวนมากถือเครื่องสักการะบูชามาบูชาช้างเผือกเชือกนั้น

เมื่อพระยาอังครัฏฐะทรงตื่นจากบรรทมแล้ว ก็ทรงทราบด้วยปัญญาว่าคืนก่อนนั้นพระองค์เคยทรงพระสุบินถึงพญาหงส์ทอง ๕ ตัวบินลงมายังท้องพระลานหลวง พอรุ่งเช้าก็มีพระอรหันต์ ๕ รูปมาสงเคราะห์จริง ๆ

และในคืนนี้พระองค์ก็ทรงพระสุบินถึงช้างเผือกอีก ชะรอยช้างเผือกเชือกนี้คงจะเป็นสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จมากับพระอรหันต์ทั้งหลายอีก ๕๐๐ รูป และเสด็จมาประทับอยู่ ณ ยอดดอยจอมทองเป็นแน่แท้ เพราะเหตุว่าสัณฐานที่นั้นเป็นสถานที่อันควรแก่พระพุทธองค์อย่างแท้จริง

ครั้นพอรุ่งเช้าพระยาอังครัฏฐะก็ทรงมีบัญชาให้ตีกลองนันทเภรีบอกกล่าวแก่ไพร่ฟ้าประชาราษฎร์ทั้งหลายว่า "ในวันนี้สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะเสด็จมาสงเคราะห์แก่พวกเรา ขอให้ท่านทั้งหลายจงพากันเตรียมเครื่องบูชาต่าง ๆ เป็นต้นว่า อาหารอันปราณีต ข้าวตอกดอกไม้และเครื่องสักการะบูชาตามกำลังแห่งตน แล้วท่านทั้งหลายจงไปชุมนุมกันอยู่ ณ ดอยจอมทองให้พร้อมเถิด" ส่วนพระยาอังครัฏฐะก็จัดเตรียมเครื่องสักการะบูชาสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นจำนวนมาก พร้อมทั้งชำระพระวรกายให้บริสุทธิ์ แล้วมีบัญชาให้พ่อครัวจัดเตรียมอาหารอันปราณีตเพื่อถวายแด่พระพุทธองค์ในวันนี้

หลังจากนั้นพระองค์ก็เสด็จไปประทับยืนอยู่ใต้ร่มไม้ ๒ ต้น คือต้นขจาวแก่ต้นหนึ่ง และต้นมะขามหนุ่มต้นหนึ่ง ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของดอยจอมทอง แล้วพระองค์ก็บัญชาให้ตกแต่งสถานที่ที่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะเสด็จมาประทับยืนรับบิณฑบาตรบริเวณข้างหน้าพระองค์ หลังจากนั้นก็ให้ชาวเมืองทั้งหลายมาชุมนุมกันอยู่ในที่แห่งเดียวกันกับพระองค์ เพื่อคอยท่าการเสด็จมาของพระพุทธองค์กับพระอรหันต์อีก ๕๐๐ รูป

ใกล้รุ่งของคืนเดียวกันนั้น สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเข้าสมาบัติตามพุทธวิสัย เมื่อออกจากสมาบัติแล้ว ก็ทรงตรวจดูเวไนยสัตว์

ทั้งหลายด้วยพุทธจักขุ ทรงทราบว่าพระยาอังครัฏฐะได้ตั้งปณิธานปรารถนาจะเป็นพระพุทธเจ้าพระองค์หนึ่ง พระพุทธองค์จึงอยากจะช่วยให้บุญสมภารของพระยาอังครัฏฐะนั้นแก่กล้ายิ่งขึ้น ดังนั้นพอรุ่งเช้าพระพุทธองค์พร้อมด้วยพระอรหันต์ ๕๐๐ รูป ก็ถือบาตรมุ่งสู่ดอยจอมทองอันเป็นสถานที่ที่พระพุทธองค์ทรงทราบแล้วว่าเป็นองค์ฐานะอันวิเศษ คือเป็นที่ประทับของพระพุทธเจ้าทั้งหลายที่บังเกิดมาในโลกนี้ทุกพระองค์

ลำดับนั้นสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เสด็จออกจากเวฬุวนารามมาทางอากาศพร้อมกับพระอรหันต์อีก ๕๐๐ รูป เสด็จลงมาประทับยืนอยู่ท่ามกลางดอยจอมทอง และพระอรหันต์ทั้ง ๕๐๐ รูป ก็ยืนล้อมรอบเป็นบริวารแห่งพระพุทธองค์ พระยาอังครัฏฐะพร้อมด้วยเสนาอำมาตย์ คหบดีเศรษฐี ชาวเมืองทั้งหลายก็รีบรุดพากันมากราบไหว้บูชาพระพุทธองค์ต่างคนต่างก้มกราบพระพุทธองค์ด้วยอาการที่เรียกว่า เบญจางคประดิษฐ์[๑] ส่วนพระยาอังครัฏฐะก็ก้มลงกราบอาราธนานิมนต์พระพุทธองค์ให้รับเอาข้าวบิณฑบาตรแห่งตน

ในขณะนั้นสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงมีพระประสงค์จัก-สรรเสริญยังฐานะแห่งดอยจอมทอง จึงเทศนาแก่พระยาอังครัฏฐะว่า "ดูก่อน มหาราช สัณฐานที่นี้เป็นสถานที่อันวิเศษและเป็นมหามงคลยิ่งนักด้วยเคยเป็นที่ประทับแห่งพระพุทธเจ้าทั้งหลายที่บังเกิดมาในโลกนี้ทุกพระองค์ ราวป่าแห่งนี้ก็เป็นหนทางที่พระพุทธเจ้าทั้งหลายทุกพระองค์ได้

---

[๑] การกราบโดยให้อวัยวะทั้ง ๕ คือ เข่าทั้ง ๒ มือทั้ง ๒ และหน้าผากจดลงกับพื้นพร้อมกัน

เคยสัญจรไปสงเคราะห์สั่งสอนเหล่าเวไนยสัตว์ ฐานะที่นี้จะเจริญรุ่งเรืองยิ่งนัก ต่อไปในภายภาคหน้าจะมีพระราชาผู้มีบุญญาบารมี มีอำนาจปราบปรามไปทั่วทั้งชมพูทวีป เสด็จมาสู่ดอยจอมทองและสถาปนาอุปถัมภ์พระศาสนาแห่งพระตถาคตให้เจริญรุ่งเรืองเป็นอันมาก หลังจากพระ-ตถาคตเสด็จดับขันธปรินิพพานไปแล้ว ๒๑๘ ปี พระราชาผู้นั้นคือ พระเจ้า-ศรีธรรมอโศกธรรมราชา (พระเจ้าอโศกมหาราช) อันเป็นธรรมมิกราชสามารถปราบปรามท้าวพระยาทั้งหลายทั่วทั้งชมพูทวีปจะได้มาสร้างอุโมงค์ทองคำ เพื่อเป็นที่ประดิษฐานพระบรมธาตุของพระพุทธเจ้าไว้ใต้พื้นดอยจอมทองแห่งนี้ สถานที่นี้จึงเป็นอัครสถานอันเลิศแห่งหนึ่งของพระเจ้า-ศรีธรรมอโศกธรรมราชา เมื่อเราตถาคตดับขันธปรินิพพานไปแล้วได้ ๑,๐๐๐ ปี สถานที่นี้จักเจริญรุ่งเรืองครั้งหนึ่ง ๒,๐๐๐ ปี จักเจริญครั้งหนึ่ง ๓,๐๐๐ ปี จักเจริญครั้งหนึ่ง ๔,๐๐๐ ปี จักเจริญครั้งหนึ่ง ๔,๕๐๐ ปี จักเจริญครั้งหนึ่ง ๔,๗๐๐ ปี จักเจริญครั้งหนึ่ง และ ๔,๗๕๐ ปี จักเจริญครั้งหนึ่ง สถานที่นี้จักเจริญรุ่งเรืองเป็นระยะในกาล ๗ ครั้ง ตามที่พระ-ตถาคตเทศนาทำนายมาดังนี้"

หลังจากที่พระพุทธองค์ทรงเทศนาดังนั้นแล้ว ก็ทรงตรัสแก่พระ-อรหันต์ผู้เป็นบริวารทั้ง ๕๐๐ รูปว่า "ดูก่อน ภิกษุทั้งหลายเมื่อเราตถาคตดับขันธปรินิพพานไปแล้ว พระบรมธาตุส่วนพระเศียรเบื้องขวาแห่งพระ-ตถาคตมีขนาดประมาณเท่าเมล็ดในของผลพุทราขนาดเล็ก มีน้ำหนักประมาณ เท่ากับทองคำขนาดหยดน้ำ อันหนักครึ่งเฟื้อง และพระบรมธาตุส่วนพระรากขวัญ (ไหปลาร้า) เบื้องขวา (พระบรมธาตุที่ต่อกันเป็นพระราก-ขวัญนั้น หากกระเด็นตกเพียงนิดก็จะเห็นรูปทรงสัณฐานเป็นสามเหลี่ยม)

รวมกับพระบรมธาตุย่อยอีก ๕ พระองค์ จะมาประดิษฐานอยู่ ณ ยอดดอย-จอมทองแห่งนี้ทุกพระองค์ ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย หลังจากที่พระตถาคตดับขันธปรินิพพานไปแล้ว พระพุทธศาสนาจะยังคงอยู่ ณ สถานที่นี้ และจะเป็นสถานที่ที่ส่งเสริมเผยแพร่พระพุทธศาสนาให้เจริญรุ่งเรืองในที่อื่น ๆ ด้วย ดังนี้"

ในขณะที่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากำลังทำนายชื่อของท้าว-พระยา เสนาอำมาตย์ และสมณพราหมณ์ทั้งหลาย อันเป็นผู้มีบุญสมภารที่จะได้ช่วยกันอุปถัมภ์บำรุงพระพุทธศาสนา ณ สถานที่นี้ให้เจริญรุ่งเรืองต่อไปในภายภาคหน้า ด้วยวิจารณญาณอันกว้างไกลของพระพุทธองค์อยู่นั้น ยังมีเทวดา ๒ ตน ชื่อ กุรุปิตโรเทวบุตร และกุรุมาตาเทวธิดา ผู้ดูแลรักษาดอยจอมทองอยู่ในขณะนั้น กับพญานาคอีก ๒ ตน ชื่อ ทันตนาคราชา และสภาสานาคราชา ซึ่งดูแลรักษาอยู่บริเวณใต้พื้นดอยจอมทอง พญานาคทั้งสองต่างออกมาพร้อมกับบริวารเป็นจำนวนมาก เพื่อขอรับเอาพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งแห่งตน และขออนุญาตพระพุทธองค์เพื่ออยู่ดูแลรักษาสถานที่นี้ไม่ให้เป็นที่สาธารณะแก่เหล่าสัตว์ทั้งหลายที่ใจบาปหยาบช้าจะมาก่อเหตุเบียดเบียนทำให้เกิดความเสียหาย ณ สถานที่นี้ได้ พระพุทธองค์ก็ทรงอนุญาตแก่เทวดาและพญานาคฝูงนั้น ให้ดูแลรักษาดอยจอมทองนี้ให้มีความสงบร่มเย็นต่อไป

หลังจากนั้นพระยาอังครัฏฐะก็อาราธนานิมนต์สมเด็จพระสัมมา-สัมพุทธเจ้าและพระอรหันต์ทั้ง ๕๐๐ รูป ให้รับเอาข้าวบิณฑบาตรแห่งตนและชาวเมืองทั้งหลาย พระพุทธองค์จึงเสด็จไปพร้อมด้วยพระอรหันต์ทั้ง ๕๐๐ รูป สู่ทิศเหนือ ไกลจากยอดดอยประมาณดั่งการขว้างก้อนหินไป ๒

ครั้ง อันเป็นสถานที่ที่พระยาอังครัฏฐะบัญชาให้ตกแต่งไว้สำหรับพระพุทธองค์และพระอรหันต์ทั้ง ๕๐๐ รูปมารับบิณฑบาตร พระพุทธองค์ประทับยืนอยู่ ณ ที่นั้นกับพระอรหันต์ทั้ง ๕๐๐ รูป รับเอาข้าวบิณฑบาตรจากชาวเมืองทั้งหลายโดยมีพระยาอังครัฏฐะเป็นประธาน และ ณ ที่นี้ก็เป็นสถานที่ที่พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ที่บังเกิดมาในโลกนี้เคยมารับบิณฑบาตรจากท้าวพระยาทั้งหลายมาก่อน

เมื่อพระพุทธองค์ทรงรับบิณฑบาตรแล้ว ก็เสด็จกลับมาสู่ยอดดอยจอมทองอีกครั้ง ทรงพิจารณาดูสถานที่ที่จะทรงนั่งทำภัตตกิจ (เสวยภัตตาหาร) แล้วพระพุทธองค์ก็ทรงเสด็จไปประทับนั่งทำภัตตกิจพร้อมกับพระอรหันต์ทั้ง ๕๐๐ รูป ณ สถานที่แห่งหนึ่งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือแห่งยอดดอยจอมทอง ห่างจากสถานที่ที่พระพุทธองค์ประทับยืนรับบิณฑบาตรครั้งแรกประมาณ ๓ ช่วงไม้สอย (ไม้ส้าว) และสถานที่นี้ก็เคยเป็นที่กระทำภัตตกิจของพระพุทธเจ้าทั้งหลายที่บังเกิดมาในโลกนี้ทุกพระองค์เช่นเดียวกัน

หลังจากเสร็จภัตตกิจแล้ว พระพุทธองค์ก็ทรงแสดงพระธรรมเทศนา ดังมีใจความเป็นต้นว่า “ท่านทั้งหลายจงเป็นผู้ไม่ประมาทเถิด” (โดยนัยพระบาลีว่า อปฺปมตฺตา โหถ ภิกฺขเว ดังนี้เป็นต้น) เมื่อพระยาอังครัฏฐะ เสนาอำมาตย์ และชาวเมืองทั้งหลายได้ฟังพระธรรมเทศนาจากพระพุทธองค์ ต่างก็มีความชื่นชมยินดีเป็นอย่างยิ่ง ได้อาราธนานิมนต์พระพุทธองค์ว่า “ตั้งแต่นี้ต่อไปในกาลข้างหน้า ข้าพเจ้าทั้งหลายขออาราธนานิมนต์พระพุทธองค์ทรงโปรดเสด็จมาสงเคราะห์แก่ข้าพเจ้าทั้งหลายด้วยเถิด” หลังจากนั้นพระพุทธองค์ก็ทรงอำลาพระยาอังครัฏฐะ แล้วนำ

พระอรหันต์บริวารเสด็จโดยทางอากาศ มุ่งไปยังดอยอังคะสักการะ (ดอย-อินทนนท์) พระพุทธองค์ทรงหันพระพักตร์พิจารณาดูลักษณะของเมืองอังครัฏฐะ แล้วตรัสแก่พระอรหันต์ทั้ง ๕๐๐ รูป ว่า

"ดูก่อน ภิกษุทั้งหลาย ชนบทแห่งนี้สุขเกษมยิ่งนัก อุดมสมบูรณ์ด้วยพืชพรรณธัญญาหาร (ของปลูกของหวาน ของเคี้ยวของกินแห่งบรรณ-สัตว์ทั้งหลาย) ในอนาคตต่อไปภายหน้าและในปัจจุบันก็สุขเกษม หามีภัย-อันตรายใด ๆ แก่ชาวเมืองทั้งหลายไม่ คนฝูงใดมีใจบาปหยาบช้ามาอยู่ ณ ที่นี้ก็จะไม่เจริญ ย่อมปรากฏด้วยบาปกรรมแห่งตัวเขา คนฝูงใดได้มาอยู่ในบ้านเมืองนี้ ประกอบด้วยศีล ๕ ศีล ๘ กุศลธรรมอันดีงาม คนฝูงนั้นย่อมมีแต่ความสุข ความเจริญมากนัก สิ่งนี้เป็นจารีตประเพณีแห่งเมืองนี้มาแต่กาลก่อน" พระพุทธองค์ตรัสเท่านั้นก็เสด็จสู่เมืองราชคฤห์ พร้อมกับพระอรหันต์ทั้ง ๕๐๐ รูป ในวันนั้นเอง

ในขณะนั้นเทวดาที่ดูแลรักษาดอยอังคะสักการะอยู่นั้นได้ยินคำพระพุทธองค์ทรงตรัสถึงชนบทแห่งนี้ว่า หามีอันตรายใด ๆ ไม่ เทวดาจึงลงมาบอกแก่ชาวเมืองทั้งหลายว่า "ดูก่อน ชาวเมืองทั้งหลาย สมเด็จพระ-สัมมาสัมพุทธเจ้าอันเป็นที่เคารพสักการะบูชาของเราได้ตรัสกับพระอรหันต์บริวารของพระพุทธองค์ว่า บ้านเมืองของเราที่นี้จักสุขเกษมดีนัก หามีภัย-อันตรายใด ๆ ไม่" ในกาลครั้งนั้นชาวเมืองทั้งหลายมีพระยาอังครัฏฐะเป็นประธาน ต่างก็มีความชื่นชมยินดียิ่งนัก พากันเล็งแลดูดอยจอมทองที่ตั้งอยู่นั้นมีรัศมีงดงาม รุ่งเรืองด้วยเดชะพระบุญญาบารมีแห่งองค์สมเด็จพระ-สัมมาสัมพุทธเจ้าและพระอรหันต์ทั้ง ๕๐๐ รูป ชาวเมืองทั้งหลายจึงพร้อมใจ

กันตั้งชื่อว่า ดอยศรีจอมทอง ตั้งแต่นั้นมาก็เรียกขานกันว่า "สรีจอมทอง" (อ่านว่า สะหลีจอมทอง)

ส่วนพระยาอังครัฏฐะได้มีบัญชาให้สร้างศาลาไว้ในที่ ๓ แห่ง คือ ยอดดอยศรีจอมทอง ที่พระพุทธองค์ทรงเสด็จลงมาประทับยืนครั้งแรกแห่งหนึ่ง ที่พระพุทธองค์ทรงเสด็จมารับเอาข้าวบิณฑบาตรแห่งหนึ่ง[๑] และที่พระพุทธองค์ทรงทำภัตตกิจ (เสวยภัตตาหาร) แห่งหนึ่ง[๒] รวมเป็น ๓ แห่ง และมีบัญชาให้สร้างศาลาหลวงขึ้นหลังหนึ่ง พร้อมกับตั้งพ่อครัวทั้ง ๕๐ ตระกูล ให้ตั้งบ้านเรือนอยู่บริเวณนั้น เพื่อดูแลรักษาและถวายภัตตาหารเมื่อพระพุทธองค์เสด็จมา ณ สถานที่นี้ ตั้งแต่นั้นมาหมู่บ้านนี้จึงได้ชื่อว่า "ภัตตการคาม"

หลังจากนั้นพระพุทธองค์ก็ทรงพิจารณาถึงกาลอันควรที่จะเสด็จมาสู่ดอยศรีจอมทองเพื่อสงเคราะห์แก่พระยาอังครัฏฐะและชาวเมืองทั้งหลายมิได้ขาด และเมื่อพระพุทธองค์ทรงเสด็จไปสั่งสอนเหล่าเวไนยสัตว์ทั้งหลายในชมพูทวีปด้วยพระบาท ก็จะทรงเสด็จไปสงเคราะห์ถึงดอยศรีจอมทองด้วยทุกครั้ง

---

[๑] สถานที่พระพุทธองค์ทรงรับบิณฑบาตรนั้น ปัจจุบันนี้คือ วัดด้าง ตั้งอยู่ริมถนนด้านตะวันตก เหนือวัดพระธาตุศรีจอมทองวรวิหาร

[๒] สถานที่ที่พระพุทธองค์ทรงทำภัตตกิจ (เสวยภัตตาหาร) ได้แก่ ที่ตั้งพระอุโบสถวัดพระธาตุศรีจอมทองวรวิหารในเวลานี้ ซึ่งถือเป็นประเพณีในพิธีอัญเชิญพระบรมธาตุเจ้าไปบูชาข้าวที่พระอุโบสถมาจนถึงทุกวันนี้

พระทักขิณโมลีธาตุเสด็จมาสู่ดอยศรีจอมทอง

ต่อไปนี้เราจะกล่าวถึงเมื่อสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จ-ดับขันธปรินิพพานไปแล้ว และการที่พระบรมธาตุเจ้าเสด็จมาประดิษฐาน อยู่ ณ ดอยศรีจอมทองแห่งนี้

ดูก่อนสัปปุรุษทั้งหลาย ในกาลครั้งนั้นเมื่อพระยาอังครัฏฐะ อาราธนานิมนต์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จมารับข้าวบิณฑบาตร และรับการสักการะบูชาอันวิเศษหลายประการ ก็ทรงบังเกิดความปิติยินดี ยิ่งนัก จึงมีบัญชาให้สร้างเจดีย์ทองคำขึ้นองค์หนึ่ง ตกแต่งอย่างวิจิตรบรรจง ประดับประดาด้วยแก้ว ๗ ประการ บนยอดดอยศรีจอมทองและให้สร้าง โกศแก้วอินทนิลดวงหนึ่ง มีค่าเป็นทองคำนับแสน (ประมาณค่ามิได้) อยู่ ภายในยอดเจดีย์ทองคำองค์นั้น พระยาอังครัฏฐะได้ตั้งจิตอธิษฐานว่า

"เมื่อใดที่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จดับขันธปรินิพพานไป แล้ว ขอให้พระทักขิณโมลีธาตุ พระบรมธาตุส่วนพระเศียรเบื้องขวาของ พระพุทธองค์โปรดเสด็จมาประดิษฐานอยู่ในโกศแก้วอินทนิลที่ตั้งไว้ในเจดีย์ ทองคำนี้เถิด"

แล้วทำการสักการะพระเจดีย์องค์นี้ด้วยเครื่องสักการะบูชาต่าง ๆ นอกจากนี้พระองค์ยังบัญชาให้สร้างศาลาหลวงขึ้นหลังหนึ่งทางทิศตะวัน-ออกของเจดีย์นั้น พร้อมกับตั้งพ่อครัวทั้ง ๕๐ ตระกูล ให้ดูแลรักษาเจดีย์ ทองคำองค์นี้ โดยทำการสักการะบูชาด้วยประทีป ดอกไม้ และเครื่องหอม ทุกวัน เมื่อใดที่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จมายังสถานที่นี้ ขอให้ท่าน-ทั้งหลายจงปรุงแต่งโภชนาอาหารอันปราณีตต่าง ๆ ถวายแด่พระพุทธองค์

และพระภิกษุสงฆ์ทั้งหลายอย่าได้ขาด หลังจากนั้นพระยาอังครัฏฐะก็เสด็จสู่เมืองของพระองค์พร้อมด้วยบริวารทั้งหลาย พระองค์ทรงครองราชสมบัติด้วยทศพิธราชธรรมจนตราบสิ้นพระชนมายุของพระองค์ แล้วได้ไปบังเกิดในสวรรค์เทวโลก

หลังจากสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเสด็จดับขันธปรินิพพานที่เมืองกุสินารา โทณพราหมณ์ได้แบ่งพระบรมธาตุของพระพุทธองค์ออกเป็น ๘ ส่วน ให้แก่กษัตริย์จากเมืองต่าง ๆ นำไปสักการะบูชายังบ้านเมืองของตน เฉพาะพระบรมธาตุทักขิณโมลีได้ตกอยู่ในส่วนของเมืองกุสินารา ในครั้งนั้นพระมหากัสสปเถระผู้เป็นประธานในที่นั้นได้บอกกล่าวกับกษัตริย์และชาวเมืองกุสินาราว่า

"ดูก่อน ท่านทั้งหลาย พระบรมธาตุส่วนพระเศียรเบื้องขวาของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ตกอยู่ในส่วนแบ่งของท่านทั้งหลายนี้ ครั้งหนึ่งพระพุทธองค์ได้ทรงเสด็จไปรับข้าวบิณฑบาตรจากพระยาอังครัฏฐะ ณ ดอยศรีจอมทอง แขวงเมืองอังครัฏฐะ วันนั้นพระพุทธองค์ทรงตรัสว่า "อันดอยศรีจอมทองนี้จะเป็นที่ประดิษฐานพระทักขิณโมลีธาตุแห่งพระพุทธเจ้าทั้งหลายที่บังเกิดมาในโลกนี้ทุกพระองค์ รวมทั้งพระทักขิณโมลีธาตุแห่ง-พระตถาคต ก็จะมาประดิษฐานอยู่ที่ดอยนี้เช่นเดียวกัน" พระพุทธองค์ตรัสดังนั้นแล้วก็เสด็จสู่เวฬุวนารามในวันนั้น เมื่อพระยาอังครัฏฐะทรงทราบเช่นนั้นก็มีความยินดียิ่งนัก จึงบัญชาให้สร้างพระเจดีย์ทองคำองค์หนึ่งสูง ๑๘ ศอก ไว้ ณ ดอยศรีจอมทองแล้ว ด้วยเหตุนี้ขอให้ท่านทั้งหลายจงนำพระทักขิณโมลีธาตุของพระพุทธองค์มาให้เราเถิด"

เมื่อท้าวพระยาและชาวเมืองกุสินาราได้ทราบดังนั้น ก็ยินยอมพร้อมใจกันอาราธนาพระทักขิณโมลีธาตุมาให้แก่พระมหากัสสปเถระด้วยความเต็มใจ เมื่อพระมหากัสสปเถระได้รับพระทักขิณโมลีธาตุของพระพุทธองค์มาแล้ว ก็อาราธนาพระบรมธาตุไว้บนฝ่ามือ แล้วหันหน้าไปทางเมืองอังครัฏฐะ พร้อมกับกล่าวคำอาราธนาว่า

"ขอพระบรมธาตุเจ้าองค์ประเสริฐล้ำเลิศองค์นี้ จงเสด็จไปประดิษฐานอยู่ในเจดีย์ทองคำบนยอดดอยศรีจอมทอง ซึ่งอยู่ในเมืองอังครัฏฐะ ด้วยแรงอธิษฐานแห่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยเถิด"

ในกาลครั้งนั้นพระทักขิณโมลีธาตุของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เสด็จขึ้นสู่อากาศด้วยอานุภาพแห่งแรงอธิษฐานของพระพุทธองค์ พระบรมธาตุนั้นเปล่งรัศมีแวววาว ขาวบริสุทธิ์ดั่งแสงพระจันทร์ในคืนวันเพ็ญที่เปล่งแสงอันงดงามไปทั่วพื้นนภากาศทุกทิศทุกทาง พระบรมธาตุเสด็จมาทางอากาศด้วยปาฏิหาริย์สู่โกศแก้วอินทนิลที่อยู่ภายในยอดเจดีย์ทองคำ ณ ดอยศรีจอมทอง เมืองอังครัฏฐะในวันนั้น

ขณะนั้นก็บังเกิดแผ่นดินไหวไปทั่ว ดอกไม้ทิพย์โปรยปรายดั่งสายฝนลงมาบูชาพระบรมธาตุเจ้า เสียงดนตรีอันไพเราะบรรเลงมาในอากาศ หมอกเมฆบังเกิดมีแล้วก็ตกลงมามากนัก สายลมอ่อน ๆ พัดเอากลิ่นคันธรสขจรขจายไปทั่ว สายฟ้าแปลบปลาบเรืองรอง เหล่าเทพยดาทั้งหลายต่างพร้อมใจกันสาธุการพระบรมธาตุเจ้าของพระพุทธองค์ ซึ่งมีรัศมีแวววาวขาวบริสุทธิ์ดุจรัศมีของพระจันทร์ที่ปรากฏในอากาศทั่วทุกทิศทั้งมวลในวันนั้น

พระเจ้าศรีธรรมอโศกธรรมราชา เสด็จสู่ดอยศรีจอมทอง

ดูก่อน สัปปุรุษทั้งหลาย หลังจากสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จดับขันธปรินิพพานไปแล้ว ๒๑๘ ปี ขณะนั้นพระเจ้าศรีธรรมอโศก-ธรรมราชาผู้ทรงเดชานุภาพสามารถปราบปรามไปทั่วชมพูทวีป ได้เสด็จมาสู่ดอยศรีจอมทอง ด้วยอานุภาพแห่งพระอินทร์ เทพยดา และด้วยอานุภาพแห่งพระอรหันต์ทั้งหลาย

ในวันนั้น พระอินทร์ วิษณุกรรมเทวบุตร พญานาค พระอรหันต์-ทั้งหลาย และท้าวพระยาทั้งหลายต่างก็พร้อมใจกันสร้างคูหาไว้ใต้พื้นดอย-ศรีจอมทอง สถานที่อันเป็นที่ประทับของพระพุทธเจ้าทั้งหลายทุกพระองค์ที่บังเกิดมาในโลกนี้ อุโมงค์นี้ทำด้วยทองคำทั้งมวล มีความลึกและความ-กว้างขนาดประมาณพระคันธกุฎีของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในเชต-วันมหาวิหาร นครสาวัตถีในสมัยพุทธกาล แล้วให้วิษณุกรรมเทวบุตรสร้างสถูปทองคำองค์หนึ่ง มีรูปทรงสัณฐานดั่งเขาสิเนรุ สูง ๖ ศอก ตั้งไว้กลางอุโมงค์นั้น

ส่วนท้าวพระยาและพระอรหันต์ทั้งหลาย ก็สร้างพระพุทธรูปขึ้นหลายองค์ ทำด้วยเงิน ทองคำ และโลหะหลายประการตามความศรัทธา แล้วตั้งไว้ล้อมรอบสถูปทองคำนั้น นอกจากนี้ยังสร้างพระพุทธรูปยืนด้วยทองทิพย์หนัก ๑ แสน ๒ องค์ องค์หนึ่งตั้งไว้ทางทิศเหนือของสถูป หันพระ-พักตร์ไปทางทิศเหนือ อีกองค์หนึ่งตั้งไว้ทางทิศใต้ของสถูป หันพระพักตร์

ไปทางทิศใต้ สร้างพระพุทธรูปนั่ง ๒ องค์ ด้วยทองคำหนักองค์ละ ๑ แสน องค์หนึ่งตั้งไว้ทางทิศตะวันออกของสถูป หันพระพักตร์ไปทางทิศตะวันออก อีกองค์หนึ่งตั้งไว้ทางทิศตะวันตกของสถูป หันพระพักตร์ไปทางทิศตะวันตก

หลังจากนั้นบรรดาพญานาคทั้งหลายต่างก็พร้อมใจกันสร้างเครื่องดุริยะดนตรี เป็นต้นว่า ฆ้อง กลอง พาทย์ พิณ แตร สังข์ บัณเฑาะว์ ทุกอย่างทำด้วยทองคำ แล้วแต่งเครื่องประดับประดาอันควรแก่สมเด็จพระ-สัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นต้นว่า อาสนะ หมอน ฉัตร พัด จามร ช่อน้อย ธงไชย ทุกอย่างล้วนทำด้วยทองคำเช่นเดียวกัน ตั้งไว้ทั้ง ๔ ด้านแห่งสถูปทองคำ พร้อมกันนั้นพญานาคะราชาก็ให้หล่อรูปของตน รูปดุริยะดนตรี รูปนาค-ขับนาคฟ้อน และรูปคนผู้รักษาสิ่งของ ทุกอย่างหล่อด้วยเงิน ทองเหลือง ทองแดง ประดับประดาไว้รอบ ๆ สถูปทองคำนั้น และให้หล่อรูปยักษ์ ๘ ตน ยืนเฝ้าที่หน้ามุขของสถูปทั้ง ๔ ด้าน ๆ ละ ๑ ตน และยืนเฝ้าประตูแห่งอุโมงค์ทั้ง ๔ ด้าน ๆ ละ ๑ ตน แล้วพระเจ้าศรีธรรมอโศกธรรมราชาจึงเอาโกศแก้ววชิระ[๑] หนัก ๑ พันน้ำ[๒] มาตั้งไว้เหนืออาสนะทองคำ

ครั้นได้เวลานักขัตฤกษ์ชัยมงคล พระเจ้าศรีธรรมอโศกธรรมราชาพร้อมด้วยท้าวพระยาทั้งหลาย พระอรหันต์ทั้งหลาย เหล่าเทพยดา พญานาคครุฑ ต่างพร้อมใจกันจัดพิธีฉลองสมโภชบูชาพระบรมธาตุแห่งองค์สมเด็จ-พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตลอด ๗ วัน หลังจากนั้นจึงอัญเชิญพระทักขิณโมลีธาตุเสด็จสู่โกศแก้ววชิระนั้น พร้อมทั้งพระบรมธาตุส่วนพระรากขวัญ (ไหปลาร้า)

---

[๑]แก้ววชิระ หมายถึง แก้ว ๗ สี มณี ๗ แสง

[๒]๑พันน้ำ เป็นมาตราชั่งชนิดหนึ่ง ซึ่งปรากฏในหนังสือโบราณของชาวพายัพทั่วไป ไม่ทราบว่าจะเทียบมาตราชั่งในปัจจุบันนี้มีจำนวนเท่าไร

อันมีสัณฐานเป็นรูปสามเหลี่ยม และพระบรมธาตุย่อยอีก ๕ พระองค์[๑] รวมเป็นพระบรมธาตุ ๗ พระองค์ มาประดิษฐานอยู่ในโกศแก้ววชิระ แล้วเชิญโกศแก้ววชิระให้ประดิษฐานอยู่ในพระสถูปทองคำภายในอุโมงค์ทองคำนั้น

ครั้นแล้วพระเจ้าศรีธรรมอโศกธรรมราชา พร้อมด้วยท้าวพระยาเสนาอำมาตย์ เทพยดา พญานาค พระอรหันต์ทั้งหลาย และสมณพราหมณ์ก็พร้อมใจกันอธิษฐานว่า "ข้าแต่พระบรมธาตุเจ้าองค์ประเสริฐ ในกาลเมื่อสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่ พระพุทธองค์ได้เคยเสด็จมา ณ ที่นี้ และตรัสทำนายไว้แก่พระยาอังครัฏฐะว่า พระทักขิณโมลีธาตุของพระพุทธองค์จะมาประดิษฐานอยู่ ณ ที่นี้ และบัดนี้พระบรมธาตุเจ้าก็ได้เสด็จมาประดิษฐาน ณ ที่นี้ สมดังพระพุทธทำนายแล้ว ในกาลต่อไปภายหน้า แม้ว่าคน เทวดา พญานาค ครุฑ ผู้หนึ่งผู้ใดจะนำเอาพระบรมธาตุเจ้าไปในสถานที่ใดก็ดี ขอพระบรมธาตุเจ้าอย่าได้เสด็จไปเลย แม้ว่าได้เสด็จไปแล้วก็ขอได้โปรดเสด็จกลับคืนมาประดิษฐาน ณ สถานที่นี้ตราบเท่ากาลแห่งพระพุทธศาสนา ๕,๐๐๐ ปี เพื่อจักได้เป็นที่สักการะบูชาแก่เทพยดาและมนุษย์ ทั้งหลายชั่วกาลนาน"

ส่วนพระเจ้าศรีธรรมอโศกธรรมราชาก็ทรงอธิษฐานว่า "ข้าแต่พระบรมธาตุเจ้า ในอนาคตกาลข้างหน้า หากมีพระราชาหรือเสนาอำมาตย์ผู้ใดได้มาสักการะบูชาพระบรมธาตุเจ้า ณ ดอยศรีจอมทองนี้ ขอให้พระราชาผู้นั้นมีเดชานุภาพเสมอดั่งข้าพระองค์ พระเจ้าศรีธรรมอโศกธรรมราชาเทอญ"

---

[๑] เมื่อพระมหากัสสปเถระกล่าวคำอาราธนาพระทักขิณโมลีธาตุ เสด็จสู่ดอยศรีจอมทองนั้น ไม่ได้กล่าวถึงพระบรมธาตุส่วนพระรากขวัญและพระบรมธาตุย่อย ๕ พระองค์

"ข้าแต่พระบรมธาตุเจ้า เมื่อใดที่พระราชา เสนาอำมาตย์ ผู้ปกครองบ้านเมืองที่นี้มีบุญบารมีเสมอดั่งข้าพระองค์ก็ดี มีสมณพราหมณ์ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบในพระพุทธศาสนาก็ดี ข้าพระองค์ทั้งหลายขออาราธนานิมนต์พระบรมธาตุเจ้า โปรดเสด็จออกมาจากพระสถูปทองคำแสดงอานุภาพให้ปรากฏแก่คน เทพยดา และสมณพราหมณ์ทั้งหลายให้เป็นที่อัศจรรย์ เพื่อให้พระพุทธศาสนามีความเจริญรุ่งเรืองต่อไปตลอด ๕,๐๐๐ ปี"

"ข้าแต่พระบรมธาตุเจ้า ในกาลข้างหน้าหากพระราชาและเสนาอำมาตย์ผู้ใดได้เสวยราชสมบัติปกครองบ้านเมืองนี้ ไม่ศรัทธาในพระพุทธศาสนา กระทำแต่บาปอกุศลกรรมอันหยาบช้าทารุณ ข้าพระองค์ทั้งหลายขอพระบรมธาตุเจ้าจงเสด็จประทับอยู่ในพระสถูปทองคำแห่งข้าพระองค์ขออย่าได้เสด็จออกมาปรากฏแก่ผู้ใดเลย"

"ข้าแต่พระบรมธาตุเจ้า เมื่อพระพุทธศาสนาตั้งอยู่ตลอด ๕,๐๐๐ ปีบริบูรณ์ พระบรมธาตุทั้งหลายของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้เสด็จไปรวมกันเป็นหนึ่งเดียวแล้ว ก็ขอให้พระสถูปทองคำ คูหาทองคำ พร้อมด้วยเครื่องสักการะบูชาทั้งหลาย จงอย่าได้สูญหายเป็นอันตรายไปเลย ขอจงตั้งอยู่ตราบเท่าถึงศาสนาพระศรีอริยะเมตไตรย ผู้จะมาบังเกิดเป็นพระพุทธเจ้าต่อไปในภายหน้า และขอให้พระศรีอริยะเมตไตรยพระองค์นั้น จงนำพระสถูปทองคำของข้าพระองค์ทั้งหลายออกมาแสดงแก่เทพยดาและคนทั้งหลาย เพื่อทำการสักการะบูชานานประมาณ ๗ วัน เสมอดั่งที่พระพุทธองค์ยกเอาพระเจดีย์ทองคำของพระพุทธเจ้านามว่าพระกัสสปะออกแสดงแก่คนและเทพยดาทั้งหลายให้กระทำการสักการะบูชานานประมาณ ๗ วัน มาแล้วเทอญ แม้ว่าคน เทวดา ท้าวพระยา พญานาค ครุฑ กุมภัณฑ์

คนธรรพ์ วิทยาธร ผู้หนึ่งผู้ใดจะมาทำลายล้าง ขอจงอย่าให้กระทำการใด ๆ ได้สักประการเดียวเทอญ"

เมื่ออธิษฐานดังนี้แล้ว เทพยดา พญานาค ครุฑ และพระอรหันต์ทั้งหลายต่างก็พากันไปเอาหินจากป่าหิมพานต์ ในแม่น้ำ ในมหาสมุทร เอามาก่อแวดล้อมพระสถูปทองคำ ๗ ชั้น เพื่อรักษาไว้ไม่ให้สัตว์ทั้งหลายมาเบียดเบียนกระทำร้ายได้ แล้วให้เทวดา ๒ ตน และพญานาค ๒ ตน ที่เคยขออนุญาตพระพุทธองค์ดูแลรักษาดอยศรีจอมทองนั้น ให้ดูแลพระสถูปทองคำด้านทิศตะวันออก เลือกเทวบุตร ๓ ตน ซึ่งมีฤทธานุภาพ และมีบริวารมากมายให้มาดูแลรักษาพระสถูปทองคำ เทวบุตรที่ชื่อ สุลักขิโต รักษาทางทิศใต้ ชื่อกามปาโล รักษาทางทิศตะวันตก ชื่อไชยภุมโม รักษาทางทิศเหนือของพระสถูปทองคำนั้น แล้วก็ให้โอวาทว่า

"ท่านทั้งหลายจงมีความสามัคคีกัน เพื่อพิทักษ์รักษาพระบรมธาตุเจ้าตราบจนถึง ๕,๐๐๐ ปี อย่าได้มีความประมาท ในอนาคตกาลข้างหน้าท่านทั้งหลายจงพิจารณาดูบุคคลอันควรไม่ควร หากท้าวพระยาเสนาอำมาตย์ สมณพราหมณ์ ผู้ปกครองบ้านเมืองนี้มีบุญสมภารประกอบด้วยกุศลกรรมอันดี เลื่อมใสศรัทธาในพระรัตนตรัย ขอให้ท่านทั้งหลายจงดลบันดาลใจให้รู้ว่าพระบรมธาตุเจ้าประดิษฐานอยู่ ณ ที่นี้ หากประกอบด้วยอกุศลกรรมไม่เลื่อมใสในพระพุทธศาสนา ท่านทั้งหลายอย่าได้แสดงพระบรมธาตุเจ้าให้ปรากฏแก่ผู้ใด"

ตั้งแต่นั้นไป เมื่อเทพยดาและพญานาคผู้รักษาพระบรมธาตุเจ้าเห็นว่าท้าวพระยา เสนาอำมาตย์ สมณพราหมณ์ และชาวบ้านชาวเมืองทั้งหลายประกอบด้วยอกุศลกรรมเมื่อใด ก็อาราธนานิมนต์พระบรมธาตุเจ้า

๗ พระองค์ ประดิษฐานอยู่ในพระสถูปทองคำ อันตั้งอยู่กลางคูหาใต้พื้นดอยศรีจอมทอง ไม่ให้ปรากฏออกมาภายนอกนานประมาณ ๗ วันก็มี ๘ วัน ก็มี บางที ๓ เดือนก็มี ๑ ปีก็มี ๒ ปี ๓ ปี ๔ ปี ๕ ปี ๖ ปี ๗ ปีก็มี เมื่อใดที่บุคคลทั้งหลายประพฤติปฏิบัติแก่กุศลกรรมอันดีงามในพระพุทธ-ศาสนา เทพยดาและพญานาคผู้รักษาพระบรมธาตุเจ้า จึงอาราธนานิมนต์พระบรมธาตุเจ้าเสด็จออกมาจากพระสถูปทองคำ ประดิษฐานไว้ภายนอกให้คนและเทวดาทั้งหลายกระทำการสักการะบูชา

อีกประการหนึ่ง ท้าวพระยาทั้งหลายก็บัญชาว่าสถานที่นี้ให้ชื่อว่า "ศรีจอมทองติกโมลี" เพราะเหตุว่าเป็นสถานที่ประดิษฐานพระบรมธาตุเจ้าส่วนพระเศียรเบื้องขวาแห่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา ขอให้ท่านทั้งหลายจงเรียกชื่อนี้ต่อไป

ในขณะนั้นเทพยดา พญานาค ครุฑ ทั้งหมดก็รับเอาคำสอนแห่งท้าวพระยาและพระอรหันต์ทั้งหลาย อันมีพระเจ้าศรีธรรมอโศกธรรมราชาเป็นประธาน ด้วยการกล่าวคำว่า "สาธุ ผู้ข้าทั้งหลายจะพิทักษ์รักษาพระ-บรมธาตุเจ้า ณ สถานที่นี้ตราบเท่าอายุของผู้ข้าทั้งหลาย เมื่อคนฝูงใดมากระทำการเบียดเบียนให้เกิดความเดือดร้อนเสียหาย ณ ที่นี้ ผู้ข้าจะให้ปรากฏตามบาปกรรมแห่งคนฝูงนั้น" เมื่อกล่าวดังนั้นแล้วต่างก็ไปอยู่รักษาตามตำแหน่งแห่งตน ตั้งแต่นั้นมา เทพยดา พญานาค ผู้รักษาพระบรม-ธาตุเจ้าย่อมกระทำอันตรายคนทั้งหลายที่มาเบียดเบียนสถานที่นี้มาจนถึงกาลปัจจุบัน

หลังจากนั้นท้าวพระยาทั้งหลาย มีพระเจ้าศรีธรรมอโศกธรรมราชาเป็นประธาน ต่างก็ฝังทองคำไว้ในสถานที่นี้ เป็นมหานิธิทรัพย์สมบัติไว้ทั่ว-

ทั้ง ๘ ทิศ แวดล้อมดอยศรีจอมทอง ไกลออกไปประมาณ ๕๐ วา ก็มี ๑๐๐ วา ก็มี ๒๐๐ วา ๓๐๐ วา ๔๐๐ วา ๕๐๐ วา ๖๐๐ วา ๗๐๐ วาก็มี ที่เป็นมหานิธิ ขุมทองคำมีถึง ๑๐๑ ขุม ส่วนขุมเล็กขุมน้อยของท้าวพระยาเมืองเล็กเมืองน้อย เสนาอำมาตย์ คหบดี เศรษฐี นักบวช นักบุญ นั้นไม่อาจจะนับได้เลย เมื่อท้าวพระยาทั้งหลายฝังทองคำไว้ยังสถานที่นี้แล้วก็อธิษฐานไว้ว่า

"ในอนาคตกาลข้างหน้า ท้าวพระยาผู้ใดมีบุญสมภารอันเป็นธรรมมิกราชสามารถปราบปรามไปทั่วชมพูทวีป เสมอดั่งพระเจ้าศรีธรรมอโศกธรรมราชา จงเอานิธิทรัพย์สมบัติพวกนี้ออกโดยลำดับ ให้เอามหานิธิออกก่อน แล้วจึงเอาส่วนเล็กส่วนน้อยออกอุปถัมภ์ค้ำชูพระพุทธศาสนา ณ ดอยศรีจอมทองนี้ เมื่อท้าวพระยาทั้งหลายจะเอานิธิออกมาทะนุบำรุงพระพุทธศาสนา จงเอาออกมาสร้างในกาลเมื่อดอยศรีจอมทองจักเจริญรุ่งเรืองปรากฏตามที่พระพุทธองค์ทรงทำนายไว้นั้นเถิด"

เมื่อกล่าวดังนั้นแล้ว ก็กระทำการสักการะบูชาตามความศรัทธาของตน พร้อมทั้งต่างก็ให้บ่าวไพร่มากมายอยู่อุปฐากรักษาพระบรมธาตุเจ้า หลังจากนั้นต่างก็กลับคืนสู่บ้านเมืองแห่งตน พระอรหันต์ทั้งหลายต่างก็กลับสู่ที่อยู่ของตน เทพยดา พญานาค มีพระยาอินทร์เป็นประธาน ก็กลับสู่เทวโลกอันเป็นที่อยู่แห่งตนในวันนั้น

แม่เม็ง
แม่ชีอุบล
พร้อมทั้งคณะศรัทธาจอมทอง.

ผู้เริ่มสร้างวัดพระธาตุศรีจอมทองวรวิหาร เป็นครั้งแรก

เมื่อพระบรมธาตุเจ้าได้ประดิษฐานอยู่ภายในพระสถูปทองคำกลางคูหาใต้พื้นดอยศรีจอมทองในครั้งนั้นแล้ว กาลเวลาก็ผ่านไปโดยลำดับจนถึงจุลศักราช ๘๑๓ ปี (พ.ศ. ๑๙๙๔) ยังมีชายผู้หนึ่งชื่อว่านายสร้อย ภรรยาชื่อว่านางเม็ง ทั้งสองมีความเลื่อมใสศรัทธาในพระพุทธศาสนา ยึดเอาพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งแห่งตน ปรารถนาหนทางไปสู่มรรคผลนิพพาน ผัวเมียคู่นี้ตั้งบ้านเรือนอยู่ใกล้ดอยศรีจอมทอง

อยู่มาวันหนึ่งเป็นวันเพ็ญเดือนกันยายน ปีมะเมีย นายสร้อยอาบน้ำชำระร่างกายแล้วสมาทานศีล ๘ อยู่ ณ ดอยศรีจอมทองนั้น ได้พิจารณาดูดอยศรีจอมทอง ก็เห็นเป็นสถานที่อันงดงามยิ่งนัก จึงคิดคำนึงในใจว่า สถานที่นี้มีลักษณะสัณฐานที่ดีงาม มีเนินดินสูงขึ้นไปเป็นลำดับดั่งมหาเจดีย์ ประกอบด้วยหมู่ไม้ต่าง ๆ หลายประการ สถานที่นี้สมควรเป็นที่ตั้งแห่งพระรัตนตรัยอย่างแท้จริง

นายสร้อยจึงปรึกษากับนางเม็งผู้เป็นภรรยาว่า "เราทั้งสองจะสร้างวัดบนดอยศรีจอมทองนี้ให้เป็นสถานที่แห่งพระรัตนตรัย ท่านจะเห็นเป็นประการใด" ฝ่ายนางเม็งภรรยาก็เห็นดีด้วย และตกลงกันว่าจะสร้างวัดที่ด้านบนของถ้ำคูหา ตรงบริเวณยอดดอยศรีจอมทองนั้น ผัวเมียทั้งสองจึงลงมือแผ้วถางสถานที่นั้นจนเสร็จเรียบร้อย

เมื่อได้เวลาอันเป็นมงคล จุลศักราชได้ ๘๑๔ ปี (พ.ศ. ๑๙๙๕) เดือน ๗ ขึ้น ๙ ค่ำ (เดือน ๙ เหนือ) วันจันทร์เวลาเช้า นายสร้อย นางเม็งจึง

ปลูกสร้างศาลาและก่อเจดีย์ไว้ ณ ยอดดอยศรีจอมทอง ด้านบนของถ้ำคูหานั้น พร้อมทั้งสร้างพระพุทธรูปไว้ ๒ องค์ หลังจากนั้นคนทั้งหลายก็ล่ำลือกันว่า บัดนี้นายสร้อย นางเม็งได้สร้างวัดขึ้นบนดอยศรีจอมทองแล้ว จึงพร้อมใจกันเรียกวัดนั้นว่า วัดศรีจอมทอง[๑]

อยู่มาวันหนึ่งนายสร้อยได้จุดประทีป[๒] ขึ้น ๒ ดวง บูชาพระพุทธรูป แล้วตั้งจิตอธิษฐานว่า "ข้าแต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ข้าพเจ้าทั้งสองมีความเลื่อมใสศรัทธาในพระพุทธศาสนา จึงตั้งใจที่จะสร้างวัดไว้ ณ ที่นี้ให้เป็นสถานที่อยู่แห่งพระรัตนตรัย ถ้าความปรารถนาของข้าพเจ้าทั้งสองจะประสบความสำเร็จ ก็ขอให้ประทีปทั้ง ๒ ดวง จงตั้งอยู่ตรงนี้อย่าได้ คลาดเคลื่อนไปจากที่เดิมเลย

ในขณะนั้นเทวดาผู้ดูแลรักษาดอยศรีจอมทองอยู่ ณ ที่นั้น ก็รู้ว่านายสร้อยไม่สามารถสร้างวัดให้สำเร็จได้ เพราะเหตุว่าอายุของนายสร้อยจะสิ้นไปเสียก่อน เทวดาจึงย้ายประทีปดวงหนึ่งไปวางไว้ทางทิศเหนือของที่เดิม ครั้นรุ่งเช้านายสร้อยนำข้าวน้ำมาบูชาพระพุทธรูป ก็เห็นประทีปดวงหนึ่งย้ายจากที่เดิม จึงคิดในใจว่าตนคงจะสร้างวัดไม่สำเร็จแน่

ในคืนนั้นเทวดาจึงมาบอกแก่นายสร้อยโดยนิมิตฝันว่า "ดูก่อนนายสร้อย ท่านอย่าได้น้อยใจ อย่าได้ประมาท เรานี้มีนามว่า กุรุปิตโรเทวบุตรและกุรุมาตาเทวธิดา เราทั้งสองมีบริวารมากมายเฝ้าพิทักษ์รักษาพระบรม-

---

[๑]ปัจจุบันได้ชื่อว่า "วัดพระธาตุศรีจอมทองวรวิหาร" เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๖

[๒]ประทีปตามที่คนในภาคเหนือนิยมใช้เป็นภาชนะเล็ก ๆ ทำด้วยดินเผาสำหรับใส่น้ำมันตามบูชา

ธาตุเจ้า ณ สถานที่นี้มาเป็นเวลานานแล้ว พระบรมธาตุขององค์สมเด็จ-พระสัมมาสัมพุทธเจ้าประดิษฐานอยู่ภายในถ้ำคูหานี้ ๗ พระองค์ สถานที่นี้จะเจริญรุ่งเรืองเป็นที่ชุมนุมแห่งคนและเทวดาทั้งหลายมากมาย และเป็นที่ตั้งแห่งพระรัตนตรัยไปจนตลอด ๕,๐๐๐ ปี ท่านจงบอกแก่คนทั้งหลายอย่าได้ลบหลู่ดูหมิ่นสถานที่นี้เป็นอันขาด" เทวดากล่าวเท่านั้นแล้วก็หายไป

นายสร้อยได้ทราบเช่นนั้นก็มีใจปิติยินดียิ่งนัก จึงบอกกล่าวแก่คนทั้งหลาย และให้บันทึกเป็นตำนานเก็บไว้เป็นหลักฐานต่อไปในภายหน้า นายสร้อยและนางเม็งอยู่อุปฐากรักษา กระทำการสักการะบูชาพระรัตนตรัยมิได้ขาด จนกระทั่งอีก ๒ ปีต่อมา นายสร้อย นางเม็งก็ถึงแก่กรรมไป

นับตั้งแต่นั้นมาได้ ๑๕ ปี จุลศักราช ๘๒๘ (พ.ศ. ๒๐๐๙) ปีระกา ยังมีชาย ๒ คน ชื่อ สิบเงินและสิบถ้ว ทั้งสองสหายได้ชักชวนกันสร้างวิหารขึ้นหลังหนึ่งที่วัดศรีจอมทองนั้น โดยหลังคาของวิหารมุงด้วยหญ้าคาไว้ แล้วอาราธนาพระภิกษุรูปหนึ่งชื่อ สารีปุตตเถระมาเป็นเจ้าอาวาส พระภิกษุรูปนี้มาอยู่ดูแลรักษาวัดได้ ๕ พรรษาก็มรณภาพไป

ต่อมาถึงปีจุลศักราช ๘๓๒ (พ.ศ. ๒๐๑๓) ปีฉลู นายหากสิบเกวียนจึงอาราธนาพระภิกษุรูปหนึ่งชื่อ พระเทพกุลเถระ มาเป็นเจ้าอาวาส พระภิกษุรูปนี้ก็ได้จัดการบูรณะปฏิสังขรณ์วิหารนั้น โดยให้ใส่ไม้ระแนงและมุงหลังคาด้วยกระเบื้องไว้ ถัดมาถึงปีจุลศักราช ๘๓๗ อีก ๕ ปีต่อมานักบุญทั้งหลายจึงอาราธนาพระธมฺมปญฺโญ มาอยู่เป็นเจ้าอาวาสอุปฐาก-รักษาวัดศรีจอมทอง

จนถึงจุลศักราชได้ ๘๔๐ นักบุญทั้งหลายมีพระธมฺมปญฺโญ เป็นประธาน จึงพากันไปรื้อถอนวิหารและอัญเชิญพระพุทธรูปองค์ใหญ่[๑] ปั้นด้วยดินก่อ หล่อด้วยโลหะสำริด มาจากวัดท่าแย้ม ซึ่งในขณะนั้นเป็นวัดร้าง อยู่ข้างแม่น้ำกาละ[๒] มาเก็บรักษาไว้ที่วัดศรีจอมทอง แล้วพร้อมใจกันต่อเติมวิหารที่มีอยู่ โดยสร้างระเบียงทั้งมุขหน้าและมุขหลัง ก่อปราสาทเฟื้องสูง ๒ วา ๓ ศอก กว้าง ๑ วา ๒ ศอก สำหรับเป็นที่ประดิษฐานพระพุทธรูปองค์นั้นภายในวิหาร แล้วก่อกำแพงล้อมรอบพระวิหารทั้ง ๔ ด้าน ยาว ๑๐ วา ๓ ศอก พร้อมทั้งสร้างกุฎิขึ้นหลังหนึ่ง ยาว ๕ วา ๒ ศอก กว้าง ๒ วา สูง ๓ วา ๓ ศอก ไว้สำหรับเป็นที่อยู่ของพระภิกษุสงฆ์ นอกจากนี้ยังสร้างหอกลองขึ้นอีก ๑ หลัง ก่อด้วยดินและอิฐ หลังคามุงกระเบื้องดินเผาแผ่นเล็ก ๆ จึงอาจกล่าวได้ว่าวัดศรีจอมทอง มีความเหมาะสมที่จะเป็นวัดอย่างสมบูรณ์ขึ้นเป็น-ครั้งแรกในสมัยที่พระธมฺมปญฺโญ เป็นเจ้าอาวาส ประมาณปี พ.ศ. ๒๐๒๒

---

[๑]สันนิษฐานว่าเป็นหลวงพ่อเพชร ปัจจุบันประดิษฐานอยู่ที่วัดท่าหลวง อำเภอเมือง จังหวัดพิจิตร

[๒]เข้าใจว่าเป็นแม่น้ำแม่กลาง

พระทักขิณโมลีธาตุเสด็จออกจากคูหา ใต้พื้นดอยศรีจอมทอง

ในขณะที่พระธมฺมปญฺโญเป็นเจ้าอาวาสวัดศรีจอมทองนั้น ยังมีนักบุญนุ่งขาวห่มขาวผู้หนึ่ง ตั้งบ้านเรือนอยู่เหนือวัด เป็นศรัทธาผู้อุปฐากวัดมาโดยตลอด อยู่มาในคืนวันหนึ่งเทวดาได้มาบอกแก่นักบุญผู้นั้นโดยทางนิมิตฝันว่า

“ดูก่อน นักบุญผ้าขาว พระบรมธาตุขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประดิษฐานอยู่ภายในถ้ำคูหาแห่งดอยศรีจอมทองนี้ นับเป็นมหามงคลยิ่งนัก พระบรมธาตุเจ้าจะเสด็จออกมาภายนอกให้เป็นที่สักการะบูชาแก่คนและเทวดาทั้งหลาย ขอให้ท่านอย่าได้ประมาท จงอยู่อุปฐากรักษายังสถานที่นี้ต่อไปเถิด”

เมื่อนักบุญตื่นขึ้นก็มีความยินดียิ่งนัก พอรุ่งเช้าจึงนำความมาบอกแก่พระธมฺมปญฺโญ เจ้าอาวาสวัดศรีจอมทองในขณะนั้นว่า เมื่อคืนนี้เทวดามาบอกว่า พระบรมธาตุขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประดิษฐานอยู่ภายในถ้ำคูหาใต้พื้นดอยศรีจอมทองนี้ เป็นสิ่งที่ประเสริฐยิ่งนัก และพระบรมธาตุเจ้าจะเสด็จออกมาภายนอก เพื่อให้พระพุทธศาสนาเจริญรุ่งเรืองต่อไปในภายหน้า

เมื่อพระธมฺมปญฺโญทราบดังนั้น ก็มีความปลื้มปิติใจเป็นอย่างยิ่ง จึงอธิษฐานว่า “ขอให้พระบรมธาตุเจ้าเสด็จออกมาในขณะที่ข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่เถิด เพื่อให้ข้าพเจ้าได้เห็นและสักการะบูชาพระบรมธาตุนั้น ตราบใด

ที่ข้าพเจ้ายังไม่ได้เห็นพระบรมธาตุเจ้า ก็ขออย่าให้ข้าพเจ้าสิ้นชีวิตไปก่อนเลย" เมื่ออธิษฐานแล้ว ก็อยู่อุปฐากรักษาวัดศรีจอมทองต่อไป

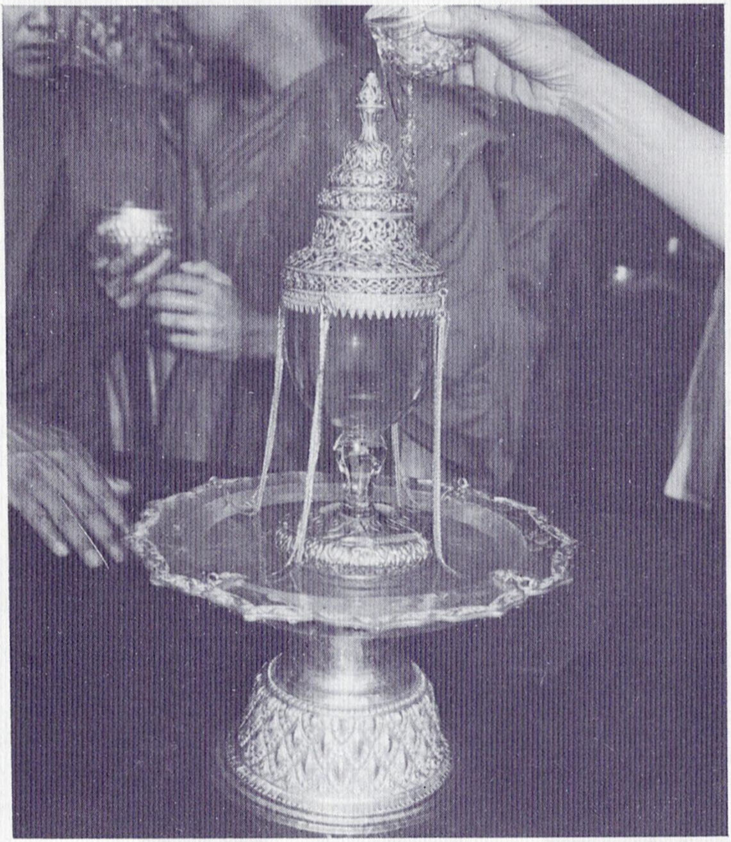
จนถึงปีจุลศักราช ๘๖๑ (พ.ศ. ๒๐๔๒) เดือน ๔ ขึ้น ๑๔ ค่ำ (เดือน ๖ เหนือ) เวลากลางคืน พระทักขิณโมลีธาตุองค์ประเสริฐก็เสด็จออกจากพระสถูปทองคำ อันตั้งอยู่ในคูหาทองคำใต้พื้นดอยศรีจอมทอง ในคืนนั้นก็เกิดมีปาฏิหาริย์ ความมหัศจรรย์ต่าง ๆ นานา ปรากฏขึ้นแก่คนทั้งหลาย และในพระวิหารวัดศรีจอมทอง มีพระพุทธรูปองค์ใหญ่[๑] ประดิษฐานอยู่ในปราสาทเฟื่องภายในพระวิหารนั้น พระพุทธรูปองค์นี้ มีพระโมลีถอดออกได้ พระบรมธาตุเจ้าเสด็จออกจากพระสถูปทองคำ มาประดิษฐานอยู่ในพระโมลีของพระพุทธรูปองค์นั้น โดยอยู่ในห่อผ้าทิพย์อันละเอียดอ่อน

ครั้นรุ่งเช้าเป็นวันขึ้น ๑๕ ค่ำ นักบุญทั้งหลายได้นำข้าวน้ำมาบูชาพระพุทธรูป เห็นประตูปราสาทเปิดอยู่ จึงไปบอกแก่พระธมฺมปญฺโญเจ้าอาวาส เมื่อพระธมฺมปญฺโญไปตรวจดู ก็เห็นพระโมลีวางอยู่ข้างล่างที่ตักของพระพุทธรูปนั้น จึงขึ้นไปดูที่ด้านบนของพระเศียรพระพุทธรูป ก็เห็นห่อผ้าเล็ก ๆ อยู่ ณ ที่นั้น พระธมฺมปญฺโญจึงผ่าไม้แล้วคีบห่อผ้าออกมาแก้ดู ก็เห็นพระบรมธาตุเจ้าพระองค์หนึ่ง ทำให้เกิดความปีติยินดีมากนัก ได้กระทำการสักการะบูชาด้วยข้าวตอกดอกไม้เครื่องหอมทั้งหลาย แล้วอัญเชิญพระบรมธาตุเจ้าประดิษฐานในโกศงาอันหนึ่ง เก็บไว้ภายในช่องว่างของพระโมลีพระพุทธรูปตามเดิม โดยที่พระธมฺมปญฺโญไม่ได้บอกกล่าวเรื่องนี้แก่ผู้ใด

---

[๑]หมายถึง หลวงพ่อเพชร

เพราะเหตุที่เทวดาได้มาบอกแก่นักบุญว่าพระบรมธาตุเจ้าเสด็จไป ณ ที่ใด ที่นั้นย่อมเป็นมงคลยิ่งนัก พระธมฺมปญฺโญและนักบุญผู้นั้นจึงแต่งเครื่องสักการะบูชา อันมีข้าวตอกดอกไม้เครื่องหอม มาอัญเชิญพระบรมธาตุของององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จออกมา เพื่อกระทำการสักการะบูชาและอาบองค์สรงน้ำพระบรมธาตุเจ้า เพื่อความเป็นสิริมงคล แล้วก็เก็บรักษาไว้ตามเดิม พระธมฺมปญฺโญเจ้าอาวาสวัดศรีจอมทองในขณะนั้น เป็นผู้อุปฐากรักษาวัดมาจนถึง ๒๘ พรรษา ก็มรณภาพไป

พระทักขิณโมลีธาตุเป็นที่ปรากฏแก่คนทั้งหลาย

หลังจากพระธมฺมปญฺโญมรณภาพไปแล้ว พระบรมธาตุเจ้าก็ยังคงประดิษฐานอยู่ในช่องพระโมลีของพระพุทธรูป ภายในพระวิหารวัดศรีจอมทองนั้น โดยที่คนทั่วไปไม่มีโอกาสรู้ ต่อมาก็มีพระภิกษุสงฆ์มาเป็นเจ้าอาวาสอยู่อุปฐากรักษาพระบรมธาตุเจ้า ณ วัดศรีจอมทองในขณะนั้นตามลำดับดังต่อไปนี้ คือ พระอานันทะ มาอยู่เป็นเจ้าอาวาสได้ ๒ พรรษา พระเหมปญฺโญ ๒ พรรษา พระญาณมงฺคละ ๑ พรรษา พระพุทธเตชะ ๒ พรรษา พระอรญฺญ-วาสี ๒ พรรษา พระธมฺมรกฺขิต ๑ พรรษา พระเอยฺยกปฺปกะมา ๑ พรรษา

จนกระทั่งถึงปีจุลศักราช ๘๗๕ (พ.ศ. ๒๐๕๖) เดือน ๗ (เดือน ๙ เหนือ) แรม ๘ ค่ำ วันอาทิตย์ ชาวบ้านทั้งหลายจึงได้นิมนต์พระมหาสีลปญฺโญมาอยู่เป็นเจ้าอาวาสรักษาพระบรมธาตุเจ้า ณ วัดศรีจอมทองเป็นลำดับต่อมา ซึ่งในเวลานั้นตรงกับรัชสมัยของกษัตริย์ผู้ครองเมืองเชียงใหม่พระนามว่า พระรัตนราช[๑] (พระเมืองแก้ว) พระองค์เป็นกษัตริย์ที่มีเดชานุภาพมากนัก มีบริวารมากมาย ทั้งเหล่าเสนาอำมาตย์ พลทหารช้าง ทหารม้า และมีความเลื่อมใสศรัทธาในพระรัตนตรัยอย่างแท้จริง พระองค์ทรงเป็นผู้อุปถัมภ์บำรุงพระพุทธศาสนา สร้างวัดวาอารามทั้งหลายจนปรากฏไปทั่วทุกทิศ ทำให้พระพุทธศาสนาเจริญรุ่งเรืองยิ่งนักในสมัยของพระองค์

ในขณะนั้น ปีจุลศักราช ๘๗๗ (พ.ศ. ๒๐๕๘) พระมหาพุทธญาโณ

---

[๑]พระรัตนราช (พระเมืองแก้ว) เป็นพระโอรสของพระเจ้ายอดเชียงราย ซึ่งสืบพระวงศ์มาจากพระยามังราย ผู้สร้างเมืองเชียงใหม่

ซึ่งบำเพ็ญสมณธรรมอยู่ ณ ป่าฟ้าหลั่ง[๑] ท่านได้ไปที่เมืองพุกาม[๒] และได้ตำนานพระบรมธาตุเจ้ามาจากเมืองพุกาม จึงมาพิจารณาดูสถานที่ที่พระบรมธาตุเจ้าประดิษฐานอยู่คือ ที่วัดศรีจอมทอง ก็เห็นถูกต้องตรงตามตำนานทุกประการ แต่ไม่มีผู้ใดบอกว่าพระบรมธาตุเจ้าเสด็จมาประดิษฐานอยู่ในพระโมลีของพระพุทธรูปในพระวิหารแล้ว พระมหาพุทธญาโณก็เข้าใจว่าพระบรมธาตุเจ้ายังไม่เสด็จออกมาจากถ้ำคูหาใต้พื้นดอยศรีจอมทอง

ด้วยปัญญาอันชาญฉลาด พระมหาพุทธญาโณจึงบอกให้พระอานันทะผู้เป็นพระอนุเถระอยู่ป่าฟ้าหลั่งด้วยกัน เป็นประธานนำนักบุญนุ่งขาวห่มขาวทั้งหลายไปสู่วัดศรีจอมทอง แล้วสั่งว่าเมื่อไปถึงสถานที่นั้นให้กระทำการสักการะบูชาด้วยดอกไม้ ธูป เทียน พร้อมทั้งตั้งจิตอธิษฐานว่าถ้าหากพระบรมธาตุเจ้าประดิษฐานอยู่ ณ ที่นั้นจริงตามตำนานที่กล่าวไว้แล้ว ก็ขอให้พระบรมธาตุเจ้าโปรดแสดงปาฏิหาริย์ให้ปรากฏแก่ท่านทั้งหลายดังนี้

ฝ่ายพระอานันทะและนักบุญทั้งหลายก็พากันมาสู่วัดศรีจอมทอง ทำการสักการะแล้วอธิษฐานตามที่พระมหาพุทธญาโณสั่งทุกประการ พอถึงเวลากลางคืนก็พากันมานั่งที่ลานวัดคอยดูดั่งคำอธิษฐาน

ส่วนพระมหาสีลปญฺโญผู้เป็นเจ้าอาวาส เมื่อทราบเหตุการณ์เช่นนี้จึงได้อัญเชิญพระบรมธาตุเจ้า ออกแสดงแก่พระอานันทะและนักบุญทั้งหลาย และแจ้งให้ทราบว่าพระบรมธาตุเจ้าเสด็จออกจากคูหาใต้พื้นดอยศรีจอมทอง มาประดิษฐานอยู่ที่พระโมลีของพระพุทธรูปภายในพระวิหารแล้ว เมื่อพระอานันทะได้เห็นพระบรมธาตุเจ้า ก็พิจารณาดูเห็นว่ามีลักษณะ

---

[๑] ป่าฟ้าหลั่ง เป็นป่าไม้ชนิดหนึ่ง

[๒] เมืองพุกามอยู่ในประเทศพม่า

ตรงตามตำนานทุกประการ จึงได้นำความไปบอกแก่พระมหาพุทธญาโณให้ทราบ ฝ่ายพระมหาพุทธญาโณเมื่อทราบดังนั้นก็มีความยินดียิ่งนัก จึงนำความไปทูลถวายพระพรพระรัตนราชเจ้าผู้ครองนครเชียงใหม่ให้ทรงทราบทุกประการ

เมื่อพระรัตนราชเจ้าผู้ครองนครเชียงใหม่ ทรงทราบว่าพระบรมธาตุเจ้าได้เสด็จมาประดิษฐานอยู่ที่วัดศรีจอมทอง ซึ่งอยู่ภายในอาณาเขตแว่นแคว้นของพระองค์เช่นนั้นแล้ว ก็มีความปลาบปลื้มพระทัยยิ่งนัก จึงตรัสว่า "พระบรมธาตุเสด็จมาประดิษฐานยังบ้านเมืองของเรา นับเป็นมหามงคลอันประเสริฐ เราจะสร้างสถานที่นั้นให้เจริญรุ่งเรือง และอุปถัมภ์ค้ำชูพระพุทธศาสนาทุกประการ"

เมื่อตรัสดังนั้นแล้วก็พระราชทานเงินหนึ่งหมื่นแก่พระมหาพุทธญาโณ เพื่อเป็นค่าอุปกรณ์ในการก่อสร้าง พร้อมทั้งรับสั่งว่า "เราจะสร้างวิหารหลังหนึ่งเป็นรูปจตุรมุข ให้เหมือนกับพระวิหารในวัดชัยศรีภูมิ[๑] และก่อปราสาทหลังหนึ่งให้เหมือนกับรูปปราสาทที่มีอยู่ในพระอุโบสถวัดมหาโพธิหลวง (วัดเจ็ดยอด) ไว้ท่ามกลางวิหารนั้นเพื่อเป็นที่ประดิษฐานพระบรมธาตุเจ้าให้เป็นอัครสถานอันประเสริฐต่อไป"

พระมหาพุทธญาโณและนักบุญทั้งหลาย จึงพากันมาอยู่ทางทิศตะวันตกของวัดศรีจอมทองเพื่อดูแลการก่อสร้าง แล้วจึงให้นายช่างทั้งหลายเริ่มก่อสร้างวิหารและปราสาท ในปีชวด พ.ศ. ๒๐๖๐ ตามพระบัญชาของพระรัตนราชทุกประการ

---

[๑]วัดชัยศรีภูมิ อยู่ในเมืองเชียงใหม่

เมื่อพระมหาพุทธญาโณดูแลการก่อสร้างพระวิหารและปราสาทสำเร็จเรียบร้อยแล้ว จึงไปทูลถวายพระพรให้พระรัตนราชทรงทราบ พระองค์ก็มีความยินดีมากนัก จึงบัญชาให้มหาเสนาอำมาตย์ใหญ่น้อยนำเอาทองคำออกมาสร้างโกศทองคำดวงหนึ่งหนัก ๕๖๐ คำ เพื่อเป็นที่ประดิษฐานพระบรมธาตุเจ้า

หลังจากนั้นพระองค์พร้อมด้วยเสนาอำมาตย์ นักบุญผ้าขาวและชาวบ้านชาวเมืองทั้งหลายก็มากับพระมหาพุทธญาโณ เพื่อร่วมกันถวายทานอันมีโกศทองคำ ปราสาท วิหาร ผู้คน ไร่นา ป่า ที่ดิน แหล่งน้ำไว้สำหรับดูแลรักษาทะนุบำรุงพระบรมธาตุเจ้าให้รุ่งเรืองถาวรต่อไป ต่ราบเท่ากาลแห่งพระพุทธศาสนา ๕,๐๐๐ ปี แล้วจึงอัญเชิญพระทักขิณโมลีธาตุองค์ประเสริฐให้ประดิษฐานในโกศทองคำที่พระรัตนราชสร้างไว้อย่างปราณีตงดงาม และนำมาตั้งไว้ในปราสาทที่อยู่ท่ามกลางพระวิหาร

ต่อจากนั้นพระรัตนราชพร้อมด้วยเสนาอำมาตย์ พระเถรานุเถระสมณพราหมณ์ นักบุญ และชาวบ้านชาวเมืองทั้งหลาย ก็พร้อมใจกันสักการะบูชาสวดพระพุทธมนต์ และอุทิศแผ่ส่วนกุศลในการถวายทานทั้งมวล อันเป็นมหาทานใหญ่ ณ วัดศรีจอมทองนั้น

ตั้งแต่นั้นมา พระทักขิณโมลีธาตุองค์ประเสริฐก็ได้เสด็จออกมาปรากฏแก่คนและเทวดา ท้าวพระยา เสนาอำมาตย์ สมณพราหมณ์ และชาวบ้านชาวเมืองทั้งหลาย ให้กระทำการสักการะบูชา จนมีกิติศัพท์เลื่องลือไปทั่วในกาลสมัยแห่งพระรัตนราชกษัตริย์ผู้ครองนครเชียงใหม่เป็นต้นมาจนมีความเจริญรุ่งเรืองถึงทุกวันนี้

พระทักขิณโมลีธาตุได้เสด็จกลับคืนมา หลังจากสูญหายไปเป็นเวลา ๙ ปี*

เอวัณณา ตุโชตะกะปาปะนาคะมิสัพพะทา ปีขาล จุลศักราช ๑๑๓๒ ตัว (พ.ศ. ๒๓๑๓) เดือนห้า (เดือนเจ็ดเหนือ) แรม ๑๑ ค่ำ วันจันทร์ พระมหาชินธาตุเจ้าองค์ประเสริฐก็ได้อันตรธานสูญหายไปนับตั้งแต่นั้นมาถึงปีกาบ (ปีมะเมีย) จุลศักราช ๑๑๓๖ ตัว (พ.ศ. ๒๓๑๗) เดือนสาม (เดือนห้าเหนือ) ขึ้น ๑๕ ค่ำ วันเสาร์ยามเที่ยงคืน มหากษัตริย์เมืองอยุธยาได้ยกพลโยธาขึ้นมารบกับพม่าที่นครเชียงใหม่ ได้รับชัยชนะแล้วไปสู่เมือง-หริภุญชัย (ลำพูน) แล้วจึงได้อภิเษก (แต่งตั้ง) ให้พระยาจ่าบ้านขึ้นเป็นเจ้า-ผู้ครองนครเชียงใหม่ ได้รับบรรดาศักดิ์เป็นพระยาหลวงวชิรปราการกำแพงเพชร (พระยาวิเชียรปราการ) เวนบ้านเวนเมืองให้เป็นเจ้าเมืองนพบุรีศรีมหานคร-พิงค์ชัยเชียงใหม่ ในที่ต่อหน้าพระมหาชินธาตุเจ้าลำพูน

ลำดับต่อนั้นมาถึงปีเปิกเส็ด (ปีจอ) จุลศักราช ๑๑๔๐ ตัว (พ.ศ. ๒๓๒๑) พระยาหลวงวชิรปราการกำแพงเพชร เจ้าผู้ครองนครเชียงใหม่ ผู้มีความเลื่อมใสศรัทธาในพระพุทธศาสนา มาคำนึงถึงพระมหาชินธาตุเจ้า-องค์ประเสริฐว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสทำนายไว้ว่า "ตราบ ๕๐๐๐ พระวรรษา ธาตุของเราจักมาประดิษฐาน ณ ที่นี้" แต่ในปีศุภมัสดุกฎยี

---

*คำแปลศิลาจารึกของพระเจ้ากาวิละ เจ้าผู้ครองนครเชียงใหม่ แปลโดย พ่อศรีทน ยศถามี เมื่อวันที่ ๒๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๓ ศิลาจารึกนี้ปัจจุบันเก็บรักษาไว้ที่พระวิหาร วัดพระธาตุศรีจอมทองวรวิหาร อำเภอจอมทอง จังหวัดเชียงใหม่

พระบรมธาตุเจ้าได้อันตรธานหายไปนานได้ ๙ ปีแล้ว ท่านจึงให้ช่างสร้างโกศทองคำขึ้นเพื่อให้เป็นที่สำราญแก่พระมหาชินธาตุเจ้าองค์ประเสริฐ แล้วบัวระมวลจึงให้เสนาอำมาตย์ทั้งหลายหมายมีพระมหาพิเศษ พระมหาพิชัยหาญม้างเมฆ และพระสงฆ์ ๑๒ รูป มีท่านพุทธิมาวังโสผู้เป็นเจ้าอาวาสวัดศรีจอมทองเป็นประธาน ได้พร้อมใจกันอัญเชิญยังองค์พระมหาชินธาตุเจ้าให้เสด็จมาประดิษฐาน ณ โกศทองคำตามโบราณประเพณีเป็นครั้งแรก พระบรมธาตุเจ้าก็ยังไม่เสด็จกลับคืนมา

ลำดับต่อมาถึงปีกัดไก๊ (ปีกุน) จุลศักราช ๑๑๔๑ ตัว (พ.ศ. ๒๓๒๒) เดือนห้า (เดือนเจ็ดเหนือ) แรม ๑๓ ค่ำ วันพฤหัส เจ้าผู้ครองนครเชียงใหม่ พระยาหลวงวชิรปราการกำแพงเพชร พร้อมทั้งเสนาอำมาตย์ประชาราษฎร์ และพระสงฆ์ ได้นำเอาโกศเงินและโกศทองคำมาอาราธนาสักการะบูชาด้วยเครื่องบูชาทั้งมวลเป็นครั้งที่สอง พระมหาชินธาตุเจ้าก็ยังไม่เสด็จคืนมา

ลำดับต่อนั้นมาถึงเดือนหก (เดือนแปดเหนือ) แรม ๑ ค่ำ วันเสาร์ ยามตุดค่ำ (เวลาเย็น) สาธุเจ้าพุทธิมาวังโสเจ้าอาวาสได้ทำพิธีสัตยาธิษฐานว่า "พระยาหลวงวชิรปราการกำแพงเพชรเจ้าผู้ครองนครเชียงใหม่ ได้ปรารถนาสัพพัญญุตญาณ ถ้าความปรารถนานั้นจักสมดังมโนรถแล้ว ขออัญเชิญพระมหาชินธาตุเจ้าเสด็จกลับคืนมาให้ปรากฏอยู่ในคูหาปราสาททองเหมือนดังเก่าด้วยเทอญ" อัญเชิญเป็นครั้งที่สาม เมื่ออธิษฐานแล้วถึงวันแรม ๔ ค่ำ วันอังคารเวลารุ่งเช้า พระบรมธาตุเจ้าได้เสด็จกลับคืนมาปรากฏอยู่ในคูหาปราสาทตามคำอธิษฐานของพระเถระเจ้ารูปนั้นแล สาธุเจ้าอาวาสจึงมีสมณสาสน์ไปถวายพรบอกกล่าวแก่พระยาหลวงวชิรปราการกำแพงเพชรให้ได้รับทราบ ตามที่ตนได้ตั้งสัตยาธิษฐานนั้นทุกประการ

ฝ่ายเจ้าผู้ครองนครเชียงใหม่เมื่อได้ทราบดังนั้นก็มีความปีติยินดีไปทั่วสรีรร่าง จึงได้ตกแต่งวัตถุไทยทานพร้อมด้วยเสนาอำมาตย์ราชบริพาร ชาวบ้านชาวเมืองพระสงฆ์องค์เจ้าเป็นอันมาก ได้พร้อมกันนำวัตถุไทยทานไปถวายในวันแรม ๙ ค่ำ เดือนหก (เดือนแปดเหนือ) เวลาเย็น ได้อาราธนา-นิมนต์พระสงฆ์ทำพิธีมหามงคลพุทธาภิเษกอดิเรกสวดเบิกฉลองตามประเพณีเพื่อให้อยู่รักษาพระบรมธาตุเจ้าตามโบราณประเพณีที่พระรัตนราช (พระเมือง-แก้ว) ได้กระทำไว้แต่หนหลัง และได้อาราธนาพระบรมธาตุเจ้า เข้าไปสู่ในเมืองเชียงใหม่ ประกาศให้ชาวบ้านชาวเมืองมาสักการะบูชาและสรงน้ำพระ-บรมธาตุเจ้า จัดงานฉลองสมโภช ๗ วัน ๗ คืน แล้วจึงอัญเชิญพระบรมธาตุเจ้าเสด็จคืนสู่ที่เก่าในคูหาปราสาทวัดศรีจอมทองก็มีในวันนั้นแล

เดือน ๘ (เดือน ๑๐ เหนือ) ขึ้น ๔ ค่ำ จุลศักราช ๑๑๔๑ ตัว (พ.ศ. ๒๓๒๒) ได้แต้ม (เขียน) ศิลาจารึกแผ่นนี้

คำนมัสการพระทักขิณโมลีธาตุ

นะโม ... (๓ จบ)

นะโม พุทธายะ

นมามิ ติโลกโมลึ โลหกูเฏ ปติฏฺฐิตํ
ปูชิตํ สพฺพโลเกหิ กิตฺติมนฺตํ มโนหรํ
อหํ วนฺทามิ สพฺพทา ฯ
องฺควหเย ปุเรรมฺเม โกวิลา ลคฺคปพฺพเต
สหิเหมคูหา คพฺเภ ทกฺขิณโมลี ธาตุโย
อหํ วนฺทามิ สพฺพทา ฯ

คำแปล

อหํ อันว่าข้า นมามิ ก็ไหว้ครบทวารทั้งสาม ติโลกโมลึ มักว่า ติโลภสฺส ภควโต ทกฺขิณโมลี ซึ่งพระธาตุส่วนพระเศียรเบื้องขวาแห่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ประเสริฐล้ำเลิศกว่าโลกทั้งสาม คือพระทักขิณโมลีธาตุนั้น ปติฏฺฐิตํ มักว่า ภควโต อธิฏฺฐานพเลนฏฺฐิตํ อันตั้งอยู่ด้วยกำลังอธิษฐานแห่งพระพุทธเจ้า โลหกูเฏ มุทฺธนิ บนยอดดอยจอมทอง องฺครฏฺฐ อันมีเมืองอังครัฏฐะ กิตฺติมนฺตํ อันฤาชาปรากฏมากนัก มโนหรํ อันนำมาซึ่งความเลื่อมใสศรัทธายินดีปิติปราโมทย์ โลกานํ แห่งโลกทั้ง ๓

สพฺพโลเกหิ ปูชิตํ อันโลกทั้งมวลหากควรบูชา อามิสปฏิปตฺติวเสน ด้วยสามารถแห่งอามิสบูชาและปฏิบัติบูชา สพฺพฺทา ในกาลทุกเมื่อแล ฯ

อหํ อันว่าข้า วนฺทามิ ขอน้อมนมัสการ ทกฺขิณโมลี ธาตุโย ซึ่งพระทักขิณโมลีธาตุแห่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สหิเหมคูหา คพฺเภ อันมีในท้องคูหาอันล้วนแล้วด้วยทองคำ โกวิลา ลคฺคปพฺพเต บนยอดดอยจอมทอง องฺควหเย ปุเรรมฺเม ในแคว้นแดนเมืองอังครัฏฐะอันเป็นสถานที่รื่นรมย์ สพฺพทา ในกาลทุกเมื่อ ฯ

คำอาราธนาพระบรมธาตุออกสรงน้ำ

นะโม ... (๓ จบ)

โย สนฺนิสินฺโน วรโพธิมูเล
มารํ สเสนํ สุชิตํ วิเชยฺย
สมฺโพธิมาคจฺฉิ อนนฺตญาโณ
โลกุตฺตโม ตํ ปณมามิ พุทฺธํ ฯ

สาธุ โอกาสะ ข้าแต่องค์พระมหาชินธาตุเจ้า วันนี้ก็เป็นวันดีดิถีอันวิเศษ เหตุว่าสมณะศรัทธาและมูละศรัทธาผู้ข้าทั้งหลายทั้งภายในและภายนอก ภายในมี............................ภายนอกมี........................ (ถ้าจะออกชื่อผู้เป็นประธานในที่นั้นก็ให้เติมเข้าไป ภายในหมายถึงบรรพชิต ภายนอกหมายถึงคฤหัสถ์) ก็ได้ขวนขวายตกแต่งน้อมนำมา ยังทีปบุปผา-ลาชาดวงดอกข้าวตอกดอกไม้และลำเทียน เพื่อว่าจักขอนิมันตนายังองค์-พระมหาชินธาตุเจ้าเสด็จออกไปอาบองค์สระสรง ว่าสันนี้แท้ดีหลี (ถ้านิมนต์ไปด้วยเหตุใดที่ไหน ก็ให้เปลี่ยนตามเรื่องที่นิมนต์ไป) ขอองค์พระมหาชินธาตุ-เจ้าจงมีธรรมเมตตาเอ็นดู กรุณา ปฏิคฺคหะ รับเอายังทีปบุปผาลาชาดวง-ดอกข้าวตอกดอกไม้และลำเทียนแห่งสมณะศรัทธา และมูละศรัทธาผู้ข้า-ทั้งหลาย ว่าสันนี้แท้ดีหลี อิทํ โน ทีปบุปผาลาชทานํ นิมตฺตนํ นิพฺพาน ปจฺจโย นิจฺจํ ฯ

คำขอโอกาสสรงน้ำพระบรมธาตุ

ก่อนที่จะสรงน้ำพระบรมธาตุ ให้ยกขันน้ำขึ้นเหนือหัว แล้วผู้เป็นหัวหน้าว่าคำขอโอกาสดังนี้:-

นะโม ... (๓ จบ)

โย สนฺนิสินฺโน วรโพธิมูเล
มารํ สเสนํ สุชิตํ วิเชยฺย
สมฺโพธิมาคจฺฉิ อนนฺตญาโณ
โลกุตฺตโม ตํ ปณมามิ พุทฺธํ ฯ

สาธุ โอกาสะ ข้าแต่องค์พระมหาชินธาตุเจ้า วันนี้ก็เป็นวันดีดิถีอันวิเศษ เหตุว่าสมณะศรัทธาและมูละศรัทธาผู้ข้าทั้งหลาย ก็ได้ขวนขวายตกแต่งน้อมนำมา ยังทีปบุปผาลาชาดวงดอกข้าวตอกดอกไม้ ลำเทียนและน้ำสุนโธทกะ เพื่อว่าจะมาขออาบองค์สระสรงยังองค์พระมหาชินธาตุเจ้าว่า สันนี้แท้ดีหลี โดยดั่งผู้ข้าจักเวนตามปาฐะบาลีว่า สาธุ โอกาสะ มยํ ภนฺเต ทีปบุปผาลาชทานํ อเภขฺขอสาธารณ สพฺพโลกิยโลกุตฺตรมคฺคผลนิพฺพาน ปจฺจโย โหตุ โน นิจฺจํ ฯ

The CHRONICLE *Of The* Most Exalted Phra Dakkhinamolī Relic *Of The* Perfectly Enlightened Buddha *At* WAT PHRADHĀTU SRĪ CHOMTONG VORAVIHĀRA CHOMTONG, CHIANGMAI

For Free Distribution.

Translated from the Thai Language 2539 B.E. Edition
With notes by,

Kathryn Johnston Chindaporn
2543 B.E. (2000)

Wat Phradhātu Srī Chomtong Voravihāra,
Chomtong, Chiangmai 50160
Thailand.

Printed in Thailand.

The

Chronicle

Of The

Most Exalted Phra Dakkhinamolī Relic

Homage *And* Invocation
To The
Most Exalted
Phra Dakkhinamolī Relic

Namo Tassa Bhagavato Arahato Sammāsambuddhassa

Homage to the Blessed One, The Noble One,
The perfectly Enlightened Buddha

x3.

Namo Buddhāya

Namāmi Tilokamolī Lohakute Patiṭṭhitaṁ
Pūjitaṁ Sabbalokehi Kittimantaṁ Manoharaṁ

Ahaṁ Vandāmi Sabbadā

Aṅgavahaye Pure Ramme Kovilā Rakkapabbate
Sahihemakūhā Kabbhe Dakkhinamolī Dhātuyo

Ahaṁ Vandāmi Sabbadā

Ahaṁ (I humbly) Namāmi (pay homage by my body, speech and mind) Tilokamolī Tilobhassaṁ Bhagavato Dakkhinamolī (to the Most Exalted Relic from the right side of the Head of the Lord Buddha, the Most Perfect and Precious One in the Three Worlds, the Dakkhinamolī Relic) Patiṭṭhitaṁ Bhagavato Adhiṭṭhāna Parenaṭṭhitaṁ (which was established by the power of the Blessed One's Resolve) Lohakuṭe Muddhani (on the summit of Doi Chomtong) Aṅgaraṭṭha (in the district of Aṅgaraṭṭha) Kittimantaṁ (of great fame and renown) Manoharaṁ (inspiring faith and devotion, delight and happiness) Lokanaṁ (in the Three Worlds) Sabbalokehi Pujitaṁ (and most highly beholden to revere in all the Worlds) Amisa Paṭipattivasena (by devotional and meditational worship) Sabbadā (forevermore).

Ahaṁ (I humbly) Vandāmi (wish to pay reverence) Dakkhinamolī Dhātuyo (to the Phra Dakkhinamolī Relic of the Perfectly Enlightened Buddha) Sahihemakūhā Kabbhe (which is enshrined within the golden cavern) Kovilā Rakkapabbate (on the summit of Doi Chomtong) Aṅgavahaye Pure Ramme (in the most pleasant district of Aṅgaraṭṭha) Sabbadā (forevermore).

The CHRONICLE *Of The* MOST EXALTED PHRA DAKKHINAMOLĪ RELIC *Of The* PERFECTLY ENLIGHTENED BUDDHA

NAMO TASSA BHAGAVATO ARAHATO SAMMĀSAMBUDDHASSA

Homage to the Blessed One, the Noble One,
The Perfectly Enlightened Buddha.

I humbly worship with my body, speech and mind the Most Precious Phra Dakkhinamolī Relic.

This Most Exalted of Relics originates from the right side of the crown of the head of the Lord Buddha, the Supremely Enlightened One, the Most Revered and Most Excellent One in all the Three Worlds.[1]

The Phra Dakkhinamolī Relic was first established here at Doi Chomtong by the power of the Lord Buddha's Resolve.

This Most Exalted Relic has long been well renowned and highly venerated. The Most Exalted Relic has been a source of inspiration, devotion, faithful veneration, happines and delight and is still worshiped by human beings and Devas, from all of the Three Worlds, who have made pilgrimages, devotional offerings and meditational offerings continually, ever since that time.

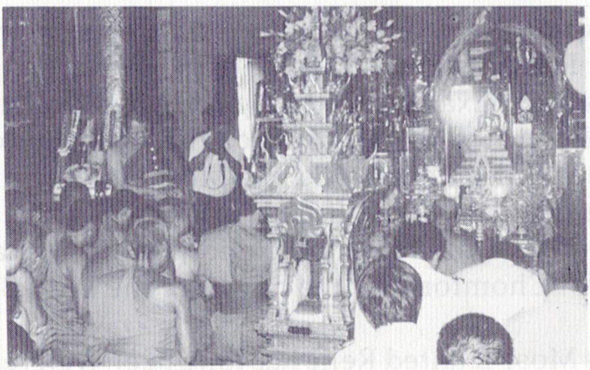
1 The Three Worlds include the human world, the manussaloka; the heavenly realms, or the Devaloka; and the Pure Abodes, the Brahmaloka.

Behold ye good and faithful people:[1]

My name is Tissa Mahā Thera. I am the disciple of Mahā Moggalliputta Tissa Thera. Mahā Moggalliputta Tissa Thera was a disciple descended directly from Phra Mahā Kassapa Thera[2] respectively until this time.

I will explain in brief about my Teacher and the location, the geographical characteristics and the country of Doi Chomtong.

If I were to give a detailed account of the complete history of the Teachings of the Lord Buddha from the Bodhisatta's[3] birth as Phraya Mahā Sudassana, in the Kingdom of Kusāvadī Rājadhānī, until the present time; if enscribed on palm leaves, the entire account would be as thick as the scriptural texts known as the Sāmantapasadikā Vinaya Commentary.[4]

1 Sappuriso, a good, worthy, virtuous, righteous, or learned man; a wise or pious man.

2 Phra Mahā Kassapa Thera was one of the Lord Buddha's Chief Disciples who was famous for his ascetic practices.

3 A Bodhisatta is a future Buddha, a being destined to become a Buddha, thus refering to the Lord Buddha in one of his previous lifetimes as he was developing the 10 Perfections leading to Omniscience.

4 The Commentaries are a collection of scriptural works recorded after the Lord Buddha entered Parinibbāna, and are adjunct to the Tripiṭaka, the Three Baskets or the Three Pali Canon.

Doi Chomtong *at the* Time *Of the* Lord Buddha

Doi Chomtong, is located to the east of Kusinārā,[1] about 27(0) yojana[2] away from the town of Kusinārā.

To the northeast of this mountain (doi), at that time, there was a kingdom called Aṅgaraṭṭha, which was on the easternmost border of the ancient Kingdom of Kusāvadī Rājadhānī when ruled by King Phraya Mahā Sudassana.

There is river called Ramingkhanathī[3] flowing from the north and passing to the east of Doi Chomtong, about 65 waa[4] away from Doi Chomtong; it flows to the ocean in the south. There is another river called Sakkāranathī[5], flowing from a mountain named Aṅgasakkāra[6] to the west of Aṅgaraṭṭha, passing Doi Chomtong on the west, about 300 waa distant from Doi Chomtong, it joins the River Ramingkhanathī about 2000 waa south of Doi Chomtong.

1 Kusinārā, or Kushinagāra, in Uttar Pradesh, is the township in northern India, where the Lord Buddha Passed Away into the Final Nirvana, or Parinibbāna, 80 years after His birth and 45 years after He attained Enlightenment, thus beginning the Buddhist Era 2543 years ago, in 543 b.c..

2 This should be 270 yojana, an ancient system of measurement dating back to pre-Buddhist India, 270 yojana is approximately 4320 km, 1 yojana is approximately 16 kilometers.

3 The Present day Mae Ping River, which flows through Chiangmai to the south.

4 Waa - a linear measurement equivalent to 2 meters, 65 waa equals 130 meters.

5 The present day Mae Klang River, which flows to the south on the west side of Chomtong.

6 The present day Doi Indanon, the highest peak of Thailand, to the west of Chomtong.

Doi Chomtong was located at the edge of the forest.

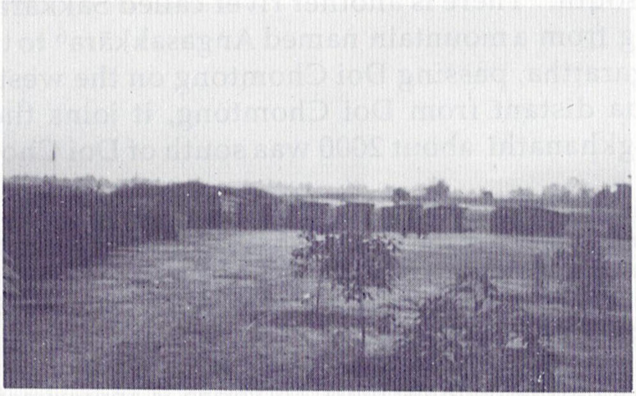
It had the shape and form like the back of a golden turtle.

It was a beautiful hill with the top leveled smoothly like the Yellowstone Throne belonging to the God Indra[1].

Doi Chomtong was approximately 5 waa higher than the plain where the people built their houses and cultivated their fields.

It was a very beautiful and pleasant site shaded by many groves of trees which grew on the hill.

According to this Chronicle, it is the place where each and every Omniscient Buddha[2] has arrived to instruct and enlighten the sentient beings.[3] And it is the place where the Phra Dakkhinamolī Relic of each and every Perfectly Enlightened Buddha has always been established.

1 The God Indra, or King Sakka of the Heaven of the Thirty Three (Tavatiṁsa), is the king of the Celestial Plane.

2 There will be five Perfectly Enlightened Buddhas in this kappa, or world cycle; the present Buddha, Gotama Buddha, or the Sakyamuni Buddha is the fourth.

3 Veneyya Satta, Sentient, intelligent beings, humans, non-humans or celestial beings whose minds and dispositions are conducive to instruction, that is, beings with 'little dust in their eyes'.

Phra Mahā Moggallana[1] Noble Disciple *of the* Lord Buddha, Arrives *at* Doi Chomtong

The Kingdom of Aṅgaraṭṭha had a ruler named Phraya Aṅgaraṭṭha, who was proclaimed King with all of the Royal Treasures (Insignia), and who ruled his kingdom in peace and happiness.

The boundaries of the kingdom covered a vast area, with the population of residents dwelling on both sides of the Ramingkanathī and the Sakkāranathī Rivers, numbering as many as 80,000 clans.

At this time I will describe about Phraya Aṅgaraṭṭha, the noble King of Aṅgaraṭṭha, who was blessed with great Merit and Perfections and who had been continually awaiting and looking forward to hearing the good news about the appearance of the Perfectly Enlightened Buddha in the world, from the traveling merchants who were continually passing through the area.

One day the King received the good news from a group of merchants journeying from the town of Rājagaha, that the Perfectly Enlightened Buddha had appeared in the world and was residing in the Veluvanārāma Temple[2] in Rājagaha[3].

1 Phra Mahā Moggallana Thera was the Right Hand Disciple of the Lord Buddha and was renowned for his supernatural powers.
2 Veluvanārāma, the Bamboo Grove, was the first temple built by King Bimbisara and dedicated to the Lord Buddha.
3 Rājagaha, or Rajgir, was the capital of Magadha, a kingdom in northern India which was ruled by King Bimbisara, where the Lord Buddha resided several years following His Enlightenment.

The King received this good news with great delight and joy, and thrilled with rapture, he bestowed large quantities of fine robes and jewels upon the merchants who had delivered the news.

King Aṅgaraṭṭha possessed an unshakeable faith and confidence in the Lord Buddha. The King reflected to himself that each and every one of the Perfectly Enlightened Buddhas are truly capable of liberating all of the sentient beings from the floods of Saṁsāra,[1] and so he resolved himself to undertake the Five Precepts.[2]

Then joining both hands together above the crown of his head and turning his face towards the north, he made the following invitation,

"Most Supremely and Perfectly Enlightened Buddha, Blessed with Unsurpassed Universal Compassion, tomorrow I most humbly wish to invite and give alms offerings to the Order of Monks,[3] along with the Lord Buddha as the Chief!

"May the Blessed One please come to help me fulfill the Perfection of Giving,[4] in order that I may attain the Highest Omniscience!"[5]

1 Saṁsāra, the cycle of birth, death and rebirth, also called the 'flood of Saṁsāra', or the 'sea of Saṁsāra'.

2 The Five Precepts, are the five codes of moral or humane behaviour and are the basic morality for lay Buddhists. The Five Precepts are: Refrain from killing, refrain from stealing, refrain from sexual misconduct, refrain from false speech and refrain from taking intoxicants.

3 The Saṅgha is the Order or Community of Disciples of the Lord Buddha, the Bhikkhu Saṅgha is the Order of Monks.

4 The Ten Perfections are: Charity, Morality, Renunciation, Wisdom, Effort, Tolerance, Truthfulness, Resolution, Loving-kindness, Equanimity.

5 Sabbanuttañāṇa, Perfect Enlightenment, Omniscience, Buddhahood.

The King had made this ardent resolution and late that very same night, just before the sun was beginning to rise, the Perfectly Enlightened Buddha emerged from His routine Attainment of Cessation.

When He surveyed the world and all of the sentient beings with the Eye of the Buddha, the Lord Buddha realized that Phraya Aṅgaraṭṭha possessed great faith and had made the ardent wish to offer alms to the Community of Monks.

And so early that morning, at the suitable time for the almsround, the Lord Buddha sent Phra Mahā Moggallana Thera attended by four Arahant Monks, altogether five monks, to grant the opportunity for Phraya Aṅgaraṭṭha to offer alms to the Saṅgha.

Before sunrise Phraya Aṅgarattha dreamed that five royal golden swans flew into the palace courtyard. Upon awakening suddenly, the King was filled with great joy and rapture, and thought to himself,

"The Lord Buddha will surely be pleased to arrive!"

At dawn that morning, Phraya Aṅgaraṭṭha called upon the populace to prepare fine and exquisite foods to offer as alms to the Blessed One.

As for the King, he bathed and purified himself and was fully dressed in his royal finery. He then sat waiting in the royal pavilion, facing the direction in which the Lord Buddha would arrive.

Instantly the Five Arahants arrived, passing through the air, with Phra Mahā Moggallana Thera at their head, each of them wearing yellow robes and carrying almsbowls, they alighted and stood in the royal courtyard.

At first glance, Phraya Aṅgaraṭṭha mistook Phra Mahā Moggallana Thera to be the Lord Buddha, Himself, arriving out of Great Compassion on his behalf, and so the King rushed out to greet the Elder with great joy.

Prostrating at his feet the King said,

"Your Most Supremely Exalted and Most Perfectly Enlightened Buddha, Your Most Revered and Blessed One, that You have come to Bless me with Your Compassionate visit on this day is Most Highly Auspicious!"

Phra Mahā Moggallana Thera replied,
"Behold! Great King, I am not the Lord Buddha."

Phraya Aṅgaraṭṭha enquired,
"If Your Holiness is not the Lord Buddha, then who can Your Holiness be?"

Phra Mahā Moggallana Thera said,
"Behold! Great King, I am only the Lord Buddha's disciple. My name is Mahā Moggallana. Today the Lord Buddha has sent all of us to come and assist you."

When the King Phraya Aṅgaraṭṭha heard this he was filled with delight, and so he invited the Five Arahants into the royal pavilion and offered them the fine and excellent foods. Then he undertook the Eight Precepts[1] and requested to hear a Dhamma Discourse.

1 The Eight Precepts are additional precepts undertaken on the Uposatha day (the holy day) or during periods of meditation. The Eight Precepts are: Refrain from killing; refrain from stealing; refrain from uncelibacy; refrain from false speech; refain from intoxicants; refrain from eating after 12:00 p.m.; refrain from cosmetics, adornments and entertainments; and refrain from luxurious seats and beds.

After the Five Arahants had finished their meal, they gave a blessing of appreciation.

Then Phra Mahā Moggallana Thera delivered a Dhamma Discourse concerning the Ten Royal Virtues.[1] And the Elder further blessed the King saying,

"Great King, may you always be happy."

And then they took leave of the King and departed straight towards Aṅgasākkara Mountain (Doi Indanon), to the west of Aṅgaraṭṭha.

This mountain was in the direction whence King Phraya Aṅgaraṭṭha regularily paid homage, to the west beyond Aṅgaraṭṭha Town.

Passing through the air, Phra MahāMoggallanaThera observed and considered the location, area and boundaries of the King's district, and spoke to the four Arahants thus,

"Respected Elders, this district is a very peaceful and happy place.

"An evil or mean person will never prosper here in this kingdom, but will be destroyed by the power of his own sinful deeds, as has been experienced by human beings and Devas alike, according to the law of Kamma.[2]

"This has always been the ancient tradition of this kingdom."

1 The Ten Royal Virtues or Dasa Rājā Dhammā, are the virtuous qualities that a Righteous Monarch should apply while administering the state. These Royal Duties are: Charity, Virtue, Self-sacrifice, Honesty, Kindness, Self-control, Non-anger, Non-violence, and Forbearance.
2 The natural law of Karma, e.g. cause and effect, or deeds and their results.

"In the future, the citizens will live happily and peacefully, with a perpetual abundance of food of every kind."

"Additionally, this country will always have numerous monks and ascetics and practitioners of the Lord Buddha's Teachings, and there will always be those who support and provide all of the Neccessary Requisites."[1]

After Phra Mahā Moggallana Thera had declared this, the Five Arahants returned to Rājagaha, to Veluvanārāma, to wait upon the Exalted One.

And after paying obeisance to the Blessed One, they related to Him the complete account of their visit to King Phraya Aṅgaraṭṭha.

1 The Neccessary Requisites for the reclusive or monastic life include robes, food, shelter and medicines.

The Most Perfectly Enlightened Buddha Arrives *at* Doi Chomtong

Thereafter, King Phraya Aṅgaraṭṭha continually ruled his Kingdom according to the Ten Royal Virtues.

After a short time had passed, there arose in the King's heart the wish to give offerings to the Lord Buddha again.

One day before the Uposatha day during the month of Visakha,[1] the King bathed and purified himself, and placing his upper robe over one shoulder he made an arrangement of popped rice, flowers and fragrant incense and turning his face towards the north, he joined his hands together above the crown of his head and made the sincere resolution,

"Most Perfectly Enlightened Buddha, Most Highly Compassionate and Virtuous One, I, Your humble servant, have the sincere wish to give offerings to the Most Blessed One, along with the Bhikkhu Saṅgha!

"May the Most Exalted One, please compassionately come to visit me tomorrow, in order that I may develop the Perfection of Giving, so that in the future, I may be able to attain the Highest Omniscience, just like Your Most Supremely Enlightened Buddha has realized!"

1 Visakha Puja, the full moon day in the month of Visakha (May), is the holiest day in the Buddhist calendar, being the date of the Birth, Enlightenment and Parinibbāna of the Lord Buddha.

And then on that night, just before sunrise, Phraya Aṅgaraṭṭha dreamed of a white elephant, endowed with the most beautiful and highly auspicious marks, accompanied by an assembly of 500 elephants, passing through the air and traveling from the north, they alighted and stood upon the summit of Doi Chomtong.

The King then envisioned vast multitudes of townspeople with many kinds of offerings, drawing near to worship that white elephant.

Upon awakening suddenly from that dream, Phraya Aṅgaraṭṭha realized by his own wisdom,

"The other night I dreamed that the five royal golden swans flew into the Palace Courtyard, and at sunrise that morning the Five Arahants really did come to assist me!

"And now this morning I have dreamed of a white elephant!

"I sincerely believe that this white elephant means that the Lord Buddha must surely be coming with a company of 500 Arahants and will truly be arriving at the summit of Doi Chomtong!

"Indeed, this location must certainly be a suitable place for the Lord Buddha!"

Near sunrise that morning, King Phraya Aṅgaraṭṭha ordered the Nandabheri drum[1] to be beaten and announced to the citizens,

"On this day the Lord Buddha will come to foster His Compassion on all of us!

"May all of you prepare numerous offerings, such as exquisite foods, popped rice, flowers and devotional offerings, according to your means. And then you should all assemble together and wait at Doi Chomtong!"

1 The Nandabheri drum, the festival drum.

As for Phraya Aṅgaraṭṭha, he prepared large quantities of reverential offerings for the Lord Buddha.

And after bathing and purifying himself, he ordered the chef to prepare an exquisite meal to offer to the Lord Buddha.

Afterwards the King went and stood waiting beneath the shade of two trees, an old Khachaw[1] tree and a young tamarind tree, which were on the northeastern side of Doi Chomtong.

There the King gave the order to adorn and decorate the site at which the Lord Buddha would arrive and receive the almsfood, in the area before the King.

Then the King ordered the townspeople to come and assemble together with him to await the arrival of the Lord Buddha and the 500 Arahants.

Near sunrise that same morning, the Lord Buddha entered His customary Attainment of Cessation, after emerging from the meditative trance, the Lord surveyed all of the sentient beings with the Eye of the Buddha, and He realized that Phraya Aṅgaraṭṭha had made the sincere resolution to become a future Buddha.

Thus the Lord Buddha wished to help King Phraya Aṅgaraṭṭha strengthen and increase his accumulated store of merit.

And so at dawn that morning, the Lord Buddha accompanied by 500 Arahants carrying their almsbowls, headed straight for Doi Chomtong; a place which the Lord Buddha already knew to be a very extraordinary place: The sojourn place of each and every Perfectly Enlightened Buddha who has appeared in the world.

1 The Khachaeo or Khrachao tree, Tiliaceae, Chorchorus olitorious, Chorchorus capsularis.

Thus the Lord Buddha departed from Veluvanārāma, passing through the air along with the 500 Arahants.

Upon arriving, the Lord Buddha alighted and stood at the center of the summit of Doi Chomtong and the company of 500 Arhants stood encircling the Blessed One.

King Phraya Aṅgaraṭṭha accompanied by the high rank officials, the nobles, the wealthy merchants and all of the townspeople hurried together to worship and pay respect to the Blessed One, each one prostrating variously before the Blessed One, in the manner called the Beñchaṁgapradit prostration.[1]

As for Phraya Aṅgaraṭṭha, prostrating in obeisance, he invited the Lord Buddha to receive the almsfood from him.

At that moment the Blessed One, wishing to praise the eminence of Doi Chomtong, discoursed to King Phraya Aṅgaraṭṭha thus,

"Behold, Great King!

"This place is a very sacred place and is most highly auspicious.

"It is the sojourn place of every Perfectly Enlightened Buddha who has arisen in the world.

"This same forest is the thoroughfare by which every Omniscient Buddha has traveled to foster and enlighten all of the sentient beings."

1 The Beñchaṁgapradit, or the Five Point Prostration, is a traditional manner of paying respect in which the two knees, the two hands and the forehead all contact the ground simultaneously.

"This place will flourish progressively and become exceedingly prosperous.

"In the future times, a mighty King of Great Merit and Perfections, possessing the power to conquer and subjugate the entire con tinent of Jampūdvīpa[1] will arrive at Doi Chomtong to establish and support the Teaching of the Tathāgata[2] causing it to prosper and expand immensly, 218 years after the Tathāgata's aggregates have ceased and entered Parinibbāna."

"This King is Phra Chao Srī Dhamma Asoka Dhamma Rājā (King Ashoka the Great), who is a Righteous Monarch capable of subjugating by the power of Dhamma all of the rulers throughout Jampūdvīpa.

"He will come to build a cavern of solid gold, within which to enshrine the Most Exalted Relics of the Lord Buddha, situated beneath the surface of Doi Chomtong.

"This location will become one of the most superlative and principal sites founded by Phra Chao Srī Dhamma Asoka Dhamma Rājā."

"After the Tathāgata's aggregates have ceased and entered Parinibbāna for 1000 years, this place will flourish become prosperous. And again after 2000 years, it will progress. And after 3000 years, and again in 4000 years' time it will progress. And in 4500 years, and in 4700 years, and again in 4750 years, this site will shine and prosper, altogether 7 times according to this discourse and prediction of the Tathāgata."

After the Lord Buddha had finished discoursing in this manner, the Blessed One declared to the 500 Arahants who accompanied Him thus,

1 Jampūdvīpa, the 'Land of Rose Apples', is the Indian subcontinent.
2 The Tathāgata, or the 'Thus Gone', as the Lord Buddha refers to himself.

"Behold, Bhikkhus!

"When the aggregates of the Tathāgata have ceased and entered Parinibbāna already, the Most Exalted Relic from the right side of the crown of the Tathāgata's head, which is approximately the size of the seed of a small jujube fruit,[1] possessing the weight of a piece of solid gold the size of a water drop, weighing one-half feung,[2] along with the Most Exalted Relic from the right clavicle, this Exalted Relic is formed in a triangular shape, together with five smaller additional Exalted Relics will all become established here at the summit of Doi Chomtong."

"Behold, Bhikkhus!

"After the aggregates of the Tathāgata have ceased and entered Parinibbāna already, the Teachings of the Buddha will continue to remain at this place and this will become a place of promotion and propagation for the Teachings of the Lord Buddha, causing the Teachings to prosper and increase in diverse places."

At that moment, while the Lord Buddha was prophesying and enjoining the names of all the kings, high officials, noblemen, monks and ascetics, those possessing the accumulated merit capable of furthering and supporting the Teachings of the Lord Buddha there, causing the Teachings to prosper and increase henceforth, with the vast and unlimited knowledge and wisdom of the Blessed One; there suddenly appeared two Devas, named Kurupitaro Devaputta and Kuruṃata Devadhita, who were the guardian deities, watching over and protecting Doi Chomtong at that time, along with two Serpent Kings, named Danta Nāga Rāja and Sabhasa Nāga Rāja, who were the earth guardians, safeguarding and protecting the area beneath the surface of Doi Chomtong.

1 The Jujube fruit or Zizyphus jujuba, Rhamnaceae.

2 A feung is an ancient coin. 1 feung equals 8 utts.

The two Nāga Kings issued forth, each accompanied by great numbers of their followers, in order to take Refuge in the Triple Gem.[1] They also begged permission from the Blessed One to remain there as guardians, in order to watch over and protect the area and prevent it from becoming a common place frequented by immoral and evil-minded beings who might desecrate, destroy, or disgrace the site.

The Blessed One granted permission to the Devas and to the multitude of Phaya Nāgas, allowing them to watch over and protect Doi Chomtong and to preserve its continual peace and tranquility.

Then Phraya Aṅgaraṭṭha invited the Lord Buddha and the 500 Arahants to receive the almsfood from himself and from all of the townspeople.

The Blessed One, accompanied by the 500 Arahants, proceeded to the north of the mountaintop, about twice the distance of a stone's-throw away, to the place which Phraya Aṅgaraṭṭha had ordered to be decorated for the Lord Buddha and the 500 Arahants to receive the almsfood.

The Blessed One then went and stood in front of that site along with the 500 Arahants and received the offerings of almsfood from the townspeople with Phraya Aṅgaraṭṭha as their chief.

This site is the very same location where each and every Perfectly Enlightened Buddha appearing in the world has formerly received the almsfood from the rulers of ancient times.

1 The Three Gems or Three Refuges are: The Buddha, the Dhamma and the Saṅgha. One takes Refuge by repeating thrice: Buddhaṁ Saranaṁ Gacchāmi, Dhammaṁ Saranaṁ Gacchāmi, Saṅghaṁ Saranaṁ Gacchāmi: To the Buddha I go for Refuge, to the Dhamma I go for Refuge, to the Saṅgha I go for Refuge.

As soon as the Blessed One had received the offerings of almsfood, He returned to the summit of Doi Chomtong once again to determine the place at which to partake of the almsfood.

Then the Blessed One seated Himself and partook of the almsfood along with the 500 Arahants, at a spot situated to the northwest of the summit of Doi Chomtong, about three mai soi[1] away from the place where the Blessed One had received the almsfood.

And this site is the exact same location where every Perfectly Enlightened Buddha born into the world has partaken of the almsfood.

After partaking of His meal, the Blessed One delivered a Dhamma Discourse, the essence of which was,

"May you be not heedless..." (In Pali beginning with: "Appamattā hotha Bikkhave...").

Once Phraya Aṅgaraṭṭha, the nobles, the high rank officials and the townspeople had all listened to this Dhamma Discourse given by the Blessed One, they were very delighted and most highly pleased, and so they invited and beseeched the Blessed One,

"From this time onwards, we, Your humble servants, wish to respectfully invite the Blessed One to please come and foster all of us!"

Afterwards, the Blessed One took leave of King Phraya Aṅgaraṭṭha and leading His company of Arahants, He passed through the air, straight towards Doi Aṅgasakkāra (Doi Indanon).

1 Mai Soi or Mai Sao, a long bamboo pole used for dislodging fruits from trees.

The Blessed One turned around and considering the characteristics of the Kingdom of Aṅgaraṭṭha declared to the 500 Arahants thus,

"Behold! Bhikkhus!

"This is a realm of great peace and happiness, perfect and replete with an abundance of vegetation and food (plantable, sweet, chewable, and edible vegetation for all beings).

"In the future times, as in the present, there will be peace and happiness with no threat or dangers for the citizens.

"Whatever groups of evil minded or immoral people come to stay in this kingdom, they will not prosper, but will be revealed by the power of their own evil deeds.

"Whatever groups of people who come to live in this kingdom complying with the Five Precepts and the Eight Precepts and the all of the beautiful and wholesome Dhammas, those groups of people will have great happiness and prosperity.

"This is the custom and tradition of this kingdom since ancient times."

The Blessed One spoke thus and then departed for Rājagaha accompanied by the 500 Arahants on that very same day.

At that moment the Deva who was the guardian safeguarding and protecting Doi Aṅgasakkāra, overheard the Lord Buddha remark that the realm would suffer no dangers and so the Deva came down and spoke to the townspeople thus,

"Behold!

"Citizens! The Lord Buddha whom we Most Highly Revere and Worship has declared to the Arahants accompanying the Lord, that this homeland of ours here will have great peace and happiness and will have no threats or dangers!"

At that moment the citizens, headed by Phraya Aṅgaraṭṭha, were so enraptured with delight and were so highly pleased that they brought each other to marvel at the radiant beauty of Doi Chomtong therein made even more splendid by the power of the Lord Buddha and the 500 Arahants.

Thus the citizens altogether with one mind bestowed the name Doi Srī Chomtong. Since that time it has also been called, 'Sari Chomtong', (pronounced Sa-lee Chomtong).

Afterwards, Phraya Aṅgaraṭṭha ordered the construction of three pavilions to be commenced at the three locations:

One site at the summit of Doi Srī Chomtong where the Lord Buddha first alighted and stood.

One at the site where the Lord Buddha received the almsfood.[1]

And one at the site where the Lord Buddha had partaken of the almsfood,[2] altogether three locations.

The King furthermore gave the command to build one royal pavilion and together with 50 chefs and their families, had them all move their residences into that area, in order to watch over, care for and offer almsfood whenever the Lord Buddha would arrive.

Ever since that time this village has been called: 'Bhattakāragāma.'[3]

Thereafter the Blessed One decided that it was a befitting time to come regularly to Doi Srī Chomtong in order to foster Phraya Aṅgaraṭṭha and all of the citizens without fail.

And so whenever the Blessed One toured on foot to enlighten all of the sentient beings in Jampūdvīpa, He would also go to benefit Doi Srī Chomtong each time.

1 The site where the Lord Buddha received the almsfood, is the current location of Wat Dang, on the edge of the road to the northwest of Wat Phradhātu Srī Chomtong Voravihāraa.

2 The site where the Lord Buddha ate the almsfood, is the present location of the Uposatha Hall at Wat Phradhātu Srī Chomtong Voravihāra, where the custom of inviting the Most Exalted Relic continues to the present day.

3 Bhattakāragāma, the cooking village.

The Phra Dakkhinamolī Relic Arrives *at* Doi Srī Chomtong

Henceforth I shall describe the time when the Lord Buddha had Passed Away and His Aggregates of Existence had entirely Ceased and entered Parinibbāna and how the Most Exalted Phra Dakkhinamolī Relic came to be situated here at Doi Srī Chomtong.

Behold! All ye good and faithful people!

At that time when Phraya Angaraṭṭha had invited the Lord Buddha to receive his offerings of almsfood and to receive the many kinds of sacred reverential worship, he became so exceedingly delighted and highly pleased that he commanded a Cetiya[1] of solid gold to be built, exquisitly decorated, elegantly adorned and embellished with the seven kinds of precious gems,[2] on top of the summit of Doi Srī Chomtong.

He also caused one crystal urn, called the Kaew Indanila, to be created, worth 100,000's in pure gold weight (the value was priceless), and placed it inside the pinnacle of the golden Cetiya.

Phraya Angaraṭṭha then determined in his heart and resolved,

1 Cetiya, Stupa, Pagoda, a monument which enshrines the bone relics or other relics of the Lord Buddha, Arahant or Universal Monarch.

2 The seven kinds of preceious gems include diamond, ruby, emerald, topaz, garnet, sapphire and pearl.

"Whenever the Lord Buddha has Passed Away and His Aggregates have Ceased and Entered Parinibbāna, may the Phra Dakkhinamolī Relic, the Most Exalted Relic from the right side of the Head of the Blessed One, please come to reside within the crystal urn, the Kaew Indanila, which is enshrined here within this golden Cetiya."

He then paid homage and worshipped the Cetiya with various reverential offerings.

King Phraya Aṅgaraṭṭha also ordered the construction of a royal pavilion to be built on the east side of the Cetiya, together with 50 chefs and their families, to watch over and take care of the golden Cetiya, by making reverential offerings of candles, flowers and fragrant incense each day.

And every time that the Lord Buddha would arrive, the King would cause them to prepare all kinds of fine and exquisite foods to offer to the Lord Buddha and the Community of Monks without fail, after which Phraya Aṅgaraṭṭha would return to his own residence accompanied by his entourage.

Thus the King ruled his kingdom righteously, abiding by the Ten Royal Virtues, until the end of his life and he was reborn in the World of the Devas.

After the Lord Buddha had Passed Away and His Aggregates of Existence had already Ceased and Entered Parinibbāna in the village of Kusinārā, Dona the Brahmin was put in charge of dividing the Most Exalted Relics of the Lord Buddha into eight divisions. Thus he distributed the Most Exalted Relics to the various Kshatriya[1] rulers to convey them to be venerated and worshipped in their respective homelands.

Accordingly, the Most Exalted Phra Dakkhinamolī Relic ended up in the division belonging to the town of Kusinārā.

At that time, Phra Mahā Kassapa Thera was the presiding Elder there, and he spoke to the Kshatriya nobles and the townspeople thus,

"Behold!

"Your Majesties! Regarding the Most Exalted Relic from the right side of the crown of the Lord Buddha's Head which is included in your part of the division here, at one time, our Lord Buddha went to receive offerings of almsfood from Phraya Aṅgaraṭṭha at Doi Srī Chomtong, in the Kingdom of Aṅgaraṭṭha.

On that day, the Lord Buddha declared thus,

'Doi Srī Chomtong is the location wherein the Most Exalted Phra Dakkhinamolī Relic of each and every Fully Enlightened Buddha who has ever appeared in the world, has always become established.

'Including the Phra Dakkhinamolī Relic of the Tathagāta, which will also become enshrined here at this mountain in the same manner.'

1 Khattiya or Kshatriya, the noble or ruling princely caste of India.

"The Blessed One spoke thus and then departed for Veluvanārāma on that very same day.

"Once Phraya Aṅgaraṭṭha knew about this, he was so exceedingly delighted and highly pleased that he ordered the construction of a solid gold Cetiya, 18 sok[1] in height, at Doi Srī Chomtong.

"For this reason, may you bring the Most Exalted Phra Dakkhinamolī Relic of the Lord Buddha to me!"

As soon as the rulers and townspeople of Kusinārā had learned of this, they unanimously agreed to invite the Most Exalted Phra Dakkhinamolī Relic and they wholeheartedly and willingly presented the Most Exalted Relic to Phra Mahā Kasssapa Thera.

Once Mahā Kassapa Thera had received the Most Exalted Phra Dakkhinamolī Relic of the Lord Buddha, the Elder invited the Most Exalted Relic onto the palm of his hand, and facing in the direction of the Kingdom of Aṅgaraṭṭha, he made the following invitation,

"By the power of the Resolution of the Lord Buddha, May this Most Revered and Most Exalted Relic, the Most Precious and Most Excellent One, proceed forthwith to be enshrined inside of the golden Cetiya, on the peak of Doi Srī Chomtong, which is in the Kingdom of Aṅgaraṭṭha!"

At that moment, by the supernatural power of the Lord Buddha's Resolve, the Phra Dakkhinamolī Relic of the Lord Buddha instantly rose up into the air.

1 Sok, an elbow- length,an ancient unit of measurement, measured from the elbow to the tip of the middle finger, approximaltly 1-1.5 feet. 18 sok equals = 18+ feet tall. 4 sok equals 1 waa.

The Most Exalted Relic emitted a brilliant shining light which was pure and white, like the light of the moon on a full-moon night. The Most Exalted Relic radiated a wonderfully beautiful brilliance in every direction throughout the entire expanse of the sky.

The Most Exalted Relic passed through the air by virtue of miraculous power and entered the crystal urn, Kaew Indanila, inside the pinnacle of the golden Cetiya at Doi Srī Chomtong in the Kingdom of Aṅgaraṭṭha on that very same day.

At that instant the whole earth began to tremble and quake.

Heavenly flowers showered and sprinkled down, like rain to worship the Most Exalted Relic.

Harmonious melodies of music resonated in the air.

Cloud formations grew heavy and became dense.

Gentle breezes blew in fragrant scents and aromatic flavours and diffused them throughout the air.

Streaks of lightening flashed and shone brightly in the sky.

All of the Devas unanimously chorused, 'Sadhu!' (Well Done!) honoring the Most Exalted Relic of the Lord Buddha, which glittered and radiated a pure white light, like moon beams, illuminating the entire expanse of the sky on that day!

The Great King Srī Dhamma Asoka Dhamma Rājā Arrives *at* Doi Srī Chomtong

Behold! All ye good and faithful people!

After the Lord Buddha had Passed Away and His Aggregates had Ceased and Entered Parinibbāna for 218 years, King Srī Dhamma Asoka Dhamma Rājā of mighty power, had subjugated the entire continent of Jampūdvīpa. At that time, the Great King arrived at Doi Srī Chomtong by virtue of the miraculous power of Phra Indra and the Devas and by the miraculous power of all the Arahants.

On that day Phra Indra and Visakamma,[1] the sons of the Devas, the Nāga Kings, the Arahants and all of the rulers together decided to construct a tunnel beneath the surface of Doi Sri Chomtong, the sojourn place of every Perfectly Enlightened Buddha who has arisen in the world.

The cavern was built entirely of solid gold. In depth and width, it was about the same dimensions as the Ghandhakuti of the Lord Buddha at Jetavāna Temple in Sāvatti, during the Lord Buddha's time.[2]

Visakamma, the son of the Devas, then created one Stupa of solid gold, in the shape of Mount Sineru,[3] 6 sok high, in the center of the golden cavern.

1 Visakamma Devaputta, the celestial architect of Phra Indra.
2 The Ghandhakuti was the name of the fragrant hut or perfumed chamber where the Lord Buddha resided.
3 Mount Sineru or Mount Meru, is the peak of the gods, the highest point in the universe.

As for the rulers and the Arahants, they created numerous Lord Buddha images out of silver, solid gold, and various kinds of metal, as inspired by their faith, and then they placed them encircling the golden Stupa.

In addition, they created two standing Lord Buddha images with celestial gold, each worth 100,000's in solid gold weight.

One image was placed to the north of the Stupa, facing the northern direction.

The second image was placed to the south of the Stupa, facing the southern quarter.

Two Lord Buddha images in the sitting posture were built out of pure gold, each worth 100,000's in solid gold weight.

One of the images was placed to the east of the Stupa, facing towards the east.

The other image was placed to the west of the Stupa, facing the western quarter.

Then together the Phaya Nāgas collectively created numerous musical instruments, including gongs, drums and various instruments such as lutes, horns, conch shell trumpets and rattle drums; each and every one of them fashioned out of solid gold.

They also created decorative items suitable for the Lord Buddha, such as seats, cushions, multi-tiered umbrelles, adorned fans, yak-tail fans, small banners and victory flags; each and every one made likewise, out of pure goid. They then placed them around the four sides of the golden Stupa.

At the same time, the Nāga King caused an image in the likeness of himself to be made, along with images of musical instruments, images of entwined and dancing Nāgas and images of treasure guardians, every one of them cast out of silver, bronze and copper. And then he placed them as decorations all around the golden Stupa.

The Nāga King also made cast images of eight giants; four of them were placed standing and protecting the four terrace gates of the Stupa, one on each of the four sides; and four of them standing to guard the entrance of the cavern, one on each of the four sides.

King Srī Dhamma Asoka Dhamma Rājā then placed a crystal urn, the Kaew Vajira,[1] weighing one pan-nam[2] upon the golden seat.

At the auspicious time, all of the rulers and the Arahants, and all of the Devas, the Phaya Nāgas, and the Garudas united together and held a ceremony to celebrate, commemorate and worship the Most Exalted Relic(s) of the Perfectly Enlightened Buddha for seven days.

Then they invited the Phra Dakkhinamolī Relic to enter the crystal urn, the Kaew Vajira, along with the Most Exalted Relic of the right clavicle, formed in the shape of a triangle, and the five additional Most Exalted Relics.[3] Altogether, seven Most Exalted Relics were enshrined within the Keaw Vajira.

And then they all invited the Keaw Vajira to become enshrined within the golden Stupa, inside of the golden cavern.

1 The Keaw Vajira, is an unusual crystal which reflects seven different colours.

2 One pan-nam (or 1000 nam), an ancient system of weight measurement found in the old chronicles and texts from northern Thailand, the exact value in present days is unknown.

3 When Phra Mahā Kassapa Thera invited the Phra Dakkhinamolī Relic to become established at Doi Sri Chomtong, he did not invite the Most Exalted Relic of the right clavicle or the five smaller Relics at that time.

Afterwards, Phra Chao Srī Dhamma Asoka Dhamma Rājā, together with the rulers, high rank officials, Devas, Phaya Nāgas, Arahants, monks and ascetics altogether, with one mind, made the following resolution,

"Your Most Supremely Exalted Relic, Most Perfect One, during the time when the Most Supremely Enlightened Buddha was alive, the Blessed One did come here and did prophesy to King Phraya Aṅgaraṭṭha thus,

'The Phra Dakkhinamolī Relic of the Blessed One will come to be established here!'

"And now Your Most Exalted Relic has come to be enshrined here already, according to the Lord Buddha's prediction.

"If, in the future times, there be any Deva, Phaya Nāga, Garuda or any other person who would take away the Most Exalted Relic to another place, may the Most Exalted Relic not depart. If ever having departed already, may the Most Exalted Relic please come back to remain here throughout the entire 5000 years' duration of the Lord Buddha's Dispensation, in order to be a place of veneration and worship for the Devas and human beings for ever!"

King Srī Dhamma Asoka Dhamma Rājā then made the following resolution:

"Your Most Exalted Relic!

"In the future times, whatever kings or high rank officials who would come to venerate and worship the Most Exalted Relic here at Doi Srī Chomtong, may those kings have the same majestic power as I, myself!"

King Srī Dhamma Asoka Dhamma Rājā concluded,

"Your Most Exalted Relic!

"Whenever a king or high rank official, the ruler of this town, possesses the same Merit and Perfections as I, myself, or a monk or ascetic, one who is well practiced and rightly practiced in the Teachings of the Lord Buddha, we, Your most humble servants, beg to invite and request Your Most Exalted Relic, to please emerge from the golden Stupa and make manifest Your Extraordinary Power to all of the people, the Devas, and to the monks and ascetics, in the most miraculous way, so that the Teachings of the Lord Buddha will continue to progress and prosper throughout the entire 5000 years of the Dispensation!

"Your Most Exalted Relic!

"In the future times, if there are kings or high rank officials who rule over this town, whomsoever would rule this kingdom, who do not have Faith in the Teachings of the Lord Buddha, who perform evil and unwholesome deeds, who are evil-minded, immoral and cruel, we, Your most humble servants, request Your Most Exalted Relic, to remain ensconced within the golden Stupa, without ever being revealed to any one of them!

"Your Most Exalted Relic!

"When the Teachings of the Lord Buddha have endured throughout the entire 5000 years, when all of the Most Exalted Relics of the Lord Buddha will have converged together to become united as one already, may the golden Stupa and the golden cavern along with all of the articles of reverential worship not disappear or become endangered in any way!

"May they remain in place until the Dispensation of Phra Srī Ariya Mettraya, the One who will come to be the Lord Buddha in the future!"

"And may the Lord Phra Srī Ariya Mettraya bring this golden Stupa of all of Your humble servants, out to be revealed to all of the Devas and people, in order that they may pay reverential worship for 7 days, just like the Blessed One revealed the golden Stupa of the Buddha named Kassapa to all of the people and the Devas, inspiring them to pay homage and worship for 7 days!"

"Whomsoever, whether human beings, Devas, kings or rulers, Phaya Nāgas or Garudas, demons or giants, wild hermits or sorcerers, whichever one would come to destroy or desecrate this place, may they be rendered incapable of doing so in any way!"

Having made this resolution, all of the Devas, Phaya Nāgas, Garudas and all of the Arahants went together to collect stones from the Himalayan forests, from the rivers and from the oceans, and placed them all around the golden Stupa, completely covering it in 7 layers, in order to protect it from being disturbed or destroyed by any living creatures.

Then the two Devas and the two Phaya Nāgas who had asked permission from the Lord Buddha to guard and protect Doi Srī Chomtong were requested to watch over the golden Stupa on the eastern side.

Three sons of the Devas, of mighty power, along with their large numbers of followers, were called upon to guard and protect the golden Stupa. Sulakkhito was to guard the southern side, Kamapalo was to be guardian over the western side and Jayabhummo was to watch over the northern side of the golden Stupa.

And then the Great King gave the admonition,

"May all of you remain in unity in order to guard and protect the Most Exalted Relics throughout the 5000 years!

"Do not be careless!

"In the future times all of you should consider and carefully discern to know the minds of which individuals are just, moral and righteous and which are not!

"If there are kings, high rank officials, monks or ascetics, or rulers of this kingdom who have accumulated stores of merit, who perform wholesome and good deeds, who have faith and confidence in the Triple Gem, may all of you inspire them to know that the Most Exalted Relics are enshrined here!

"If they are of immoral deeds and do not have faith in or respect for the Teachings of the Lord Buddha, may all of you refrain from revealing the Most Exalted Relics to them!"

Since that time onwards, whenever the Devas and Phaya Nāgas who were the guardians of the Most Exalted Relics, saw that the rulers, the high rank officials, the monks and ascetics, the villagers and the townspeople practiced evil and unwholesome deeds, they invited all seven of the Most Exalted Relics to remain concealed within the golden Stupa, which was in the center of the golden cavern beneath the surface of Doi Srī Chomtong.

On such occasions, the guardians would not allow the Most Exalted Relics to appear for as long as 7 days, for 8 days, sometimes for 3 months, for 1 year, for 2 years, for 3 years, 4 years, 5 years, 6 years, for up to 7 years.

Whenever the people practiced only the wholesome, virtuous and beautiful deeds according to the Teachings of the Lord Buddha, the Devas and the Phaya Nāgas who were the guardians of the Most Exalted Relics would invite the Most Exalted Relics to come forth from the golden Stupa and to be situated outside, for all of the people and the Devas to pay homage and to worship.

Furthermore, all of the rulers and high rank officials ordered thus,

"This place shall be called Srī Chomtong Tikamolī as this is the place in which the Most Exalted Relic from the right side of the crown of our Lord Buddha's head is enshrined. From now onwards, may all of you call it by this name."

At the moment when all of the Devas, the Phaya Nāgas and the Garudas had received the instructions from the rulers and the Arahants, with King Srī Dhamma Asoka Dhamma Rājā as their chief, they replied,

"Sadhu! We will all of us guard and protect the Most Exalted Relics here in this place until the end of our lives!

"Whatever persons would come here to disturb, damage or destroy this place, we will all be sure to expose them and punish them according to their evil deeds!"

Having declared thus, they each took up watch over their respective positions.

And ever since that time, the Devas and the Phaya Nāgas who are the guardians of the Most Exalted Relics, are ever ready to endanger any person who would come to disturb or damage the site, even to the present time.

Afterwards all of the rulers, headed by King Srī Dhamma Asoka Dhamma Rājā, buried gold bullion as great treasure stores in the 8 directions encircling Doi Srī Chomtong, as far away as, 50 waa, 100 waa, 200 waa, 300 waa, 400 waa, 500 waa, 600 waa and 700 waa distant from the site.

There were as many as 101 large caches of gold and incalculable numerous smaller caches from the various lesser rulers and high rank officials, wealthy persons and householders, monks and holy persons.

After all of the rulers had buried the gold in these sites they resolved,

"In the future times, if there arrives a Ruler who has accumulated the Merit and Perfections to be a Righteous Monarch, subjugating the entire continent of Jampūdvīpa, just as Phra Chao Srī Dhamma Asoka Dhamma Rājā, that King is entitled to take these treasures out according to their size.

"First, the great treasures may be taken out and then the smaller ones, in order to support and promote the Teachings of the Lord Buddha here at Doi Srī Chomtong.

"This ruler should excavate these treasures for the propagation and advancement of the Teachings of the Lord Buddha during the periods when Doi Srī Chomtong has become prosperous and developed, according to the prediction which the Lord Buddha has given."

Having proclaimed thus, they all paid homage and reverence according to their faith, and then they ordered large numbers of their subjects and followers to remain behind in order to look after and protect the Most Exalted Relics.

Then the rulers returned to their respective towns and countries.

The Arahants returned to their places of residence.

And the Devas and Phaya Nāgas, headed by Phra Indra, returned to the world of the Devas, on that very same day.

The Founders *Of* Wat Phradhātu Srī Chomtong Voravihāra

While the Most Exalted Relic(s) had been enshrined within the golden Stupa, in the center of the cavern beneath the surface of Doi Srī Chomtong, the time passed accordingly until the Culasakaraja[1] year 813 (1994 B.E.), when there lived a man named Nai Sroy and his wife named Nang Meng. Both of them possessed great faith and confidence in the Teachings of the Lord Buddha and had taken Refuge in the Triple Gem as a guide for them to attain Nibbāna.

This husband and wife had built their home near Doi Srī Chomtong where they dwelt.

One day, on the full-moon day during the month of Kanyayon (September), in the Year of the Horse, Nai Sroy had taken his bath and cleansed his body, and then had resolved to observe the Eight Precepts in front of Doi Srī Chomtong.

While reflecting there he noticed that Doi Srī Chomtong was a place of great beauty, and the thought entered his mind,

1 Culasakaraja, the year 813 of the Lesser Era, of the Lanna Thai calendar corresponds with the Buddhist Era year 1994, or the year 1451 A.D.

"This place has the characteristic qualities of excellence and beauty. The earth gently slopes, rising up in levels, like a great Cetiya. There are various kinds of trees growing in abundance. This place certainly is suitable for the establishment of the Three Gems."

And so Nai Sroy spoke with Nang Meng, his wife,

"What do you think, shall the two of us build a temple here on top of Doi Srī Chomtong to house the Triple Gem?"

Nang Meng, his wife, immediately agreed and they both decided to build a temple on top of the cavern which was beneath the summit of Doi Srī Chomtong.

The husband and wife, together cleared and readied the site, and on the auspicous day, in the Culasakaraja year 814 (B.E. 1995), on the 9th waxing moon day of the 7th lunar month (the 9th month in Northern Thai calendar), on a Monday, in the morning, Nai Sroy and Nang Meng began to build a pavilion and a Cetiya, on top of the summit of Doi Srī Chomtong above the cavern, along with two images of the Lord Buddha.

The townspeople called to each other and said,

"Nai Sroy and Nang Meng are building a temple on top of Doi Srī Chomtong!"

And so they unanimously called the temple:
'Wat Srī Chomtong'.[1]

[1] The temple is has been named Wat Phradhātu Srī Chomtong Voravihāra, since the year 2506 B. E. (1963 A.D.).

One day Nai Sroy lit two lamps[2] to worship the images of the Lord Buddha, and in his heart he resolved,

"Your Most Supremely Enlightened One!

"Both of us have great faith and confindence in the Teachings of the Lord Buddha, which is why we have decided to build a temple here to house the Three Gems.

"If our wish is to be successfully fulfilled, may both of these lamps not be displaced, but remain fixed here!"

That night, the Devas who were the guardians watching over and protecting Doi Srī Chomtong, foresaw that Nai Sroy would not be able to completely build the temple at Doi Srī Chomtong, as the lifespan of Nai Sroy would end before that time. And so the Devas moved one of the lamps to the north of its original site.

At sunrise the next morning when Nai Sroy brought rice offerings to worship the images of the Lord Buddha, he saw that one of the lamps had been removed from its original position, and so he thought to himself,

"I will surely not be able to complete the construction of the temple here!"

The following night, the Devas appeared in his dream and spoke to Nai Sroy thus,

"Behold! Nai Sroy!

"Do not feel sad! Do not be careless! Our names are Kurupitaro Devaputta and Kurumata Devadhita, the two of us and our many followers have been watching over and protecting the Most Exalted Relics here in this place for a very long time already!"

[2] These Northern style lamps are made from fired clay, shaped like small bowls, filled with oil, they are used for religious worship.

"There are seven Most Exalted Relics of the Lord Buddha enshrined within the cavern here below!

"This site will prosper and shine, and will become a meeting place of many multitudes of people and deities!

"This is a place where the Triple Gem will be established throughout the 5000 years!

"You may go and tell all of the people not to disturb or desecrate this place in anyway!"

The Devas spoke thus and then they disappeared.

When Nai Sroy learned of this his heart was filled with joy and he was highly delighted. He went and related the story to all of the townspeople and had the chronicle recorded as evidence for the future times.

Nai Sroy and Nang Meng stayed there as benefactors, watching over and protecting and paying homage and reverence to the Triple Gem for two more years. And then they passed away according to their deeds.

After fifteen years had passed, in the Culasakaraja year 828 (B.E. 2009), the Year of the Rooster, two men named Sipngen and Sipthau, helped each other to build one Vihāra[1] at Wat Srī Chomtong, with a grass thatched roof.

They then invited one Bhikkhu named Sariputta Thera to be the Abbot of the temple.

This Bhikkhu took up residence and watched over the temple for 5 rainy seasons, and then he passed away.

In the year Culasakaraja 832 (B.E. 2013), Year of the Cow, Nai Haksipkwian invited one Bhikkhu named Phra Dephakula Thera to become the Abbot of the temple.

This Bhikkhu renovated the Vihāra by installing wooden laths for the roof and ceramic roof tiles.

Five years later, in the year Culasakaraja 837, the devout disciples of the temple invited Phra Dhammapañño to become the Lord Abbot to watch over and protect Wat Srī Chomtong.

In the year Culasakaraja 840, the devotees headed by Phra Dhammapañño together rebuilt the Vihāra. They disassembled the old Vihāra from Wat Dayem on the Kala River[2] which they brought and re-assembled at Wat Srī Chomtong and they also invited one very large earthen and cast metal image of the Lord Buddha[3].

They refurbished the Vihāra by building verandas on the front and the back sides of the temple hall and by constructing a spired palace, 2 waa - 3 sok tall and 1 waa-2 sok wide, within which to house the image of the Lord Buddha inside of the Vihāra.

1 Vihāra, pronounced wiharn, means abode or residence, it is the temple hall which enshrines the main Buddha images.

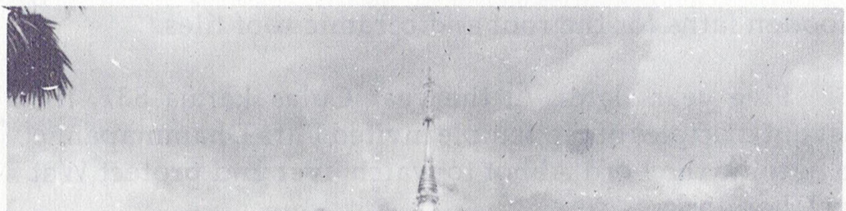
2 Wat Dayem on the Mae Klang River, was deserted at that time

3 This Lord Buddha image is Luang Poh Petch, or the Diamond Buddha, which is currently enshrined in Wat Tha Luang, in Pichit.

They then built walls surrounding the Vihāra on all four sides, 10 waa - 3 sok long. And they built one kuti 5 waa - 2 sok long, 2 waa wide and 3 waa - 3 sok high, as a residence for the community of Bhikkhus.

Furthermore, a drum tower was erected, made out of earth and bricks and with small roof tiles made of fired clay.

Therefore, it could be said that Wat Srī Chomtong was a completely contructed temple, for the first time, during the period when Phra Dhammapañño was the Abbot, in the year 2022 B.E..

The Most Exalted Relic Appears *from the* Cavern *At* Doi Srī Chomtong

During the period when Phra Dhammapañño was the Abbot of Wat Srī Chomtong, there lived one white-robed holy man.

He had built his residence to the north of the temple where he lived and faithfully supported the temple without fail.

One night a Deva appeared in his dream and spoke to this holy man thus,

"Behold! White-robed Sage!

"The Most Exalted Relic of the Lord Buddha is enshrined below in the cavern inside of Doi Srī Chomtong here which considered most highly auspicous!

"The Most Exalted Relic will come forth to be worshipped and venerated by all of the people and deities alike!

"May you not be careless! Do continue to remain here to support and take care of this site!"

When the holy man awoke he was most highly pleased.

At sunrise he went to relate the news to Phra Dhammapañño, the Lord Abbot of Wat Srī Chomtong.

At that time he said,

"Last night the Deva came and told me thus:

'The Most Exalted Relic of the Lord Buddha is enshrined here inside of the cavern beneath the surface of Doi Srī Chomtong!

'This is Most Exceedingly Precious!

'And the Most Exalted Relic will come forth so that the Teachings of the Lord Buddha will progress and prosper far into the future!'"

When Phra Dhammapañño heard this, his heart was filled with great joy and delight, and so he resolved,

"May Your Most Exalted Relic appear during the time when I am still alive, in order that I may behold and pay homage and veneration to Your Most Exalted Relic!

"If I have not yet beheld Your Most Exalted Relic, do not allow me to pass away from this life!"

After making this resolution, he remained there, continuing to support and take care of Wat Srī Chomtong.

In the Culasakaraja year 861 (B.E. 2042)[1] in the 4th month (the 6th month in the Northern Thai lunar calendar), on the 14th waxing moon day, during the middle watch of the night, the Most Precious Phra Dakkhinamolī Relic emerged from the golden Stupa inside of the golden cavern, beneath the surface of Doi Srī Chomtong.

On that night there arose many and various miraculous and extraordinary phenomena which appeared to all of the people.

1 The 4th month coincides with the month of March, on the full moon day, in the year 1499 a.d.

Inside of the Vihāra of Wat Srī Chomtong there was the large image of the Lord Buddha, made of cast metal and earthen bricks, situated inside of the spired palace. The topknot on the crown of the head of this Lord Buddha image was removable.

The Most Exalted Relic exited the golden Stupa and entered the space inside of the crown of the head of the Lord Buddha image, wrapped up in a divinely delicate heavenly cloth.

At sunrise, on the morning of the 15th waxing (full) moon day, when the virtuous devotees arrived with rice offerings for the image of the Lord Buddha, they saw that the entrance to the spired palace had been left open. Thus they went to tell the Lord Abbot, Phra Dhammapañño.

When Phra Dhammapañño went to investigate, he saw that the topknot of the Lord Buddha had been placed below, upon the lap of the Lord Buddha image. He climbed up to look inside the crown of the Lord Buddha's head, and there he discovered that a small bundle of cloth had been placed inside.

Phra Dhammapañño split a piece of wood to make tongs with and he extracted the cloth bundle. When he unwrapped it to see what was inside, he beheld one Most Exalted Relic.

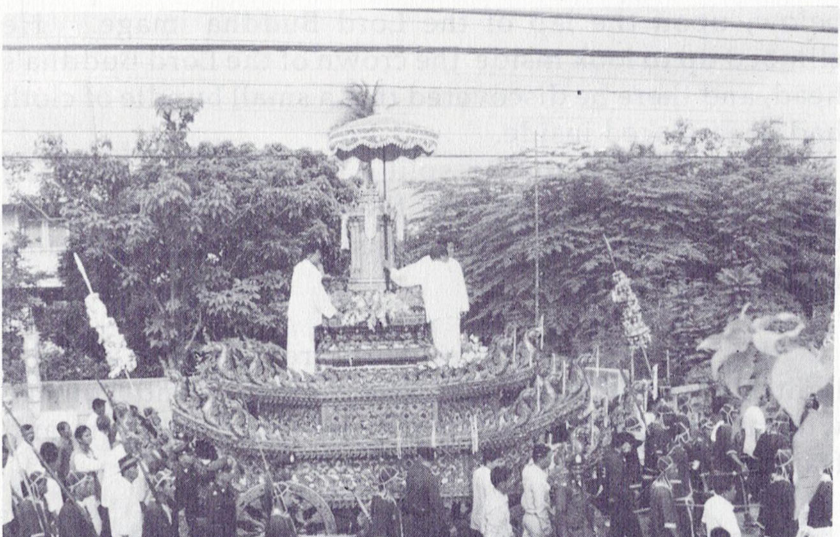
He was instantly filled with great rapture and delight, and he immediately paid reverence and homage with all kinds of offerings of popped rice, flowers and fragrant incense.

He then invited the Most Exalted Relic to reside within an ivory urn which he placed inside of that same empty space in the crown of the Lord Buddha's head.

In this wise, Phra Dhammapañño did not tell anyone else about it, as the Devas had told the white-robed sage that where ever the Most Exalted Relic would go, in that place there would be most auspicous blessings.

Phra Dhammapañño and the holy man would bring reverential offerings of popped rice, flowers and fragrant incense. Then they would invite the Most Exalted Relic of the Lord Buddha to come out, in order to pay homage and worship by sprinkling perfumed lustral water over the Most Exalted Relic, to ensure auspicious blessings, and then they secured the Most Exalted Relic as before.

Phra Dhammapañño, the Lord Abbot of Wat Srī Chomtong, at that time was the benefactor, safeguarding the temple for 28 years before he passed away.

The Phra Dakkhinamolī Relic Appears *to the* People

After Phra Dhammapañño had already passed away, the Most Exalted Relic remained enshrined within the crown of the Lord Buddha image, inside of the Vihāra at Wat Srī Chomtong, without the knowledge of the general population.

As time passed there arrived members of the Bhikkhu Saṅgha who fulfilled the duties of Lord Abbot, supporting and safeguarding the Most Exalted Relic at Wat Srī Chomtong.

Through the passage of time, Phra Ānanda came to serve as Abbot for two years; Phra Hemapañño, for two years; Phra Ñāṇamaṅgala, for one year; Phra Buddhateja, for two years; Phra Araññavāsī, for two years; Phra Dhammarakkhita, for one year and then Phra Eyyakappakamā, for one year.

Then in the year, Culasakaraja 875 (B.E. 2056), during the 7th month (the 9th month in the Northern Thai lunar calendar) on the 8th waning moon day, a Sunday, the townspeople invited Phra Mahā Sīlapañño to become the Lord Abbot and guardian of the Most Exalted Relic at Wat Srī Chomtong.

At that time, it was during the reign of a noble King who ruled over Chiangmai named, Phra Ratana Rāja[1] (Phra Muang Keaw).

This King was a Kshatriya noble with great majestic power, ruling over a vast kingdom. He had a very large retinue and many officers under his command, including huge cavalries of elephants and horses. And he possessed a true and unshakable faith and confidence in the Triple Gem.

This King was a great benefactor and sponsor of the Teachings of the Lord Buddha, and had built innumerable temples until they appeared in every direction, thus causing the Teachings of the Lord Buddha to progress and advance exceedingly during his reign.

At that time, in the year Culasakaraja 877 (B.E. 2058), Phra Mahā Buddhañāṇo was practicing the monks' duties in a fahlang[2] forest, and thus he travelled to Phukam.[3]

He came across an old Chronicle detailing the Most Exalted Relic in Phukam. He began to contemplate where the Most Exalted Relic might be situtated, and he realized it must be Wat Srī Chomtong , as every detail was exactly as described in the Chronicle.

Since there was nobody to tell him that the Most Exalted Relic had already become established inside of the crown pinnacle of the Lord Buddha image inside of the Vihāra, Phra Mahā Buddhañāno understood that the Most Exalted Relic had not yet appeared from the cavern beneath the surface of Doi Srī Chomtong.

1 Phra Ratana Rāja is also known as Phra Muang Kaew, he was son of Phra Chao Yod Chiangrai, and the descendant of Phraya Mengrai, the King who first built **Chiang Mai**.

2 A type of tree.

3 Phukam, the ancient name for the Kingdom of Pagan, or Burma.

Guided by his own ingenious wisdom, Phra Mahā Buddhañāṇo told Phra Ānanda, a junior monk who was staying in the fahlang forest along with him, to lead a group of white robed sages and travel to Wat Srī Chomtong. And he requested them, upontheir arrival there, to pay homage and obeisance with flowers, incense and candles and to make the resolution that, if indeed the Most Exalted Relic was established there, as detailed in the Chronicle, May the Most Exalted Relic please cause a miracle to appear before all those present.

Phra Ānanda and the group of sages accompanied each other to Wat Srī Chomtong.

Once there, they paid homage and obeisance, and made the resolution exactly according to Phra Mahā Buddhañāṇo's instructions in every respect.

Then as the middle watch of the night approached they all went to sit together in the temple enclosure, and awaited the answer to their prayer.

When Phra Mahā Sīlapañño, the Lord Abbot, learned about this he decided to invite the Most Exalted Relic out to show the Relic to Phra Ānanda and all of the sages. He explained to them that the Most Exalted Relic had appeared from the cavern under the surface of Doi Chomtong and had been discovered inside of the crown of the Lord Buddha image in the Vihāra.

When Phra Ānanda beheld the Most Exalted Relic he examined it carefully and saw that it had the exact same characteristics as described in the Chronicle, and thus he made the news known to Phra Mahā Buddhañāṇo.

When Phra Mahā Buddhañāṇo learned of this he was so highly delighted that he imparted every detail of the discovery to Phra Ratana Rāja , the King of Chiangmai.

When Phra Ratana Rāja, the ruler of Chiangmai, learned that the Most Exalted Relic had become established at Wat Srī Chomtong, which was within the boundaries of his kingdom, he was most exceedingly delighted and highly pleased, and he declared,

"The Most Exalted Relic has come to be established within our kingdom!

"This is Most Highly Auspicious!

"We shall develop this location and make it shine and prosper! As well as promote and support the Teachings of the Lord Buddha in every way!"

Having declared thus, the King bestowed 10,000 pieces of money unto Phra Mahā Buddhañāṇo for the cost of building materials, along with the injunction,

"I will build one Vihāra designed with four verandahs, just like the Vihāra at Wat Jayasrībhūmi[1]; and one spired pagoda, in the same design as the pagoda in the Uposatha Hall at Wat Mahā Bodhi Luang (Wat Jed Yod), to be placed in the center of the Vihāra, within which to enshrine the Most Exalted Relic, and thus cause this to become the most perfect and preeminent site!"

Phra Mahā Buddhañāṇo and all of the sages accompanied each other and took up residence on the west side of Wat Srī Chomtong, in order to oversee the construction work.

And they directed all of the engineers to begin the work building the Vihāra and the spired pagoda in the Year of the Rat, B.E. 2060, in compliance with the royal mandate of King Ratana Rāja in every respect.

1 Wat Jay Srībhumi, or Wat Chaisiphum, is in Chiang Mai.

After Phra Mahā Buddhañāṇo had watched over the construction of the Vihāra and the spired pagoda until they were entirely completed, he went to convey the news to King Ratana Rāja.

The King was so highly pleased that he ordered the high rank officials to bring out a large quantity of solid gold and to create one golden urn weighing 560 gam, within which to enshrine the Most Exalted Relic.

Then the King, along with the high rank officials, the white robed sages and all of the townspeople and country folk, united together with Phra Mahā Buddhañāṇo and offered the donation of the golden urn, the spired pagoda, the Vihāra, attendants, rice fields and the surrounding forests, land and water resources; in order to foster the preservation and maintenance of the Most Exalted Relic and to ensure the continued prosperity and progress of the Teachings of the Lord Buddha throughout the 5000 years of the Dispensation.

King Ratana Rāja then invited the Phra Dakkhinamolī Relic, the Most Precious One, to become enshrined within golden urn, which the King had caused to be most beautifully and exquisitely decorated, and then placed it inside of the spired pagoda in the center of the Vihāra.

Afterwards King Ratana Rāja along with the high rank officials, the senior and junior monks, the brahmins and ascetics, the white robed sages, and all of the townspeople and country folk, altogether with one mind, paid reverence and homage and then chanted the Sacred Verses of the Lord Buddha.

They then dedicated and disseminated the wholesome Merit of their beneficence to all of the sentient beings,as it was a Great Offering given there at Wat Srī Chomtong.

Thereafter,the Most Precious Phra Dakkhinamolī Relic has appeared before the people and the Devas, the rulers, the high rank officials, the monks and ascetics, and all of the townspeople and country folk, inspiring them to pay homage and reverence, until the eminence and glory spread has far and wide, extending everywhere during the reign of the King Ratana Rāja the Kshatriya King of Chiangmai, thus bringing progress and prosperity continually until the present time.

The Most Exalted Phra Dakkhinamolī Relic Disappears *for* Nine Years[1]

Ēvannā Tujotakapāpanāgaghisabbadā

In the Culasakarāja year 1132 (BE 2313), the Year of the Tiger, in the 5th month (the 7th month in the Northern Thai lunar calendar), on Monday, the 11th waning moon day, the Most Exalted Phra Dakkhinamolī Relic disappeared.

In the Culasakarāja year 1136 (BE 2317), the Year of the Horse, in the 3rd month (the 5th month in the Northern Thai lunar calendar) on Saturday, the 15th waxing moon day at midnight, a great king of Ayuthaya[2] marched his army north to fight the Burmese in the city of Chiang Mai. After winning the war, the king moved his troops to the town of Haripuñchai (present-day Lamphun) and ceremoniously appointed Phraya Jabaan[3] to be the ruler of the city of Chiang Mai. Phraya Jabaan received the title "Phraya Luang Vajiraprakarn Kampaengpetch (Phraya Vichienprakarn)", Prince of the blessed and great city of Chiang Mai. The appointing ceremony was held in front of the Lord Buddha Relic of Lamphun.

1 Translation of a stone inscription of Phra Chao Kavila, Prince of Chiang Mai from BE 2324-2358. Translated from Northern Thai by Poh Sriton Yosthamee on the 25th of August, BE 2533. Translated from the Thai Language by Mae Chee Benjabhorn Indaradhanu and Megan Katz with assistance of John M. and Kanokwan Cadet as Language Consultant. The inscription currently resides in the Vihāra of Wat Phradhātu Srī Chomtong Voravihāra, Chiang Mai.

2 Phra Chao Taaksin or Phra Chao Kurng Tonburi, King of Thailand, who reigned from BE 2310-2325.

3 Phraya Jabaan: A native Chiang Mai nobleman who led the Chiang Mai Army to fight with the army from Ayuthaya against the Burmese.

Later, in the Culasakarāja year 1140 (BE 2321), the Year of the Dog, Phraya Luang Vajiraprakarn Kampaengpetch, who had great faith and veneration for Buddhism, thought of the Most Exalted Phra Dakkhinamolī relic of Wat Srī Chomtong. The Prince reflected thus,

> "The Blessed One Tathāgata, The Noble Lord Buddha, predicted that the relic of the Tathāgata [the Exalted Phra Dakkhinamolī Relic] would remain enshrined at this place [Wat Srī Chomtong] for 5,000 years."

But the Most Exalted relic had disappeared the Year of the Tiger, so the Prince ordered a craftsman to build a golden urn, gracefully prepared to await the return of the Most Exalted Phra Dakkhinamolī Relic, that the Most Exalted Relic might come reside therein.

Following an ancient tradition, the Prince's counselors led by Phra Maha Pised, Phra Maha Pichaihaan Mangmegh, and 12 monks headed by the Venerable Chao Buddhimāvaṅso, Lord Abbot of Wat Srī Chomtong, together and with one heart performed a sacred invitation ceremony, respectfully inviting the Most Exalted Relic to come be enshrined within the golden urn. But the Most Exalted Relic did not return on this occasion.

Later, in the Culasakarāja year 1141 (BE 2322), the Year of the Pig, on Thursday the 13th waning moon day, in the 5th month (the 7th month of the Northern Thai lunar calendar), Phraya Luang Vajiraprakarn Kampaengpetch together with his counselors, citizens and the chapters of monks brought a silver urn and a golden urn to perform a sacred invitation ceremony for the second time. They paid their respects at the silver urn and the golden urn with all kinds of reverential offerings, hoping that the Most Exalted Relic would come to reside therein. But the Most Exalted Relic still did not return.

Later again, in the 6th month (the 8th month of the Northern Thai lunar calendar) in the early evening of Saturday, the 1st

waning moon day, Lord Abbot Chao Buddhimāvaṅso (Phra Thera), gave the following invocation:

"Phraya Luang Vajiraprakarn Kampaengpetch, Prince of Chiang Mai has made a determination to gain knowledge and become the future Enlightened One. If the Prince's aspiration is to be fulfilled, may I most respectfully invite the Most Exalted Relic to come forth and be revealed in the cavern inside of the golden palace (Mondop[1]) as before."

In this way, Chao Buddhimāvaṅso divinely invited the Most Exalted Relic to return for the third time.

On Tuesday, the 4th waning moon day, at dawn, the Most Precious Relic appeared inside the cavern of the palace, following the resolution of Phra Thera. The Lord Abbot sent a letter to grant a blessing and inform Phraya Luang Vajiraprakarn Kampaengpetch of the sacred phenomenon that took place after the abbot's invocation.

When the Prince of Chiang Mai learned of the event, he was filled with great exultation and joy and ordered his attendants to prepare offerings. Then the Prince, with his counselors, court officers, citizens, and order of monks, presented offerings to the Saṅgha at Wat Srī Chomtong on the 9th waning moon day of the 6th month (the 8th month of the Northern Thai lunar calendar), in the early evening. They respectfully invited the Saṅgha to conduct the most auspicious of ceremonies, to chant sacred chants to bless His Majesty the King with a long life and to bless the Buddha images so that all their mighty and sacred powers would guard the Most Exalted Relic of the Lord Buddha. They followed the ancient traditions of the King, Phra Ratana Rāja (Phra Muang Kaew).

1 Called Moṇḍop by the Northern Thai or Prasad (palace) in standard Thai, it is a square structure with four arches and a pyramidal roof.

They respectfully invited the Exalted Relic into the city of Chiang Mai and announced to the townspeople that they might come to pay homage and to worship the Most Exalted Phra Dakkhinamoḷī Relic with the highest reverential offerings. They also performed the Bathing Worship and celebrated all through 7 days and 7 nights.

After the celebration, they gracefully invited the Most Exalted Relic to be enshrined in his former place inside the cavern of the palace of Wat Srī Chomtong.

This stone inscription was engraved in the Culasakarāja year 1141 (BE 2322) on the 4th waxing moon day of the 8th month (the 10th month of the Northern Thai lunar calendar).

ᨲᩣᩴᨶᩣ᩠ᨶᨻᩕᨴᨠ᩠ᨡᩥᨱᨾᩰᩃᩦᨵᩣᨲᩩ

ตำนานพระทักขิณโมลีธาตุ

ภาษาล้านนา

ᨲᩴ᩵ᩣᨶᩣ᩠ᨶᨻᩕᨧᩮᩢ᩶ᩣᨠᩯᩜᨣ᩠ᨣᩕᨴᩪ

ᨶᨾᩮᩣ ᨻᩩᨴ᩠ᨵᩣᨿ ᨶᨾᩣᨾᩥ ᨲᩥᩃᩮᩣᨠᨾᩮᩣᩊᩦ ᩃᩮᩣᨠᨣᩩᨲ᩠ᨲᨸᩈᩥᨴ᩠ᨵᩥᨲᩴ ᨸᩪᨩᩥᨲᩴ ᩈᨻ᩠ᨻᩃᩮᩣᨠᩮᩉᩥ ᨠᩥᨲ᩠ᨲᩥᨾᨶ᩠ᨲᩴ ᨾᩉᩮᩈᩥᨶᩴ.

ᩋᩉᩴ ᨶᩦᨧᩣ ᨶᨾᩣᨾᩥ ᨣᩴ᩵ᩣᩅ᩵ᩤ ᨡ᩶ᩣᨻᩕᨿᩣ᩠ᨿᩈᩣ᩠ᨵᩩ ᨲᩥᩃᩮᩣᨠᨾᩮᩣᩊᩦ ᨲᩥᩃᩮᩣᨠᩔ ᨽᨣᩅᨲᩮᩣ ᨧᩮᨲ᩠ᨿᨾᩮᩣᩊᩦ ᨿᩢ᩠ᨯᨲᩪᨠᩬᨾᩉᩬ᩠ᨾᨶ᩶ᩣᨾᩯ᩵ᨶ ᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣᨲ᩠ᨶᩢᨸ᩠ᨷᩣᩈᩣ᩠ᨴ ᩃᩢ᩶ᩣᩃ᩠ᨿᩮᨦᩅ᩵ᩣᩃᩯ᩠ᨶᩢ᩠ᨴ ᩋᩮᩢ᩠ᨶ ᨧᩮᨲ᩠ᨿᨾᩮᩣᩊᩦᨯᩣᨲᩩ ᨷᩈᩥᨴ᩠ᨵᩥᨲᩴ ᩉᩨ᩠ᨿ ᨽᨣᩅᨲᩮᩣ ᩋᩮᨲᩥᩋᩢ᩠ᨶᨾᩩᨸᨻᨶ᩠ᨵᩥᨲᩴ ᩋᩢ᩠ᨶᩃᩖᨭᩴ᩵ᩣᩃ᩠ᨦ ᩋᩮᨲᩥᩋᩢ᩠ᨶᩅ᩵ᩤᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᨻᩩᨴ᩠ᨵᩣ ᨻᩩᨴ᩠ᨵᩥᨲᩥ ᩅ᩠ᨿᨦᩋᩪᨾᨴᩪᩁᩮ ᩋᩮᩢ᩠ᨶᨷᩢ᩠ᨿᩢ᩠ᨶ ᨾᩦᩃᩯᨾᩯ᩠ᨦᩁᩮᩢ᩠ᨶᨷᩢ᩠ᨿ ᨠᩥᨲ᩠ᨲᩥᨾᨶ᩠ᨲᩴ ᩋᩢ᩠ᨶᩃᩨᨪᩣᨷᩕᩣᨠᩫᨾᩣᨠᩜ ᨾᩉᩮᩈᩥᨶᩴ ᩋᩢ᩠ᨶᩋᩣ᩠ᨿᩩᩴ ᩅᩣᩃᩱᩃᩱᩈᨴ᩠ᨵᩣᨿᩢ᩠ᨦᨩᩦᨷᩦᨲᩥᨷᩕᩣᨾᩮᩣᨴ ᩃᩮᩣᨠᩣᨲᩮᩢ᩵ᨶ ᩁᩮᩢ᩵ᩣᩃᩯ᩠ᨶᩢ᩠ᨴ ᩋᩮᩢ᩠ᨶ ᩈᨻ᩠ᨻᩃᩮᩣᨠᩮᩉᩥ ᨸᩪᨩᩥᨲᩴ ᩋᩢ᩠ᨶᩃᩯ᩠ᨶᩢ᩠ᨴᨾᩪᨶᩉᩣ᩠ᨶᨷᩪᨩᩣ ᩋᩣᨾᩥᩈᨷᩪᨩᩣ ᨷᨭᩥᨷᨲ᩠ᨲᩥᨷᩪᨩᩣ ᨴᩢ᩠ᩈ ᩈᩣᨾᨲᩣᩁᩮᩢ᩵ᩣᩋᩣᨾᩥᩈᨷᩪᨩᩣᩃᩖᨷᨭᩥᨷᨲ᩠ᨲᩥᨷᩪᨩᩣ ᩈᨻ᩠ᨻᨴᩥᩈᩣᨶᩯᩅ᩠ᨿᨦ ᨯᩮᨠᨾᩯ᩵ᨶᩁᩮᩢ᩵ᩣ

ᨧᩪᨷᩕᩣᩈᩣᨾᩈᨷ᩠ᨷᨶᩥ᩠ᨿᩈᩣᩁᩮᩢ᩠ᩅ ᨴᩢ᩠ᩅᩃᩦ᩶ᨲ᩠ᨶᩢ᩠ᨲᩣᨲᩥᩈᩣᨾᩉᩣᨳᩮᩁ ᩋᩢ᩠ᨶᨷᩖᩈᩥᩔᩣ ᩁᩮᩢ᩠ᨶᨾᩉᩣᨾᩮᩣᨣ᩠ᨣᩃ᩠ᩃᩣᨶᩈᩣᨳᩮᩁᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᨾᩉᩣᨾᩮᩣᨣ᩠ᨣᩃᩥᨷᩩᨲ᩠ᨲᨳᩮᩁᨧᩮᩢ᩶ᩣᨲ᩠ᨶᩢ᩠ᨣ᩶ ᩉᩣ᩠ᨷᩖᩈᩥᩔᩣᨶᩩᩈᩥᩔᨷᩢ᩠ᨶᨾ᩠ᨷᩢᨶᩣᩈᩣ᩠ᨿᨾᩣ ᩁᩮᩢ᩵ᩣᨾᩉᩣᨠᩔᨷᨳᩮᩁᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᨷᩖᩈᩢᩢ᩠ᨾᩣᩈ

ᨴᩢ᩠ᩅᨲ᩠ᨲᩃ᩠ᩅᨿ᩠ᩉ ᩋᩣᨧᩣᩁᩥᨿᩈ ᨷᩩᨴ᩠ᨵᨷ᩠ᨷᩈᩣᨠ᩠ᨿ"ᨷᩮᩅ ᩁᩮᩢ᩵ᩣᨧᩪ ᨡᩬᨾᨴᩪᨦᩮᩢᩣ᩠ᨿᩈᩢᨿ᩠ᨿᩱᩃᩋᩢ᩠ᨶᩉᩢ᩠ᨿᩋᩢ᩠ᨶᨷᩮᩢ᩠ᨶ ᨳᩮᩣ ᨲ᩠ᨲᩃ᩠ᩅᩢᩈᨻᩥᨲ᩠ᨳᩣᨶᩱᩃᩢᩈᩋᩢ᩠ᨶ ᨲᩢ᩠ᩅᩁᩮᩢ᩵ᩣᨾᩮᩢ᩠ᨯᨷᩕᩣᨠᩮᩢᩢ᩠ᨯᩅᩢ᩠ᨲᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᨷᩖᩈᩣᨾᩉᩣᩈᩩᨷᩮᩅᨶᩯᨶᩮᨾᩥᩋ

ᨠᩩᩈᩣᩅᨲ᩠ᨲᩦᩁᩣᨩᨵᩤᨶᩦ ᨷᩕᩣᨻᩣ᩠ᨶᨠᩣ᩠ᨿᨷᩯ᩠ᨷᩢ᩠ᨶᨾ᩠ᩅᩁ ᨹᩮᩢ᩠ᨶᨠᩢᨯᩈᩣ᩠ᨿᩣᨧᩪ᩠ᨷ ᨪᩥᨦᨷ᩠ᨿᩣᨩ᩠ᨿᩱᩅ᩶ᩱᨴ ᨷᩯ᩠ᨿᨠᨣᩥᨷᩯᩃᩣ᩠ᨿᨧᩪ᩠ᨷ ᨲᩢ᩠ᨶᨧᩢ᩠ᨷᨯᩦ᩶ᨧᩮᩢ᩠ᨷᨾᩦᨷᩕᩉ᩠ᨿᩣᨹᩮᩢ᩠ᨶ ᨠᩢᨾ᩠ᨷᩢᩈᨾᩢᨲ᩠ᨲ ᨷᩤᩈᩣᨴᩥᨠᨷᩥᨴᨿᨷᨠᨶᨴ ᨶ᩠ᨿᨷᩥ᩠ᨿᩃᩯ᩠ᨿ

ᨴᩦ᩵ᨯᩦ᩶ᨶᩮᩣᩣ᩠ᨿᨧᩢ᩠ᨷᨲᩢ᩠ᩃᩣ᩠ᨿᨿᩢᩈᩢ᩠ᨽᨾᩦᨲᩢ᩠ᩅᩬ᩵ᨦᨴᩥᩈᨲᩩᩁᩃᩯ᩠ᨿ

ᨩᩩᨾᨻᩩᨤᨲᩢᨷᩢᩖᨴᩱᨷᩩᨶᨾᨴᩥᩈᨲ᩠ᨿᩢᨩᩪ᩠ᨠ ᨹᩮᩢ᩠ᨶᨾᩮᩨᨦᨠᩩᩈᩥᨶᩣᩁᩣ ᩉᩖᩱᨷᩕᩉ᩠ᨿᩣ ᪄᪅ ᨿᩮ᩠ᨶᨧ᩠ᨿᩫ ᨷ᩠ᨿᩣᨴᨲᩦ᩶ᨶ᩠ᨿᩢᨿᩢᨾᩦᨾᩮᩨᨦᨣᩬ ᪁ ᨲᩫ᩠ᩅᨾᩉᩣᩋᨶᩩᩁᩩᨴ᩠ᨵ ᨣᩬᨷᩯ᩠ᨿ ᨴᩥᩈᩩᨡᨲ᩠ᨿᩢᨩᩪ᩠ᨠ ᨹᩮᩢ᩠ᨶᨾᩮᩨᨦᨠᩩᩈᩣᩅᨲ᩠ᨲᩦᩁᩣᨩᨵᩤᨶᩦ ᨣᩬᨷᩯ᩠ᨿᨴᩦ᩵ᨷᩢᩖᨹᩮᩢ᩠ᨶ ᨻᩕᩉ᩠ᨾᨾᩉᩣᩈᩩᨽᨴ᩠ᨴᨶᩣᨠ᩠ᨿᩃᩯ᩠ᨿ ᨩᩩᨾᨻᩩᨤᨶ᩠ᨿᨲᩢᨷᩢᩖᨠᩣ᩠ᨿᨲ᩠ᨿᩢᨲᩢ᩠ᨶᨴᩦ ᨹᩮᩢ᩠ᨶᨾᩉᩣᩋᨶᩩᩁᩩᨴ᩠ᨵᨶ᩠ᨿ ᩉᩖᩱᨷᩕᩉ᩠ᨿᩣ ᪅᪀᪀ ᩅᩢ ᩃᩯ᩠ᨿ ᨿᩢᨾᩦᨹᩮᩢᨦᨧᩮᩢ᩠ᨶ ᪁ ᨲᩫ᩠ᩅᨶᨾ᩠ᨯᩱᩅᩖᨾᩣ ᨹᩮᩢ᩠ᨶᨴᩩᨲ᩠ᨲᨶᨴᩥᩈᨲ᩠ᨿᩢᨲᩦ᩠ᨿ ᨾᩣᨠᩤ᩠ᨿᨲ᩠ᨿᩢᨩᩩᨾᨻᩩᨤᩮᨲ᩠ᨿᩢᨩᩪ᩠ᨠ ᩉᩖᩱᨷᩕᩉ᩠ᨿᩣ ᪃᪅ ᩅᩢ ᨣᩴᩅᩖᩱᨲᩢᩈᩩᨴᩥᩈᨲ᩠ᨿᩢᩱᨲ᩶ ᨹᩮᩢ᩠ᨶᨾᩉᩣᩈᩩᨽᨴ᩠ᨴᨶᩃᩯ᩠ᨿ

ᨿᩢᨾᩦᨹᩮᩢᨦᨧᩮᩢᨹᩮᩢ᩠ᨶ ᪁ ᩃᩮᩢ᩶ᩣ ᨲᩫ᩠ᩅᩈᨲ᩠ᨲᩣᨶᨷᩥᨴᩦᩅᩖᨾᩣᨹᩮᩢᨶᩩᨤᨩᩢ᩠ᨿ ᨲᩫ᩠ᩅ ᪁ ᨲᩫ᩠ᩅᩋᨶᩩᨶᩈᨲ᩠ᨲᩣᨷᩥᨴᩦ ᨲᩫ᩠ᩅᨾᩦᨴᩱᨴᩥᩈᨲ᩠ᨿᩢᨲ᩠ᨲᩢᨹᩮᩢ᩠ᨶᨾᩮᩨᨦᨾᩉᩣᩋᨶᩩᩁᩩᨴ᩠ᨵ ᨶ᩠ᨿᨾᩣᨠᩤ᩠ᨿᨩᩩᨾᨻᩩᨤᩮᨲ᩠ᨿᩢᨲ᩠ᨲᩢ ᩉᩖᩱᨷᩕᩉ᩠ᨿᩣ ᪆᪀᪀ ᩅᩢ ᩅᩖᩱᨲᩯᨷᩕᩈᩢ᩠ᨿᨹᩮᩢ᩠ᨶᨶᨾ᩠ᨯ ᨲ᩠ᨿᩢᩱᨲ᩶ ᩉᩖᩱᨩᩩᨾᨻᩩᨤᨷᩕᩉ᩠ᨿᩣ ᪁᪀᪀᪀ ᩅᩢᩃᩯ᩠ᨿ

ᨩᩩᨾᨻᩩᨤᨣᩬᨷᩯ᩠ᨿ ᨲᩢᨷᩢᩖᨴᩱᨶᩣᨷᩣ᩠ᨿᨣᩬ ᪁ ᨷᩯ᩠ᨿᨴᩦᨣᩮᩢ᩠ᨶᨹᩮᩢ᩠ᨶᩈᨿᩮ᩠ᨠᩮᩢ᩠ᨶᨹᩮᩢ᩠ᨶ ᨷᩕᨠᩢᨯᩮᩢ᩠ᨶᨧ᩠ᨿᩢ ᨣᩬᨲ᩠ᨿᩢᨾᩣᩱᨴᩃᩯ᩠ᨿᨯᩦ᩶ᨤᨲ᩠ᨿᩢᩃᩦ ᩃᩯ᩠ᨿᩈᨬ᩠ᨬᩣᨹᩮᩢ᩠ᨶᨩᩩᨾᨻᩩᨤ ᨣᩬᨧᩪ᩠ᨷᨾᩦᩈᨬ᩠ᨬᩣᨷᩯ᩠ᨿᨧᩪ᩠ᨷᩅᩖᨤᨹᩮᩢ᩠ᨶᨠᩤ᩠ᨿᨧᩪ᩠ᨷ ᩈᩩᨠᩃᩮᩢ᩶ᩣᨩᩢᨩ᩠ᨿᩣᨤᩢ᩠ᨷᨲ᩠ᨲᩢ ᨠᩣ᩠ᨿᨷᩢ᩠ᨶᨩᩣ ᨠ᩠ᨿᨠ ᩃ᩠ᨿᨤᩮᩢᩣᨧᩩᨨᩩᩉ᩠ᨿᨠ ᨲ᩠ᨿᩢᨷᨠᨠ᩠ᨿᩃᩦᩃᩣᨷᩯᨲᩦ ᨣᩬᨷᩯ᩠ᨿᨴᩦᨣᩮᩣᩈᩣ᩠ᨿᩣᨹᩮᩢ᩠ᨶᨷᩕᩣ᩠ᨿᩣᨠᨩᩩᨴ ᨧᩪ᩠ᨷᩃᩯ᩠ᨿ ᨩᩩᨾᨻᩩᨤᨧᩪ᩠ᨷᩈᩩᨠᨲ᩠ᨿᩢᨷᩢ᩠ᨿᨠᩦᨹᩢᨷᩕᩉ᩠ᨿᩣ ᪄ ᩅᩢ ᩃᩯ᩠ᨿ

ᨷᩕᩣᩋᨶᩩᩁᩩᨴ᩠ᨵᨲᩢᨧᩪ᩠ᨷ ᩈᨾᩣᨶᩣᩈᩢ᩠ᨷᨠᩢᨶᩱᨴᨾᩮᩨᨦᩋᨶᩩᩁᩩᨴ᩠ᨵ ᨾᩦᨲᩮᨶ

ᩉᩣᨴᩩᨽᩣ᩠ᨿᨾᩢᨲ᩠ᨲ ᨣᩴ᩵ᨸᩮᩢ᩠᩶ᨶᨿᩣ᩠ᨿᨯᩢ᩠ᨶᨹ᩠ᨿᩣ᩠ᩅᩉᩖ᩠ᨶᨸᩖᩢ᩠᩵ᨿᨿᩮᨴᩤᨩᩲ᩵ᨯᩢ᩠᩶ᨶ ᩉᩖ᩠ᨶᨸᩮᩢ᩠ᨶᨲᩤ᩠ᨿᨣᩢ᩠ᨯ
ᨹᩢ᩠ᨦᨩᩮ᩵ᨶᨾᩥ᩠᩶ᨦᩃᩮ᩠ᨦᨩᩮ᩵ᨶᩈᨲ᩠ᨲᩣᨶᨪᨹᩦᨶ᩠᩶ᨴ"ᨷᩢ᩠ᨯᨾᩦ ᩋᩦ ᨲᩥ᩠ᨦᨶᩉ᩠ᩃᩪᨠᨻᩕᨧᩪᨶᩉᩫ᩠ᨶ᩶"

ᨹᩥᩈᩣᨹᩥᩈᨲᨻ᩠ᨿᩣᩈᨾᨲ᩠ᨲ ᨸᩯ᩠ᨶᨲᩢ᩠᩶ᨶᨧᩮ᩵ᩣᨣᩦ᩶ᨲᩯᨾᩥ᩠ᨦᩉ᩠ᩅᩢ᩠᩶ᨶᨶᩮᩬᨦᨲ᩠ᨲ᩠ᩃᩬᨦᨿᩢ᩠ᨯ
ᨵᨶᨾᩣᨴᨲᩃᩮᨩᩮ᩵ᩢ᩠ᨯᨻᩕᨷᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣᨶᩮᩬᩢᩃᩈ᩺ ᨻᩕ᩠ᨿᩣᩉᩖᩢᨣᨶᨻ᩠ᨿᨶᨷᩢ᩠ᨲᨶᩢ᩠᩶ᨴ ᨸᩮᩢ᩠ᨶᩈᩥ᩠ᨦ
ᨶᩣᨣᩈᩢ᩠ᨸᨲ᩠ᨲᨷᩕᨷᩉ᩠ᨿᨶᨳ᩠ᨦᨾᨭᩦᨲᨶᨷᩢ᩠ᨲᨴ᩠ᨴᩃᩈ᩺ ᨻᩕ᩠ᨿᩣᨲᩢ᩠᩶ᨴᨷᩕᨧᩪᨷᨬ᩠ᨬ ᨷᩢᨬ᩠ᨬᩣᩈᩢ᩠ᨾᩉᩣ᩠ᨿ
ᨻᩲ᩶ᨠᨲᩣᨵᩥᨲᩢ᩠ᨶᨾᩣᨾᨲ᩠ᨲ ᨹ᩠ᨿᨶᨿᩪ᩵ᨾᨲᩢ᩠ᨦᩉᩪᨲᩢ᩠ᨦᩋᩢ᩠ᨦᩈᩢ᩠ᨦᩉ᩠ᩅᩢ᩠ᨶᨻᩦᨾᩦᨲᩢ᩠᩶ᨶᩅ᩵ᩤ ᨧᩪᨵᩤ
ᩏᨻ᩠ᨿᨲ᩠ᨲᩮ ᨩᩮ᩵ᩢ᩠ᨯᨲᩢ᩠᩵ᨣᩢ᩶ᩣᨹ᩠ᨿᩣ᩠ᩅᩉᩖ᩠ᨶᨲᩯᩃᨾᩣᨴ᩠ᨴ ᨹ᩠ᨿᨶᨿᩪ᩵ᨾᨵᩩᨸᩴ᩵ᨡᩪᨳᩢ᩠ᩅ

ᨿᩢ᩠ᨯᨾᩦᨴᩯᨲᩃᨷᩢ᩠ᨯ ᪑ ᨻᩕ᩠ᨿᩣᨻᩲ᩶ᨿᩢ᩠ᨦᩋᩢ᩠ᨦᩈᩢ᩠ᨦᨧᩮᩢᩣᨲᩪ᩵ᨣᩢ᩶ᩣᨹ᩠ᨿᩣ᩠ᩅ ᩉᩖ᩠ᨶᨾᩣ
ᨧᩮᩢ᩵ᩣᨾᩥ᩠ᨦᨠᨶᩣᨣᨠᩉᨴᨠᩪᨶᨴ᩠ᨴ᩶ᩅ᩵ᩤ ᨻᩕᨷᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣᨧᩦ᩠ᨾᩣᨴᩯᩃ᩠ᨲᨣᩦ᩶ᩃᩅ᩵ᩤᩉᩖ᩠ᨶ
ᨾᩥ᩠᩵ᨦᩉᨴ᩠ᨴ᩶ᨻᩕ᩠ᨿᩣᨣᩨᨴᩯᨿᩢ᩠ᨦᨲᩦᨾᨲ᩠ᨲᨲ᩠ᨲᩃᩈ᩺ ᨣᩴ᩵ᨲᩦ᩶ᨿᩢ᩠ᨯᩈᩖᩨ᩠᩶ᩉᨶ᩠ᨿᩢ᩵ᩣᨧᩕᩥ᩠᩵ᨦᨠᨷᩕᨧᩪᨷᩕᨡᩣ ᨧᩮᩢ᩵ᩣ
ᨲᩪ᩵ᨣᩢ᩶ᩣᨹ᩠ᨿᩣ᩠ᩅᨾᨲ᩠ᨲᨲ᩠ᨲᩃᩈ᩺ ᨻᩕ᩠ᨿᩣᨣᩨᨴᩯᨿᩢ᩠ᨦᨲᩦᨷᩕᨧᩪᨷᨬ᩠ᨬ ᨷᩦᨲᩥᨴ᩠ᨴᨯᩦ᩠᩶ᨿᩢ᩠ᨦᨲᩦᨯᩢ᩠ᨦᨠᩕᩢ᩠ᨦᨣᩯᨴᩅ᩵ᩤ
ᨣᩣᨲᩥᨲᩢ᩠᩶ᨶᨻᩕᨷᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣᨣᩦ᩶ ᨹ᩠ᨿᨶᨿᩪ᩵ᨾᨪᩥᩴᩅᩣᩈ᩠ᨲᨹ᩠ᨿᩣ᩠ᩅᩋᩢ᩠ᨦᨲᩢ᩠᩶ᨶᨻᩕ᩠ᨲᩉ᩠ᩅᩈᩢ᩠ᨯᩈᩢ᩠ᨦ
ᨧᩮᩢᨯᩥ᩠ᨦᩃᩈ᩺ ᨻᩕ᩠ᨿᩣᨻᩥ᩠ᨦᩉᨹᩥᨻ᩠ᨿᨶᩅᩥᩈᩢ᩠ᨷ ᩌ ᩃᩢ᩠ᨦᨣᩴ᩵ᩃᩦ᩠᩶ᩉᨬᩕᩃᩦᨲᩢ᩠ᨯᨠᩕᩉ᩠ᨿᩩ᩵ᨾ ᩉᩖ᩠ᨶᩢᨿᩉᩢ᩠᩶ᩅ
ᩈᩢ᩠ᨿᨠᩕᩪᩡᩈᩢᩢ᩠ᨹᩥᩈᩉᩢ᩠ᨦᨲᩢ᩠ᨦᩉ ᩃᩢ᩠ᨦᨲᩢ᩠᩵ᩃᩬᨦᩉᩣᨶᩣᨵᨪᩅ᩵ᩤᨻᩲ᩠᩵ᨯᨣᩦ᩶ ᩋᩢ᩠ᨦᨩᩮ᩵ᩢ᩠ᨯ ᨻᩕᨷᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣ
ᨲᩢ᩠᩶ᨶᨷᩕᨧᩪᨷᨬ᩠ᨬᨾᩉᩣᨠᩔᨷᩉᩖ᩠ᨶᨾᩫᨲ᩠ᨲ ᨴᩯᨯᩢ᩠ᨦᨠᩕᩪᨲᨣᩦ᩶ᨾᩥ᩠᩵ᨦᩉᨣᩮᩢᩣ ᩋᩢ᩠ᨦᨠᩕᩲ᩵ᨲᩦ᩶
ᨹ᩠ᨿᨶᨧᩮᩢ᩵ᩣᨽᩥᨠ᩠ᨡᩩᩈᨦ᩠ᨥᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᨾᩦᨻᩕᨷᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣᨸᩖᩢ᩠ᨦᨷᩕᨯᩢ᩠ᨦᨧᩮᩢᨯᩥ᩠ᨦᩃᩈ᩺ ᩋᩢ᩠ᨦᨡᩩᩴ
ᨻᩕᨷᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣᨲᩢ᩠᩶ᨶᨷᩕᨧᩪᨷᨬ᩠ᨬᨾᩉᩣᨠᩔᨷᨾᩣᩈᩢ᩠ᨣᩉᨿᩢ᩠ᨯᩉᩫ᩠ᨯᩋᩢ᩠ᨦ ᨧᩦ᩠᩵ᩉᨲᩦ᩶ᨻᩲ᩶
ᨲᩴ᩵ᩣᨧᩮᩢᨿᩢ᩠ᨯᨹᩯᨴᨷᩯᨶᨾᩦ ᨧᩦ᩠᩵ᩉᨲᩦ᩶ᨸᩖᩢ᩠ᨦᨷᩕᩲᨩ ᨧᩮᩢ᩵ᩣᩈᨬ᩠ᨬᩣᨬᩣᨲᩥᨬᩣᨱᨩᩮ᩵ᩢ᩠ᨯ
ᩋᩢ᩠ᨦᨧᩮᩢᨻᩮᩢᨩᩦ᩠ᩉ ᨻᩕ᩠ᨿᩣᩅ᩵ᩤᩈᩢ᩠ᨦᨣᩦ᩶ᩃᩢ᩠ᨦ

ᨴᩯᨠ᩠ᨴ᩶ᨲᩢ᩠ᨲᩱᨲᩢ᩠ᨦᨯᩪᨠᨻᩕᨷᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᨣᩴ᩵ᩋᩮᩢ᩶ᩣᩅᩥᨶᩣᨿᨷᨴᩈᨾᩣᨷᨲ᩠ᨲ" ᩉᩖ᩠ᨶᨲ
ᨷᨲ᩠ᨲᩈᨾᩣᨷᨲ᩠ᨲᩃᩢ᩠ᨦᨣᩴ᩵ᩃᩯᨠᨯᩪᩅᩮᨴᩧᩢᩈᨲ᩠ᨲᨹ᩠ᨿᩣ᩠ᩅ ᨩᩢ᩠ᨿᨹᩥᨬ᩠ᨬᩅᨲ᩠ᨲ ᨣᩴ᩵ᩉᩢ᩠ᨦᨻᩕ᩠ᨿᩣᩉᩖᩢᨣᨶᨻ᩠ᨿ

ᨸᩕᨠᩬᨷᨯ᩠ᩅ᩶ᨿᩈᨴ᩠ᨵᩤ ᨾ᩠ᩅ᩵ᨶᩱᨧ᩵ᨴᩦ᩶ᨩ᩠ᩅᨶᨠᩮᩢ᩶ᩣᨷᩥᨲᩪᩈᩢᨦ᩠ᨥᨯᩱ᩶ ᨣ᩠ᨷᩦᨴᩢ᩠ᨶᨣᩣᨿᩈᩮᩢᩣᨲᩩᩴ
ᩅᩮ᩠ᨿᩣᨲᩣ᩠ᨿᨻᩩᨴ᩠ᨵᨣᩩᨱᩅᩮᩢᩣᨾᩮᩢᩣᨷᩥᨯᩦᨷᩢᨲ᩠ᨲ ᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣᨣᩴᨶᩣᨦᨴᩮ᩠ᨿᨠᩮᩢᩣᨾᩉᩣ
ᨾᩰᨣ᩠ᨣᩃ᩠ᩃᩣᨶᨳᩮᩁᨧᩮᩢ᩶ᩣᨲᩢ᩠ᨿᩋᩁᩉᨶ᩠ᨲᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᪘ ᨲᩫ᩠ᨶ ᨴᩦ᩶ᩱᨻᩈᩢᨦ᩠ᨥᨠᩮᩢᩣᨻᩕ᩠ᨿᩣᨾᩉᩣ
ᨠᩢᨧ᩠ᨧᩣᨿᨶᩉ᩠ᨿᩴᩃᩯ

ᩱᨶᨾ᩠ᩅᩁᩢ᩠ᨦᨲᩮᩢ᩶ᩣᨸᩕᩦᨲᩩᨣᩫᨷᩁᩥᩫᩅᩱᨲ᩶ᨶᩢ᩠᩶ᨶ ᨻᩕ᩠ᨿᩣᨾᩉᩣᨠᩢᨧ᩠ᨧᩣᨿᨶᨣᩴᨻ᩠ᨿᩉᩬ᩠ᨿ
ᨶᩣᨣᩉᩯ᩠ᨦᨣᩯᩅ ᪘ ᨲᩫ᩠ᨶᨷᩬ᩠ᨯᨾᩣᨩ᩠ᨿᩃᩪᨣᩮᨿᩣᨲᩣ᩠ᨿ ᩈᩫ᩠ᨦᨣᩴᩃᩢ᩠ᨿᨾᩣᩱᨶᨧᩱᨯᩃᩪᨣᩮᩬᩢ᩶ᩣ
ᨲᩫ᩠ᨶᨻᩕ᩠ᨿᩣᩈᩩᨠᩢ᩠ᨠᨲᩪ᩠ᨶᩈᩫ᩠ᨦᨠᩮ᩠ᨿᩱᨷᩉ᩠ᨿᩪᨡᩦᨾᩢᨲ᩠ᨲᨠᩫ ᨣᩴᨠᩕ᩠ᨿᨣᩮᩱᨷᩅᩤᩱᨶᨠᩕᩪᨲᩁᩦ ᨾᩮ᩠ᨿ᩵ᨪᩦ᩶ᨩᩬ᩵ᨦ
ᨶᩣ ᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣᨣᩴᨯ᩶ᩣᨾᩣᩈᩢᨦ᩠ᨥᩱᨶᩈᩦᨾᩩᨲ᩠ᨲᨶᩮ᩠ᨲᩉᩃᩣᨶ ᨹ᩠ᩅᨿᩉᩬ᩠ᨿᩈᩢ᩠ᨿᩯᨠᩕᩪᨿ
ᨣᩪᨧᩮᩢ᩶ᩣᨧᩢ᩠ᨲ᩠ᨲᨾᩣᩉᩮᩢ᩶ᩣᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣᩉᩬ᩠ᨿᩃᩯ

ᩱᨶᨲᩣ᩠ᨿᩮᨾᩨ᩵ᩋᨻᩕ᩠ᨿᩣᨷᩢ᩠ᨯᨷᩢᨯ᩠ᩃᩮᩃᩮᨿᩪᨧ᩠ᨿᩯ᩠ᨿ ᩋᩁᩉᨶ᩠ᨲ ᪘ ᨲᩫ᩠ᨶ ᨾᩦᨾᩉᩣ
ᨾᩰᨣ᩠ᨣᩃ᩠ᩃᩣᨶᨳᩮᩁᨠᩮᩢ᩶ᩣᨸᩮ᩠ᨶᨸᨵᩣᨶᨣᩴᨪᩦᩅᩣᨷᨲ᩠ᨲ ᩃᩯ᩠ᩅᨹᩣᨩ᩠ᨿᨾᩦᨲᩫ᩠ᨶ ᩋᩁᩉᨶ᩠ᨲᨾᩣᨩ᩠ᨿ
ᩃᩪᨣᩮᨿᩣᨲᩣ᩠ᨿᩈᩫ᩠ᨦ ᨣᩴᩃᩢ᩠ᨿᨾᩣᩱᨶᨧᩱᨯᩃᩪᨣᩮᩬᩢ᩶ᩣᨻᩕ᩠ᨿᩣᩉᩬ᩠ᨿᩃᩯ ᨻᩕ᩠ᨿᩣᩃᩪᨯᩉᩬ᩠ᨿ
ᨾᩉᩣᨾᩰᨣ᩠ᨣᩃ᩠ᩃᩣᨶᨳᩮᩁᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᨣᩪ᩠ᨶᨶᩢ᩠᩶ᨶᩱᨷᩅᩤᨷᩮ᩠ᨶᨲᩫ᩠ᨶᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᨻᩕ᩠ᨿᩣᨡᩦ
ᨾᩢᨲ᩠ᨲᨣᩴᩃᩢ᩠ᨿᩱᨸᨲᩪ᩠ᨶᩱᨸᨶ ᨲᩦᨠᩕ᩠ᨿᩮᨵ᩠ᨿᨷᩤᨴᩤᩮᩉᩬ᩠ᨿᨾᩉᩣᨾᩰᨣ᩠ᨣᩃ᩠ᩃᩣᨶ ᩈᩫ᩠ᨦ
ᨲᩫ᩠ᨦᩅᩤ ᩋᩢᨶᩮᩉᩬ᩠ᨿᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣᨲᩫ᩠ᨶᨾᩣᩈᩢᨦ᩠ᨥᩋᩢᨶᩈᩫ᩠ᨦᨯᩦ ᨸᩮ᩠ᨶᩋᩩᨷᩦᨲᩫ᩠ᨶᩃᩅᩤᩱᨧ᩶

ᨾᩮ᩠ᨷᩋᨯᩫ᩠ᨷᨾᩉᩣᨾᩰᨣ᩠ᨣᩃ᩠ᩃᩣᨶᨳᩮᩁᨧᩮᩢ᩶ᩣᨣᩦ᩶ᨲᩢ᩠ᨿᩅᩤ ᨪᩪᨠᩕᩣᨾᩉᩣᨶᩣᨣᨧᩮᩢ᩶ᩣ
ᩋᩢᨶᨯᩦᨷᩴᩱᨧ᩵ᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣᩃᩯ ᨻᩕ᩠ᨿᩣᨲᩢ᩠ᨿᩅᩤᨧᩮᩢ᩶ᩣᨣᩪᨷᩴᩱᨧ᩵ᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᨧᩮᩢ᩶ᩣ
ᩅᩤᨧᩮᩢ᩶ᩣᨾᩦᨣ᩠ᩅᩁᨧ᩠ᨿᨶᩣᨣᩣ ᨾᩉᩣᨾᩰᨣ᩠ᨣᩃ᩠ᩃᩣᨶᨳᩮᩁᨧᩮᩢ᩶ᩣᨣᩦ᩶ᨲᩢ᩠ᨿᩅᩤ ᨪᩪᨠᩕᩣᨾᩉᩣ
ᨶᩣᨣᨧᩮᩢ᩶ᩣᨶᩮᩣᨯᩦ ᨸᩮ᩠ᨶᩈᩣᩅᨠᨠᩮᩢᩣᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣᨩ᩠ᨿᩣ ᨶᩮᩣᨯᩦᨾᩦᨣ᩠ᩅᩁ
ᨾᩰᨣ᩠ᨣᩃ᩠ᩃᩣᨶᨳᩮᩁᩃᩯ ᨣ᩠ᨯᩦᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣᨴᩦ᩶ᨶᩮᩣᨾᩣᩈᩢᨦ᩠ᨥ ᨾᩉᩣᨶᩣᨣᨩ᩠ᨿᩣ
ᨻᩕ᩠ᨿᩣᩱᨯ᩶ᩉ᩠ᨿᩪᨣᩴᩋ᩠ᨿᨧ᩠ᨿᩢᩈᩩᨡᨾᩦᩱᨷᩉ᩠ᨿᩪᨡᩦᨾᩢᨲ᩠ᨲ ᨣᩦ᩶ᨯᩦᨾᩱ᩠ᨲᨩᩦᩈᩢᩈᩢᨶᩮ᩠ᨲᩉᩃᩣᨶᩈᩫ᩠ᨦᨣᩴᩋᨠᩕᩢ᩠ᨦ

ᩋᩣᨶᩣᨴᨴᩋᨶᨴᩉᨲ᩠ᨲᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᪙ ᨲᩫ᩠ᩅ ᩉᩦ᩠ᨿᨣᩣ᩠ᨿᨧᩮᩢ᩶ᩣᨩᩦ᩶ᩱᨽᩮᨣ᩠ᨣᩴᩋᩣᩉᩣ᩠ᩁ ᨹ᩠ᩅᨸᩕᨣᩦ᩠ᨿᩃ᩠ᩅᩫ ᨠᩕᩣᨣᩴ᩵ᩈᨾᩣᨵᩱ᩠ᩅᨷᩣᩈᩦ᩠ᨿ ᪓ ᩃ᩠ᩅᩫᨴᩨᨠᩢ᩠ᨯᨶᨾᩮᩢ᩠ᩅᩉ᩠ᩅᩢᩃ

ᨾᩉᩣᨾᩮᩣᨣ᩠ᨣᩃ᩠ᩃᩣ᩠ᨶᨣᩮᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᩉ᩠ᩅᨠᩢᩴᨽᨲ᩠ᨲᨠᩢ᩠ᨿᩃ᩠ᩅᩫ ᨣᩥ᩠ᨯᨽᨲ᩠ᨲᩣᨴᩩᨾᩮᨹ᩠ᩅᩣᨵᩮᩈ᩠ᩅᩣ ᨿᩘᨵᩮᩈᩅᩥᨯᨶᩣᨣᨯᨾᩮᩢ᩠ᩅ ᪁᪀ ᨸᩕᨾᩣᨱ ᨧᩮᩢ᩵ᨠᩕᩣᩉᩦ᩶ᨲᩘ᩠ᨿᩱᨵᩈᨶᩣᨣᨯᨾᩮᩢ᩠ᩅ ᪁᪀ ᨸᩕᨾᩣᨱ ᩃ᩠ᩅᩫᨣᩴ᩵ᩈᩢᨣᩉᨠᩕᩣᨶ᩠ᨿᩈᨾᨣᩢᩯᩅᩉᩣ᩠ᩅᩴ᩵ᩣ ᩈᩩᨯᩥᨲᩮᩣ ᨲᩮᩣᨲᩩ ᨾᩉᩣᨶᩣᨣ ᨧᩩᨯᨿᩪᨯᩦᨾᩦᩈᩩᨯᨵᩮᩮᩡᩅᩴ᩵ᩣᨹ᩠ᩅᩃ᩠ᩅᩫ ᨣᩴ᩵ᩈᩕᩮᨯ᩠ᩅᩱᨲᩈᩩ᩵ᩋᩣᨾᩃ᩠ᩅᨠ᩠ᨿ ᩋᨶᨴᩉᨲ᩠ᨲ ᪙ ᨲᩫ᩠ᩅ ᩃ᩠ᩅᩫᨣᩴ᩵ᩃᩯ᩠ᨯᩈᩩ᩵ᩉᩮᩬᩋᨧᩩᨾᨬ᩠ᨿ ᨹ᩠ᩅᨣᩦ᩠ᩅ ᩋᩢᨣᩈᨲ᩠ᨲᩣᨶᨲᩣ ᨲᩮᩣᩅᩴ᩵ᩣ ᨬ᩠ᨿᨹ᩠ᩅᨴ᩠ᩅᨸ᩠ᩅᨴᩦ᩵ᨠᩕᩣᩋᩢᨣᨾᩉᩣᨶᩣᨣ ᩱᨲᨠᩢᩴᩈᨲ᩠ᨲᩣᨶᨸᩩᨣᩣ ᨹ᩠ᩅᨾᩦᨲᩣ᩠ᨿᨲ᩠ᩅ ᩉ᩠ᩅᨠ᩠ᩅᨲ᩠ᨲᩅ᩠ᨿᨣᨴ᩠ᩅᩃ

ᨾᩉᩣᨾᩮᩣᨣ᩠ᨣᩃ᩠ᩃᩣ᩠ᨶ ᨣᩥ᩠ᨯᩃᩮᩃᩮᨸᩕᨿᩪ᩠ᨿᩣᨸᩕᨵ᩠ᨿᩯᨲᨸ᩠ᩅᨾᩮᩥᨣ ᨧᩮᩢ᩵ᨯᨠᩕᩣ ᨾᩉᩣᩋᩢᨣᨶᩣᨣᨵ᩠ᨯᨣᩦ᩶ᩃ᩠ᩅᩫ ᨣᩥ᩠ᨯᨿᨶᨧᩣᨠ᩠ᨿᨵ᩠ᨿᩋᩉᨲ᩠ᨲᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᪙ ᨲᩫ᩠ᩅᩴ᩵ᩣᨵᩕᩪᩣ ᩋᩣᩅᩩᩈᩮᩣ ᨧᩮᩢ᩶ᩣᨵ᩠ᨿᩢᩣᨧᩩᨣᩮᩃᩮᨯᩪᨸ᩠ᩅᨾᩮᩥᨣᨹ᩠ᩅᨣᩦ᩶ ᨸ᩠ᩅᩈᩩᨯᩈᩴ᩵ᩣᨶ᩠ᩅᩈᩩᨯᩈᩮᩣ ᨴᩦᨲᩕᩉ᩠ᩅᨿᩪᩱᨴᨿᩪᩱᨴᨸᩕᨵ᩠ᨿᨣᩦ᩵ᨣᩦ᩶ ᨾᩦᨸᩣᨸᨠᩢᨾᩮᩢ᩠ᩅᨹ᩠ᩅᩉ᩠ᨿᨬ᩠ᨿᨣᩣᨵᩮᨶᩩᩃᨾᨲ᩠ᨲ ᨣᩢ᩠ᨯᨹ᩠ᩅ ᩉ᩠ᩅᨵ᩠ᨿᩢᩣᨿᩪᨣᨯ᩠ᩅᨿᩪᨣᩦ᩵ᨣᩦ᩶ᨸ᩵ᩉᩪ᩵ᨶᨧᩴ᩵ᩣᨶᩮ᩠ᩅ ᨧᩮᩣᩉᨲ᩠ᨲᩈᩥ᩠ᨿᩉᩣ᩠ᨿᨲ᩠ᨲᨸᩣᨸᨠᩢᨾᩮᩢ᩠ᩅᩉᨲ᩠ᨲᩉᩦ᩶ ᨸᩕᩣᨲ᩠ᨲᩉ᩠ᩅᨧᩮᩢ᩵ᩉ᩠ᩅ ᩃᩯᨵᩮᩅᨷᩣᨵ᩠ᨿᩢᩣ ᨲᩣᨷᩩᨸᩣᨸᨠᩢᨾᩮᩢ᩠ᩅᨧᩮᩢ᩵ᨯᨲ᩠ᩅᨧᩮᩢᩣᨴ᩠ᩅᩃ ᨹ᩠ᩅᨣᩦ᩶ᩉᨲ᩠ᨲᨸ᩠ᩅᨧᩮᩢ᩵ᨧᩣᨶ᩠ᨲᩦᨧᩮᩢ᩵ᨯᨾᩮᩥᨣᨹ᩠ᩅᨣᩦ᩶ ᨾᩣᨧᩮᩢ᩵ᨸᨣ᩠ᨿᨾᨠ᩠ᨿᨲᩩᨶᨧᩮᨹᩢ᩠ᨿ ᨲᩣ᩠ᨿᨾᩮᩥᨣᩋᩉ᩠ᩅᩣᨣᩦ᩶ ᨲᩢ᩠ᨲᨣᩩᨾᨿᩮᩬᨸ᩠ᩅᩈᩩᨯᩈᩴ᩵ᩣᨶ᩠ᩅᨠᩦ᩠ᩅᨸ᩠ᩅ ᨬ᩠ᨿᨧᩮᩢ᩶ᩣᨲᩢ᩠ᨿᩣᨵᩩᨣ ᨸᩩᨲᩃᩩᨲᩉ᩠ᩅᨧᩮᩢ᩵ᨯᩉ᩠ᩅᨵ᩠ᨿᩢᩣ ᨸ᩵ᨵ᩠ᩅᩈᩣ᩠ᨿᩉᩦ᩠ᨿᨶᨬ᩠ᨿ ᨸᩕᨾᩣᨱ ᪁ ᨸᩕᨵ᩠ᨿᨣᩦ᩵ᨣᩦ᩶ᨣᩴ᩵ ᨲ᩠ᨲᨶᩩᨣᩮᨶᩦᨣᨬ᩠ᨿᨣᩮᩢᩣᨧᩮᩢ᩶ᩣᩈᨾᨣᨠᩕᩣᩉᩩᨣᩢᨵ᩠ᨿᩢᩣ ᨿᩪᨠᩢᩴᩈᨾᨣᨯᨾᩮᩢ᩠ᩅ ᨣᩴ᩵ᨲ᩠ᨲ ᩈᨸᩣ᩠ᨿᨬ᩠ᨿᨧᨲᩩᨸᩕᩱᨿ ᪙ ᨸᩕᨾᩣᨱᩉ᩠ᩅᩃ

ᨾᩉᩣᨾᩮᩣᨣ᩠ᨣᩃ᩠ᩃᩣ᩠ᨶᨣᩮᨧᩮᩢ᩶ᩣᨲ᩠ᩃᩩᨧᩮᩢ᩵ᩣᨴ᩠ᩅᩃ᩠ᩅᩫ ᨣᩴ᩵ᨷᩣᩋᨶᨴᩉᨲ᩠ᨲᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᪙ ᨲᩫ᩠ᩅ

ᩃᩨᩈᩴ᩠ᩅᨶᨤᩢ᩠ᩅᨵᩣ᩠ᨿᨿᩪ᩠ᩅᨲᩫ᩠ᩅᨴᩦ᩶ᨣᩴᨣᩨᨲᩫ᩠ᨶᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣᨠᩮᩢ᩵ᩣᩋᩪ᩠ᨾᩉᩣᨠᩔᨷᨽᩥᨠ᩠ᨡᩩᨾᩉᩣᨳᩮᩁᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᨧ᩠ᨿᩫ᩠ᨦᨷᩕᩉᩫ᩠ᨲ ᪕᪐᪐ ᨲᩫ᩠ᨶᨿᨲᩕᩣ᩠ᨿᨾᩣᨿᩢᨦᨸᩣᩅᩣᨶᨣᩬᩁ ᨲᩣ᩠ᨾᨷᩢ᩠ᨶᨲᩢ᩠ᨶᨷ᩵ᩴᨸᩣ᩠ᨿᨶᩪᩢ᩠ᨶ ᩈᨷᩣ᩠ᨿᨴᩦ᩵ᨩᩢ᩠ᨶᨣᩴᩋᩪ᩠ᨶᨠᩮᩢ᩵ᩣᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣᨠᩮᩢ᩶ᩣᨷᩦ᩶ᩃᩨ

ᩋᩪ᩠ᨾᨣᩢ᩠ᨶᩁ᩠ᨿᩫᨠᨠᩮᩢ᩶ᩣᩈᩣ᩠ᨶ [ᨻᩕᩣ᩠ᨿᨴᩦ᩵ᨲᩪᨠᨠᩢ᩠ᩅᨽᩮᨴᩦ᩵ᨸᩢ᩠ᩅᨷᩩ᩠ᩅᨾᩮᩥ᩠ᨦ ᩋᩢ᩠ᨶᨸᩢ᩠ᨶ ᨡᩣᩃᩣᨠᩮᩢ᩵ᩣᨲᩫ᩠ᨶᩅᩢᩁᨴᩦ᩶ [ᨻᩕᩣᨲᩮᩥ᩠ᨶᨧ᩠ᨿᩢᩣᨶᩲ᩶ᩁᩪ᩠ᨷᨻᩕᩥᨲᨴᩦ᩶ [ᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᨽᩥᨠ᩠ᨡᩩᨾᩣᩈᩢ᩠ᨦᨣᩉᨶᩣ᩠ᩅᨷ᩵ᩴᨸᩣ᩠ᨿᨶᩪᩢ᩠ᨶ ᨹᩢ᩠ᨶᨧ᩠ᨿᩢᩣᨶᩩ᩠ᨣᨴ᩠ᨿᩫ᩠ᨦ ᨿᩢ᩠ᨦᨠᩮᩢ᩶ᩣᨣᩮᩥ᩠ᨶᨧ᩠ᨿᩢᩣᨾᩦᨲᩫ᩠ᨶ ᩅᩢᩁᨫᩢ᩶ᩣᨨᩦ᩶ᨽᨴ᩠ᨴᩕᩬᨠᩣᩉᩣ ᨾᩦᨫᩢ᩶ᩣᨲᩪᨲᩪᨠᩲ᩶ᨠᩮᩢ᩶ᩣᨣᩮᩇᨲ᩠ᨳᩣᨶᨸᩪᨣᩣᨲᩢ᩠ᩅ ᨲᩴ᩵ᩣᩃᩩᨠᨠᩮᩢ᩵ᩣᨲᩫ᩠ᨶ ᩋᩩᨠᩫᩴ᩵ᩣᨲᩫ᩠ᨶᨲᩲᨠᩩᨾᨧᩪᨾᨲᩫ᩠ᨶ ᨿᩪ᩵ᨶᩲᨸᩣᩅᩣᨶᨣᩬᩁᨲᩢ᩠ᨶᨹᩮᩥ᩠ᨦ ᩈᩴ᩠ᩅᨶ[ᨻᩕᩣᨠᩔᨷᨻᩪ᩠ᨶᨤ ᨣᩴᨠᩮᩢ᩶ᩣᨣᩮᩥ᩠ᨶᨧ᩠ᨿᩢᩣᨶᨸᩪᨣᩣ ᩋᩪ᩠ᨶᩋᩪ᩠ᨶᨠᩮᩢ᩵ᩣ [ᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣᨾᩉᩣᨶᩢ᩠ᨲ ᨶᩲᩁᩪ᩠ᨷᩏᨷᨸᩣᩈᨠᨩᩮᩥ᩠ᨶᩅᩥᩈᩣᨡᨷᩮ᩠ᨿᨶᩫ᩠ᨶ ᩁᩪ᩠ᨷᨶᩢ᩠ᨶᩅᩢᩁ ᨣᩴᨤᩣᨶᩋᩢᨣ᩠ᨣᩈᩣᩅᨠᨻᩰᨶᨷᨴᩥᨶᩈᨾᩢ᩠ᨿ ᩃᩫ᩠ᩅᨣᩴᨷᩢᨠᩢ᩠ᨶᨡ᩠ᩅᩢᨲᩦ᩵ᩁᩪ᩠ᨷᨠᩮᩢ᩵ᩣᨲᩫ᩠ᨶ ᨲᩦ᩶ᨡᩥᨶᩢ᩠ᩅ ᨫᩢ᩶ᩣᨨᩦ᩶ᨽᨴ᩠ᨴᩕᩬᨠᩣᩉᩣᨩᩢ᩠ᨿᨾᩪᩢ᩠ᨶ ᩋᩢ᩠ᨶᩋᩪ᩠ᨶᨲᩦ᩶ᨸᩢ᩠ᨶᨿ᩠ᨿᩫ᩠ᨦ ᩃᩫ᩠ᩅᨣᩴᨲᩦ᩶ᨲᩲᨸᩪᨣᩣᨶᩲ ᨵᩥᩈᩉᩫ᩠ᨲᨷᩢᩈᩫ᩠ᩅᨠᩮᩢ᩵ᩣᨠᩪᩅᨧᩪᨾᨧᩪᨣᨲᩢ᩠ᩅᩃᩨ

[ᨻᩕᩣᨣᩴᨶᩪᨲᨲᩲᩅᩢᩁ᩠ᨿᨠᨾᩉᩣᩋᩥᨴ᩠ᨵᩥᨻᩖ ᨲᩢᩈᩢ᩠ᨦᨲᩫ᩠ᩅᨵᩥᩈᩢ᩠ᨦᨲᩲ᩶ᨻᩖᩈᩫ᩠ᩅ ᨲᩫ᩠ᩅ ᪑ ᨠᩮᩢ᩵ᩣᨠᩪᩅᨧᩪᨾᨧᩪᨣᨲᩢ᩠ᩅᩃᩨ ᨲᩕᩣᨿᨩᩢ᩠ᨶᨿᩢ᩠ᨦᨾᩦᨲᩲ᩶ᨣᩢᨸᩫ᩠ᨶᨲᩫ᩠ᩅ ᪑ ᩃᩨ ᨿᩢ᩠ᨦᨾᩦ ᨲᩲ᩶ᨡᩢ᩠ᩅᨲᩫ᩠ᩅ ᪑ [ᨻᩕᩣᨣᩴᨲᩢᨿᩢ᩠ᨦᩉᩫ᩠ᨲᨿᨲᩲ᩶ᨶᩱᨲᩲ᩶ᨲᩫ᩠ᨶᩅᩢᩁ ᨣᩴᨲᩦ᩶ᨠᩮᩢ᩵ᩣᨩᩦ᩶ᨸᩢ᩠ᨶ[ᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᨽᩥᨠ᩠ᨡᩩᨿᩢᨦᩋᩣᨧᩣᩁᩥᨿᨻᩖᩈᩫ᩠ᩅᩈᩢᨦᨣᩢ᩠ᨶᨠᩮᩢ᩵ᩣᨲᩫ᩠ᨶ ᨲᩦ᩶ᨲᩩᨾᨧᩪᨾᨳᩖᩢ᩠ᨦᨿᩢᩣ ᨾᩪ᩠ᩅᨾᩪᩅᨲᩦ᩶ᨸᩢ᩠ᨶᨳᩖᩪ ᪑ ᨳᩖᩪᨻᩢ᩠ᨶ᪐ [ᨻᩕᨾᨲᩢ᩠ᨶᩈᩫ᩠ᨦ[ᨻᩕᩣᨣᩴᩃᨧᩪ [ᨻᩕᩣᨡᩣᨲᩣᩋᩪ᩠ᨶ ᨽᩥᨠ᩠ᨡᩩᨾᩣᨠᩮᩢ᩵ᩣ[ᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣᨲᩫ᩠ᩅᩃᩨ ᨶᩲᨶ᩠ᩅᩢᩣ[ᨲᩨᨠᩥᩢᨦᩋᩪ᩠ᨷᩈᩢ᩠ᨦᨣᩉᨶᩣ ᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᨽᩥᨠ᩠ᨡᩩᨠᩕᩴᨶᩢ᩠ᨿᩈᨾ᩠ᨷᩪᨠᩮᩢ᩵ᩣ[ᨻᩕᩣᨲᩦ᩶ᨠᩮᩢ᩵ᩣ ᩋᩪ᩠ᨾᨣᩢ᩠ᨶᨠᩢ᩠ᨶᩁᩪ᩠ᨷ [ᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣᨣᩴᩈᩢ᩠ᨦᨡᩣᨾᩉᩣᨳᩮᩁ ᨧ᩠ᨿᩫ᩠ᨦᨾᩦᨷᩕᩉᩫ᩠ᨲ ᪕᪐᪐ ᨲᩫ᩠ᨶ ᩈᩴ᩠ᩅᨶᨲᩫ᩠ᨶ[ᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᨣᩴᨵᩦᩢᨦᨷᩢᩈᩢ᩠ᨦᨾᩦᨠᩮᩢ᩵ᩣᨲᩫ᩠ᨶᩈᩫ᩠ᩅ

ᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᨩᩮᩢ᩶ᩣᨣᩴ᩵ᨶᩣᩴᨻᩕᩉ᩠ᨾᨴᩪᨲᨾᨶᩩᨤᩮᨯ᩠᩶ ᨸᩮ᩠ᨶᩋᩢ᩠ᨣᨶᨻᩖᨴᨵᩢ᩠ᨾᩅᩥᩈᩩᨴ᩠ᨵ ᨸᩮ᩠ᨶᨵᩢ᩠ᨾᨠᩪᨡ
ᨿᩪ᩵ᨹᩬ᩵ᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᨩᩮᩢ᩶ᩣᨶᩢ᩠᩶ᨶ ᨿ᩠ᨦᨲᩖᩬ᩠ᨾᨾᩣᩉᩨ᩶ᩃᩰ᩠ᨦᨯᩦ᩶ᨣᩪᨲ᩠ᨿᨣᩴ᩵ᨿ᩠ᨦ ᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᨩᩮᩢ᩶ᩣ
ᨣᩴ᩵ᨻᩕᩈᩮ᩠ᨯᨧᩢ᩠ᨠᩅᩥᨤᨷᨭᩢ᩠ᨭᩋᩣᨶᩣᩴᨾᩣᨸᩢ᩠ᨯᩃᩪᨣᩋᩣᨧᩣ᩠ᨿ ᨲ᩠ᨿᩋᩣᨶᩉᨲ᩠ᨳ ๕๐๐ ᨲ᩠ᨿ
ᩃᩪᨣᨣᩴ᩵ᩃᩢᨴᨿ᩠ᨦᨿᩪ᩵ᩉᩨ᩶ᨧᩮᩢ᩶ᩣᨤᩕᩪᨻᩕᩉ᩠ᨾᨴᩪᨲᨹᩬ᩵ᨿ᩠ᨦᩃ ᩋᩣᨶᩉᨲ᩠ᨳ ๕๐๐ ᨲ᩠ᨿ ᨣᩴ᩵ᨻᩮᩬᩬᩃᩢ᩠ᨦᨾ
ᨿ᩠ᨦᨿᩪ᩵ᨸᩮ᩠ᨶᨷᩕᩥᩅᩣᩁᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᨩᩮᩢ᩶ᩣᩉᩨ᩶ᨿ᩠ᨦᩃ

ᩉᩨ᩶ᨾᩪᨶᨻᩕᨿᩣᩋᩢ᩠ᨣᨶᩣᨣᩃ ᩈᩮᨷᩋᩣᨾᨲ᩠ᨲ ᨣᨹᩈᩦᩈᨿ᩠ᨦ ᨣᩪᨷᨿ᩠ᨦ
ᨣᩪᨾᩮᩬᩥᨦᨶᩢ᩠᩶ᨶ ᨣᩴ᩵ᨷᩮᩨ᩠ᨦᨾᩣᨲᩪᩁᨾᩣᩈᩁᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᨩᩮᩢ᩶ᩣᨾᨲ᩠ᨲᨲᩮᩢ᩵ᩣᨣᩢ᩠ᨯᨲᩢ᩵ᨯᨯᩦ᩶
ᨻᩕᨿᩣᩉᩨ᩶ᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᨩᩮᩢ᩶ᩣ ᨸᩢ᩠ᨯᨧᩦ᩶ᨲᩖᩬᨧᩦ᩶ᨧᩮᩢ᩶ᩣ ๔ ᨹᩬ᩵ᨿ᩠ᨦᩃ ᩈᩢ᩠᩵ᨶᨲ᩠ᨿᨻᩕᨿᩣᩋᩢ᩠ᨣᨶᩣᨣ
ᨣᩴ᩵ᨣᩪᨾᩣᨿᩪᨯᨾᩬ᩠ᨿᨤᩬ᩠ᨿᩉᩬᩴ᩠ᨿᩋᩬᩴᩋᩣᨶᩣᩴᨤᨲᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᨩᩮᩢ᩶ᩣ ᨲᩖᩬᩈᩦ᩶ᨿᩢᩁᩣᨩᩣ
ᨷᩢᩃᩖᩬᨷᨲ᩠ᨲᨹᩬ᩵ᨲ᩠ᨿᩉᩨ᩶ᩃ ᩉᩨ᩶ᨲᩣ᩠ᨿᨣᩪ᩠ ᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᨩᩮᩢ᩶ᩣᨲᩢ᩠ᨯᩈᩥ᩠ᨦᨿ᩠ᨦᨿᩉᩴᨿᨴᩢ᩠ᨾᩉᩨ᩶ᨧᩦ᩶
ᨣ᩠ᨿ ᨷᩮ᩵ᩣᨻᩕᨿᩣᨣᩴ᩵ᨿ᩠ᨦᨣᩴ᩵ᨷᩮᩬ᩠ᨦ ᨶᩣᩴᨻᩕᩉ᩠ᨾᩉᩣᨶᩣᨣᩈᩢ᩠ᨦᩅᩢᨯᨧᩦ᩶ᨯᩦ᩶ᨸᩮ᩠ᨶᨧᩦ᩶
ᩅᩥᩈᩩᨴ᩠ᨵᩥᩃᨸᩮ᩠ᨶᨾᩉᩣᨾᩢ᩠ᨦᨣᩃᨵᩢ᩠ᨾᩉᩨ᩶ᨧᩦ᩶ᨾᩣᨿᩪᨣᨡᨿᩪ᩵ᨹᩬ᩵ ᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᨩᩮᩢ᩶ᩣᨶᩢ᩠᩶ᨶ
ᨿ᩠ᨦᨲᩖᩬ᩠ᨾᨾᩣᩉᩨ᩶ᩃᩰ᩠ᨦᨯᩦ᩶ᨣᩪᨲ᩠ᨿᨯᩦᩃ

ᨶᩪᨷᨸᩣᨧᩦ᩶ᨯᩦ᩶ᩉᩢ᩠ᨲᨸᩮ᩠ᨶᩉᩥ᩠ᨿᨲᩩ᩠ᨿᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᨩᩮᩢ᩶ᩣᨶᩢ᩠᩶ᨶ ᨿ᩠ᨦᨧᩮ᩠ᨿᨾᩰ᩠ᨿᩈᨲ᩠ᨲᩥ
ᩉᩨ᩶ᩈᩢ᩠ᨠᨲᩈᩢ᩠ᨯᨾᩪᨶᨷᨭᩢ᩠ᨭᩈᩢ᩠ᨠᨶᩢ᩠᩶ᨶ ᨧᩮ᩠ᨶᩢᨲᩮᩢ᩵ᩣᨾᩉᩣᩈᨾᩩᨴ᩠ᨴᩣᨿᨯᩦ ᨾᩮᩬᩥᨦ
ᩅᩥᩈᩣᩃᩦᨲᩢ᩠ᨿᩃ ᨵᩢ᩠ᨾᨧᩦ᩶ᨯᩦ᩶ᨸᩮ᩠ᨶᨧᩦ᩶ᩈᩢ᩠ᨠᩈᩫ᩠ᨦᩋᩣᨧᩣ᩠ᨿᨧᩢ᩠ᨠᨴᩮ᩠ᨿᩈᩩᩁᩈᩢ᩠ᨦᨿᩢ᩠ᨦ ᨷᩮ᩵ᩣ
ᨧᩢᨿᨻᩕᨿᩣᩈᩮᨷᩋᩣᨾᨲ᩠ᨲ ᨣᩪᨷᨿ᩠ᨦᨣᩪᨾᩮᩬᩥᨦᩃ ᨩᩮᩢ᩶ᩣᩈᨾᨠᨠᩕᩣᨲᩉᩮ᩠ᨯᩢᨶ᩠᩶ᨶ
ᨿᩩᨣᨾᩦᨸᨬ᩠ᨬᩣᩈᩢᨾᩕᩣ᩠ᨿ ᩉᩨ᩶ᨤᨲᩣᨵᩥᨠᩣᩁᨾᩣᨷᩮ᩵ᩣ ᨲ᩠ᨿᨶᨶᩮᨧᩢ᩠ᨯᩃ

ᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᨩᩮᩢ᩶ᩣᨿᩢᨶᨧᩢ ᨲ᩠ᨿᨻᩕᨿᩣᨾᩉᩣᩋᩢ᩠ᨣᨶᩣᨣᨧᩮᩢ᩶ᩣᨣᩢ᩠ᨯᩃᩪᨣᨣᩴ᩵ᨷᩮᩬ᩠ᨦ
ᨷᩮ᩵ᩣᩋᩣᨶᩉᨲ᩠ᨳ ๕๐๐ ᨲ᩠ᨿ ᨠᩴ᩵ᩃᩣᨽᩦᨠ᩠ᨡᩩᩅᩮ ᨶᩢᩁᩣᨽᩦᨠ᩠ᨡᩩᨶᩢ᩠᩶ᨶ ᩉᩨ᩶ᨲᩣ᩠ᨿᨾᩮᩬᩥᨦᩋ
ᨻᩕᨲᨳᩣᨣᨲᨣᩦᨴᩢ᩠ᨿᩉᩨ᩶ᩃᩪᨣ ᨴᩫ᩠ᨿᨡᨾᩉ᩠ᨿᨲᩣ᩠ᨿᨴᩣᨧᩦ᩶ᨲᩫ᩠ᨿᨠᩮᩋᩣᨾᩮᨲ᩠ᨲᩣ

ᩅᩮᩢ᩠ᨿᨻᩕᨲᨳᩣᨣᨲᩋᩮᩥᨠᩢ᩠ᨯᩱᩉ᩠ᨶ᩠ᨿ ᨾᩦᨷᩕᩉ᩠ᨾᩣᨶᩮᩢ᩠ᨶᩣᨻᩕᩉ᩠ᨾ ᩉ᩠ᨶᩪᨻᩕᨿ᩠ᨿᩣᩃᩱᩃᩱ ᩃᩪᨠᩮᩅ᩠ᨿᨶᩉ᩠ᨶ᩠ᨿᩢᨦ᩠ᨿᩢ ᨣᩦ ᨸᩮ᩠ᨶᨾᩢ᩠ᨦᨣᨹᩢ᩠ᨶᨦ᩠ᨿᩢᨾᩦᨷᩕᩉ᩠ᨾᩣᨶᩮᩢ᩠ᨶᩣ ᩈᩩᨷᩢ᩠ᨶᨠᩥᨯᩥᨠᩥ ᨲᩪ᩵ᨾᩉᩣᨷ᩠ᨿᩁᩉ᩠ᨶᨠ ᨻᩦ ᨦᩦ᩠ᨶᨦ᩠ᨿᩢ ᨠᩱᩃᩯ᩠ᨿᩉᩴ᩠ᨿᨡᩣᨾᩦ᩠ᨿᨠᩖᩣᨭᩣᨣᩮᩢᨲᩬ᩵ᨠᨦ᩠ᨿᩢᩉᩖ᩠ᨿᩈᩕᩮᨦᨲᩣ ᩉ᩠ᨶ᩠ᨿ ᪑ ᨸ᩠ᨿ ᨻᩦ ᩅᩮᩢ᩠ᨶᨿ ᨠᩱᩃᩯᩉ᩠ᨶ᩠ᨿ ᪔ ᩋᩮᩥᨠᩢᨣᩢᨾᩮᩢ᩠ᨶᨸ᩠ᨿ ᪕ ᩋᩮᩥᨠᩢ ᨸᩮ᩠ᨶᨾᩣᨲᩢ᩠ᨯᩪ ᩃᩯᩈᩢ᩠ᨾᩣ᩠ᨿᨣᩦ᩵ᨧᩦ᩶ᩉᩦ᩵ᨶᩢ᩠ᨿ ᨡᩪᨻᩕᩣᨽᩥᨠ᩠ᨡᩩᨴ᩠ᨿᩢᩃᩯᨾᩯᩉᩖ᩠ᨿᨠᩖᩣᨭᩣ ᩅᩮᩢ᩠ᨿᨻᩕᨿᨣᩮᩢᨲᩣ ᨴ᩠ᨿᩢᨯᩦᩅᩢ᩠ᨿᩃ᩵ᩮᨣᩢᩃᩢ ᨠᩱᩃᩯᨿ᩠ᨿᩢᨴ᩠ᨿᩢ ᪔ ᩋᩮᩥᨠᩢ ᨠᩱᩃᩯᩉᩴ ᨡᩪᨠᨡᩣᨾᩦ᩠ᨿᨠᩖᩣᨭᩣ ᨣᩦ᩵ᨲᩬ᩵ᨠᨦ᩠ᨿᩢ ᨣᩴ᩵ᨿᩪ᩵ᨾᨾᩣᨲᩢ᩠ᨯᩪᩃᩯᨩ᩠ᨿᨣᩦ᩵ᨧᩦ᩶ᨣᩩᨲᩢ᩠ᨿᨣᩩᨲᩢᩃᩢ

ᨡᩪᨻᩕᩣᨽᩥᨠ᩠ᨡᩩᨴ᩠ᨿᩢᩃᩯᨠᩃ᩠ᨿᩅᩮᩢ᩠ᨿᩋ ᨻᩕᨲᨳᩣᨣᨲᨩᩥᨶᩣ᩠ᨿᩃᩯᩃᩢᨣᩢ᩠ᨿᩉ᩠ᨶ᩠ᨿ ᨸᩮ᩠ᨶᩃᩯᩈᩣᩅ᩠ᨿᩣᨲᩮᩢᨴ᩠ᨿᩢᨴ᩠ᨿᩢᩉᩦ᩵ᨶᩢ᩠ᨿ ᨵᩣᨶᨣᩦ᩵ᨧᩦ᩶ᨸᩮ᩠ᨶᨴᩢᩁᩮᩢᩁᩦᨣᨾᩢᨣ᩠ᨣ ᨴᩢᨣᩢᨾ᩠ᨾ ᨴᩩᨷᨣᩢᨾᩮᩢ᩠ᨶᨾᩦᩃᩯᨠᩃ᩠ᨿ ᪕ ᩁᩣ᩠ᨿ ᩉᩦ᩵ᨶᩢ᩠ᨿ ᨴᩢ᩠ᨿᩅᩕᩣᩅᩢᨯᩪᨣᩱᨡᨾᩦᨷᩢᨬ᩠ᨬᩣᩈᩢᨾ᩠ᨾᩣ ᨡᩱᨠᨲᩣᨴᩥᨠ᩠ᨿᩣᨾᩣᨾᩦᩋᩣᨩ᩠ᨬᩣᨲᩮᨣᨾᨣ᩠ᨣ ᨷᩢ᩠ᨿᨴᩢᨣᩢᨾ᩠ᨾᨴᩩᨷᨧᩦ᩶ᨸᩮ᩠ᨶᨡᩱᨾᩣᩃᩮᩥᨠ ᩈᩢ᩠ᨿᩅᩈᩣᩅ᩠ᨿᩣᨻᩕᨲᨳᩣᨣᨲ ᩃᩯᨷ᩠ᨿᩣᨣᨧᩦ᩶ᩉᩦ᩵ᨴᩢᩁᩮᩢᩁᩦᨣᨾᨣ᩠ᨣᩉᩦ᩵ᨶᩢ᩠ᨿ ᨲᩢ᩠ᨿᩅᩮᩢᨻᩕᨲᨳᩣᨣᨲᨩᩥᨶᩣ᩠ᨿᩃᩯᩃᩢ ᨡᩱ ᪘᪐ ᨸᩦ ᩃᩢ ᨸᩮ᩠ᨶᨾᩦᨻᩕᨿᩣᨠᩢ᩠ᨿ ᪑ ᨤᩦ ᩈᩦᨴᩢᨾ᩠ᨾᩋᩈᩮᩣᨠᩁᩣᨩ ᨸᩮ᩠ᨶᨸ᩠ᨿᨴᩢᨾᩦᨠᩁᩣᨩᨷᩢ᩠ᨿᨴ᩠ᨿᩢᨻᩕᨿᩣᨴ᩠ᨿᩢ ᩃᩯᨣᩢᨾ᩠ᨾ ᨴᩩᨷᨣᩢᨾᩮᩢ᩠ᨶ ᨸᩮ᩠ᨶᨡᩱᨾᩣᩅᩮᩢ᩠ᨿᨾᩢᨣᩃᩯᨠᩢ᩠ᨿᨩ᩠ᨿᨣᩦ᩵ᨧᩦ᩶ᩃᩮᩥ᩠ᨠᨲᩢᩉᩦᩃᩢ ᨩᩢ᩠ᨿᩉᩣᨣᩢᨾᩮᩢ᩠ᨶ ᨵᩣᨶᨣᩦ᩵ᨧᩦ᩶ᨸᩮ᩠ᨶᨸ᩠ᨿᩋᩮᩥᨣᨷ᩠ᨿᩣᨶᩅᩮᩢ᩠ᨿᨻᩕᨿᩣᩋᩈᩮᩣᨠᨵᨾ᩠ᨾᩁᩣᨩᩅᩮᩢ᩠ᨿ ᪑ ᩉᩦ᩵ᨶᩢ᩠ᨿ

ᨲᩢ᩠ᨿᩅᩮᩢ᩠ᨶᩅᩮᩢᨻᩕᨲᨳᩣᨣᨲᨩᩥᨶᩣ᩠ᨿᩃᩯᩃᩢ ᨡᩱᨠ᩠ᨿᨸᩣᨿᨸᩮ᩠ᨶᨴᩢᩁᩮᩢᩁᩦᨣᩉ᩠ᨿ ᨵᩦ ᪑ ᨡᩱ ᪖ ᨠ᩠ᨿᨸᩦᨸᩮ᩠ᨶᩁᩮᩢᩁᩦᨣᩉ᩠ᨿᨵᩦ ᪑ ᨡᩱ ᪔ ᨠ᩠ᨿᨸᩦᨸᩮ᩠ᨶᩁᩮᩢᩁᩦᨣᩉ᩠ᨿᨵᩦ ᪑ ᨡᩱ ᪔ ᨠ᩠ᨿᨸᩣᨿ ᪔ ᩁ᩠ᨿᩢᨸᩦ ᨸᩮ᩠ᨶᩁᩮᩢᩁᩦᨣᩉ᩠ᨿᨵᩦ ᪑ ᨡᩱ ᪔ ᨠ᩠ᨿ ᪖ ᩁ᩠ᨿᩢᨸᩦᨸᩮ᩠ᨶᩁᩮᩢᩁᩦᨣᩉ᩠ᨿᨵᩦ ᪑ ᨡᩱ ᪔ ᨠ᩠ᨿ ᪕ ᩁ᩠ᨿᩢ ᪔ ᩈᩖᩥ᩠ᨿᨸᩦ ᨸᩮ᩠ᨶᩁᩮᩢᩁᩦᨣᩉ᩠ᨿᨵᩦ ᪑ ᩉᩦ᩵ᨶᩢ᩠ᨿ ᨵᩣᨶᨣᩦ᩵ᨧᩦ᩶ᨸᩮ᩠ᨶᩁᩮᩢᩁᩦᨣ ᪕ ᩁᩣ᩠ᨿᨩ᩠ᨿᨻᩕᨲᨳᩣᨣᨲ ᨴᩮᩢ᩠ᨿᨾᩣᨧᩦ᩶ᩉᩦ᩵ᨶᩢ᩠ᨿ ᩁᩮᩢᩁᩦᨣᨡᩱᨴᩕᩢ᩠ᨿᨴᩢᩈᨠᨶᨣᩢᨾ᩠ᨾᨴᩩᨷᨣᩩᨣᩦ᩵ᨣᩩᨣᩦ᩵ ᨴ᩠ᨿᩢᨻᩕᨿᩣ

ᨲ᩠ᩅᩱᨴᨾᩦᩍᨴ᩠ᨵᩥᨲᩮᨩᩋᩣᨶᩩᨽᩣ᩠ᩅᨷ᩠ᨿᨸ᩠ᨿᩈᨲ᩠ᨲᩣᨶᨶᩩᨾᩪ᩠ᨿᨻᩥᨸ ᨹᩦᨹᩮᩢ᩶ᩣᩉᩱ᩶ᨾᩣᩃᩮ᩠ᨶ
ᩈᩣᩈ᩠ᨶᩣᩱᨶᨾᩬᩢ᩠ᨦᩉᨹᩦᨹᩮ᩶ᩣᨴᩦ᩶ᨶᩩ᩵ᨦᨣᩮᩬᩥᨦᨣᩩᨹᩦᨣᩩᨹᩦᨴᩦ᩵ᨶᩩ᩵ᨦᨶᩯ᩠ᨶ

ᩱᨶᨻᩕᩡᨾᩮᩬᩥ᩵ᩋᨻᩕᨶᨻᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᨿᩢ᩠ᨦᨠᩢ᩠᩶ᨦᨲᩢ᩠᩵ᨦᨻ᩠ᨿᩪᩉᨻᩕᩣ᩠ᨿᨣᩧᨹᩰ᩠ᨶᨻᩕ᩠ᨿᩣᩈᩮᨶᩋᩣᨾᨲ᩠ᨲ
ᩃᩥᨠᨶ᩠ᨿᨧᩮᩢ᩶ᩣᩈᨾᨱᨻᩕᩣᩉ᩠ᨾᨱᩢ᩠ᨿᩃᩣ᩠ᨿ ᨴᩮᩬᨾᩦᨸᨬ᩠ᨬᩣᩈᩢ᩠ᨾᩣ᩠ᨿᩋᩮᩢᩣᩉᩱ᩶ᨹᩪ᩠ᨿᨲ᩠ᩅᩮᨶᨿᨲ
ᩈᩣᩈ᩠ᨶᩣᩱᨶᨾᩬᩢ᩠ᨦᩉᨹᩦᨲ᩠ᩅᨴᩦ᩶ᨶᩩ᩵ᨦᨣᩮᩬᩥᨦ ᩱᨶᩋᨶᩣᨣᨲᨠᩣ᩠ᩃᨲᩣ᩠ᨿᩉᩢ᩠ᩅᩈᩢ᩠ᨿᩅᩥᨲᨠ᩠ᨠᩣᨶ
ᩱᨶᩋᩢᩅᨲᩫ᩠ᩅᨩᩣᨲ᩠ᨲ᩠ᨯᩢ᩠ᨦᩋᩢ᩠ᩅᨿᩢ᩠ᨦᨾᩦᨧᩮᨲᩈᩥᨠ ᨲ᩠ᩅ ᨲ᩠ᩅ ᩑ ᨣᩨᩋᩣᨣᩩᨶᨸᩥᨲᩣᨶᩯ ᨲ᩠ᩅᨲ᩠ᩅ ᩑ
ᨣᩨᩋᩣᨣᩩᨶᨾᩣᨲᩣ ᨧᩮᨲᩈᩥᨠᩋᩢ᩠ᩅᨴᩯ᩠᩶ᨶᨠ᩠ᨿᩣᨶᩩᨠᨾᨻᩩᨴ᩠ᨵᨣᩩᨱ ᨲᩱᨻᩕᩣ᩠ᨿᨠᩮᩢ᩠ᩅ ᨲ᩠ᩅ ᩑ
ᨣᩨᩋᩣᨣᩩᨻ᩠ᨻᨩ᩠ᨩᩣᨠᩢ᩠ᨾᨶᩣᨠ ᨲ᩠ᩅ ᩑ ᨣᩨᨠᨾ᩠ᨾᨭ᩠ᨮᩣᨶᨠᨾ᩠ᨾᨶᩣᨠ ᩋᩢ᩠ᩅᨴᩯ᩠᩶ᨶᨠ᩠ᨿᩣ
ᩱᨶᨻᩩᨴ᩠ᨵᨣᩩᨱᨶᩯᨴᩯ᩠᩶ᨶᨠ᩠ᨿᩣ ᩱᨶᨲᩦ᩵ᨻᩩᨴ᩠ᨵᨲᩢ᩠᩵ᨦᨲ᩠ᩅᨲᩢ᩠᩵ᨦᨷᩤᨾᩣᨻᩕᩢ᩶ᨾᨲ᩠ᩅ
ᨻ᩠ᨿᩬᩢᨿᩈᨷᩁᩥᩅᩣᩁᩋᩢ᩠ᩅᨾᩢ᩠ᨦᨣᩃ ᨣᩴᨻᩩᨴ᩠ᨵᨿᩢ᩠ᨦᩈᨶᨾᩣᨣᨾᨱᨣᩩᨲ᩠ᩅᩃ᩠ᩅ

ᨣᩴᨻᩩᨴ᩠ᨵᩋᩣᨱᩣᩋᩣᨩ᩠ᨬᩣᨻᩮᩢᩣᩕᨻᩕᨶᨻᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᨧᩮᩬᩥᨦᨠᨲ᩠ᨲᨶ᩠ᨲᩢ᩠ᨿᨿᩢ᩠ᨦᨾᩣᨶᨹᩦᨲ᩠ᩅ
ᨯᩤᨲᩩᩋᩢ᩠ᩅᩃ᩠ᨿᩢ᩠ᨦᨠᨲ᩠ᨲᩈᩢ᩠ᨶᨲᩢ᩠ᨿᨾᩣᨶᨹᩦᨹᩮ᩶ ᨷᩴᨴᩦ᩶ᨸᩖᩢ᩠ᨿᩈᩣᨴᩱᨶᨾᩮᨲ᩠ᨲᩣᨠᩢ᩠ᩅᩃ᩠ᨿᩢ᩠ᨦ
ᨴᩮᩬᨣᩱᨻᨸ᩠ᨿᩋᩢ᩠ᩅᨠ᩠ᨿᩣᨾᩣᨷ᩠ᨿᨴᨷ᩠ᨿᨶᩋᩣᨲᩣ᩠ᨿᨶᨲ᩠ᨲᨣᩢ᩠ᩅᩱᨶᨹᩦᨹᩮ᩶ᨲ᩠ᩅᨶᩯ᩠ᨶ ᨾᩮᩬᩥ᩵ᩋᨲ᩠ᩅ
ᩈᩢᨲ᩠ᨲᩣᨻᩕᨶᨻᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣᨣᩴᩋᩣᨶᩩᨽᩣ᩠ᩅᨴᨾ᩠ᨾᨠ᩠ᨿᩣᨾᩮᨲ᩠ᨲᩣᨧᩮᨲᩈᩥᨠᨻᩕ᩠ᨿᩣᨠᩢ᩠ᨴᩮᩬᨣᩮᩬ᩠ᩅ
ᨧᩮᩬᩥᨦᨠᩦᨶᨠ᩠ᨿᩣᨶᨹᩦᨹᩮ᩶ᩉᩢ᩠ᩅᩃ᩠ᨿ ᨾᩮᩬᩥ᩵ᩋᨲ᩠ᩅᨻᩕ᩠ᨿᩣᩍᨣ᩠ᨣᨶᩣᨣᨣᩴᨴᩦᨾᩯ᩠ᨶᨻᩕᨶᨻᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣ
ᨧᩮᩬᩥᨦᨠᨲᩦ᩶ᨶᩯ᩠ᨿᩋᩬᩴᩣᨻᩮᩢᩣᨸᩥᨲᩣ᩠ᨿᨸᩣ᩠ᨿᨻᩮᩢᩣᩕᨲ᩠ᩅᩉᩢ᩠ᩅᩃ᩠ᨿ

ᨻᩕᨶᨻᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣᨠ᩠ᨿᩢᨾᩩᩋᨶᨴᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᪕᪐᪐ ᨲ᩠ᩅ ᨣᩴᨣᩢ᩠ᩅᨷᩱᨲᨷᩢᨹᩪᨧᩩᨾᨽᩪᨣᩮ
ᩱᨲᩈᩢ᩠ᨦᨷᩪᨲᨲᩣᨶᩋᩥᩈᨲ᩠ᩅᨧᩮᩬᩥᨦᩋᨶ᩠ᨿᩢᨿᩪᨦ ᨹᩪᨧᩩᨾᨽᩪᨣᩮᨸᩮ᩠ᨶᩉᨠᩪ᩠ᨿᨲᨸᩩᨸᨲ ᩋᩢᩣ
ᨹ᩠ᨿᩮᨦᨲᩫ᩠ᩅᨶᩥᩁᩱᨲ ᨯᩦ ᨣᩨᩋᩣᨻᩕᨶᨻᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᩱᨲᩈᩢ᩠ᨦᨹᩦᩉ᩠ᨿᨻᩕ᩠ᨿᩣᨾᩉᩣᩍᨣ᩠ᨣᨶᩣᨣ
ᩉᩦ᩶ᨲᩮ᩵ᩣᨸᩮ᩠ᨶᩯᨠᩢ᩠ᨯᨿᩣᩈᩢ᩠ᨦᨣᩢ᩠ᩅᨲ᩠ᩅᩋᩬᩴᩣᨻᩮᩢᩣᨲ᩠ᩅᨴ᩠ᨿ ᨻᩕᨶᨻᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣᨣᩴᨿᩢ᩠ᨦᨹᩦᨴᩯ᩠᩶ᨶᨠ᩠ᨿᩢᨾᩩᩋᨶᨴ
ᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᪕᪐᪐ ᨲ᩠ᩅ ᨣᩴᨶᩯ᩠ᨿᩋᩬᩴᩣᨻᩮᩢᩣᨸᩥᨲᩣ᩠ᨿᨸᩣ᩠ᨿᨲ᩠ᨿ ᨣᩴᨶᩦᨾᩣᩈᩢ᩠ᨦᨿᩪᨦᨹᩪᨧᩩᨾᨽᩪᨣᩮᩃᩮ᩠ᩅᩣ

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣᩈᩮᩢ᩠ᨯᨧᨾᩣᨶᩱ ᨴ᩠ᩅᩣᩁᨻᩦ᩠ᨶᨵᩦ᩶ᨶᩢ᩶ᩣᩃ᩠ᨿ᩶ᩅ ᨧᩢ᩠᩵ᨦᨣᩮᩢ᩶ᩣᨲᩬ᩵ᨦᩉᩬ᩶ᨦᨻ᩠ᨿᩬ᩵ᨦᨽᩣᨦ᩠ᨠᩮ᩠ᩅᩥ᩠ᨦ ᩋᩣᩉᩣᩁᨾᩦᩁᩈᩃᩣᨿᨸᩕᨠᩣ᩠ᩁᨲᩢ᩠᩵ᨦ ᩉᩦ᩶ᩋᩣ᩠ᩁᨣᩮᩢᩣᨧᩮᩢ᩶ᩣᨽᩥᨠ᩠ᨡᩩᩈᩴᨥᩃ᩠ᨿ᩶ᩅ ᨾᩦᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᨸᩮ᩠ᨶᨸᨵᩣ᩠ᨶᨧᩮᩢ᩵ᨶᩮ᩶ᩢᩣ ᨻᩕ᩠ᨿᩣᨾᩉᩣᩋᩁᩥᨿᨶᩣᨣ ᨲᩢ᩠ᨦᩋᩮᩣ᩠ᨶᨴ᩠ᩅᩣ᩶ᩃ᩠ᩅ ᨾᩦᨧᨲᩩᨶᩣᨣᨻ᩠ᨿᩪᩉᩈᩮᨶ ᨸᩮ᩠ᨶᨸᩁᩥᩅᩣᩁ ᨣᩴᩉᩬ᩶ᩣᨾᩮᩬᩥᨦᩋᩣᩈᩩᩁᨾᩮᩬᩥᨦᨣᩮᩢᩣᨲᩢ᩠᩵ᨦᩉᩖᩣ᩠ᨿᩈᩮᩥ᩠ᨦ ᨶᩣᨣᩈᩕᩦᩈᨾ᩠ᨻᩩᨲ᩠ᨲᩥᨷᩴᩉᩮᩥᨶᨧ᩠ᨧᩢᨠ᩠ᨠᩅᨲ᩠ᨲᩥᨶᩣᨣ ᨲᩢ᩠ᨦᩉᩖᩣ᩠ᨿᨻ᩠ᨿᩣᨿᩋᩣᨿᩩᨣᩮᩢᩣᨲᩢ᩠᩵ᨦ ᨾᩮᩬᩥᨦᩋᩣ ᨾ᩠ᨿᩢ᩠ᨦᩋᩣᨿᩩᨣᩴ᩵ᩃᩱ᩶ᩃᩯ᩠ᨦᨶᩱᩈᩢ᩠ᨦᨴ᩠ᨴᩮᩅᩃᩮᩣ᩠ᨠ ᨣ᩠ᨿᩢᨦ᩠ᨯᩦ᩶ᩃᩯ

ᨶᩱᨾᩮᩬᩥᨦᩋᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣᨶᩥᨻ᩠ᨻᩣᨶᩃᩯ ᨶᩱᨾᩮᩬᩥᨦᨠᩮᨲᩩᩈᩦᨾᨶᩣᨿ ᨣ᩠ᨿᩢᨦ᩠ᨯᩦ᩶ ᨵᩮᩣᨶᨻᩕᩣᩉ᩠ᨾᨱ᩠ᨯᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᨣᩮᩢᩣᨹ᩠ᩅᩫᨻᩕ᩠ᨿᩣ ᩑᩥ ᨾᩮᩬᩥᨦᨣᩮᩢᩣᨹ᩠ᨿᩣᨸᩢ᩠ᨠᨡᩃ ᨾᩯᨣᩕᩦᨯᩣ ᨣᩴᨲᩥᨲᨴᩱᨶᩱᩈᩢ᩠ᨦᨴᨯᩣ ᨲᩮᩢ᩶ᩣᨣᩣᩅᨾᩮᩬᩥᨦᨠᩮᨲᩩᩈᩦᨾᨶᩣᨿ ᨣ᩠ᨿᩢᨦ᩠ᨯᩦ᩶ᩃᩯ ᨾᩮᩬᩥᨦᩋ᩠ᨦ ᨾᩉᩣᨵᨾ᩠ᨾᨧᩮᩢ᩶ᩣᨸᩮ᩠ᨶᨸᨵᩣ᩠ᨶ ᨶᩱᨴ᩠ᩅᩣᩁᨻᩦ᩠ᨶᨦ᩠ᨴ ᨻᩕᩥᨲᩢ᩠ᨦᩋ᩠ᩅᩣᩃᩥ᩶ᨧᩮᩢ᩶ᩣᨾᩮᩬᩥᨦᨠᩮᨲᩩᩈᩦᨾᨶᩣᨿ ᨦᩣᨿᩌᩥ ᩁᩪᩣᨽᩢᨲ᩠ᨲᩃ᩠ᨿ᩶ᩅ ᩈᩢ᩠᩵ᨦᨴᨹ᩠ᨿᩣᨸᩢ᩠ᨠᨡᩃᨾᩯᨣᩕᩦᨯᩣ ᨲᩮᩢ᩶ᩣᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᨶᩮᩣᨣᩴᨲᩣ ᨶᩱᩈᩢ᩠ᨦᨴᨯᩣᩃ᩠ᨿ᩶ᩅᩃᩯ ᨿᩢ᩠ᨦᨾᩦᨶᩱᨲᩣ᩠ᨾᨣᩣ᩠ᨾ ᩑ ᨣ᩠ᨿᩢᨦ᩠ᨯᩦ᩶ᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣᨲᩮᩢ᩶ᩣᨶᩮᩣᨣᩴᨲᩱ ᨵᩥᨿᩣᩁᩣᩉᩬᩣᨸᩥᨭᨠᨸᩩᨲ᩠ᨲ ᨲᩮᩢ᩶ᩣᨻᩕ᩠ᨿᩣᨲᩢ᩠ᨦᨶᩥᩴᩅᨾᩉᩣᩋᩁᩥᨿᨶᩣᨣ ᩋ᩠ᩅ᩠ᨿᩢᨦᨶᩱ ᨾᩮᩬᩥᨦᨣᩈ᩠ᩅᩢᨶᩥᩴᩅᩋᩁᩥᨿᨶᩣᨣᨣ᩠ᨿᩢᨦ᩠ᨯᩦ᩶ ᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣᨣᩴᨲᩢ᩠ᨦᩋᩣᩉᩣᩁ ᨶᩥᨷᩣ᩠ᨲᩈᩦᨡᩩᨾᩩᨣᩮᨹᩦ᩶ᨶᩢ᩶ᩣ ᩉᨲ᩠ᨳᨸ᩠ᨿᩣᨹᩦᨲᩢ᩠᩵ᨦᨣᩮᩢᩣᨹ᩠ᨿᩣᨸᩢ᩠ᨠᨡᩃᨾᩯᨣᩕᩦᨯᩣ ᨲᩮᩢ᩶ᩣᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣᩃ᩠ᨿ᩶ᩅ ᩋ᩠ᩅᩢᨲᩢ᩠ᨦᨾᩣ ᨶᩱᩃᩯ᩠ᨦᨯᩦ᩶ᨣᩕᩢᨲ᩠ᨲᩃᩯ

ᩈᩢ᩠᩵ᨦᨴᨹ᩠ᨿᩣᨸᩢ᩠ᨠᨡᩃᨾᩯᨣᩕᩦ ᨲᩮᩢ᩶ᩣᨻᩕᨲᨳᩣᨣᨲ ᨣᩴᨷᩢᨾᩣᨲᩢ᩠ᨦᩋᩮᩣ᩠ᨶᨶᩱᨩᩪᨹᩦ᩶ᨯᩦ᩶ᩃᩯᩅᩢᩣ ᩋᩪᩈ ᩃ᩠ᩅᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣᨣᩴᨾᩮᩬᩥᨦᩋᩣᩈᩩᩁᩅᩮᩊᩩᩅᨶᩣᩁᩣᨾᨣ᩠ᨿᩢᨦ᩠ᨯᩦ᩶ᩃᩯ ᨾᩮᩬᩥᨦᩋᨻᩕ᩠ᨿᩣᨾᩉᩣ ᩋᩁᩥᨿᨶᩣᨣᨴᩱ᩶ᨣᩴᩈᩪᨶᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣᨣᩴᨻᩦ᩠ᨿᩖᨾᨲ᩠ᨲ ᨣᩴᩈᩕᩢ᩶ᨦᨧᩮᨲᩥ᩠ᨿᨠᩣᩅᩢᨦᨣᩮ ᩈᩪᨦ ᩑᩑ ᩈᩪᨦᨲ ᨶᩱᨩᩪᨹᩦ᩶ᨲ᩠ᩅᩢᨦ᩠ᨿ᩠ᩅᩢᨦ ᩃᩯᨲ᩠ᩅᩢ᩵ᨦ᩠ᨦᩉ᩠ᨿᩬ᩠ᨶᩢ᩶ᩣᩃ᩠ᨿ᩶ᩅ ᨧᩢ᩠᩵ᨦᨣᩮᨶᩣᨹ᩠ᨿᩣᨸᩢ᩠ᨠᨡᩃᨾᩯᨣᩕᩦ ᨯᩣ ᨲᩮᩢ᩶ᩣᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣᨾᩣᨣᩮᩢᩣᨶᩮᩣᨧᩮᩢ᩵ᨶᩮ᩶ᩢᩣ ᨶᩱᨲᩣ᩠ᨾᨾᩮᩬᩥᨦᩋ᩠ᨦᩉ᩠ᩅᩫᨻᩕ᩠ᨿᩣᨣᩣ᩠ᩅ

ᨲᩈᩦᨳᨶᩣᨿᩮᩣ᩠ᨿ ᨣᩴ᩵ᨲ᩠ᨿᩴ᩵ᨷᩬᩴᩣᨧᩮᩢ᩶ᩣᨣᩪᨷᩩᨣ᩠ᨣᩖᩣᨠᩮᩢ᩠ᨯᩰᩮ ᨷᩤ᩠ᨿᨣᩴ᩵ᩉᩦ᩶ᨹᩢ᩠ᨠᨠᩅᨾᩮᨲ᩠ᨲᩣ ᨯᩱ᩶ ᨻᩕᩰ᩵ᨾᩉᩣᨠᩔᨷᨳᩮᩁᨧᩮᩢ᩶ᩣᩉᩨ᩶ᩋᩢ᩠ᨶ ᨾᩉᩣᨠᩔᨷᨳᩮᩁᨧᩮᩢ᩶ᩣᨣᩴ᩵ᨷᩮᩢ᩠ᨯᩱ᩶ ᨻᩮ᩠ᨿ᩵ᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣᨲᩢ᩶ᨦᩱ᩶ᩅᩢ᩶ᨶᨾᩦ ᩃᩪᨠᨪᩣ᩠ᨿᩉᩢ᩶ᩣᩈᩯᩁ᩠ᩋᩮᨾᩬᩥᨦᨣᩮᩫᩣᩈᨾ᩠ᨻᩦ ᩃᩪᨠᨣᩴ᩵ ᨡ᩠ᩅᩣᨶᩣᨴᩩᨳᨷᩤ᩠ᨿᨴᩯᩢ᩠ᨦ ᨡᩬᩴᨾᩉᩣᨯᩱ᩶ᩋᨯᩬᩢ᩠ᨷᩕᩈᩣᩴᩃᩬᩢ᩠ᩅᩃᩮᩢ᩠ᨿᨾᩣᨠ᩠ᨠᩣ

ᨷᩩᨣ᩠ᨣᩃᨶᩦ᩠ᨶᨲ ᨲᩢ᩶ᨦᨷᩪᨠᩱᨶᩮᨧᨲᩥᨿᨣᩴᩣᨷᩕᨲᩢ᩶ᨦᨷᩪᨠᩱᨶᨻᩢᩈᩦᩈᩪᨾᨷᩪᨣᩮ ᨷᩕᨾᩦᨶᩱ ᨶᩮᩫᩣᨾᩮᩬᩥᨦᨾᩉᩣᨣᩮᩫᩣᩈᨾ᩠ᨻᩦ ᨩᩩᨲᩢ᩵ᩣᩃᩪᨠᨡᩣᩅᨷᩢ᩠ᨷᩣᨻᩮ᩠ᨿ᩵ᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮ᩶ᩣ ᨷᩮ᩠ᨿᨵᩮᩣ᩠ᨿ ᨶᩱᨲᩣᩃᩴᩈᩢ ᨹᩢ᩠ᨠᨠᩅᨾᩮᨲ᩠ᨲᩣᨯᩱ᩶ᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᨣᩴ᩵ᩈᩢᨦᨡᩣ᩠ᨿᩈᩩᨡᩣᨲᩣᩃᩪᨩᩩ ᨡᩣᩅᨴᩣᨽᩣᩅᨡᩮᨷᩢ᩠ᨷᩣᨻᩮ᩠ᨿ᩵ ᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣᨣᩴ᩵ᨷᩮᩢ᩠ᨯᨶᩈᩦᨳᩣᨷᩩᨶᩥᩈᨴ᩠ᨵᩥᨴᩩᨠ᩠ᨡ ᨾᩉᩣᨻᩕᩈᩢᨦᩩ᩠ᨨᨶᨾᩮ᩠ᨯᨴᩮᩣᨷᩪᨶᩥᨾᩪᨶ ᨣᩕᩣᩴᨾᩣᩃᩪᨠᩦᨡᩣᨲᩣ᩠ᨿ ᨶᩴ᩵ᨡᩮᩅᨯᨲᩢ᩠ᨿ ᨣᩪᨷᩥᩈᩢᨴᨲᩮᨾᩪᨶ ᨣᩪ᩵ᩣᨪᩪᨡᩣᨲᩣ᩠ᨿ ᨲᩢᩬᩅᨷᩱᨾᩉᩣᩈᩥᩁᩈᩣᩈᩥᩁᨾᩣᩖᩬᩃᩪᨠ ᨣᩴ᩵ᨲᩢ᩶ᨦ ᨶᩱᩁ᩠ᨲᩪᨷᨷᩮᩢ᩠ᨦᨲᩢ᩶ᨶᩢ ᨷᩕᨲᩢ᩶ᨦᩱᩅᩢ᩶ᨶᩱᨻᩪᨩᩮᨧᨲᩥᨿᨣᩴᩣᨷᩱᨻᩪᨩᨻᩢ ᩈᩦᩈᩪᨾᨷᩪᨣᩮ ᨷᩕᨾᩦᨶᩱᨶᩮᩫᩣᨾᩮᩬᩥᨦᨾᩉᩣᨣᩮᩫᩣᩈᨾ᩠ᨻᩦᨠᩮᩥᨯᩉᩢ᩶ᩣᩃᩯ᩠ᨿ ᨷᩮᩢ᩠ᨯᩉᩨᩴᩈᩥᨦᩉᩥᨦᨣᩴ᩵ᨦᩮᩢ᩠ᨯᨾᩣᩃᩪᨠ ᨠᩮᩢ᩵ᩣᨾᨲᩢ᩠ᨿᨷᩕ ᨲᩢ᩶ᨦᨷᩪᨻᩮ᩠ᨿ᩵ᨾᩉᩣᨯᩱᨧᩮᩢ᩶ᩣᨣᩦᩉᩢ᩶ᩣᩃᩯ᩠ᨿ

ᩉᩢᩣᨷᩦᨿᨲᩉᩫ᩠ᨶᩃᩬᩣ ᨣᩴ᩵ᨲᩬᨦᩃᩯᩢ᩠ᨯᨾᩣᨲᩢ᩠ᨯ ᨾᩣᨷᩕᩰᩮ᩠ᩅᨵᩪᨷᩩᨶᨲᩖᩮᩢ᩠ᨿᨷᩪᨠᩣ ᨾᩉᩣᨯᩱᨧᩮᩢ᩶ᩣᨣᩦᩉᩢ᩶ᩣᩃᩯ᩠ᨿ ᨲᩈᩥᩁᨯᩢᩴᨣᩥᨵᩥᨩᩖᩴ ᨣᩢᩈᩨᨣᩴ᩵ᨪᩬᨶᩱᨡᩣᨲᩣ᩠ᨿᨾᩣᩖᩬᩃᩪᨠ ᨾᩮᨡᩬᩣᩉᩢ᩶ᩣᨾᩣᩃᩪᨠᨲᩦᨾᩦᩃᩪᨠ ᨣᩴ᩵ᨲᩬᨦᩃᩯᩢ᩠ᨯᨾᩣᩃᩪᨠ ᩃᩯᩢ᩠ᩅᩉᩢᩣᨶᨣᩴ᩵ᨲᩬᨦᨣᩢᩣᨾᩣ ᩈᩢᩣᩁᩢᩣ ᨣᩴ᩵ᨾᩮ᩠ᨿᨾᩮᩬᩥᨦᨷᩪᨣᩮᨾᩃᩪᨠ ᨷᩮᨠᩁᩣᨾᩖᩴᨣᩴ᩵ᩈᩣᩈᩣᨯᨲᩣᩁᨾᩣᩃᩪᨠ ᨶᩈᩦᨯᩱ᩶ ᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣᩉᩢ᩶ᨻᩕᩈᩢᨦᩩ᩠ᨨᨲᩪᨷᩪᨶᩥᩈᨴ᩠ᨵᩥᨴᩩᨠ᩠ᨡᨶᩈᩦᨻᩕᨻᩢᨶᩥ ᩉᩢ᩶ᨷᩕᩣᨲᩢ᩠ᨿ ᨶᩱᨡᩣᨲᩣ᩠ᨿᨩᩪᨷᩦᩈᩢᨴᨾᩪᨶᨣᩦᩉᩢ᩶ᩣᩃᩯ᩠ᨿ ᨷᩕᩣᩈᨷᩩᨶᩥᩈᩮᩢ᩠ᨿ ᨲᩢ᩠ᨯᨳᩮᩁᩮᨻᩢᩮᩢ᩠ᨯ ᨲᩣ᩠ᨿᩉᩢᨯᩥᨻᩢᩃᩉᩢᩣᩃᩪᨠ ᨻᩮ᩠ᨿ᩵ᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣᩉᩱ᩶ ᪐᪐ ᩈᩖᩦ ᪒ ᨷᩦ ᩉᩢᩣᩃᩯ᩠ᨿ ᨹᩪᨷᩕᩣ ᨾᩦᨷᩕᩣᩈᩦᨡᩣᩈᩣᨠᨯᨾᩪᨶᩣᨣ ᨲᩢ᩠ᨯᨷᩬᨯᨾᩦᨠᨶᩣᨣᨷᩕᨿᩈᨠᩃᨶ᩠ᨵᨾᩈᩪᨷ

[illegible]

ᩉᩴ᩠ᩃᨶᩪᨷᨻᩬᩴ᩶ᩉᩢ᩠ᨠᩃᩮ ᨶᩪᨷᨲᩪᨵᩥᩁᩣᨩᩢ᩠ᨲᩕᩦᩃᩮᨶᩪᨷᨧᩪ᩠ᨯᨧᩪᨧᩣ᩠ᨶ ᨶᩪᨷᨷᩕᩢᨴᩢᨠᩤ᩠ᨿᩣᨪᩪᨣ ᨣᩪᩁᩢ᩠ᨿᩪᨾᩃᩮ᩠ᨿᨤᩢ᩠ᨿᨣᩕᩢ᩠ᨿᨤᩢ᩠ᨿᨴᩪᨣᩉᩢ᩠ᨠ ᩃᩮ᩠ᨿᨣᩴ᩵ᩉᩦ᩠ᩉᩴ᩠ᩃᨶᩪᨷᩃᩪ᩠ᨲ ᪒ ᨷᩕᩢᩉᩦ᩠ᨵᩦᨾᩪᩈᩦᨠᩢᩣ᩠ᨿᩃᩮ᩠ᨿ ᪖ ᨷᩕᩢᩉᩦ᩠ᩃᩪ᩠ᨲᨯᩪᨣᩕᩢ᩠ᨿᨸᩪᨠᩮᩬᩥᩣ ᪖ ᨻᩮᩬᩥᩢ ᪖ ᨷᩕᩢᩉᩦ᩠ᨴᩢᨠᩤ᩠ᨿᩣᨷᩃᩪ᩠ᨷᨲᩩᨾᩢᨣᩉᩢ᩠ᨠᩃᩮ ᨾᩮᩬᩥᨦᨣᩕᩢ᩠ᨿ ᨠᩕᩣᨦᨪᩮᩬᩥᩣᨲᨣᨾᩪᨶᩣᨣ ᨻᩥ᩠ᨯᩅᩣᩈᩪᨷᨲᩮᩬᩥᩢᩅᨤᩥᨶᨲᩮᩬᩥᩢᨪᩪᨣ ᪑ ᩉᩢ᩠ᨠᨠᩥᨠᩢᩣ᩠ᨿᨲᩥᨾᩣ ᨲᩢᨠᩮᩬᩥᨦᨪᩣᩈᩢ᩠ᨿᨣᩣ ᩃᩮ᩠ᨿᨵᨬᨡᩣᨠᩕᩣᨦᨧᩩᨶᩢᨠᩕᩣᨦᨪᨶᩉᨲᩉᩮᩬᩥᩢᩣᨴᩮᩬᩢᩃᩮ ᨣᩪᨶᩮᩬᩥᩣᩈᨾᨣᨠᩕᩣᩉᩪᨠᩥᨿᩮᩬᩢ

ᨷᩕᩢᩉᩣᩣᩅᩪᨴᨴᨲᨶᩮᨣᩢᩣ᩠ᨿᩁᩢᨷᩃᩮ᩠ᨿᨾᩢᨣᩪᨠᩴ᩵ᩃᩪ᩠ᨣᨣᩪᨲᨷᩃᩮ᩠ᨿᨣᩴᩣᩉᩮᩬᨿᩴᩣᨷᩮᩬᩥ ᨠᩕᩣᨴᩮᨲᩣᩅᩴᩣᩁᩢ᩠ᨿᩃᩮ ᨣᩴ᩵ᩃᩪ᩠ᨣᩈᩪᩅᩢᨲᩈᨶᩮᨷᩮᨷᩪᨣᩈᨲᩣᨶ ᨾᩉᩣᩈᩣᨵᩥᨲ ᨯᩪ᩠ᩃᨻᩮᩬᩥᩢᨠᩕᨲᩪᨴᩮᩬᩥᩣ ᨷᩃᩮ᩠ᨿᨷᩪᨶᩢᨾᩮᩉᩣᩈᩦᨷᩁᩢ᩠ᨿᩪᨡᩣᨾᩪᨲ ᩃᩢ ᪔ ᩅᩮᩃᩮ᩠ᨿ ᨣᩴ᩵ᨣᨵᩥᨷᩃᩮ᩠ᨿᩉᩦ᩠ᨯᩪ᩠ᩃᨵᩪᨾᩉᩢᩃᩮ᩠ᨿᨣᩢ᩠ᨿᨪᩣ ᨻᩮᩬᩥᩢᨠᩕᨲᩪᨴᩮᩬᩥᩣᩋᩥᨣᩢᩉᩮᩬᩢ ᨾᩦᨷᩕᩉᩪᩁᩢᨷᩮᩬᩥᩣ ᨠᩕᨪᩪᨲᩉᩪᨠᩕᨴᩢ ᩃᩪᨲᨻᩮᩬᩥᩃᩢ᩠ᨿᨷᩕᨲᩕᩢ ᪑ ᩅᩢᨷᩮᩬᩥᩣᩃᩪᨲᨣᩫᨷᩮᩬᩥ ᨷᩕᨲᩕᩢ ᪑ ᨴᩮᩬᩥᩣᩅᩢᨷᩮᩬᩥᩣᩈᩪᩅᩢᨲᨣᩉᨷᨧᩕᩢᨠᩦᨯᩪᨠᩦᨲᩪᨾᨣᩣ ᩁᩢ᩠ᨿᩉᩢᨠᩥ ᪓ ᨲᩕᩦᨠᩕᩢ ᩉᩪᨲᩦ ᨾᩉᩣᩈᩣᨵᩥᨲᨯᩪ᩠ᩃᨧᩮᩬᩣᨣᩕᩢ ᩈᨦᩮᩬᨯᩮᩬᩣᩈᩢᨷᩪᩃᩮᨠᩕᨪᩪᨷᨲᩮᩬᩥᩢᩅᨤᩥᨶᨲᩮᩬᩥᩢᩃᩮ᩠ᨿ

ᨣᩴ᩵ᨣᨵᩥᨷᩃᩮ᩠ᨿᨯᩪ᩠ᩃᨪᩪᨲᨡᩣᨾᩦᨠᩢᩣ᩠ᨿᨪᩣ ᨾᩦᨷᩕᩉᩪᩁᩢᨷᩮᩬᩥᩣᨾᩮ᩠ᨿᨯᩮᩬᩣᩈᩢᩉᩪᨲᨷᩃᩮ᩠ᨿ ᪓ ᨻᩮᩬᩥᩢ ᨾᩦᩁᩢ᩠ᨿᨡᩣᩉᩪ᩠ᨿ ᪑ ᨷᩮᩬᩥᩣᨽᩕᩢᨲᨲᩪᩉᩪᨲᩪ ᨷᩪᨣᩣᩉᩦ᩠ᨧᩮᩬᩣᨠᩪᨯᩮᩬᩣᩈᩢᨷᩪᩃᩮ ᩅᨤᩥᨶᩃᩮ᩠ᨿ ᨣᩴ᩵ᨣᨵᩥᨷᩃᩮ᩠ᨿᨠᩕᨯᩪ᩠ᩃᨧᩮᩬᩣᨴᩢ ᪔ ᩋᩥᨣᩢ ᩉᩦ᩠ᨯᩮᩬᩣᩈᩢᨷᩪᩃᩮᨠᩕᨪᩪᨷᨲᩮᩬᩥᩢᩅᨤᩥᨶᩃᩮ᩠ᨿ ᨣᩴ᩵ᨣᨵᩥᨷᩃᩮ᩠ᨿᨠᩕᨪᩪᨷᨲᩮᩬᩥᩢᩅᨤᩥᨶᨪᩪᨣᨣᩕᩢ ᩉᩦ᩠ᨯᩮᩬᩣᩈᩢᨷᩪᩃᩮᨠᩕᨪᩪᨷᨣᩕᩢᩃᩮ᩠ᨿ ᨧᩪᨠᩕᩣᨦ ᨵᩮᩅᨡᩣᨠᩕᩣᨦᨧᩪᨪᨶᩉᨲᩉᩮᩬᩥᩢᩣᨴᩮᩬᩢ ᩃᩮᨣᩪᨶᩮᩬᩥᩣᩈᨾᨣᨠᩕᩣᩉᩪᨠᩥ ᨠᩕᩪᨾᨠᩢ ᨡᩥᨾᨴᩪᨣᨠᩕᨾᩉᩣᨯᩪ᩠ᩃᨧᩮᩬᩣᩅᩢᩉᩦ᩠ᨯᩦ ᩋᩣᨻᩮᩬᩥᩢᨾᩉᩣᩈᩣᨵᩥᨲᨯᩪ᩠ᩃᨧᩮᩬᩣ ᨠᩕᨲᩪᨴᩮᩬᩥᩣᨾᩮᩬᩥᨦᨣᩪᩃᨴᩪᨶᨾᩣᩅᩢᨣᩕᩢ ᨣᩴ᩵ᩉᩪᨲᨾᩣᨣᨵᩥᨷᩃᩮ᩠ᨿᨯᩪ᩠ᩃᨧᩮᩬᩣᨠᩪᩅᩢᩃᩮᨹᩦᨯᩦ ᨻᩥ᩠ᨯᩃᩮ ᩃᩮᨣᨴᨣᨲᨠᩣ᩠ᨿᨲᩣ᩠ᨿᩉᩢᩣᨯᩦ ᨾᩮ᩠ᨿᩉᩢᨣᩕᩢᩃᩮᨵᩮᩅᨡᩣ ᨴᨠᩪᨡᩪᨴᩪᩃᩮᨴᩪ ᪑

ᨣᩴ᩵ᩣᨠᩖ᩠ᩅᩣᨧᩮᩢ᩶ᩣᨣᩪᨲᩱᩅ᩶ᩱᩉᩖᩢ᩠ᨦᨶ᩠ᨿᩬᨷᩦ᩵ᨶᩦ᩶ ᪑ ᨠ᩠ᨷ ᨲᩪᨡ᩶ᩣᨶ᩠ᨿᩬᩴ᩶ᨣᩴ᩵ᨡᩳᨻᩕᨾᩉᩣᨷᩩᨲ᩠ᨲ ᨧᩮᩢ᩶ᩣᨧᩩ᩵ᨣᨷ᩵ᩣᩅᩱ᩶ᩅᩱᩉᩨ᩶ᨴᩮᩬᩥᩡ ᨶᩯ᩵ᩁ᩠ᩅᩱ᩶ᩅᩱᩃᩫᨣᩴ᩵ᨧᩩ᩵ᨣᨶᩢ᩠ᨿᨠ᩠ᨿᨾᩣᨲᩢ᩠ᨦᨷ᩵ᩱᩉ᩶ ᨿᩣ᩠ᨦᨷᩦ᩵ᨶᩦ᩶ ᨲᩕᩢ᩠ᨦᨶᩮᩢ᩠ᨷᨸᩮᩢ᩠ᨶᨾᩪᨶᨶᩯ᩵ᨲᩪᨯᩣᩈᩣᩈ᩠ᨶᩣ ᪔᪀᪀᪀ ᩅᩔᩣ ᨲᩦ᩶ᨸᩮ᩠ᨶᨷᩦ᩵ᩅᩱ᩶ ᨩᩱ᩠᩶ᨯᩕᩬᨸᩣ᩵ᨲᩩᩴᩣᩈᩢ᩠ᨲᩅ᩠ᩅᨶᨸᩪᨩᩣ ᨶᩯ᩵ᨠᩮᩢ᩠᩶ᨶᩃᩦᨴᩮᩅᩁᩣ ᨹ᩠ᩅᨻᩕᩣᩈᩮᩣᨽᩣᨾᨲ᩠ᨲ ᩈᨾᨱᨻᩕᩣᩉ᩠ᨾᨱ᩠ᨿᩬᩴ᩶ ᩉᩨ᩶ᨴᩮᩬᩥᩡ

ᩈᩢ᩠ᨦᨶᩢ᩠ᨶᨻᩕᩣᩉ᩠ᨾᨱᨵᨾ᩠ᨾᨴᩣᨶ ᨣᩴ᩵ᨲᩢ᩠ᨦᩉᩖᩢ᩠ᨦᨷᩦ᩵ᨣᩴ᩵ᨷᩣᨶᩦ᩶ ᨡ᩶ᩣᨶᩯ᩵ᨻᩕᨾᩉᩣ ᩈᩣᩁᩦᨷᩩᨲ᩠ᨲᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᩉᩱ᩶ᩉᩖᩢ᩠ᨦᨴᩣᨲᩣᩅᩢ᩠ᨶᩅᩢ᩠ᨶᨶᩦ᩶ ᨹ᩠ᩅᨻᩕᩣᨲᩢ᩠ᨦᩉᩱ᩶ᨠ᩠ᨿᩱ᩶ᨾᩣ ᩈᩢ᩠ᨲᩅ᩠ᩅᨶᨸᩪᨩᩣᨦᩮᨻᩕᨾᩉᩣᩈᩣᩁᩦᨷᩩᨲ᩠ᨲᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᩉᩱ᩶ᨴᩕᩦᨵᩪᨾᨯᩪᨣᨷᩦ᩵ᨶᩦ᩶ᨯᩢ᩠ᨦᨶᩦ᩶ ᨧᩩ᩵ᨣᨴᩦ᩶ᨹ᩠ᩅᨻᩕᩣᨲᩢ᩠ᨦᨠᩴ᩶ ᨾᩦᨲᩮᨩᩉᩖᩣᨿᨻᩣ᩠ᨿᩈᩢ᩠ᨦᨣᩮ᩵ᩣ ᨡ᩶ᩣᨲᩢ᩠ᨦᨧᩦ᩵ᩉᩖᩢ᩠ᨦᨻᩕᩣᩉ᩠ᨾᨱᨵᨾ᩠ᨾᨴᩣᨶ ᨷᩦ᩶ᨯᩦ᩶ᨴᩮᩬᩥᩡ ᨡ᩶ᩣᨶᩯ᩵ᨻᩕᨾᩉᩣᩈᩣᩁᩦᨷᩩᨲ᩠ᨲᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᨲᩕᩢ᩠ᨦᨾᩮᩥᩬᩉᩖᩢ᩠ᨦᨹ᩠ᩅᨻᩕᩣᨲᩢ᩠ᨦᩉᩱ᩶ ᩅᩱ᩶ᩈᩢ᩠ᨦᨶᩣᨣᩈᩢ᩠ᨷᨸᩢ᩠ᨲ᩠ᨲᩥ ᩉᩱ᩶ᨾᩦᨣᩮᩥ᩵ᨷᩦ᩵ᨾᩦᨸᩢ᩠ᨬᩣᩈᩢ᩠ᨾᩕᩣᩈᩢ᩠ᨦᨣᩮ᩵ᩣᨡ᩶ᩣᨻᩕᩣᩉ᩠ᨾᨱᨵᨾ᩠ᨾ ᨴᩣᨶᨷᩦ᩶ᨠ᩠ᨷ ᨣᩮᩢ᩶ᩣᨧᩮᩢ᩶ᩣᩈᨾᨱᨻᩕᩣᩉ᩠ᨾᨱ᩠ᨿᩬᩴ᩶ᨷᩦ᩶ᨠ᩠ᨷ ᨾᩦᩈᩩᨸᨭᩥᨷᨲ᩠ᨲᩥᩉᩱ᩶ ᨲᩪᨯᩣᩈᩣᩈ᩠ᨶᩣᨠ᩠ᨷ ᨾᩦᨾᩮᩥᩬᩉᩖᩢ᩠ᨦᨣᩴ᩵ᨶᩦ᩶ ᨲᩪᨡ᩶ᩣᨶ᩠ᨿᩬᩴ᩶ᨡᩳᨡᩳᨾᩮᩢ᩠ᨿᨻᩕᨾᩉᩣᩈᩣᩁᩦᨷᩩᨲ᩠ᨲ ᨧᩮᩢ᩶ᩣᩈᩕ᩠ᨦᨧᩮᩢ᩠ᨯᩉᩖᩢ᩠ᨦᨾᩣᨧᩢ᩠ᨲᩩᩈᨶ᩠ᨵᩥᨸᨭᩥᨠᩣᨶᩦ᩶ ᨧᩩ᩵ᨣᩈᩢ᩠᩵ᩣᨧᩮᩢ᩠ᨯᨶᩥᨴ᩠ᨴᩮᩈᨽᩣᩅᨾᨲ᩠ᨲ ᨶᩯ᩵ᨠᩮᩢ᩠᩶ᨶᩃᩦᨴᩮᩅᩁᩣᨶ᩠ᨿᩬᩴ᩶ ᩈᨾᨱᨻᩕᩣᩉ᩠ᨾᨱᩢ᩠ᨿᩬᩴ᩶ᨲᩦ᩶ᨸᩮ᩠ᨶᩉᩖᩢ᩠ᨦᨶᩥᨿᩡ ᩉᩱ᩶ᨲᩪᨯᩣᩈᩣᩈ᩠ᨶᩣᩉᩖᩢ᩠ᨦᨾᩕᩣ ᨲᩮᩨᩬᩉᩖᩢ᩠ᨦᨲᩦ᩶ᩈᩣᩈ᩠ᨶᩣᨻᩕᨧᩮᩢ᩶ᩣᨲᩦ᩶ᨧᩩ᩵ᨣᨣᩮᩥᨲᩢ᩠᩵ᨦᨹᩮᩢ᩠ᩅ ๔๐๐๐ ᨻᩕᩅᩔᩣ ᩉᩨ᩶ᨡ᩶ᩣᨶᩯ᩵ᨻᩕᨾᩉᩣᨷᩩᨲ᩠ᨲᨧᩮᩢ᩶ᩣᨲᩕᩢ᩠ᨦᨾᩮᩥᩬᩉᩖᩢ᩠ᨦᩅᩢ᩠ᨶ ᨾᩮᩥᩬᩉᩖᩢ᩠ᨦᩉᩱ᩶ ᨹ᩠ᩅᨻᩕᩣᨲᩢ᩠ᨦᩈᩢ᩠ᨦᨶᩣᨣᨲᩢ᩠ᨦᩉᩱ᩶ᨾᩮᩥᨣᩮᩥ᩵ᨷᩦ᩵ᨷ᩵ᩴᨸᩕᨲᩪᨷᩢ᩠ᨬᨠᩮᩢ᩠᩶ᨶᨯᩦ ᪓ ᨹᩮᩢ᩠ᩅ ᨸᩕᨲᩪᨷᩢ᩠ᨬᩉᩖᩢ᩠ᨦᨲᩪᨯᩣᨵᨾ᩠ᨾᩉᩖᩢ᩠ᨦᩅᩢ᩠ᨶᨡᩣ᩠ᨦᨵᩮᩃᩥᨶ ᩉᩱ᩶ᩈᨲ᩠ᨲᩅ᩠ᩅᨲᩢ᩠ᨦᨾᩣᨲ᩠ᨲᨠᩢ᩠ᨦᩉᩖᩢ᩠ᨦᨲᩪᨡ᩶ᩣᨣᩴ᩵ ᨡᩳᨻᩕᨾᩉᩣᩈᩣᩁᩦᨷᩩᨲ᩠ᨲᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᨧᩩ᩵ᨣᨷᩩ᩵ᩅᩈᨶ᩠ᨵᩥᨸᨭᩥᨠᩣᨶᩯ᩵ᨲᩪᨡ᩶ᩣᨷ᩵ᩣᩅᩱ᩶ᩉᩖᩢ᩠ᨦ ᩈᩢ᩠᩵ᩣᨧᩮᩢ᩠ᨯᨠᩮᩢ᩠᩵ᨶᨸᩜ᩠ᨬᨷ᩠ᨿᩱᩉᩖᨷ᩠ᨿ ᪑ ᩉᨶᩮ᩠ᨷᨴᩮᩬᩥᩡ ᨡ᩶ᩣᨶᩯ᩵ᨾᩉᩣᩈᩣᩁᩦᨷᩩᨲ᩠ᨲᨧᩮᩢ᩶ᩣ

[illegible]

᪓ ᩅᩔᩣ ᪔ ᩅᩔᩣ ᪕ ᩅᩔᩣ ᪖ ᩅᩔᩣ ᪗ ᩅᩔᩣ ᨣᩦ᩠ᨯᨲᩣ᩠ᨿᨶᩣ᩠ᨿ
ᨤᩕᩫ᩠ᨶᨷᩕᨲᩪ᩠ᨦᨩᩮ᩠ᨿᩬᩋᨷᩖᩣᩅᨹ᩠ᨿᩢᩁ ᨾᩣᨴᩰᩣ᩠ᨿᨾᩣᨧᩮ᩠ᨯᨶᩣ᩠ᨿᨷᩖᩦᨾᩦᨸᩯ᩠ᨯᩃᩯ ᨾᩮᩥ᩵ᩋᩉᩱᨦ
ᨷᩖᩣᩅᨹ᩠ᨿᩢᩁᨶᩣ᩠ᨿᩉᩱᨦᨧᩩᩔᩈᩣ᩠ᨿᩣᩃᩯ ᨶᩣ᩠ᨿᨧᩩᨾᩈᩣ᩠ᨿᩣᨲᩣᨷᩕᨲᩪ᩠ᨦᨷᩴ᩵ᩉᩱ᩶
ᨿᩪ᩵ᨾᨷᩕᨲᩪᨷᩢᨺ᩠ᨿᩢᨷᨭᩥᨷᨲ᩠ᨲᩥ ᨤᩕᩫ᩠ᨶᨣᩪ᩠ᨦᩉᩱᨦᨧᩩᩔᩈᩣ᩠ᨿᩣᩃᩯ ᨾᩦᨧᩮ᩠ᨯᨤᩕᩫ᩠ᨶᨷᩴᨡᩣᨴᩕᩣ
ᨣᩕᩪᨹᩪ᩶ᨣᩢᨹᩪ᩶ᨴᩢ᩠ᨯᨶ᩠ᨿᩣᨾᩉᩣᨴᩮ᩠ᨿᩬᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᨸᩯ᩠ᨯᨧᩥᨾᩢᨠ᩠ᨠᩣᨷᩕᨾᩉᩣᩈᩣᨴᩥᨠᨴᩮ᩠ᨿᩬᨧᩮᩢ᩶ᩣᨶᩢ᩠ᨶ

ᩋᩪᨠᨾᩣᨧ᩠ᨡᩈᨥᩩᨷᩢᨣᩥᩣᨲᩢ᩠ᨯᩉᩱᩢ᩶ᨶᩣ᩠ᨿᨧᩩᨾᨠᩦᨶ ᩃᩯᨷᩴᨡᩣᨹ᩠ᨿᩢᩁᩉᩬᩢ᩠ᨦ
ᨺ᩠ᨿᩢᨧᩕᩢ᩠ᨿᨹᩢ᩠ᨦᨲᩢ᩠ᨦᩈᨲ᩠ᨲᩣᨶᨷᩪᨶᩣᩉᩱᨦᨶᩣ᩠ᨿᨠᩩᨧᨾᩮᩥ᩵ᩋᨶ᩠ᨶᩃᩯ ᨹᩪᨶ᩠ᨶᨹᩢ᩠ᨦᨴᩕᩣᨹ᩠ᨿᩢᩁ
ᨷᩢ᩠ᨯᨵᩢ᩠ᨿᩅ᩠ᨿᩣᨲᨣᩢ᩠ᨯᨣᩦ᩶ᩃᩯ᩶ᩅ ᨾᩮᩥ᩵ᩋᩉᩱᨦᨶᩣᨦᨣᩣᩉᩢ᩠ᨶᩦ᩶ᨣᩦ᩶ᨦᩣ᩠ᨿᩈᩕᩦᨡᩪᨾᨧᩩᨣᨲᩥᩃᩮᩣᨠᨾᩮᨠ᩠ᨠᩣ
ᨩᩮ᩠ᨿᩬᩋᨶ᩠ᨶᩃᩯ ᩉᩱᨦᨩᩪᨶ᩠ᨶᨷᩴᨡᩣᨣᩕᩪᨣᩕᩪᨹᩪ᩶ᨣᩢᨶ᩠ᨶ ᨣᩢ᩵ᨧᩮ᩠ᨿᩣᨣᩴᩣᩈᩪᨶᨩᩮ᩠ᨿᩬᩋᨶᨲᨣᩕᩪ
ᩃᩯᨹᩢ᩠ᨦᨴᩕᩣᨹ᩠ᨿᩢᩁ ᨾᩦᩋᩉᩱᩈᨠᨴᩢᨾᩪᨶᩣᨣᩣᨷᩖᩪᨷᩕᨯᩣᨶ᩠ᨿᩢᨣᩴᩣᩅᩱᩈᩣᨯᩩᨡᩦᩃᩯ
ᨲᩪᨺ᩠ᨿᩢᨹ᩠ᨿᩢᩁᨣᩢ᩵ᨣᩕᨹᩪ᩶ᨴᩢ᩠ᨯᨶ᩠ᨿᩣᨷᩕᨾᩉᩣᩈᩣᨴᩥᨠᨴᩮ᩠ᨿᩬᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᩉᩱᨦᩉᩢ᩠ᨶᩦ᩶ᨣᩦ᩶ᨲᩣᨣᩴᩣ
ᩈᩪᨶᨩᩮ᩠ᨿᩬᨧᩮᩢ᩶ᩣᨣᩪᨹ᩠ᨿᩢᩁ ᨹᩪ᩶ᨣᩢᨾᩦᨷᩩᨬ᩠ᨬᩈᨾ᩠ᨽᩣᩁᨤᩕᩫ᩠ᨶᨾᩣᨴᩰᩣ᩠ᨿᨡᩮᩣᨿᩮ᩠ᨿᩬᨲᩪ
ᨺ᩠ᨿᩢᨹ᩠ᨿᩢᩁᨩᩦᩅᩥᨲ ᨾᩮᩥ᩵ᩋᩉᩱᨦᨠᩢ᩠ᨶᨹ᩠ᨿᩢᩁᨹᩪ᩶ᨣᩢᩉᩱᨦᨲᩢ᩠ᨯᩉᩱ᩶ ᨲᩢ᩠ᨦᩋᨶᩩᩁᩩᨴ᩠ᨵᨷᨿᩣᨡᨷᨿᩣᨶ
ᨲᩦᩈᩣᩁᩣᨷᩦᩉᩱᨦᩉᩢ᩠ᨶᩦ᩶ᨣᩦ᩶ᨧᩮ᩠ᨯᨶ᩠ᨿᩣ ᨲᩪᨺ᩠ᨿᩢᨹ᩠ᨿᩢᩁᨣᩢ᩵ᨲᩣᨷᩪᨠᩦ᩶ᨷᩕᩣᨲᩮ᩠ᨿᨲᩣ
ᨠᨾᩬᩢ᩠ᨯᨩᩮ᩠ᨿᩬᨠᩢ᩠ᨶᨷᩢ᩠ᨿᨹ᩠ᨿᩢᩁᨹᩪ᩶ᨣᩢᨶ᩠ᨶᨩᩦᩅᩥᨲ ᨷᩴᨡᩣᨴᩕᩣᨣᩕᩪᨹ᩠ᨿᩢᩁᨹᩪ᩶ᨣᩢᨶ᩠ᨶ

ᨴᩕᩩᨦᨣᩴᩣᨹᩮᩢᩣᨶ᩠ᨶᨲᩴ᩵ᨣᨲᩢ᩠ᨯᨲᩴ᩵ᨣᨠᩣᨹᩪ᩶ᨴᩢ᩠ᨯᨶ᩠ᨿᩣ ᩉᩱᨦᩉᩢ᩠ᨶᩦ᩶ᨤᩕᩫ᩠ᨶᨷᩖᩪᨣᩦ᩶ᨹᩪ᩶ᨩᩮ᩠ᨿᩬᩋ
ᨲᩢ᩠ᨯᨣᩢᨶ᩠ᨶᩃᩯ ᨲᩢ᩠ᨯᨩᩮᩢᩣᨶᩣ᩠ᨿᨶ᩠ᨶᨷᩴᨴᩕᩣᨣᩕᩪ ᨹᩪ᩶ᨣᩢᨹᩪ᩶ᨴᩢ᩠ᨯᨶ᩠ᨿᩣᨾᩉᩣᩈᩣ
ᨴᩥᨠᨴᩮ᩠ᨿᩬ ᨷᩢᨶᨿᩪ᩵ᨾᨲᩢ᩠ᨦᨠᩦ᩶ᨷᩖᩪᨷᩥᨴᩕᩪᨣᩮᩢᩣᨣᩢᨶᨹ᩠ᨿᩢᩁ ᨹᩪ᩶ᨣᩢᨠᩣᩋᨶᩩᩁᩩᨴ᩠ᨵᨷᨿᩣᨡ
ᨷᨿᩣᨶᨲᩢ᩠ᨦᩉᩢᨦᩉᩱᨦᩉᩢ᩠ᨶᩦ᩶ᨶᩢ᩠ᨶᨷᩕᨶᩣ᪑ᨣᩢᨶ ᨹᩪ᩶ᨣᩢᨷᩴ᩵ᨩᩮ᩠ᨿᩬᩋᨷᩴ᩵ᩉᩱᩉᩱᨦᨾᩉᩣ
ᩈᩣᨴᩥᨠᨴᩮ᩠ᨿᩬᨧᩮᩢ᩶ᩣᨧᩮ᩠ᨯᨶ᩠ᨿᩣ ᨡᩮᩢᩣᨲᩢ᩠ᨦᨠᩦ᩶ᨷᩖᩪᨷᩥᨴᩕᩪᨣᩮᩢᩣᨣᩢᨶᨹᩪ᩶ᨣᩢᨾᩣᨲᩢ᩠ᨦᩉᩢᨦ
ᨴᩰᩣ᩠ᨿᨶᩣ᩠ᨿᨷᩖᩦᩃᩯ ᨾᩮᩥ᩵ᩋᨹᩢ᩠ᨦᨴᩕᩣᨹ᩠ᨿᩢᩁ ᨾᩦᩋᩉᩱᩈᨠᨴᩢᨾᩪᨶᩣᨣᩣᨷᩖᩪ

ᨷᩕᨴᩮ᩠ᩅᨲᩢ᩠ᨦᨲᩢ᩠ᨦᨲᩢ᩠ᨦᨺ᩠ᨶᨾᩉᩣᨠᨷ᩠ᨷᩬᩴᨾᨠᩣᩃᩱ᩠ᨿ ᩃᩯ᩠ᩅᩉᩱ᩶ᨠ᩠ᨿᩣᨠᩮᩢ᩠ᨯᨾᩦᨲ᩠ᨲ
ᩉᩱ᩶ᩁᩥᩈᨴ᩠ᨯ ᩋᩮᩢ᩠ᨶᨷᩮᩢ᩠ᨶᩃᩯ᩠ᨾᨾ᩠ᨷᩕᩓᩣᨿᩩᨾᩁᩮᩈᩪ ᩁᩩᨠ᩠ᨡᩣᩁᩩᨠᩣᩃᩱᨷᩕᨠ᩠ᨿᩣ
᪕᪐ ᩅᩤ ᪒᪐᪐ ᩅᩤ ᪓᪐᪐ ᩅᩤ ᪔᪐᪐ ᩅᩤ ᪕᪐᪐ ᩅᩤ ᪑᪐᪐᪐ ᩅᩤ ᨾᩉᩣᨠᨷ᩠ᨷᩬᩴᨾᩃᩱ᩠ᨿᨾᩦ
᪑᪐᪘ ᩋᩩᨾᩋᩩᨴᩣᨠᨷ᩠ᨷᩬᩴᨾᨠᩣᩃᩱ᩠ᨿᨩᩮᩢ᩠ᨶᨷᩕ᩠ᩅᩣᨧᩮᩢ᩠ᨿᨠᩱ᩠ᨿᩃᩯ᩠ᩅ

ᩈᩮᨪᩣᨾᨲ᩠ᨲᨣᨲᨷᩬᩴᩈᩮᨿᩰᨠᩣᩋᩪᨲ᩠ᨲᨷᨿᩢ᩠ᨦ ᨷᩴᩋᩪᨲ᩠ᨲᩋᩪᨿᩢ᩠ᨦᨲᩦ
ᩈᩪᩃᩯ᩠ᩅᨶᩢᩢ᩠ᨶᨴᩦᨾᩦᨾᨲ᩠ᨲᩃᩯ᩠ᩅ ᨩᩮᩢ᩠ᨶᨷᩕ᩠ᩅᩣᨧᩮᩢ᩠ᨿᨲᩢ᩠ᨦᨹᩦ᩠ᨿᨠᨷ᩠ᨷᨧᩮᩢ᩠ᨿ ᩃᩯ᩠ᩅᩉᩱ᩶ᨠ᩠ᨿᩣᨠ
ᨯᩮᩢ᩠ᨿᩃᩯ᩠ᩅ ᨣᩴᩋᩩᨯᩢ᩠ᨿᨲᩢ᩠ᨦᩃᩯ᩠ᩅᨴᩦ ᩉᩱ᩶ᩋᩩᨪᨲᨲᩣᩃᩱ᩠ᨿᩣᨴᩦ ᨩᩮᩢ᩠ᨶᨷᩕ᩠ᩅᩣᨧᩮᩢ᩠ᨿᨾᩦᨷᩢ᩠ᨿ
ᩈᩢ᩠ᨾᨷ᩠ᨷᩢ᩠ᨯᩴᩈᩣᨣᨷᩕᩢ᩠ᨿᨾᨠ᩠ᨿᨣᨾ᩠ᨸᨣᩪᨷᨯᨾᩪᩁ ᩈᩮᩢ᩠ᨿᨯᩣᩋᩱᩈᨴᩴᩈᩣ
ᨶᩣᨣᨴᩦᩃᩯ᩠ᩅᨾᩦᨯᩢ᩠ᨿ ᨧᩴᨠᩮᩢ᩠ᨿᨠᨷ᩠ᨷᨧᩮᩢ᩠ᨿᨧᩪᨠᩮᩢ᩠ᨯ ᩋᩪᨲᩦᩉᩃᩴᩈᩪᨲᩦᩉᩱ᩶ᨠᨷ
ᨾᩉᩣᨠᨷ᩠ᨷᩋᩪᨲᩢ᩠ᨦᨶᩃᩯ᩠ᩅ ᨧᩴᨠᩮᩢ᩠ᨿᩋᩩᨯᩣᨠᨷ᩠ᨷᩃᩮᩢ᩠ᨿᩈᩣᩈᩣᩈᩣᨶᩣᨶᨲᩫ᩶ᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᩉᩱ᩶ᨾᩪ
ᩈᩦᩁᩥᨾᩁᩮᨲᩦᩃᩮᨲᩯᨾᨲ᩠ᨲᩦᩋᩦᨷᩮᩢ᩠ᨿ ᨾᩮᩢ᩠ᨿᩋᩩᨩᩮᩢ᩠ᨶᨷᩕ᩠ᩅᩣᨧᩮᩢ᩠ᨿᨲ᩠ᨲᩉᩱ᩶ᨠᩣᨠᨷ᩠ᨷᩋᩪᨲ
ᨯᩮᩢ᩠ᨿᨲᩦᩉᩱ᩶ᨠᩣᩋᩪᨲᩈᩢ᩠ᨿᩉᩱ᩶ᨲᩣᨾᩮᩢ᩠ᨿᩋᩴᩁᩮᩃᩮᨷᩕᨲᩢ᩠ᨦᩁᩩᨯᩦ ᨲᩣᨷᩕᨲᩩᨴᩣᨧᩮᩢ᩶ᩣ
ᩉᨲ᩠ᨲᩢ᩠ᨦᨻᩩᨧᩮᩢ᩠ᨿᩉᩱ᩶ᨯᩮᩢ᩠ᨿᨷᩮᩢ᩠ᨿ

ᨠᩣᨩᩮᩢ᩠ᨶᨷᩕ᩠ᩅᩣᨧᩮᩢ᩠ᨿᨲᩢ᩠ᨦᨣᩴᩁᨴ᩠ᨯᨾᩪᩁ ᩈᩪᨶᩴᨾᩣᨣᩦᩃᩯ᩠ᩅ ᨣᩴᨲᩢ᩠ᨦᩈᨲ᩠ᨲᩣᨶ
ᨷᩪᨣᩣᩃᩱ᩠ᨿᨾᩢ᩠ᨿᨷᩕᩬᩴᨾᩋᩣᨲᩣᩃᩱᨾᨲ᩠ᨲᨩᩮᩢ᩠ᨶᨲᩢ᩠ᨦᩃᩯ᩠ᩅ ᨲᩢ᩠ᨦᨲᩢ᩠ᨦᨲᩢ᩠ᨦᩉᩱ᩶ᨠᩢ᩠ᨿᩋᩪᨷᩢ᩠ᨿᨷᩴ
ᨩᩮᩢ᩠ᨶᨲᩢ᩠ᨦᨲᩦᨷᩢ᩠ᨿᩋᩪᨾᩪᨿᩩᨷᩪᨲ᩠ᨲᨶᨠᩢᩣ ᨲᩣᨾᩉᩣᩈᩣᩈᩣᨶᩣᨶᨲᩫ᩶ᨧᩮᩢ᩶ᩣᨠᩦᨠ
ᨾᩁᩮᨧᩮᩢ᩶ᩣᨠᩢ᩠ᨿᨯᩮᩢ᩠ᨿᩃᩯ᩠ᩅ ᨲᩢ᩠ᨦᨲᩢ᩠ᨦᨲᩢ᩠ᨦᨾᩮᩢ᩠ᨿᩋᩩᩈᩩᨷᩢ᩠ᨿᩈᩩᨾᩮᩢ᩠ᨿᨠ ᨩᩮᩢ᩠ᨶᨲᩢ᩠ᨦᨠᩢ᩠ᨿᨯᩮᩢ᩠ᨿᩃᩯ᩠ᩅ
ᩋᩪᨶᩉᨲ᩠ᨲᨧᩮᩢ᩶ᩣᨩᩮᩢ᩠ᨶ ᨣᩴᨾᩮᩢ᩠ᨿᩋᩩᩈᩩᨧᩮᩢ᩠ᨿᨷᩩᨩᩮᩢ᩠ᨶᨲᩢ᩠ᨦᨠᩢ᩠ᨿᨯᩮᩢ᩠ᨿᩃᩯ᩠ᩅᨧᩮᩢ᩠ᩅᨩᩮᩢ᩠ᨶᨷᩕ᩠ᩅᩣᨩᨲᩩᨩᩮᩢ᩠ᨶ
ᨾᩦᨲᨴ᩠ᨯᨯᩥᨶᩣᨴ᩠ᨯᨷᩢ᩠ᨿᨷᩕᨴᩮ᩠ᩅ ᨣᩴᨾᩮᩢ᩠ᨿᩋᩩᩈᩩᨧᩮᩢ᩠ᩅᩃᩯ᩠ᩅᩋᩪᨷᩢ᩠ᨿᨧᩮᩢ᩠ᨿᨷᩩᨩᩮᩢ᩠ᨶᨲᩢ᩠ᨦᨠᩢ᩠ᨿᨯᩮᩢ᩠ᨿᩃᩯ᩠ᩅ ᨧᩴᨶᩣ
ᨩᩮᩢ᩠ᨶᨾᩉᩣᩈᩣᩈᩣᨶᩣᨶᨲᩫ᩶ᨧᩮᩢ᩶ᩣᨠᩦᨠᨾᩁᩮᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᩋᩪᨾᩦᨾᩪᩈᩦᩁᩥᨾᩁᩮᨧᩮᩢ᩠ᨿᨯᩦᨶᩮᩢ᩶ᩣᨲᩢ᩠ᨦ
ᨤᩦᨲᩦᨿᩣᩁᩮᩈ ᩋᩪᨷᩢ᩠ᨿᩈᩦᨿᩣᨴᩪᩈᩦᨿ ᨾᩉᩣᨾᩮᩬᨣ᩠ᨣᩃᩦᨷᩩᨲ᩠ᨲᨲᩦᨿᩁᩮᩈᨧᩮᩢ᩶ᩣ

ᨴᩢ᩠ᨦᨸᩮᩥ᩠ᨯᩋᩬᨠᨺᩱ᩠ᩅᩢᨪᩬ᩠ᨦᩈᩰ᩠ᨶᩉᩖᩱᩉᩖᩱ᩼ᨪᩬ᩠ᨦᨸᨲᩪᨶ᩶ᩣᩉᩬᩴᩉᩖᩮᩢ᩠ᨿ ᨹᩦ᩶ᩅ ᨠᩬ᩶ᨶᨡᩬᨦᨪᩬ᩠ᨦᨷᩳᨲᩪᩅᩣᨶ
ᩋᩬ᩠ᨠᨲᩢ᩠ᩅᨠᩪᨸᨲᩪᨲᩪᩴᩉᩮᩬᩢᩣᨾᩮᩬᩥ᩠ᨦᩋᩮᩬᩥ᩠ᨶᨯᩢ᩠ᨦᨴᩢ᩠ᨦᨯᩯ᩶ᩅ ᨸᩮᩢ᩠ᨯᨻᩕᨿᩣᨾᩉᩣᩈᩩᨴᩔᩁᨧᨠ᩠ᨠᩅᨲ᩠ᨲᩥᩁᩣᨩᩣ
ᨧᨠ᩠ᨠᩅᨲ᩠ᨲᩥᩁᩣᨩᩣ ᨾᩣᨣᩪ᩶ᩋᩬ᩠ᨠ ᨾᩮᩬᩥ᩠ᨦᨠᩩᩈᩣᩅᨲᩦᩁᩣᨩᨵᩣᨶᩦ ᨸᩮᩢ᩠ᨯᨻᩕᨶᩣᨳᩦᩈᩩᨡᩉᩮᩬᩢᩣ
ᨾᩮᩬᩥ᩠ᨦᨠᩩᩈᩣᩅᨲᩦᩁᩣᨩᨵᩣᨶᩦ ᩋᩬ᩠ᨠᨸᩮᩢ᩠ᨯᨳᩦ᩵ᨸᩪᩉᩮᩬᩢᩣᨻᩕᨿᩣᩈᩩᨴᩔᩁᨧᨠ᩠ᨠᩅᨲ᩠ᨲᩥ
ᩁᩣᨩᩣᩃᩢᩴᨶᩣᩴᨡᩬᨦᨲᩕᩦᩋᩬ᩠ᨠᨾᩣ ᨧᩢ᩠ᨠᩈᩢᨾᩮᩬᩥᨦᨲᩦᩁᨷᩢ᩠ᨦᩋᩮᩢᩣᨯᩯ᩶ᩅᩃᩯ ᩈᩢᨾᩮᩬᩥ᩠ᨦᩃᩯ
ᨳᩦ᩵ᨣᩪᩁᨾᨸᨬ᩠ᨬᨲ᩠ᨲᩥᩃᩯ ᩅᩥᨯᩴᩣᩉᩮᩬᩢᩣᨧᩢ᩠ᨠᨻᩕᨿᩣᩈᩮᩁᩦᩋᩣᨾᨲ᩠ᨲᨣᩉᨷᨲᩦ ᩈᩮᨶᩣ
ᨧᩢ᩠ᨠᨡᩩᨶ ᨠ᩠ᨠᨸᨬ᩠ᨬᩣᩃᩯ ᨣᩬᨯᩯ᩶ᩅᩈᨾᨣᩕᩣᨴᩪᨻᩣᨯᩯ᩶ᩅ

ᨹᩪ᩶ᨾᩦᨸᨬ᩠ᨬᩣᩈᩢᨾ᩠ᨷᩪᩁ ᨠᩴᩅᩱ᩶ᨡᩬ᩵ᨲᩢᨶ᩶ᩯᨲᨾᨲᩦ᩶ᩁᩩ᩶ᨠᩮᩢᩣᩱᩯ᩶ᩅᩈᩢ᩠ᨦᩅᩣ
ᨾᩉᩣᩈᩣᨶᩦᨲᩴᨸᩯᩥᨶᨹᩩᨠᨾᩮᨲ᩠ᨲᩣᨯᩯ᩶ᩅ ᩋᩯ᩶ᩅᩈᩥᩁᩥᩈᩩᨾᩮᨴᩣᨠᩦᩃᩮᩣᨠᨾᩮᨲ᩠ᨲᩣ
ᨣ᩠ᩅᩁᨸᩴᩈᩮᨶᩣᨻᩥᨶᩃᩪᨣᩬᩋᩬ᩠ᨠ ᨲᩢᩴᨡᩬᨦᩋᩬ᩠ᨠᨾᩣᨠᩴᩅᩱ᩶ ᨾᩦᨸᩕᩉᩣᩁᩋᩮᩣᨠᩣᩈᨾᩉᩮᩈᩈᨾᨾᨲ᩠ᨲᨸᩣ
ᩈᩣᨴᩥᨠᩅᩥᨭᨷᨬ᩠ᨬᩮᨣᩬᨯᩦ ᨣᩬ ᨳᩦ᩵ᨯᩦᨶᩮᩣᨠᩴᨲᩢᩴᨪᩬ᩠ᨦᩈᩰ᩠ᨶᩉᩖᩱᩯᩋᩬ᩠ᨠᩉᩢ᩵ᩋᩬ᩠ᨠ
ᩉᩮᩬᩢᩣᨸᩢ᩠ᨪᩬ᩠ᨦᨸᨲᩪᨣᩪ᩶ᨲᩢᩴᨾᩣᨯᩦᨠᩴᩃᩯ ᨣᩪᨲᩦᩈᩥᩁᩥᩃᩮᩣᨠᨲ᩠ᨲᨸᨬ᩠ᨧᨾᩮᨲ᩠ᨲᩣᨯᩯ᩶ᩅ
ᨣᩪᩣᩈᨾᨲ᩠ᨲ ᨠᩣᩴᩋᩬ᩠ᨠᨶᩣᩴᨲᩢᩴᨡᩬᨦᨲᩢᩴᨲᩦ ᩉᩮᩬᩢᩣᨹᩩᨠᨾᩮᨲ᩠ᨲᩣᩋᩬ᩠ᨠᨾᩦᩋᩯ᩶ᩅᩈᩥᩁᩥ
ᩈᩩᨾᩮᨴᩣᨠᩦᨾᩮᨲ᩠ᨲᩣᨠᩴᩃᩬᨲᩢᨠ ᩑ ᨲᩢᩴᨶᩃᩢᨷᨯᩴᨶᨶᩴᨠᩴᩃᩯ

ᩈᨾ᩠ᨸᩩᨵᨶᩢᩣᨹᩩᨠᨾᩮᨲ᩠ᨲᩣᨯᩱᨲᩴ ᩋᨲᩩᩃᨿᩃᩮᩉᨲᩩᨷᩖᨸᨧᩮᨲᩴ
ᨸᩪᨣᩣᨶᩉᩴᩈᨲ᩠ᨲᨸᨣᩣᨿ ᨠᩥᨲ᩠ᨲᩥᨾᨵᩮᨿ᩠ᨿᨶᨠ᩠ᨠᩴ ᩈᩦᨶᩣᩈᩣ ᨶᨾᩣᨾᩥ ᨡᩕᩣ
ᩈᨷ᩠ᨻᩈᩥᨶᩃᩯ᩶ᩅ ᨶᩮᩣᨠᩴᨲᩢᩴᩏᨷ᩠ᨸᨲ᩠ᨲᩥᨯᩦᨾᩣᨲᩢᩴᨡᩬᨦᨲᩢᩴᨲᩦ ᨾᩮᩬᩥ᩠ᨦᩋᩯ᩶ᩅ
ᩈᩥᩁᩥᩈᩩᨾᩮᨴᩣᩋᩬ᩠ᨠᨸᩮᩢ᩠ᨯᨳᩦ᩵ᨲᩉᩮᩬᩢᩣᨹᩩᨠᨾᩮᨲ᩠ᨲᩣᨯᩱᨯᩯ᩶ᩅ ᨴᩦᨸᩕᩣᨠᨭᩉᩮᩬᩢᩣ
ᩈᨷ᩠ᨻᩈᩥᨶᩃᩯ᩶ᩅ ᨲᩦᩋᩢᨸᩩᨠᨲᩦᩈᩢᨹᩕᩴᩈᩣᩃᩮᩢ ᨾᩦᨸᩦᨲᩥᨸᩕᩣᨾᩮᩣᨩ᩠ᨩ ᩈᩮᨲᩩᨶ
ᩃᩯ᩶ᩅᨯᩦᨠᩴᩃᩯ ᨡᩪᩈᩥᩁᩥᩈᩩᨾᩮᨴᩣᨯᩦᨾᩮᩬᩥ᩠ᨦᩋᨷ᩠ᨻᨾᨠᩩᨲ᩠ᨲ ᨸᩮᩢ᩠ᨯᨾᨶᩈᩩᨠᩕᩦᩃᩢᩴᨡᩬᨦᨠᩩᨲ᩠ᨲ
ᨸᩮᩢ᩠ᨯᨣᩪᩉᩬᨠᩉᩮᩬᩢᩣᨣᩥᩣᨣᩪ ᨲᩣᨿᨸᩬᨶᨩᩣᨲᩥᨿ᩠ᨿᨠᩣᨸᨧᩪᩁᨠᩪ᩶ᩉᩬᨸᨬ᩠ᨧᨠᨾ᩠ᨾᨧᩣ

ᩈᩦᩃᩣᨷᩣᨯ᩠ᨴᨸᩮ᩠ᨶᩋᩣᩈ᩠ᨶᩣ ᨶᩮᩬ᩵ᨣᨲᩩᨣ᩠ᨣᩁ᩠ᨲ᩺ ᨩᩩ᩠ᨾᨯᩦ᩶ᨾᩦ ᩉᩱ᩶ᨴᩩᨣᨡ ᩁᩫ᩠ᨶᨣᩣᨣᩮᩣᩴᩃ᩠ᨿ᩶ᨾ ᨣᩩᨲ᩠ᩃᩴ᩶ᩣᨣᩪᨴᨴᩮᨾᩢᩣᨷᩯ᩠ᨭᩣᩉᩨᨾᨦ᩠ᨣ᩠ᨣᩃ ᨩᩩ᩵ᨶ᩠ᨴ᩶ᨷᩃᩣ᩠ᨿ ᨣᩴ᩵ᨴ᩠ᨿᨠᨤᩬᩴᩣᨩᩩᨲ᩠ᨲᩕ᩶ᨴᩩᨣᩮᩉᩕ᩶ᩃ ᨾᩮᩬᩥ᩵ᩋᩕᩢ᩶ᨠᩉᩬ᩠ᨤᩦᩁ᩠ᨲ᩶ ᨾᩦᨩᩩ᩵ᨯᩦ᩶ᩃ

ᨿᩩ᩠ᨾᩦᨤᩣ᩠ᨿᨩᩩ᩶ ᪑ ᨤᩬᩴᩣᨬᩢ᩠ᨿ᩶ ᨾᩮ᩠ᨿᨤᩬᩴᩣᨠᩩᨾᩮ᩠ᨴ ᨾᩮᩣᨲᩮ᩶ ᨷᩕᨲᩪᨷᨩᩢ᩶ ᩈᩢᨴᩬᩦᨷᩯ᩠ᨭᩣᨶᩮᩢᩣ᩶ᨲᩮ ᪔ ᨸᩮ᩠ᨶᨤᩦ᩵ᨲᩮᩦ᩵ ᨬᩨ᩵ᨶᨴᩩ᩶ᨾᩉᩨᨶᩮᩢᩣ᩶ᨲᩮ ᪔ ᨷᩕᩣᨣ᩠ᨿᩣᨲᩣᩈᩩᨤ ᩉᩨᨾᩮᩬᩥᨣᩃᩦᨴ᩠ᨿᨩ᩠ᨿᨾᨦ᩠ᨣ᩠ᨣᩃᨾᩦᩃ ᩈᨠᩕᩣᨯᩱ᩶ ᪗᪑᪔ ᨲᩩᨷᩦᨲᩪᩈᩢ᩶ᨠᩣᨡᩮᩬᩥᨴᨲ᩠ᨿᨿᩣᨿ᩠ᨿ ᨡᩮᩬᩥᨴᨷᩮ᩠ᨲ ᨬᩢ᩠ᨿ᩶ ᨩᩩ᩶ᨲᩕ᩶ᨣᩴ᩵ᩋᩣ᩠ᨿᨩᩦ᩶ᨡᩴᩣᨩᩩᩢᩈᩣ᩠ᨿᩃᩢ᩠ᨿ ᩈᨾᩣᨴ᩠ᨿᨷᩯ᩠ᨭᩣᩏᨷᩮᩫᩣᩈᨵᩢᩃᩦ᩠ᨿ ᨣ᩠ᨿᨾᩦᩋᩥᨲᩢ᩠ᨳ ᪗ ᨷᩕᨲᩣ ᨸᩩ᩵ᩉᩨᨩᩩᨲ᩠ᨲᩕ᩶ᨴᩩᨣᩮᨲᩕ᩶ᩃᩢ᩠ᨿ ᨬᩢ᩠ᨿ᩶ᨣᩴ᩵ᩃᨠᩩᩃᩮᩃᨡᩪᩈᩣ᩠ᨿ ᨶᩮᩬ᩵ᨩᩩᨲ᩠ᨲᩕ᩶ᨴᩩᨣᩮᨲᩕ᩶ ᨿᩴ᩵ᩉᩢ᩠ᨿᨸᩮ᩠ᨶᩋᩣᩈ᩠ᨶᩈᩥᩁᩥᨶᩮᩢᩣ᩶ᩉᩨᨾᨦ᩠ᨣ᩠ᨣᩃ ᨣᩴ᩵ᨣᩕᩦᨣᩢᩉᩨᨠ᩠ᨿᨩᩩ᩠ᨾᨯᩦ᩶ ᨣᩩᨦ᩠ᨣᩃ ᩈᩩᨣᩃᩴ᩵ᩣᨩᩩᨶᩦᩉᩨᨷᩯ᩠ᨭᩣᩉᩩ᩶ᨾᩉᩣᨶᩮᩢᩣᩈᩥᩁᩥᨶᩢᩣᩃᩦ ᨷᩕᨲᩪᨷᨩᩢ᩶ᨤᩮᩬᩥᩋᨾᩮᩣ ᨾᩮᩣᨣᩪᩉᩮᩥᩃᩣ᩠ᨿᨷᩕᨲᩣᨲᩢ᩠ᨿᨣᩩᨾᨦ᩠ᨣ᩠ᨣᩃ ᨩᩩ᩠ᨾᨯᩦ᩶ᨿᩩ᩠ᨸᩮ᩠ᨶᩋᩣᩈ᩠ᨶᩈᩥᩁᩥᨴ᩠ᨿᩣᩉᨤᩦ᩵ᨯᩦ᩶ ᨣᩪᨴ ᨸᩮ᩠ᨶᨤᩦ᩵ᨸᩩ᩵ᨶᩮᩬ᩵ᨶᩮᩢᩣ᩶ᨲᩮ ᪔ ᨣᩴ᩵ᩃ ᨿᩩ᩠ᨾᩦᩉᩨᨣᩪ ᪑ ᨬᩢ᩠ᨿ᩶ᨣᩴ᩵ᨣᩣᨲ᩠ᨿᨩᩢ᩶ᨠᩩᨾᩮ᩠ᨴ ᨩᩩ᩶ᨸᩮ᩠ᨶᨾᩮ᩠ᨿᩉᩢ᩠ᨿᨩᩩ᩵ᨯᩦ᩶ ᨷᩕᩣᨠᩩ ᨾᩮᩣᨲᩮ᩶ ᨣᩢ᩵ᨦ᩠ᨣᩕᩢ᩶ᨠᩪᨲᩩᩋᩣᨴᩣᨦᩦ᩶ᨸᩮ᩠ᨶᨤᩦ᩵ᨸᩩ᩵ᨶᩮᩬ᩵ᨶᩮᩢᩣ᩶ᨲᩮ ᪔ ᨶᩮᩬ᩶ᨣᩴ᩵ᩃ ᨾᩮᩬᩥ᩵ᩋᨩ᩠ᨿ᩶ᨠᩩᨾᩮ᩠ᨿᨣᩴ᩵ᨡᩣ᩠ᨿᩉᩢ᩠ᨿᨴᩣᩉᨤᩦ᩵ᨩ᩠ᨿ᩶ᨣᩢ᩵ᨣᩩᨶᩮᩬ᩶ ᨣᩪᨴᨴᩮᨾᩢᩣᨷᩯ᩠ᨭᩣ ᩉᨩᩩ᩠ᨴ᩠ᨿᩉᩢ᩠ᨿᨶᩮᩬ᩶ᨲᩕᩦ᩵ ᩃ ᩉᨾᩮᩣᨲᩮ᩶ ᨣᩴ᩵ᨠᨲᩪᨷᨩᩢ᩠ᨿᨤᩦ᩶ᨲᩕ᩶ᩈᩣ᩠ᨿᩉᩕ᩶ᩃ

ᩉᨾᩦᨾᩮᨾᩮ ᨸᩮᩢᩣᩉᩬ᩠ᨿᩉᨿᩢ᩠ᨿᨷᩦᩃᩢ᩠ᨿᨣᩣᨾᩮ᩠ᨴ ᨷᩢᨩᩢᨠᩕᩣᨯᩱ᩶ ᪗᪙ ᨲᩩ ᩉᨶᩰᩬᨾᩣᩈᨲᩣᩏᨴᩮᨶᩣᩉᨿᩣᨽᩣᨴᩣᩈᩢ᩠ᨿᩉᨡᩮᩬᩥᨴ ᪘ ᨤᩪᨲ ᪘ ᨣᩴ᩵ᩣ ᨣᩕᩴ᩵ᩣᩈᩢ᩠ᨿ ᩉᨡᩢᩣᨲᩕ᩶ᨣᩕᩦ ᩉᨿᩢᨸᩦᨧᨿᩦ ᨴᩪᨲ᩠ᨾ ᪖ ᨲᩪ ᨤᩮᩬᩥᩣᩏᨲ᩠ᨲᩣᨴᩈᩪᩁᨷ᩵ᨴᩉᨶᨲᨲᩥᨣᩣ ᨿᩣᩏᨲᩪᨡᨤᩮᩬᩥᩣ ᨬᩢ᩠ᨿ᩶ᩃᨠᩩᨾᩮ᩠ᨴᨸᩮ᩠ᨶᨤᩮᩬᩥᩣᩈᩢᨴᩬᩦ ᨣᩴ᩵ᨸᩦ᩶ᨠᩕᩢ᩶ᨠᩉᩬ᩠ᨿᨲᩢ᩵ᩣᨿᩢᨲᩥ ᩉᨩᩩᨲ᩠ᨲᩕ᩶ᨴᩩᨣᨠᩣ᩠ᨿᨷᩢᨣᩪᨲᩣᨣᩕ᩠ᨲᩩᨯᩪᨷᨯᩮᩬᩣ ᩋᩥᨲᩢ᩠ᨳᩉᩕ᩶ᩃ ᨾᩮᩬᩥ᩵ᩋᩕᩢ᩶ᨲᩕᩢ᩠ᨿᨷᩃᩣ᩠ᨿ ᨣᩴ᩵ᩃᩦᨤᩣᨲᩢᩣᩉᨷᩕᨯᩦ᩶ ᨬᩢ᩠ᨿ᩶ ᨠᩩᨾᩮ᩠ᨴᨠᩕᩢ᩠ᨿᨣᩪᩉᨩᩩᨲ᩠ᨲᩕ᩶ᨴᩩᨣᨠᩣ᩠ᨿᨷᩢᨤᩢᩣᨣᩪᨲᩣ

ᨣ᩠ᩅᩢ᩶ᩃ ᩅ᩵ᩤᨧᩮᩢ᩶ᩣᨲᩮᩣᨣ᩠ᩅᩢ᩶ᨣ᩠ᩅᩢ᩶ᩃ᩠ᨿᩢ᩠ᩅ ᨴᩦ᩵ᩈᩲ᩵ᨣᩮᩢ᩠ᩅᩣᨣᩪᨶᩪᨾᨴᩪᨠᨠᩮᩢ᩠ᨿᩬᩋᨧᩮᩢ᩶ᩃ ᨿᩩ᩠ᨯᨾᩦᩉᩨ᩠ᨿᨣ᩠ᩅᩢ ᩯ
ᨶᩕᩢ᩠ᨿᨾᩣᨲᩣᩴᨸᩕᨧᩥ᩠ᨿᨸᩪᨠᩣ ᨻᩕᨧᩮᩢ᩶ᩣᩈᩪᨠᨴᩪᨠ ᩋᨧᩥᨿ᩠ᨿᩴᩅ᩵ᩤᨧᩮᩢ᩶ᩣᨣᩦ᩶ ᨪᩣᨣᩮᩢ᩶ᩣ
ᨻᩕᨲᩪᨵᩮᩢ᩶ᩣ ᨪᩣᨾᩦᩈᩢᨵᩣᨴᩦ᩵ᩈᩕᩢ᩶ᩣᨦᩋᩣᨶᩣᩴᨵᩦ᩶ᨣᩦ᩶ ᩉᩦ᩶ᨸᩯ᩠ᨿᨵᩦ᩶ᨸᩪ᩵ᨲᩮᩢ᩶ᩣᨵᩢ ᩣ ᨿᩮᩢ ᩃ

ᨤᩦᨪᩣᩈᩕᩢ᩶ᩣᨦᨿᩬᨠᩈᩕᩬ ᨸᩪᨶᨾᩪᨶᨴᩩᨠᨴᩮᩬᨠᨠᩮᩢ᩵ᩣᨪᩣᨣᩮᩢ᩶ᩣᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᨸᩕᨧᩥ᩠ᨿ ᩯ
ᨶᩪᨠᨴᩩᨠᨲᩮᩢ᩶ᩣᨸᩪ᩵ᩉᩨ᩠ᨿᨵᩦ᩶ᨣᩦ᩶ ᨸᩣᨬᩣᨬᩣᨻᨲᨵᩦ᩶ᨣᩦ᩶ᨧᩮᩢ᩵ᩅ᩵ᩤᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᨵᩮᩢᨶᩣᨧᩮᩢ᩶ᨶᨠᩕᩣ
ᨻᩕᨲᩪᨵᩮᩢ᩶ᩣᨵᩦ᩶ᨣ᩠ᩅᩢ᩶ ᨶᩢ᩶ᩅ᩵ᩤᨶᩕᩢ᩠ᨿᩈᩕᩢ᩶ᩣᨦᩋᩣᨶᩣᩴᨵᩦ᩶ᨣ᩠ᩅᩢ᩶ᨸᩴ᩵ᨠᨸᩪᨶᨾᩪᨶ ᨲᩮᩣᩋᩣᨿᩩ
ᨣᩮᩢ᩶ᩣᨶᩕᩢ᩠ᨿᨠᨾᩢ᩠ᨿᨶ ᨵᩮᩢᨶᩣᨴᩦ᩵ᨿᩢ᩶ᩅᨸᩕᨧᩥ᩠ᨿᨶᩪᨠ ᩯ ᩃᩮᩢ᩶ᩣᩉᩨ᩠ᨿᨵᩥᩈᩉᩬ᩶ᩅᩉᩮᩬ᩶ᩋ
ᩉᩬ᩶ᩃ ᨣ᩠ᩅᩢᨶᩩᨠᨶᩮᩢ᩶ᩣ ᨶᩕᩢ᩠ᨿᨾᩣᩈᩣᨦᨪᩮᩢ᩶ᩣᨻᩕᨧᩮᩢ᩶ᩣᩉᩬ᩶ᨸᩕᨧᩥ᩠ᨿᨶᩪᨠ ᩯ ᨬᩣᨻᨲᨵᩦ᩶ᨧᩮᩢ᩶ᩣ
ᨲᩬ᩶ᨲᩮᩢ᩶ᩣᩉᩨ᩠ᨿᨣ᩠ᩅᩢ ᨴᩦ᩵ᨣ᩠ᩅᩢ᩶ᨣᩲᨣ᩠ᩅᩢ᩶ᩅ᩵ᩤᨣᩩᩈᩕᩢ᩶ᩣᨦᩋᩣᨶᩣᩴᨵᩦ᩶ᨣᩦ᩶ ᨸᩴ᩵ᩉᩬ᩶ᨠᨸᩪᨶᨾᩪᨶ ᨠᩮᩢ᩵ᩣᨣᩪᨬ
ᩅ᩵ᩤᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᩉᩨ᩠ᨿᨣ᩠ᩅᩢ᩶ᨶᩮᩢᩣᨵᩮᩢᨶᩣᨲᩬ᩶ ᩯ ᨴᩦ᩵ᨾᩣᨸᩪᨲᨠᨠᩮᩢ᩵ᩣᨶᩕᩢ᩠ᨿᨶᩢ᩠ᨿᨴᩥᨾᩢ᩠ᨿ ᩅ᩵ᩤᨧᩮᩢ᩶ᩣᨣᩦ᩶ ᨶᩕᩢᩣ
ᨶᩕᩢ᩠ᨿ ᨽᩣᨪᩪ ᨧ᩵ᩅ᩠ᨿᨸᩣ᩵ᩉᩲ᩶ᨶᩕᩬᨲᩮᩢ᩵ᨧ᩵ᩅ᩠ᨿᨽᩣᨪᩪ ᨸᩣ᩵ᩉᩲ᩶ᨸᩕᩉᩬ᩶ᩣᩈᩢᨠᨧᩮᩢ᩶ᩣᨴᩮᩬᩡ

ᨶᩣᨣᩦ᩶ᨣᩦ᩶ᨠᩩᨶᩩᨸᩥᨲᩣᨶᩣ ᨵᩮᩢᨸᩪᨲᨠᩢ᩠ᨿᨵᩮᩢᨴᩥᨶᩪᨠᨲᩬ᩶ ᩯ ᨣᩦ᩶ᨣᩪᨶᩪᨾᩣᨲᩣ
ᩅ᩵ᩤᨤᩮᩬᩋᨵᩢ ᩯ ᨾᩦᨿᨪᨸᨴᩥᩅᩢᨾᩪᨠᨯ ᨸᩪ᩵ᨶᨠᩕᩣᨻᩕᨲᩪᨵᩮᩢ᩶ᩣᩉᩨ᩠ᨿᩉᩣᨴᨣᩦ᩶ᨣᩦ᩶
ᩈᩢ᩠ᨿᨠᨲᩮᩢ᩠ᨿᨣ᩠ᩅᩢᨠᩃ ᨯᨶᩕᨻᩕᨲᩪᨵᩮᩢ᩶ᩣᨾᩦᩉᩨ᩠ᨿᩉᩣᨴᨣᩦ᩶ᨣᩦ᩶ ᨷ ᩋᨣᩢ ᨸᩪ᩵ᩉᩨ᩠ᨿᩋᩣ᩶ᨣᩦ᩶ᨣᩦ᩶
ᨿᩬᨠᨶᩩᨠᨴᩮᩬᨠ ᨸᩯ᩠ᨿᨵᩦ᩶ᨣᩩᨾᨶᩪᨾᨣᩮᩢ᩶ᩣᨣ᩠ᩅᩢᨵᩮᩢᨶᩣᩃ᩠ᨿᩢ᩠ᩅᨾᩪᨠᨯ ᩉᩣᨴᨣᩦ᩶ᨣᩦ᩶ᨠ
ᨸᩯ᩠ᨿᨵᩦ᩶ᨸᩪ᩵ᨣᩮᩢ᩶ᩣᨲᩮᩢ᩶ᩣᨵᩢ ᩣ ᨲᩪ᩵ᨧᩮᩢ᩶ᩣ ๔๐๐๐ ᨻᩕᩅᨿᩣ ᨬ ᨧ᩵ᩅ᩠ᨿᨶᩩᨠᨸᩪᨲᨠᨠᩮᩢ᩵ᩣᨣ᩠ᩅᩢ
ᩃ᩠ᨿᩢ᩠ᩅᨸᩣ᩵ᩉᩦ᩶ᩉᩲ᩶ᨸᩕᩉᩬ᩶ᩣ ᩉᩨ᩠ᨿᨻᩕᨲᩪᨵᩮᩢ᩶ᩣᩉᩨ᩠ᨿᨣᩦ᩶ᨣᩦ᩶ᨴᩮᩬᩡ ᨵᩮᩢᨶᩣᨲᩬ᩶ᨣ᩠ᩅᩢᨸᩪᨲ
ᨧᩮᩢ᩶ᩣᨣ᩠ᩅᩢ᩶ᩃ ᨣᩴ᩵ᨠᩢ᩠ᨿᩉᩣᨿᨠᩃ ᨧ᩵ᩅ᩠ᨿᨶᩕᩢ᩠ᨿᨣᩴ᩵ᨴᩮᩢ᩶ᨿᩦᨤᩦᨾᩪᨠᨯ ᨴᩦ᩵ᨸᩪᨲᨠᨠᩮᩢ᩵ᩣᨣ᩠ᩅᩢ
ᩃ᩠ᨿᩢ᩠ᩅᩉᩦ᩶ᨸᩯ᩠ᨿᨲᩴ᩵ᨣᩪᨲᨲᩢᩈᩕᩩᩉᩲ᩶ᩉᩬ᩶ᩃ ᨶᩕᩢ᩠ᨿᩃᩢᨣᩪᨾᩮᩢ᩠ᨯᨸᩪ᩵ᩅᨸᨿᩥᨶᨠᩕᩣ
ᨸᩪᨠᩣᨻᩕᨲᩪᨵᩮᩢ᩶ᩣᨠᩲᨠᩴ᩵ ᩉᩮᩬ᩶ᩅᨯᩕᩣᨸᩣ᩵ᩉᩣᨴᨣᩦ᩶ᨣ᩠ᩅᩢ᩶ ᨸᩴ᩵ᨪᩪᩈᩣᨿᩈᩢ᩠ᨿᨠ ᩯ ᨸᩦ
ᨣᩴ᩵ᨲᩣᨿᨠᨲᩣᩴᨠᩢᨾᩣᩴᨣ᩠ᩅᩢ᩶ᩃ ᩏᨸᨿᨲᩴ᩶ᨶᩕᩢ᩠ᨿᨣᩪᨾᩮᩢ᩠ᨯᨸᩯ᩠ᨿᨣᩮᩢ᩶ᩣᩉᩲ᩶ᩈᩕᩢ᩶ᩣᨦ

ᨣ᩠ᨦᩈᩕᩦᨻᩩᨾᨴᩩᨣᩮᨣᩮᨲᩮᩢᩢᨲᩢ᩠ᩅ᩶ᨾᩣ ᨩᩢ᩠ᨿ᩶ᨷᩕᨠᩣ᩠ᩅᨩᩢ᩠ᨿᨲᩖ᩠ᨿᩫᩅᨾᩣᨩᩦ᩶ᩃ᩶ ᨩᩢ᩠ᨿ᩶ᨵᩮ᩠ᨦ
ᨸᩦᩃ᩠ᨦᨣᨾᩮ᩠ᨦᨾᩮᩥ᩠ᨦᨿᩨᨿᩖ᩠ᩈᩕᩢ᩠ᨿᩃᨲᨴᨾᩮ᩠ᨴᩈᩕᩢ᩶ᩣᨴᨣ᩠ᨦᩈᩕᩦᨻᩩᨾᨴᩩᨣᨾᩣᩁᨯᨸᩦᨩᩢ᩠ᨿᩃᩢ᩶ᩅ
ᩈᨠ᩠ᨠᩁᩣᨩᩅᩱ᩶ ᪙᪒ ᨲᩫ᩠ᩅᨠᩩᨾᨲᩩᩅᩱ᩶ ᪑᪙ ᨸᩦ ᩈᩢ᩠ᨦᨠᩕᩣ᩠ᨶᩃᩈᩢ᩠ᨦᩈᩢ᩠ᨦᨿᩣ ᩕ ᩈᩉᩣ᩠ᨿᨭᩢᨠᨴ
ᩈᩕᩢ᩶ᩣᨴᨧᨲᩥ᩠ᨿᩡ ᩅᩥᩉᩣ᩠ᩁᨾᩩᨣᩉᩣᩅᩱ᩶ ᨾᩦᨾᩉᩣᨴᩮᩅᩦᨲᩫ᩠ᩅ ᨶᩦ᩶ᩅᩈᩣᩅᩦᨷᩩᨲᩣᨸᩕ᩠ᨿᨷᨯ᩠ᩅ
ᩃᩢᨾᩉᩣᨴᩮᩅᩦᨧᩮᩢ᩶ᩣᨲᩫ᩠ᩅᨶᩢ᩶ ᨷᩬᩁᨾᩈᩣᨲᩕᨻᩕᨧᩮᩢ᩶ᩣᩅᩱ᩶ᩅᨿᩣᩅᨹᩦ᩵ᨩᩦᩅᩱ᩶ ᪘ ᩅᩈᩣ
ᩃ᩠ᨦ ᨣᩴᩱᨻᨲᩣ᩠ᩅᨠᩢᨾᩪ᩠ᨶᨤᩖ᩠ᩃ ᨹᩪ᩠ᨦᨶᩢ᩠ᨿᨷᩦᨩᩢ᩠ᨿᩃᩢ᩶ᩅᨾᩣᩁᨯᨸᩦᨠᩩᨷᩮᩢᩅ ᩈᨠ᩠ᨠᩁᩣᨩᩅᩱ᩶
᪙᪓ ᨲᩫ᩠ᩅᨠᩩᩅᩱ᩶ ᪘ ᨸᩦ ᨿᩣᩉᩢᩅᩈᩢ᩠ᨦᨠᩢ᩠ᨶᨶᩓᩮᩣᨶᩣᨴᨶᨾᩉᩣᨴᩮᩅᩦᨧᩮᩢ᩶ᩣᨲᩫ᩠ᩅ ᨶᩦ᩶ᩅ
ᨹᩮᨠᩩᩃᨾᩣᨷᩬᩁᨾᩈᩣᨩᩦ᩶ᨶᩦ᩶ ᨲᩴ᩵ᩅᩃ᩠ᨴᩱ᩵ᨠᩩᨴᩅᩥᩉᩣ᩠ᩁ ᨾᩩᨣᨿ᩠ᨿᨴᩱ᩶ᩉᩖ᩠ᨿᩃ
ᨹᩪ᩠ᨦᨶᩢ᩠ᨿᨷᩦᨠᩩᨷᩮᩢᩅᨾᩣᩁᨯᨸᩦᨲᩮᩢᩅᩈᩦ ᩈᨠ᩠ᨠᩁᩣᨩᩅᩱ᩶ ᪙᪓᪘ ᨲᩫ᩠ᩅᨠᩩᩅᩱ᩶ ᪘ ᨸᩦ
ᨧᩩ᩠ᩃᨷᩩᨿ᩠ᨿᩮᩥ᩠ᩅᨾᩦᨲᩫ᩠ᩅᨠᩢᨶᩉᩖ᩠ᨦᨠᩯᩢᩃ ᩈᩢ᩠ᨦᨠᩕᩣ᩠ᨶᩈᩢ᩠ᨦᨹᩖᨠᩅᩢ᩠ᨿᨿᩢ᩠ᨿ ᨶᩮᩥ᩠ᨦᨿᩣᨶᩣᨴᨶ
ᨾᩉᩣᨴᩮᩅᩦᨧᩮᩢ᩶ᩣᨲᩫ᩠ᩅ ᩡ ᨶᩦ᩶ᩅᨴᩢᨾᩩᨷᨧᩪᩣ ᨾᩣᩅᨷᩫᨿᩖ᩠ᨶᩢᨿᩣᩁᨯᨸᩦᨸᩮᩥ᩠ᨠᩈᩢ᩠ᨴ
ᩈᨠ᩠ᨠᩁᩣᨩᩅᩱ᩶ ᪙᪔᪐ ᨲᩫ᩠ᩅ ᨠᩩᨾᩅᩱ᩶ ᨿ ᨸᩦ ᨧᩩ᩠ᩃᨷᩩᨿ᩠ᨿᩮᩥ᩠ᩅ ᨾᩦᨾᩉᩣᨴᩢᨾᩩᨷᨧᩪᩣ
ᨸᩕ᩠ᨿᨷᨯ᩠ᩅ ᨶᩦ᩶ᩅᩅᩥᩉᩣ᩠ᩁᨠᩕᨻᩕᨧᩮᩢ᩶ᩣᨲᩫ᩠ᩅᩉᩖᨠᩅᩕ᩠ᨿᩃ᩠ᨦᨩᩢ᩠ᨿᩈᨵ᩠ᨿᩱᨣ᩠ᨦᨿᩣᨹᩮ
ᩅ᩠ᨿᨾᩦᨩᩢ᩠ᨦᨾᩮ᩠ᨴᨠᩣᩃᨾᩣᩃᩩᨾᩅᩱ᩶ᩱᨣ᩠ᨦᩈᩕᩦᨻᩩᨾᨴᩩᨣ ᩃ᩠ᨦᨶᩦ᩶ᩉᩩᨶᨲᩢ᩠ᨿᩈᩕᩢ᩶ᩣᨶᨷᩖᨣ
ᨴᩩᨾᩩᨿᩉᩢ᩠ᩅᩣᩃᩢᨾᩩᨿᩉᩖᨣᩃᩢ ᨲᩴ᩵ᨷᩕᩈᩣᨴᨲᩮᩢᩬᨣᩃ᩠ᨦᨣᩈᩩᨣᩱ᩶ ᩕᩅᩤ ᨸᩣ᩠ᨿ ᩔ ᩈᩬᨠ
ᩉᩦ᩶ᨸᩕ᩠ᨿᨩᩦ᩶ᩅᩱ᩶ᨻᩕᨧᩮᩢ᩶ᩣᩃ᩠ᨦ

ᨲᩴ᩵ᨲᩢ᩵ᩅᨾᩮ᩠ᨴᨾᩮ᩠ᨴᨻᩕᩅᩥᩉᩣ᩠ᩁᨴ ᪘ ᨩᩢ᩠ᨿᨿᩣᩅᩈᩢ᩠ᨦᩅᩤᨸᩣ᩠ᨿ ᩔ ᩈᩩᨲ
ᩃ᩠ᨦᨣᩴᩈᩕᩢ᩶ᩣᨴᨶᩮᩢᨴᩉᩖᨣ ᩡ ᩉᩦ᩶ᨸᩕ᩠ᨿᨩᩦ᩶ᩈᩴᩣᨶᩣ᩠ᨿ ᨾᩮᩢ᩵ᨴᨶᩣᩅᨧᩮᩢ᩶ᩣᨿᩖ᩠ᨦ ᩕᨶᩮᩢᨴᩉᩖᨣᨶ᩠ᨿᨿᩣᩅ
᪘ ᩅᩤᨠᩖ᩠ᨦ ᨲᩢ᩠ᨦᩅ ᩕ ᩅᩤ ᩈᩩᨣ ᩔ ᩅᩤ ᩔ ᩈᩩᨲ ᨾᩦᨴᨲᩩᨩᩦᩅᩥᩉᩣ᩠ᩁᩅᩈᨴᩈᨠᨷᩩᨲᩉᩖ᩠ᨦ
ᨷᩩᨲᨲᩢᩅᨷᩩᨲᨲᩣ᩠ᨿ ᩃ᩠ᨦᨣᩴᩈᩕᩢ᩶ᩣᨴ ᩕ ᩉᩴᨲᩩᨣᩉᩖᨣ ᩡ ᨲᩴ᩵ᨩᩢ᩠ᨿᨠᩖᨾᩩᨣᨩᩩᩉᩖ᩠ᨿᩃ ᨾᩮᩥ᩠ᨦᨿᩨᨯ᩠ᨿ
ᨿᨴᨾᩦᨩᩢ᩶ᩅᨩᩴᩅᨩᩩ ᩡ ᨷᩬᨲᩣ᩠ᨿᨲᩮᩢ᩠ᨿᨿᩨᨣ᩠ᨦᨿᩩ᩵ᨾᨾᩣᩅᨷᩫᨿᩖ᩠ᨶᩢᨷᩩᨶᩣᨻᩕᨧᩮᩢ᩶ᩣ

ᨷᩴ᩵ᩋᩢ᩠ᩅᩈᩣ᩠ᨿ ᨿᩴ᩶ᨾᩦᨻᩱ᩶ᨣᩢ᩠ᨶ ᪨ ᨩᩮᩬᨻᩤᨾᩤᨷᩪᨲᨳ᩠ᨿᩬᨦᩅ᩵ᩤ ᨻᩕᩪᨿᩤᩋᩬᩁᨯᩦ ᨻᩕᨲᩩᨯᨧᩮᩢ᩶ᩤ ᨾᩦᨻᩱᨵᩢ᩶ᩤᨻᩩᨴ᩠ᨵᨣᩮᨵᩦ᩵ᨴᩦ᩶ᩅᩥᩈᩮ᩠ᨿᩉ᩠ᨦ᩶ ᨿᩴ᩶ᨣᩕᩪᨠᨾᩤᨲᩢ᩶ᨯᩪᨲᩣ᩠ᨿ ᨴᩪᨠᨷᩮᩢ᩠ᨿᨴᩦ᩵ᩅᩱ᩶ᨣᩥ᩠ᨿᨻᩕᩢ᩠ᨿᨷᩤᩈᩢ᩠ᨲᨲᩤᨶᨷᩪᨶᩣᨧᩮᩢ᩶ᩤᨠᩢ᩠ᨶ ᩃᩮ᩠ᨿᨩᩮᩬᨻᩤᨩᩣ᩠ᨿᨾᩉᩢ᩠ᨦ᩶ᩃ᩠ᨿ ᨧᩢ᩠ᨿᨷᩣᩅᩱ᩶ᨷᩕᩉ᩠ᨾ ᨧᩩᨣᨿᩪ᩶ᨸᩢᨬ᩠ᨬᩣᨴᩢ᩠ᨿᨿᩴ᩶ᨣᩕᩣᨣᨵᩦ᩵ᨴᩦ᩶ᨵᩮᩥ᩠ᨾᩅ᩵ᩤᨾᩮᩬᨴ

ᨠᩣᩋᩢ᩠ᩅᨠᩪᨴᩢ᩠ᨶᨲᩦ᩵ᩃᩢ᩠ᩅ ᨣᩴ᩵ᨿᩮᩥᨠᩦᨾᩉᩢ᩠ᨦ᩶ᩃᩢ᩠ᩅ ᨸᩮᩥ᩠ᨴᨠᩢ᩠ᨶᩃᩪᨶᩥ᩵ᨾᩤᨷᩪᨲᨷᩮᩢᨾᩉᩣᨳᩮᩁ ᨵᨾ᩠ᨾᨷᩢᨬ᩠ᨬᩣᨲᩢ᩠ᨦᨷᩮᩢ᩠ᨿᨧᩮᩢ᩶ᩤ ᨠᩪᨾᩪᨴᨣᩮᩅ᩵ᩤ ᨠᩢ᩠ᨶᩦ᩶ᨩᩮᩬᨻᩤᨾᩤᨷᩪᨲᨷᩮᩢ᩵ᩋᩢᩣᩅ᩵ᩤ ᨯᩪᨻᩕᨲᩩᨯᨧᩮᩢ᩶ᩤ ᨾᩦᨻᩱᨵᩢ᩶ᩤᨣᩪᩉᩣᨲᩢ᩠ᨶᨻᩩᨴᩪᨾᨣᩮᨵᩦ᩵ᨴᩦ᩶ᩅᩥᩈᩮ᩠ᨿᩉ᩠ᨦ᩶ ᨿᩴ᩶ᨣᩕᩪᨠ ᨾᩤᨲᩢ᩶ᨯᩪᨲᩣ᩠ᨿᨴᩪᨠᨶᩩᨣᩮᨴᩦᨣᩮᩬᨴᩪᨾᩉᩢ᩠ᨦ᩶ ᩅ᩵ᩤᨠᩢ᩠ᨶᨿᩮᩥᩃ ᨾᩮᩬᨠᩔᨸᨾᩉᩣᨳᩮᩁᨧᩮᩢ᩶ᩤ ᨿᩮᩥᨠᩦᨾᩉᩢ᩠ᨦ᩶ ᨸᩥ᩵ᨠᨴᩥᨷᩢ᩠ᨶᩅ᩵ᩤ ᨡᩬᨧᩩᨣᨲᩦ᩶ᨻᩕᨯᩪᨧᩮᩢ᩶ᩤᨣᩕᩪᨠᨾᩤᨾᩮᩬᨠᩋᩢᩣᨾᩦᨴᩦᨣᩥᨯᩪ ᨲᩦ᩶ᩋᩢᩣᩅᩱ᩶ᩅᩱ᩶ᩅᩱ᩶ᨲᩢ᩠ᨶᨷᩮᩢ ᨻᩕᩣ᩠ᨿᨻᩱᩋᩢᩣᨷᩴ᩵ᩅᩱ᩶ᨲᩢ᩠ᨶᨯᩪᨻᩕᨲᩩᨯᨧᩮᩢ᩶ᩤᨠᩪ᩶ᨠᩢ᩠ᨶ ᨡᩭᨿᩣ ᨴᩢ᩠ᨿᨲᩦ᩶ᩋᩢᩣᨲᩣ᩠ᨿᨷᩮᩢ ᩅ᩵ᩤᨠᩢ᩠ᨶ ᨣᩴ᩵ᨿᩮᩥᨸᩢᨬ᩠ᨬᩣᨻᩕᨲᩩᨯᨧᩮᩢ᩶ᩤᨵᩦ᩵ᨠᩢ᩠ᨶᨲᩢ᩠ᨶᩃᩢ᩠ᩅ ᩃᩴ᩵ᩣᨯᩢ᩠ᨿ ᨷᩮᩢ᩵ᨠᩢ᩠ᨶᨾᩤᨸᩮᩥ᩠ᨴᨸᩦᩈᩢᨦ᩠ᨡᩣᩁᨯᩱ᩶ ᪔᪕᪘ ᨲᩢ᩠ᨶᨠᩢ᩠ᨶᩅᩱ᩶ ᪘ ᨸᩦ ᨯᩮᩥᨶᨻᩕᩥᨴᨣᩪᨶᨷᩮᩥ ᨾᩉᩣᩈᩣᩅᨠᨯᩪᨧᩮᩢ᩶ᩤ ᨣᩴ᩵ᩈᩯᨦᨣᩕᩪᨠᨾᩤᩈᩢ᩠ᨲᨳᩬᩁᨣᩕᩪᨷᩢ᩠ᨴᨠᩢ᩠ᩅ ᨠᩢ᩠ᨶᨲᩢ᩶ᨯᩪᨻᩱ ᨣᩪᩉᩣᨠᩢ᩠ᩅᨻᩱᨲᩦ᩶ᨻᩩᩈᩦᨶᩪᨾᨣᩮᨠᩢ᩠ᨶᩃᩢ᩠ᩅ

ᨻᩱᨠᩢ᩠ᨶᨠᩢ᩠ᨶᨣᩴ᩵ᨲᩢ᩠ᨶᨷᨶᩥᩉᩣᨴᩥᨿᩡᨠᩈᨶᨲᩯ᩠ᨿᨾᩦᨲᩢ᩵ᨦ ᨻᩱᩃᩯ᩠᩶ᨦᨴᩦ᩶ᨠᩢ᩠ᨶᨠᩢ᩠ᨶᩃᩮ᩠ᨿ ᨿᩴ᩶ᨾᩦᨲᩩᨯᨴᩪᨷᩦᨧᩮᩢ᩶ᩤᨠᩥᨣᩢ ᪨ ᩃᩢ᩠ᩅᨠᩢ᩠ᨿᩈᨷᩱᨷᩱᨷᩕᩈᩢᨣᩮᩢ᩶ᨣᨲᩣ᩠ᨿᨻᩱ ᩅᩥᩉᩢ᩠ᨿᨲᩪᨯᨴᩪᨷᩦᨧᩮᩢ᩶ᩤᨠᩥᨣᩢ᩠ᨠᩢ᩠ᨶ ᨾᩦᨾᩯᨣᩖᩥ᩠ᨠᩪᨴ ᨾᩉᩣᩈᩣᩅᨠᨯᩪ ᩈᩮᩢᨴᩪᨠ ᩈᨵᩪᨸᩦᨠᩣᨾᩤᨲᩢ᩶ᨯᩪᨻᩱᨾᩯᨣᩖᩥ᩠ᨴᩪᨷᩦᨧᩮᩢ᩶ᩤᨲᩢ᩠ᨶᨠᩢ᩠ᨶᨲᩢ᩠ᨶᩃᩢ᩠ᩅ ᨯᩪᨻᩕᨲᩩᨯᨧᩮᩢ᩶ᩤᨲᩢ᩠ᨶᨠᩢ᩠ᨶᨲᩢ᩠ᨶ ᩃᩢ᩠ᩅ ᨯᩪᨻᩕᨲᩩᨯᨧᩮᩢ᩶ᩤᨠᩢ᩠ᨶᨲᩴ᩵ᨠᩣᨧᩥ᩠ᨿᨠᩢ᩠ᨶᨹᩪ᩶ᨶᩈᩪᨲᩣᨾᩉᩢ᩠ᨦᨾᩉᩢ᩠ᨦ᩶ ᨠᩢ᩠ᨶᨯᩮᩥᨶᨻᩕᩥᨴ ᨣᩪᩃᩣᨲᩪᨾᩮᩬᨠᩋᩮᩢᩤᨠᩢ᩠ᨶᨾᩤᨷᩪᨶᩣᩋᩮᩢᩤᨻᩕᨧᩮᩢ᩶ᩤ ᨲᩢ᩠ᨶᨻᩱᨷᩕᨲᩪᨷᩕᩈᩢᨣᩮᩢ᩶ᩋᩮᩢᩤ ᨣᩴ᩵ᩣᨷᩪᨲᨷᩮᩢ᩵ᨠᩮᩢ᩶ᩤᨷᩢᨬ᩠ᨬᩣᨲᩢ᩠ᨦᨷᩮᩢ᩠ᨿᨧᩮᩢ᩶ᩤᨠᩪᨲᩢ᩠ᨶᩃᩢ᩠ᩅ ᨾᩮᩬᨠᩔᨸᨾᩉᩣᨳᩮᩁᨧᩮᩢ᩶ᩤ

ᨣᩢ᩠ᨯᩱᨷᨡᩪᩉ᩠ᨿᩪᨡᩯᨾᨦ᩠ᨣᩕᩦᩁᩣᨩᨧᩮᩢ᩶ᩣᩃᩢ᩠ᨯᩱᨯ᩶ᩉ᩠ᨿᩢ᩠ᨯᨲ᩠ᨲᩢᩁᩣᨩᨧᩮᩢ᩶ᩣᩉ᩠ᨿ᩶ ᨾᩉᩣᨳᩮᩁᨧᩮᩢ᩶ᩣᨣᩢ᩠ᨯᨩᩦ᩶ ᨡᩪᩉ᩠ᨾᨦ᩠ᨣᩕᩦᩁᩣᨩᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᨣᩴᩉ᩠ᨿᩢ᩠ᨦᩉ᩠ᨿᩢ᩠ᨦᩅᩢ᩠ᨯᩣᨣ᩠ᨿ ᪨ ᩃᩯᨾᨦ᩠ᨣᩕᩦᩁᩣᨩᨧᩮᩢ᩶ᩣᩉ᩠ᨿᩢ᩠ᨦᩃᩦᩢ ᨾᩉᩣᨳᩮᩁᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᨣᩢ᩠ᨯᩅᩢ᩠ᨿᩲᩉ᩠ᨾ᩶ᨣ᩠ᨿᩪᨻᩪᨣᨾᩣᩉ᩠ᨶᩮᨡᩪᨣᩴᩉ᩠ᨿᩢ᩠ᨦᨯᩢ᩠ᨲᩕᩢᨧᩮᩢ᩶ᩣᨷᩥᩁᩢ᩠ᨣ᩠ᨿ ᪨ ᩈᩦ ᨾᩉᩣᨳᩮᩁᨧᩮᩢ᩶ᩣᨿᩥ᩠ᨦᨠᩦᨸᩦᨲᩥᨾᩉᩢᨶ᩠ᨲᩣ ᩃᩦᩢᨣᩴᩱᨲᩉ᩠ᩅᩥᩉ᩠ᨬᩕᩲᨻᩢ᩠ᨿᩁᩣᨲᩢ᩠ᨳᩣᩈᩢ᩠ᨲᨲᩣᨶᨷᩪᨩᩣ ᨡᩬ᩠ᨿᨧᩮᩢ᩶ᩣᨲᩪᨲᩣᨡᩪᨲᩉ᩠ᨾ᩠ᨿᩲ᩶ᩃᩦᩢ ᨣᩴᩅ᩠ᨿᩣ ᨯᩢ᩠ᨲᩕᩢᨧᩮᩢ᩶ᩣᩅᩱ᩶ᨲᩕᩢᨠᩣᨳᩢ᩠ᨿ ᪨ ᩃᩦᩢᨣᩴᩅᩱ᩶ᩉ᩠ᨿᩢ᩠ᨯᨾᨦ᩠ᨣᩕᩦᩁᩣᨩᨧᩮᩢ᩶ᩣᨡᩮᩢ᩶ᩣᨲᩮᩢ᩶ᩣᩉ᩠ᨿᩢ᩠ᨦᩈᩦ

ᨾᩉᩣᨳᩮᩁᨧᩮᩢ᩶ᩣᨣᩢ᩠ᨦᨷᩪᨲᩁᩢ᩠ᩃᩣ᩠ᨯᨷᩪᨬ᩠ᨬᩮᩣᩈᩪᩱᨡᩮᨪᩨ᩠ᨦ ᨧᩮᩢ᩶ᩣᨾᩦᩨ᩠ᨦᨲᩣ᩠ᨿᩃᩪᨶ ᨣᩢ᩠ᨯᨷᩪᨲᩮᨲᩮ᩠ᨶᩋᩢ᩠ᨿᨡ᩠ᩅᩢ᩠ᨿᩈᩪᩁᩮᩴᨡᩣᨾᩣᨷᩪᨲ ᨣᩢ᩠ᨯᨲᩕᩢᨧᩮᩢ᩶ᩣᨾᩦᩃᩯᨪᩦ᩶ᩱᨡᨪᩦ᩶ ᩅᩥᩈᩩᨴ᩠ᨵᩥᨣ᩠ᨿᩃᩦᩢ ᨾᩮᩦ᩠ᨶᨣ᩠ᨿᨾᩉᩣᨳᩮᩁᨧᩮᩢ᩶ᩣᩈᩦᩋᩢ᩠ᨿᨡ᩠ᩅᩢ ᨣᩢ᩠ᨯᨲᩮᩢ᩠ᨯᨡᩬ᩠ᨿᨲᩪᨲᩣᨡᩪᨲ ᩉ᩠ᨾ᩠ᨿᩲ᩶ ᨨᩢ᩠ᨿᨨᩢ᩶ᨴ᩠ᨶᩪᨾᨾᩣᨵᨾ᩠ᨾᨴᩥᨶ᩠ᨶᨯᩢ᩠ᨲᩕᩢᨲᩕᩪᨯᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᨿᩪᨲᩉ᩠ᩅᩢᩈᩢ᩠ᨲᨲᩣᨶᨷᩪᨩᩣᩃᩦᩢ ᨣᩴᩉ᩠ᨬᩣ᩠ᨿᨷᩥᩁᩢ᩠ᨣ᩠ᨿᩈᩕᩦᩢ᩠ᨿᩉ᩠ᨿᩢ᩠ᨦᨷᩮ᩠ᨿᩉ᩠ᨿᨿᩥᨶ᩠ᨴ᩠ᩁᩥᨿᨾᩉᩢᨶ᩠ᨲᩣ ᩃᩦᩢᩅ᩠ᨿᩣᩅᩱ᩶ᨡᩮᩢ᩶ᩣᨲᩮᩢ᩶ᩣᩉ᩠ᨿᩢ᩠ᨦᩈᩦ ᨾᩉᩣᨵᨾ᩠ᨾᨷᨬ᩠ᨬᩣᨧᩮᩢ᩶ᩣᨲᩢ᩠ᨦᨷᩮ᩠ᨿᩋᩩᨷᩈᨾ᩠ᨷᨴᩣᨲᩕᩪᨯᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᩉ᩠ᨿᩢ᩠ᨯᨣᩢᩣᩈᩦᨡᩩᨾᨯᩩᨣᩱᨡ ᪒ ᩅᩔᩣ ᨣᩴᩱᨡᨲᩣᩅᩢᨾᩥ᩠ᨦᨲᩮᩢ᩠ᨯᨲᩢ᩠ᨦᨣ᩠ᨿᩈᩦ

ᨩᩮᩢ᩠ᨿᨣ᩠ᨿᨾᩉᩣᨳᩮᩁᨧᩮᩢ᩶ᩣᨲᩢ᩠ᨦ ᪨ ᨣᩨ᩠ᨯᩣ ᩋᩣᨶᨶ᩠ᨴᨾᩣᩋᩩᨷᩈᨾ᩠ᨷᨴᩣᨲᩕᩪᨯᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᪑ ᩅᩔᩣᩈᩦ ᨩᩮᩢ᩠ᨿᨣ᩠ᨿᨾᩉᩣᨳᩮᩁᨲᩢ᩠ᨦ ᪨ ᨾᩉᩣᩈᩦᩃᨷᨬ᩠ᨬᩣᨾᩣᩋᩩᨷᩈᨾ᩠ᨷᨴᩃᩮᩢ᩶ᩣ ᨣᩴᩱᨡ ᪑ ᩅᩔᩣ ᨾᩉᩣᨳᩮᩁᨧᩮᩢ᩶ᩣᨲᩢ᩠ᨦ ᪨ ᨣᩨ᩠ᨯᩣ ᨬᩣᨱᨾᩘᨣᩃ ᨾᩣᩋᩩᩱᨡᩅᩔᩣ ᪨ ᨩᩮᩢ᩠ᨿᨣ᩠ᨿᨾᩉᩣᨳᩮᩁᨧᩮᩢ᩶ᩣᨲᩢ᩠ᨦ ᪨ ᨣᩨ᩠ᨯᩣ ᩁᨲᨶᨲᩮᨩ ᨾᩣᩋᩩ ᪑ ᩅᩔᩣ ᨩᩮᩢ᩠ᨿᨣ᩠ᨿ ᨾᩉᩣᨳᩮᩁᨧᩮᩢ᩶ᩣᨲᩢ᩠ᨦ ᪨ ᨣᩨ᩠ᨯᩣᩋᨶᩮᩣᨾᨴᩔᩦ ᨾᩣᩋᩩ ᪑ ᩅᩔᩣ ᨩᩮᩢ᩠ᨿᨣ᩠ᨿᨾᩉᩣᨳᩮᩁᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᨲᩢ᩠ᨦ ᪨ ᨣᩨ᩠ᨯᩣᨵᨾ᩠ᨾᨴᩥᨶ᩠ᨶ ᨾᩣᩋᩩᩅᩔᩣ ᪨ ᨲᩢ᩠ᨦ ᪨ ᨣᩨ᩠ᨯᩣᩈᩥᨴ᩠ᨵᨲ᩠ᨳᩋᨷ᩠ᨿᩢᨾᩣ ᩋᩩᩱᨡᩅᩔᩣ ᪨ ᨣᩢ᩠ᨦᨣ᩠ᨿᩈᩦ ᨲᩮᩢ᩠ᨯᨳᩮᩁᨲᩮᩢ᩠ᨿᨷᩦᨲᩮᩢ᩶ᩣᩈᩦ ᨾᩣᨧᩮᩢ᩠ᨯᨷᩦᨲᩮᩢ᩶ᩣᩈᩢ᩠ᨦᩈᨠᩕᩣᨩ ᩱᨡ ᪕᪔᪘ ᨲᩢ᩠ᨦ ᨩᩮᩢᨶᨣᩮ᩠ᨿᩉ᩠ᨿᩲᨣᩴ ᨩᩮᩢᨶ ᪘ ᨣᩕᩮᩢ᩠ᨯ ᪕ ᨣᩨ᩠ᨯᩣ ᨣᩢ᩠ᨦᩋᩣᨧᩥᨲ᩠ᨲ ᩉ᩠ᨿᩲᨶᩪᩅ᩠ᨿᩣᨲᩕᩦ ᨿᩪᨲᩪᨣᨣᩣ᩠ᨿᨲ᩠ᨲᨷᩪᨬ᩠ᨬᨪᩢ᩠ᨿ ᩋᩣᨶᩣᨵᨾ᩠ᨾᨾᩉᩣᨳᩮᩁᨧᩮᩢ᩶ᩣᨲᩢ᩠ᨦ ᨣᩨ᩠ᨯᩣ ᩈᩦᨶᩦᨷᩩᩃ᩠ᩃ

ᩈᩦᩃᨷᩢ᩠ᨻᨩ᩠ᨩᩣ ᨾᩣᩏᨷᨷᩢ᩠ᨶᩣᨻᩕᩡᨻᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣᩃᩯ᩠ᩅᩈᩕᩦᨵᨾ᩠ᨾᨴᩮᩅᩦᨠᩮ᩠ᨿᩥᨠ ᨾᩣ᩠ᨶᨠ᩠ᨠ᩺ ᩅᩢ᩠ᨯᨠᩢ᩠ᨯᩃᩯ᩠ᩅ ᩃᩯᨠᩢ᩠ᩅᨾᩮᩥᩬᨦᨤᩢ᩠ᨯᨾᩉᩣᩈᩣᨴᩥᨠᨵᩢ᩠ᨲᩩᩈᩢᨦ᩠ᨡᩮ᩠ᨿ ᨡᩪᨠᨾᩣᨧᩢ᩠ᨲᩩᩁᩪᩉᩣᨶᩢᩣᩅᩢ᩠ᨯᨠᩢ᩠ᨯ ᩃᩯᨠᩢ᩠ᩅᨾᩮᩥᩬᨦᨤᩢ᩠ᨯᨾᩉᩣᨠᩕᩈ᩠ᨲᨲᩫ᩠ᩅ ᪑ ᨶᩨ᩠ᨦ ᨶᩢ᩠ᨲᨴᩣᨶᩣᨣᩣᩈᩮ᩠ᨿᩥᨶᩣᨣᩈᨾ᩠ᨻᨲ᩠ᨲᩥ ᨸᩮ᩠ᨶᨠᩕᩣ᩠ᨿᩃᩯᨯᩣ᩠ᨿᨷᩩᨶ᩠ᨶᩦᩈᩕᩦᩃᩯ᩠ᨿᨯᩅᨶᩣᨣ ᨶ᩠ᨿᨣᩮᩢ᩶ᩣ ᨾᩦᨲᩮᨣᩋᩣᨯᩩᨽᩣᩅᨿ᩠ᨿᨿ ᨷᩁᩥᩅᩢ᩠ᨲᩥᨲ᩠ᨿᩣᩈᨲᩩᨶᩮᩈᨼᨥᩣᨵᩣ ᨣᩕ᩠ᨿᩫ᩠ᨴᩢ᩶ᩅᨾᩢ᩶ᩅᩉᩫ᩠ᩅᨾᩣ᩠ᨶᨠ᩠ᨠ᩺ ᨾᩦᩈᨵ᩠ᨵᩣᨷᩈᩣᨴ ᩃᩯᨶᩢ᩠ᨲᨯᩃᩮᩣᨠᩈᩢ᩠ᨯᨣᩅ᩠ᨿᩅᩫᩣᨶᩣᨶᩢ᩠ᩅ ᨴᩩᨣᩮ᩠ᨿᩥᨠᨾᩢ᩠ᨶᨠ᩠ᨠ᩺ ᩃᩦᨣᩣᨷᩕᩣᨠ᩠ᨿᩲᨣᩃᩯ ᨷᩥᩈᩣᨯᩩᨷᩥᩈᩤ᩠ᨿᨾᩢ᩠ᨶᨠ᩠ᨠ᩺ᩃᩯ᩠ᩅ

ᨿᩢ᩠ᨦᨯᩢ᩠ᩅᨵᩢ᩠ᨲᩩᨠᩕᨲᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᨷ᩵ᨷᩕᩣᨠ᩠ᨭᩮᩥᨦ ᨲᩢ᩶ᨦᨲᩯ᩵ᨷᩦᨷᩦ᩠ᨶᩢ᩶ᨦ ᨾᩮᩥᩬᨦ ᨵᩢ᩠ᨲᩩᨠᩕᨲᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣᩈᩢᨦ᩠ᨡᩮ᩠ᨿᨡᩪᨠᨧᩢ᩠ᨲᩩᩁᩪᩉᩣᨶᩢᩣᨯᩢ᩠ᨯ ᨾᩣᨭᩮᩢ᩶ᨦᨷᩦᨠᩢ᩠ᩅᩈᩢ᩠ᨲᩈᨠᩕᩣ᩠ᨴ ᩅᩲ᩶ ᪘᪘᪑ ᨲᩫ᩠ᩅᨳᩢ᩶ᩅᩁ ᨣᩫ᩠ᨾᩅᩲ᩶ ᪑᪙ ᨸᩦᨾᩉᩣᨲᩩᨵᨷᨩ᩠ᨩᩣᨣᩮ ᨿᩢ᩠ᨦᨸ᩵ᩣᨠᩢ᩶ᩅᩉᩢ᩠ᩅᨣᩲᨻ ᨾᩮᩥᩬᨦᨻᩩᨠᩢ᩠ᨦᩃᩯᨲᩢ᩵ᩣᨦᨾᩉᩣᨵᩢ᩠ᨲᩩᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᨾᩣᨲᩦᨧᩢ᩠ᨶᨴᩣᨽᩪᨩᩦ᩵ᨾᩉᩣᨵᩢ᩠ᨲᩩᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᨲᩢ᩶ᨦᨿᩪ᩵ᨵᨠᨲᩢ᩵ᩣᨦᩁᩪᨷᩕᨠᩢ᩠ᨶ ᨷᩪᨩᩣᨡᩲᨣᩢ᩵ᨷᩪᨠᩅ᩵ᩣᨵᩢ᩠ᨲᩩᨠᩕᨲᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣᩋᩫ᩠ᨦᨣᩢ᩠ᨲ ᪑ ᩃᩲ᩶ᩃᩯᨾᩯᨣᩦ᩠ᨿ ᨠᩕᨧᩮᩢ᩶ᩣᨩᩦ᩶ᨩᩦ᩶ᩈᩢ᩠ᨲᨣ᩠ᨿ ᨾᩮᩥᩬᨦᩋᩢ᩠ᨦᨾᩉᩣᨠᩢ᩶ᩅᩉᩢ᩠ᩅᨣᩦ᩠ᨯᩢ᩠ᨶᨲᩦ᩠ᨯᩅ᩵ᩣ

ᨧᩣᨴᨩᩦ᩶ᨩᩦ᩶ᨣᩢ᩵ᨵᩪᨠᨲᩢ᩵ᩣᨦᩁᩪᨷᩕᨠᩢ᩠ᨶᩃᩯ ᨶ᩠ᨿᩅ᩵ᩣᨵᩢ᩠ᨲᩩᨠᩕᨲᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣᨷᩴ᩵ᨡᩪᨠᩲᨣ ᨴᩪᨠᨳᩢ᩶ᩅᨭᩮᩥ ᨹ᩠ᨿᨣᩣᨶᩣ ᩅ᩵ᩣᨹ᩠ᨿᨾᩉᩣᨠᩢ᩶ᩅᩉᩢ᩠ᩅᨣᨧᩮᩢ᩶ᩣᨾᩦᨷᩕᩣᨭᩢ᩠ᨿᨣᨲ᩠ᨲ ᨶᩢ᩶ᨦᨲᩯ᩵ ᨾᩉᩣᨴᩮᩅᨧᩮᩢ᩶ᩣᨲᩫ᩠ᩅ ᪑ ᨶᩨ᩠ᨦ ᨾᩉᩣᩋᩁᩢ᩠ᨬᨷᩮ᩠ᨶᩋᩁᨴᩮᩅ ᨿᩢ᩠ᨦᨸ᩵ᩣᨠᩢ᩶ᩅᩉᩢ᩠ᩅᨣ ᨷᩮ᩠ᨶᨷᩕᨵᩢ᩠ᨶ ᨲ᩠ᨿᨨᩢ᩠ᩅᨮᩢ᩠ᨲᨷᩩᨬ᩠ᨬᨧᩮᩢ᩶ᩣᨾᩢ᩠ᨶᨠ᩠ᨠ᩺ ᨲᩦ᩶ᨾᩣᩈᩢ᩵ᨦᨬᩣᨧᩪᨾᨯᩪᨦ ᩅ᩵ᩣᩈᩫ᩠ᨦᨧᩮᩢ᩶ᩣᩁᩪᨬᩮ᩠ᨿ ᨧᩩ᩵ᨦᨲᩲᨣᨷᩩᨠᩣᨩᩦ᩶ᨠᩢ᩠ᨦᩈᩫ᩠ᨦ ᨧᩩ᩵ᨦᩋᩮᩬᨧᩥᨷᩩᨶ᩠ᨶᨸᩬ᩠ᨿᨽᩪᨭᩢ᩶ᨦᨾᩮᩥᩬᨦᩋᩢᨦ᩠ᨠᨵᩢ᩠ᨲᩩᨠᩕᨧᩮᩢ᩶ᩣᩋᩫ᩠ᨦᨣᩢ᩠ᨲ ᪑ ᩅᩥᩈᩮᩈ ᨶᩨ᩠ᨦ ᨾᩦᩃᩯᨬᩪᨩᩦ᩶ᨩᩦ᩶ᨹᩮ᩠ᨿᨷᩮ᩠ᨶᨣᩢ᩠ᨯᨲᩢ᩵ᩣᨦᩅ᩵ᩣᨣᩢ᩠ᨯᨣᩢ᩠ᨯᨹ᩠ᨿ ᨡᩩᩴᨾᩉᩣᩈᩣᨴᩥᨠ ᨵᩢ᩠ᨲᩩᨧᩮᩢ᩶ᩣᨲᩢ᩵ᩅᨷᩣᨠᩥᩉᩫ᩠ᩅᨾᩣ᩠ᨶᨠ᩠ᨠ᩺ ᩅ᩵ᩣᨹ᩠ᨿᨭᩮᩥᩬᨦ ᨾᩮᩥᩬᨦᩋᩢ᩠ᨦᨾᩉᩣᩋᩁᩢ᩠ᨬᨴᩮᩅᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᨲ᩠ᨿᨧᩢ᩠ᨯᨹᩢ᩠ᩅᩁᩣᨵᩩᨠᩃᩯ ᨧᩢ᩠ᨯᨷᩕᨠᩢᨠ᩠ᨿᨲ᩠ᨿᨾᩣᩈᩢ᩵ᨦᨬᩣᨧᩪᨾᨯᩪᨦ ᩈᩫ᩠ᨦᨷᩕᨣᩣᩈᩢ᩠ᨲᨯᩢ᩠ᨶ

ᨣ᩠ᩅᩫᨯᩪᨲᩲᩢ᩶ ᨩᩮᩥ᩠ᨶᨠᩃᩲ᩶ᩃᩣᨣᩤᩃ᩠ᩅ ᨶᩮᩥ᩠ᨴᨾᩮᩨ᩵ᩋᩫᨠ᩠ᨿᩴᨾᩣᨯ᩠ᨿᩴᨿᩴᨣ᩠ᩅᨩ᩠ᨿᨯᩪᩋᩫᨧᩮᩥ᩠ᨿ᩠ᩅ
ᨲᩣᨯ᩠ᨿᩴᩋᩮᩫ᩠ᨿᨾᩉᩣᨠᩔᨷᨣᩮᩢ᩶ᩣᩉ᩠ᨶᩣᩈ᩠ᨿᩴᩈᩪᨶᩢ᩠ᨿᩉ᩠ᨿᩃᩮ ᩋᩱᨠ᩠ᨿᩴᨶ᩠ᨿᨾᩉᩣᨯᩢᩣᨣᩮᩢ᩶ᩣ
ᨣᩴᨲ᩠ᨿᩴᩣᨷᩣᨵᩥᨲᩣᨶᩥ᩠ᨿᩡᩋᩮᩢ᩠ᨿᩈ᩠ᨿᩴᨶᩋᩮᩫ᩠ᨿᨾᩣᨲ᩠ᨲᩬ᩠ᨿᩴᨶ᩠ᨿᩃᩮ ᨾᩮᩨ᩵ᩋᩫᨾᩉᩣᩈᩥᨶᨷᩢᨿ᩠ᨿᩣᨲ᩠ᨿᩴᨷᩮᩢ᩠ᨿ
ᨧᩮᩢ᩶ᩣᨣ᩠ᩅᩫᩅᩪᨾᨠᩪᨴ᩠ᨿᩴᩉ᩠ᨿᩴᨷᩮᩢ᩠ᨿᩋᩫᩅ᩠ᨿᩡᨾᩣᨲ᩠ᨲᨯ᩠ᨿᩴᩋᩮᩫ᩠ᨿ

ᨴᩦ᩵ᨷᩪᨲᨾᩉᩣᨶ᩠ᨿᩴ ᨣᩴᨯᩢᩣᨿ᩠ᨲᩬᨣᩥᩬ᩠ᨿ ᨵ ᨣ᩠ᨿᩴᩋᩱᨬᩣᨶᨩᩦ᩵ᩋᩦ᩠ᨿ ᩃᨣᩴᩋᩮᩫ᩠ᨿᩃ᩠ᩅ
ᨴᩦ᩵ᩅᩤᨯᩢᩣᨿ᩠ᨲᨧᩮᩢ᩶ᩣᩋᩫᨲᨾᩣᩈᩴᩣᨾ᩠ᨿᩮᩥ᩠ᨯᨲᩮᩢ᩵ᩣᨾᩉᩣᩋᩫᨶᩢ᩠ᨿᩴᩃᩮ ᨹᩢᩣᨿ᩠ᩅᩫᨲ᩠ᨲ
ᨷᩬᨬᩢ᩠ᨿᩣᨿᨣᩢ᩠ᨿ ᩃᨾᩮᩨ᩵ᩋᩫᨶ᩠ᨿᨾᩉᩣᩋᩫᨶᩢ᩠ᨿᩴᩃᩲ᩶ᩉ᩠ᨿᨯᩢᩣᨿ᩠ᨲᨲᩪᨯᩩᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᨵᩪᨲᩢᩴᩣᨿ᩠ᨿ
ᩋᩮᩫ᩠ᨿᨾᩉᩣᨠᩔᨷᨣᩮᩢ᩶ᩣᩃᩲ᩶ᨲᩮᩢ᩵ᩣᨾᩮᩨ᩵ᨣᨲᩪᨲᩤᨾᩣᨶᩪᨷᩕᨲᩣ ᩃ᩠ᩅᨴᩦ᩵ᨣᩥᨷᩪᨲ
ᨲᩮᩢ᩵ᩣᨾᩉᩣᨠᩔᨷᨣᩮᩢ᩶ᩣᩉ᩠ᨿᩃᩮ ᨾᩮᩨ᩵ᩋᩫᨾᩉᩣᨠᩔᨷᨿᩥ᩠ᨿᩦᨾᩣᨲ᩠ᨲᩃ᩠ᩅ ᨴᩦ᩵ᨾᩮᩨ᩵ᩋᩫ
ᨷᩪᨲᨲᩮᩢ᩵ᩣᨿ᩠ᨿᩣᨶᨲ᩠ᨲᨬᨶᩣᨣᩣᨧᩮᩢ᩶ᩣᨿ᩠ᨿᩦ ᨾᩮᩨ᩵ᨣᨿ᩠ᨿᨣᩲ᩶ᨣᩴ ᨶᩮᩢ᩶ᩣᩱᨲ
ᨾᩮᩨ᩵ᨣᨲᩪᨲᩤᩲ᩶ᨲᩢᩴᩣᨿ᩠ᨿᨲᨯᩪᨧᩮᩢ᩶ᩣᩋᩫᨣ᩠ᨿᩴ ᨵ ᨾᩦᩋᩱᩋᩫᨷᩢᨶᨿ᩠ᨿᩮᩢ᩵ᨾᩉᩣ ᨶᩣᨣ
ᨧᩮᩢ᩶ᩣᨿ᩠ᨿᩦᨶᩮᩢᩣᨾᩣᨲᩥᩅᨲᩣᨯᩪᨣᩴᩅᩪᨷ ᨯᩢᩣᨿ᩠ᨲᨲᩪᨯᩩᨧᩮᩢ᩶ᩣᨣᩥᩬ᩠ᨿ ᨵ
ᨾᩦᩋᩱᨿ᩠ᨿᩈᩦᩅᩪᨾᨠᩪᨣ ᨾᩦᨾᩮᩨ᩵ᨣᩮᩢ᩠ᨿᨣᩢᨶᨿ᩠ᨿ ᨵᩪᨲᩢᩴᩣᨿ᩠ᨿᩋᩮᩫ᩠ᨿᨶᩮᩢᩣᩲ᩶ᨲᩮᩢ᩵ᩣᨲᩪᨲᩤ
ᨾᩣᨶᩪᨷᩕᨲᩣᨿ᩠ᨿᩦᩃ

ᨾᩮᩨ᩵ᩋᩫᨶ᩠ᨿᨿ᩠ᨿᩣᨶᨲ᩠ᨲᨶᩣᨣᨿᩥ᩠ᨿᩦᨾᩣᨲ᩠ᨲ ᨴᩦ᩵ᨲ᩠ᨿᩴᩅᨣᩴᨯᩢᩣᨿ᩠ᨲᨲᩪᨯᩩᨧᩮᩢ᩶ᩣ
ᨲᩮᩢ᩵ᩣᨾᩦᩋᩱᨡ᩠ᨿᨾᩮᩨ᩵ᨣᨲᩮᩢ᩵ᩣᩋᩢᩣᨾᩦᩈ᩠ᨿᩦᩋᩦ᩠ᨿᩃᩮ ᨧᩮᩢ᩶ᩣᨣᩪᨷᩩᨣᨴ᩠ᨿᩴᩈ᩠ᩅᩤᨬᩣᨶᨩᩦ᩵ᨴ᩠ᨿ
ᩉᩦ᩵ᨴᩩᨣᨲᩮᩢ᩵ᨬᩣᨶᨩᩦ᩵ᨴ᩠ᨿᨾᩣᨲ᩠ᨲᨯ᩠ᨿᩮᩢ᩠ᨿᩡ ᩋᩢᩣᩉ᩠ᨶᩣᨣᩢᩣᨶᩪᨷᩕᨲᩣᨿ᩠ᨿ ᨣᩴᩋᩮᩫ᩠ᨿᩃ᩠ᩅᨴᩦ᩵
ᨸ᩠ᨿᨶᩣᨣᨧ᩠ᨿᩃᩥᨷᩕᩉ᩠ᨿᩉᩦ᩵ᨴᩩᨣᩥ ᨵ ᨲᩢ᩵ᨴᩃ᩠ᩅ ᨲ᩠ᨿᩴᩅᨣᩴᨧᩮᩢ᩶ᩣᨣᩪᨲ᩠ᨲᩈ᩠ᩅᩤᩅᩥᨲᩣ
ᩉ᩠ᨿᨣ ᨵ ᨷᩮᩢ᩠ᨿᩅᨲᩪᨶᨾᩪᨲᨶᩪᨷᩥᩅᩥᨲᩣ ᩋᩮᩫ᩠ᨿᨾᩦᩋᩱᨣ᩠ᩅᩫᩈᩦᨽᩪᨾᩥᩃ᩠ᩅ ᨲᩢ᩵ᨷᩕᩣᩈᩣᩉ᩠ᨿᨣ ᨵ
ᨶᩪᨷᩕᩣᩈᩣᩋᩱ ᨶᩢᩥᩅᨷ᩠ᨿᩣᩈᩴᨣ᩠ᩅᩫ ᨾᩉᩣᨲᩦᩉᩃᨣᩪᨡ᩠ᨿᩡ ᨣᩴᩋᩮᩫ᩠ᨿᩃ᩠ᩅ
ᨾᩉᩣᨠᩔᨷᨣᩮᩢ᩶ᩣᨾᩣᨲᩢ᩠ᨿᨸᩪᨲᩣᨿᨣ᩠ᩅᩫᨲ᩠ᨲ ᨣ᩠ᩅᩫᩈᩦᩅᩪᨾᨠᩪᨣ ᨲ᩠ᨿᨹᩢᩣᨿ᩠ᩅᩫᨲ᩠ᨲᨷᩬᨬᩢ᩠ᨿ

ᨩ᩠ᨿᨦᩈᩯ᩠ᨶ ᨠᩴ᩵ᨴᩦ᩵ᨣᩢ᩠ᨦᩉᩨ᩶ᨩ᩠ᨿᨦᨾᩣᨲᩱ᩶ᨷᩥᨲᩣ᩠ᨿᨠᩪ᩠ᨿ ᩯ ᨷ᩠ᨿᩮᩬᨲᩩᨶᨾᩩᨡ ᨲᩣ᩠ᨿᨣᩤ ᨻᩕᨾᩮᩬᩥᨦᩋᨩᩣᨲᩈᨲ᩠ᨲᩩ ᨣᩴ᩵ᨷᩯ᩠ᨦᩅᩥᩉᩣᩁᩉᩨ᩶ᨿᩕᩣ᩠ᨦᩉᩨ᩶ ᪑᪘ ᨲᩕᩣᨾᩉᩣᨠᩔᨷᨳᩮᩁᨩᩮᩢ᩶ᩣ ᨣᩴ᩵ᨴᩦ᩵ᨷᩮᩥ᩠ᨯᩅᩥᩉᩣᩁᨻᩕᩉ᩠ᨾᩈᩕᩦᩈᩩᨾᨶᨣᩮᩬᩥᩉᩨ᩶

ᨾᩉᩣᨠᩔᨷᨳᩮᩁᨩᩮᩢ᩶ᩣ ᩉᩨ᩶ᨲᩢ᩶ᨦᨻᩕᨸᩮᩢ᩶ᩣᨾᩮᩬᩥᨦᨣᩮᩣᨲᩣ᩠ᨾᨾᩣᨶᨶ᩠ᨶ ᨾᩉᩣᩈᩥᨶᨷᨩ᩠ᨬᩣ ᨩᩮᩢ᩶ᩣᨾᩣᨷᩕᨸᩕᨽᩣᩈᩕᩦᩈᩩᨾᨶᨣᩉᩨ᩶ ᪔ ᩅᩔᩣ ᩃᩯᨡᩢ᩠ᨶᨣᩮᩬᩥᨾᩮᩬᩥ᩠ᨦᨯᩦ ᨷᩢ᩠ᨦᨶᩢ᩠ᨶ ᨾᩉᩣᨠᩔᨷᨳᩮᩁᨩᩮᩢ᩶ᩣᨣᩕᩢ᩠ᨦᩈᩕ᩶ᩣ᩠ᨦᩅᩥᩉᩣᩁ ᩈᩯ᩠ᨦᨲᩢ᩶ᨦᨷᩕᩤᩈᩣᨴᨠᩪ᩠ᨿ ᩯ ᩋᩩᨷᩣᨶᩩᨸᩢ ᨷᩕᩤᩈᩣᨴᩉᩨ᩶ᨶᩮᩢ᩶ᩣᩋᩩᨷᩣᩈ᩠ᨳᩮᨾᩉᩣᨧᩮᨯᩦᩃᩪᨠᩉᩨ᩶ᨦ᩠ᨶᩢ᩠ᨶ ᨣᩕᩢ᩠ᨦᨾᩉᩣᨠᩔᨷᨳᩮᩁᨩᩮᩢ᩶ᩣ ᩈᩕ᩶ᩣ᩠ᨦᨷᩯ᩠ᨦ ᨷᩩᨶᨾᩪᨶᩈᩯ᩠ᨶᨷᩕᨲᩣ᩠ᨿᨠᩣᩁ ᨣᩴ᩵ᨣᩕᩨᨾᨲᩥ᩠ᨿᨾᩮᩬᩥᨦᨶᩣᨣᩩᨶᩥᨶᨩ᩠ᨿᨦ ᩃᩯᩁᩣᨶᩢ᩠ᨦᨯ᩠ᨿᨦᨷᩕᨯᨩ᩠ᨿᨦᩈᩯ᩠ᨶ ᨠᩴ᩵ᨾᩮᩬᩥᨦᨶᨶ᩠ᨴᨲᩣᨲ᩠ᨿᨦᨷᩮᩢ᩶ᩣᨻᩕᨶᨲ᩠ᨲᨶᨩᩮᩢ᩶ᩣᨽᩮ᩠ᨿᨦ ᨾᩮᩬᩥᨦᨣᩮᩬᩥᨦᩉᩨ᩶ᨻᩕ ᨶᩣᨣᩩᨶᩥᨶᨩ᩠ᨿᨦᩃᩯ ᨣᩤᩋᩣᨠᩕᨷᩕᨯᨩ᩠ᨿᨦ ᨣᩴ᩵ᨾᩦᨠᩈᩕ᩶ᩣ᩠ᨦᩅᩥᩉᩣᩁᩃᩯ ᨣᩴ᩵ᨷᩕᩤᩈᩣᨴᨷᩮᩢ᩶ᩣᨷᩮᩥ᩠ᨯᩋᩤᨶᩣᨶᩉᩨ᩶ᨻᩕᩉ᩠ᨾᩈᩕᩦᩈᩩᨾᨶᨣᩮᩬᩥ ᨶᩮᩢ᩶ᩣ ᨲᩣ᩠ᨿᨣᩤᨾᩉᩣᨶᩣᨣᨷᩕᨻᨲ ᨶᩮᩢ᩶ᨣᩴ᩵ᩈᩯ᩠ᨶᨷᩩᨶᨾᩪᨶᩈᩯ᩠ᨶᩃᩯ ᨠᩴ᩵ᨾᩣᨾᩮᨲ᩠ᨲᩣ ᨾᩉᩣᨶᩣᨣᨷᩕᨻᨲ ᨻᩕᨶᨲ᩠ᨲᨶᨣᩮᩢ᩶ᩣᨷᩕᨻᩦᩃᩯ

ᨷᩕᨻᨲᩈᩯ᩠ᨶᨠᩴ᩵ᨷᩦᩋᩣᨩ᩠ᨬᩣᨷᩮᩢ᩶ᩣᨾᩉᩣᩈᨦ᩠ᨥ ᩋᩣᨾᨲ᩠ᨲᩉᩨ᩶ᩅ᩠ᨿᩣᨷᩦᩉᩨ᩶ᩅᩣᨣᩤ ᩋᩣᨲᨷᩮᩢ᩶ᩣᩈᩩᩅᨱ᩠ᨱᨾᩩᨶᩥᨯ᩠ᨿᨦᨣᩤᨡᩪᨠ ᩯ ᨷᩕᨩ᩠ᨬᩣᨩᩮᩢ᩶ᩣᩈᩯ᩠ᨶ ᨷᩮᩢ᩶ᩣᨡᩣᨿᩈᨬ᩠ᨬᩣ ᨿᩮᩬᩥᨦᨣᩮᩬᩥᨷᩕᨾᩪᨶ ᨣᩴ᩵ᨲ᩠ᨿᨦᨾᩉᩣᨠᩔᨷᨳᩮᩁᨩᩮᩢ᩶ᩣᩃᩯ ᩈᩮᨶᩋᩣᨾᨲ᩠ᨲᨷᩕᨵᩣᨶᩁᨭ᩠ᨮ ᨵᩣᨷᩢᨦᨵᩣᨾᩮᩬᩥᨦᨩ᩠ᨿᨦ ᨶᩣᨣᩩᨶᩥᨶᨩ᩠ᨿᨦ ᨶᩩᨡᩈᩯ᩠ᨶᨣᩴ᩵ᩋᩮᩬᩥᨲᩣ᩠ᨿᩁᩯᨶᩁᩯᨷᩮᩢ᩶ ᩈᩩᩅᨱ᩠ᨱᨾᩩᨶᩥᨯᩣᨷᩕᩤᩈᩣᨴᩅᩥᩉᩣᩁ ᨦᩣᨠᩕᩱ᩶ᨲ ᨷ᩵ᩣᨯᩮᩬᩥᨿᨶᩈᩱᩋᩮ᩶ ᨷ᩠ᨿᩣᨷᨩ᩠ᨬ ᨲᩣᨷᩮᩢ᩶ᩣᨾᩉᩣᨵᩣᨲᩩᨩᩮᩢ᩶ᩣᩉᨷᩕᩉ᩠ᨾᩈᩕᩦᩈᩩᨾᨶᨣᩮᩬᩥᨯᩮᩬᩥᨾᨶᩈᩯ᩠ᨶ ᨣᩴ᩵ᨠᩦᨯᩥᨾᩥᨲ᩠ᨲᨾᩉᩣᨵᩣᨲᩩ ᨩᩮᩢ᩶ᩣᩋᩥᨴ᩠ᨵᩥᨷᩕᩈᩣᨴᩃᩯ᩠ᨦᩃᩮᩥᩈᨲ᩠ᨳ ᨴᩦ᩵ᨷᩕᨯᩣᩈᩩᩅᨱ᩠ᨱᨾᩩᨶᩥᨯᩣᨡᩪᨣᩮᩬᩥᨻᩕᨾᩮᩬᩥᨦᨣᩮᩬᩥ ᨩᩮᩢ᩶ᩣᩈᩕ᩶ᩣ᩠ᨦᨣᩮᩬᩥᨦᨲ᩠ᨳ ᨩᩣᩢᨣᨲ ᪒᪔᪐ ᨠᩤ ᨷᩣᨾᩣᨲᩱ᩶ᩉᩨ᩶ᩉᩨ᩶ ᨷᩕᩤᩈᩣᨴᩅᩥᩉᩣᩁᩈᩯ᩠ᨶ

ဂံ့ကြ္ဂ်မၵျ်ၺ်ုဆေနာဍုဆေန ၵ္ဝုဝေ်ာသမဏကြာဟူၵ်ၵ်ဲသေဍ္ဍာမ္တ ၵ္ဝုပ်ၺ္ဝုၵ္ဝုမို့ဂဈ်ၺလ် ဃ်ာဆ္ဝ ၵ္ဍပ္ၺဈ်ၺလ္ဝဂံ့တ္ဂံာသတ္တာနပ္ၵာ သ္လ်ဂူဂူတဂံာၼဈ်ဝ်ၼပ္ပိကြာဓေတ္တာဝ်ၼဖ္ၺလ္ဝ ဂံ့ၼေတၺ္ၺဃ္ဝူဇ်ၺ္ၺဖ္ၺတိ်ဓ္ၺ ဃ္ဍသုဝ်တ္တၼ်တ္တဂံာ ပြာသ္ဝူဝိဟ္ဝ္ဝဝ်ၼဆ္ၺာနွ ဆ်ာဂ္ၺၼဲ်ဇ ဂၢမဆ္တပ်ာ ဢ္ၺိဃ်ၺ္ၺဇ် သဏ္ဍဃိုဂဂြိုဂဓ္ၺဍုမ္ဝန

ပ္ၺမဟာပ္ဍဖ္ၺၼ်ဟ်ဲၼဓ္ဝ္ဍုဢ္ၺသြိုၼ္ဝမဓူဂဓ္ဍမ္ဝန မီဖ္ၺ ကြာဏ္ဍုဓ္ဍဝေ်ာ ဈ်ၺန္ၵုကြာဖဲၵ္ဝိ ဆပဏ္ၺဍ္တုၼမဂ်ၺၼ်ဝ်ၵုတ္ၺ တိ်ဟ္ဝ်နလ္ဝကြာနတ္တဓ နာၵဝေ်ာ ဂံ့ဓ္ဍတ္ဝ်ၼ်ဂ္ၺာဓဇီကြာဏ္ဍုဓ္ဍဝေ်ာဆပဏ္ၺၼ်ဝ်တိ်ပ္ၺနၵ္ၺၺ္ၺဖ္ၺၼ်ဟ်ဲ ၼ်ဲဟ္ၺၺ ဂၵ္ၺကြာဟ္ၺၼ်ဝ်တိ်ပ္ၺဝနၺ္ၺတိဏတိ်ဟ္ဝ်န ပံ့တိ်ပ္ၺန္ၺာန္ၺးဂော်ပါပ ပ္ၺၺ္တပ္ၺပ္ၺနဏ္ဍုဓ္ဍသာသ္ၺာ ၼဓဏၺ္ၺဖ္ၺတ္တမာဏာ္ၺဟ္ၺာ ကြာ္ၺတံ့ဖော် မ္ၺနသာသ္ၺာ ๕๐๐๐ ကြဝ်ဆာၼ်ဝ်တိ်ဟ္ဝ်န ပ္ၺဇီၼ်ဟ္ဝ်ဈ္ၺဂြ္ၺဃ်ာသတ္တာန ပ္ၵာဂော်ၵ္ၺလ်ဓေဝဍာဖ္ဝုကြာသေဍ္ဍာမ္တ ပြၵာဓနာ္ၵၵ္ဝုပ်ၺ ၵ္ဝုမို့ဂသမဏကြာဟူၵ်ဈ်ၺ မာကြာ္ၺတံ့ဖော်ဆိ်ဏ္ၺပ္ၺဇ်ဓ္ဍလ်

๓ ဏ္ၺ္ဝဃ္ဍတံ့ဏ္ၺကြဍ္တုဝေ်ာဓဏ္တိၵၼမဂ်ၺ ဖ္ၺမီၼဓ္ၺသြိုၼ္ဝမဓူဂ တိလောၵၼမဂ်ၺဇ် ပံ့တိ်သေသဆဟ္ဝံ ဇ္ဍဇီဏ္ၺ္ဝမာဇ်လ်ဇ ဂံ့ပ္ဍဂ္ၺသ္ၺဓ္ဝ သြဂဓ္ဝ Cm~

ᨣᩕᩪᩃᩪᨠᨷ᩠ᨷᩈᩦᩃᩣᩅᩣᨲ᩠ᨲᩦ ᨩᩪᨯᩕᨧᩮᩢ᩶ᩣᨠᩣᩅᩥᩃ
ᨧᩮᩢ᩶ᩣᨹᩪ᩶ᨣᩕᩬᨦᨶᨣᩬᩁᨩ᩠ᨿᨦᩉ᩠ᨾᩲ᩵ ᨸ᩠ᨠᨠᩮᩬᨾᩥᨦᨻᩕᨾᩉᩣᨡᨲ᩠ᨲᩥᨿᨧᩮᩢ᩶ᩣ
ᩉᩣ᩠ᨿᨲᩱᨸᩖᩬᨠᩮᩢ᩶ᩣ ᨾᩦ ᨸᩦ ᩈᩮᩢ᩶ᨦᩈᩕᩯᨦᨠᩕᩮᩬ᩠ᨶᨾᩣ

ᨧᩅᨱ᩠ᨱᩣᨲᩩ ᨶᩣᨲᨠᨷᩤᨷᨳᨣᨾᩥᩈᨬ᩠ᨬᩣ ᨸᩦᨿᩦ ᨧᩩᩃ᩠ᩃᩈᨠᩕᩣᨧ᩺ᩉᩱ᩶ ᪑᪑᪓᪑ ᨲ᩠ᩅᩫ ᨴᩮᩨ᩠ᨶ ᪗ ᩁᩯ᩠ᨾ ᪑᪑ ᨣᩴ᩵ᩤ ᨻᩕ᩠ᨿᩤᨾᩉᩱ᩶ᨠᩮᩢ᩶ᩣᨩᩮᩢ᩶ᩣᨻᩕᨾᩉᩣᨡᨲ᩠ᨲᩥᨿᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᩋᩥᨶ᩠ᨴᩕᨷᩕᩈᨾᩥᨴ᩠ᨵᩥᩉᩱ᩶ᩋᩥᨶ᩠ᨴ᩠ᨴᩁᨦ᩠ᨣᩈᩩᩁᩉᩣ᩠ᨿᨲᩱ ᨿᩢᨲ᩠ᨲᩫ᩶ᨠᩮᩢ᩶ᩣᨾᩣᨶᩦ᩶ᨸᩦᨠᩢ᩠ᨯ ᨧᩩᩃ᩠ᩃᩈᨠᩕᩣᨧ᩺ᩉᩱ᩶ ᪑᪑᪓᪖ ᨲ᩠ᩅᩫ ᨴᩮᩨ᩠ᨶ ᪗ ᨡᩧ᩠ᨶ ᪑᪗ ᨣᩴ᩵ᩤ ᨻᩕ᩠ᨿᩤᨾᩉᩱ᩶ᨠᩮᩢ᩶ᩣᩈᩯ᩠ᨦᨿᩣ ᨧ᩠ᨿᨦᨣᩕᩮᩢ᩶ᩣ ᨾᩉᩣᨻᩕᩈᨲ᩠ᨳᩮᨾᩥᨦᩋᩯᨻᨿᨯᨿᩣ ᩉᩱ᩶ᨿᩢᨲ᩠ᨲᩫᨻᨯᩦᨠᩮᩢ᩶ᩣᨾᩣᨷᩕᨶᩢᩢ ᨲᩕᩣᨷᩤ ᨠᩮᩨ᩠ᨾᩥᨦᨩ᩠ᨿᨦᩉ᩠ᨾᩲ᩵ ᩉᩱ᩶ᨶᩢᨩᩯᨦᨣᩱᩈ᩠ᩃᩫ ᨲᩯᨶ᩠ᨲᩮᩨ᩠ᨾᩥᨦᩉᩥᨶᨻᩩᨴ᩠ᨵᨿ ᩈᩫᨴᩦ᩶ᩉᩱ᩶ᩋᨽᩥᩅᩩᨯ᩠ᨰᩥᨾᨦ᩠ᨣᩃ ᨴᩦ᩶ᨻᩕᩣᨧᩣᩅᩢᨦᨧᩮᩢ᩶ᩣᨸᩖᩬᨠᩮᩢ᩶ᩣᨹᩪ᩶ᨣᩕᩬᨦ ᨾᩮᩨᨦᨩ᩠ᨿᨦᩉ᩠ᨾᩲ᩵ ᩉᩱ᩶ᨶᩢᨵᩣᨷᨳᨣᩮᩢ᩶ᩣᨻᩕᩤᩉ᩠ᨾᩃᨠᨴᩦᨶᨷᩕᩣᨲᨶᩣᨲᩣᨶ᩶ᩣᨶᩕ᩶ᩣ ᨠᩮᩢ᩶ᩣᨷᩢ᩠ᨦᨠᩮᩢ᩶ᩣᨾᩮᩨᨦᩉᩦ᩶ᨸᩖᩬᨧᩮᩢ᩶ᩣᨾᩮᩨᨦᩃᩣ᩠ᨿᨷᩩᩁᩦᩈᩕᩦᨾᩉᩣᨶᨣᩬᩁᨸᩥᨦ᩠ᨣᩉ᩠ᨾᩯ ᨿᩢᨦᩉᩲ᩠ᨾ᩵ ᩉᩱ᩶ᨶᩦ᩶ᩈᩩᨠᩩ᩶ᨻᩕᨾᩉᩣᨡᨲ᩠ᨲᩥᨿᨧᩮᩢ᩶ᩣᩃᩴᩣᨲᩪᨶ

ᩃᩴᩣᨯᩢ᩠ᨷᨲᩴ᩵ᨠᩮᩢ᩶ᩣᨾᩣ ᨶᩦ᩶ᨸᩦᨸᩖᩦᩈᩯ᩠ᨦ ᨧᩩᩃ᩠ᩃᩈᨠᩕᩣᨧ᩺ᩉᩱ᩶ ᪑᪑᪕᪐ ᨲ᩠ᩅᩫ ᨧᩮᩢ᩶ᩣᨸᩮᩢ᩶ᩣᨠᩮᩢ᩶ᩣᨿᩢᨦᩉᩲ᩠ᨾ᩵ᨹᩪ᩶ᨾᩦᨠᩮᩢ᩶ᩣᨻᩕ᩠ᨿᩤᩅᨤᩥᨶᨷᩕᩣᨲᨶᩣᨲᩣᨶ᩶ᩣᨶᩕ᩶ᩣ ᨾᩦᨣ᩠ᩅᩁ ᨲᩮᩨ᩠ᩋᨾᩪ᩶ᩉᩱ᩶ᩈᩢᨯᩣᩉᩱ᩶ᨻᩕᨲᩕᩪᩈᩣᩅᨠᩮᩢ᩶ᩣ ᨾᩣᨶᩴ᩵ᩣᨲᩮᨿᩕᨶᩦ᩶ᨻᩕᨾᩉᩣᨡᨲ᩠ᨲᩥᨿᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᩋᩥᨶ᩠ᨴᩕᨷᩕᩈᨾᩥᨴ᩠ᨵᩥᩅ᩵ᩣ ᩋᩥᨶ᩠ᨴᩕᩈᩢᨦᨠᩮᩢ᩶ᩣᨻᩕᩈᨾᩪᩉᩈᨾᩪᨯᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᩉᩱ᩶ᨲᩕ᩠ᨿᨾᨴᩣᨿᩉᩱ᩶ᩅ᩵ᩣ "ᨲᩕ᩠ᨿ ᪗᪐᪐᪐ ᨻᩕᩅᩈᩣ ᨯᩱ᩶ᨩᩪᨣᩣ᩠ᨶᩣᨾᨲ᩠ᨲᨾᩣᨷᩕᨡᩥᨿᨠᩮᩢ᩶ᩣ ᪘ ᨣᩦᨯᩦ"

ᨲᩮ᩵ᩢᩣᨠᩯᨸᩦᩈᩩᨽᩣᨾᩈ᩠ᩈᩪᨲ᩠ᨳᨿᩦ ᨻᩕᨷᩣᨴᨾᩪᩃᨯᩣᨧᩮᩢ᩶ᩣᩉᩱ᩶ᨹ᩠ᨶᨯᩬᨦᩉ᩠ᨿᩣᨿᨠᩯᨾᩮᩬᩥᨦ ᨧᩩᨿᩱ᩶ ᪔ ᨸᩦᩃ᩠ᩅᩫ ᨹ᩠ᩅᩮᨦᨴᩦ᩵ᩉᩱ᩶ᨴᩦ᩶ᩈ᩠ᨿᩣᩁ᩠ᩅᩫ᩶ᨠᩯ᩠ᨿᨷᩩᨣᩯ᩠ᨿᩈ᩠ᨿᩪ ᨲᩮᩢᩣᨣᩮᩢᩣᨴᩦ᩶ᨸᩖᩮᨷᩦᩈᩴᩣᨶᩯ᩠ᨿ ᨲᩮᩢᩣ᩵ᨻᩕᨾᩉᩣᨴᩥᨣᨯ᩠ᨲᩪᨧᩮᩢ᩶ᩣᨾᩥᨦ᩠ᨠᩕᨸᩮᩈ᩠ᨶ ᩃ᩠ᩅᩫᨸ᩠ᩅᩫᨴᨾᩪᨴᨴᩦ᩵ᨴᩦ᩶ᩅᩮᨴᨯᩣᨾᩮᩢᩢᩣ ᨧᩯ᩠ᨿ᩶ ᨻᩩᨿᩣᨾᩦᨻᩕᨾᩉᩣᨠᩯᨠ᩠ᨿ ᨻᩕᨾᩉᩣᨠᩯᨠᩯᨿᩉᨿᩣᨾᩢ᩶ᨴᨷᩮᩢ ᩃᩯᨻᩕᩈᩢ᩠ᨿ ᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᪒ ᨲ᩠ᨶ ᨾᩦᨹ᩠ᩅᩮᨦᨴᩫᨯᩮᨾᩣᩅᨧᩮᩈᩣ ᨿᩢ᩶ᨸᩖᩮᨧᩮᩢ᩶ᩣᨲᩣᩅᨿᩣᨠᨸᩣᩈᩦᨸᩪᨾᨴᩪᨦᨸᩖᩮ ᨸᨯ᩠ᨿᩉᩱ᩶ᨷᩬᨾᩯᨷᩬᨿᨲᩣᨶᩣᨧᩪᨯᨿᩬᨦᩋᩥᨣ᩠ᨠᨻᩕᨾᩉᩣᨴᩥᨣᨯ᩠ᨲᩪᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᨴᩦ᩶ᩈᩕᩮᨧ᩠ᨧᨾᩣ ᨸᨡᩥᩈᨿᩣᨿ ᨴᩦ᩵ᨠᩯᨴᩪᨯᩮᨠᩣᨴᨷ᩠ᩅᩫᨴᩖᩣᨸᨷᩣᨭᩦᨸᩖᩮᩉ᩠ᩅᩢᩮᨴᩤ ᨻᩕᨷᩣᨴᨾᩪᩃᨯᩣᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᨣᩴᨿᩢᨷᩴᩈᩕᩮᨧ᩠ᨧᨣ᩠ᨠᨾᩣ

ᩃᩴᨯ᩠ᨿᨲᩴ᩵ᨾᩣᨲᩮᨷᩦᨲ᩠ᨷᨣᩢ᩶ ᨧᩩᩃᩈᨠᩕᩣᩉᩱ᩶ ᪘᪘᪔ ᨲ᩠ᨶ ᨯᩮᩬᩥᨶ ᪗ ᩉ᩠ᨶᩮ ᪒᪓ ᨣᩴ᩵ᩣ ᨠᩕᩴ᩵ᩣᩉᩱ᩶ᨠᩮᩢᩈᩢ ᨧᩮᩢ᩶ᩣᨾᩮᩬᩥᨦᩋᩣᩉᩱ᩵ᨻᩕᨿᩣᨲᩥᩃᩮᩣᨠᨶᩥᨶᨸᩕᩣᨲ᩠ᨲᩣ ᨲᩴᩣᨾᩮᨲᩮᨲ᩠ᨲ ᨠᩕᩢᨾᨷ᩠ᨿᩈᩮᨴᨯᩣᨾᩮᩢᩢᩣᨸᩕᨣᩣᨶᩣᨲ᩠ᨲᩃᩯᨻᩕᩈᩢ᩠ᨿᩉᩱ᩶ᨯᩥ᩶ᩅᩣ ᨴᩯ᩠ᨿᨸ᩠ᨿ ᩃᩯᨴᩯ᩠ᨿᨷᩪᨣᩮᩢᩣ ᨾᩣᩋᩣᨶᩣᨧᩪᨯᨿᩬᨲ᩠ᨲᩣᨶᨸᩪᨣᩣᨯ᩠ᨿ ᨸᩖᩮᨠᩮᨸᩪᨣᩣᨴᨾᩫᨶ ᨸᩖᩮ ᨸᨯ᩠ᨿᨶᩢᨶ ᪒ ᨻᩕᨾᩉᩣᨴᩥᨣᨯ᩠ᨲᩪᨧᩮᩢ᩶ᩣᨣᩴᨿᩢᨷᩴᩈᩕᩮᨧ᩠ᨧᨣ᩠ᨠᨾᩣ

ᩃᩴᨯ᩠ᨿᨲᩴ᩵ᨧᩕᩣᨾᩣᨲᩮᨯᩮᩬᩥᨶᨸᩮ᩠ᨿᩉ᩠ᨶᩮ ᪑ ᨣᩴ᩵ᩣ ᨠᩕᩴ᩵ᩣᩉᩱ᩶ᨶᩕᩮᩈᩣ ᨿᨷᩪ ᨲᩪᨻᨣᩴ᩵ᩣ ᩈᩣᨯᩩᨧᩮᩢ᩶ᩣᨲᩫᨯᩮᨾᩣᩅᨧᩮᩈᩣᨧᩮᩢ᩶ᩣᩋᩣᩅᨿᩣᩉᩱ᩶ᨲᩖᩴᩣᨠᩦᨯᩦᩈᩢᨦᨯᩥᨻ᩠ᨿ ᩅ᩵ᩣ "ᨻᩕᨿᩣᨲᩥᩃᩮᩣᨠᨶᩥᨶᨸᩕᩣᨲ᩠ᨲᩣᨲᩴᩣᨾᩮᨲᩮᨲ᩠ᨲ ᨧᩮᩢ᩶ᩣᨾᩮᩬᩥᨦᩋᩣᩉᩱ᩵ ᩉᩱ᩶ᨸᩕᩣᨧᩕᩣᩈᨷ᩠ᨷᨬ᩠ᨬᩪᨲᨬ᩠ᨬᩪ ᨹᩣᨠ᩠ᨷᨸᩕᩣᨧᩕᩣᨧᩕ᩠ᨠᩢᩈᩢᨾᨿᩮᨿᩢᩃ᩠ᩅᩫ ᨪᩴᩋᩣᨶᩣᨧᩪᨯ ᨻᩕᨾᩉᩣᨴᩥᨣᨯ᩠ᨲᩪᨧᩮᩢ᩶ᩣᩈᩕᩮᨧ᩠ᨧᨣ᩠ᨠᨾᩣ ᨴᩦ᩶ᨸᩕᩣᨲ᩠ᨷᨷ᩠ᨸᩯᨣᩮᨴᩣᨸᩕᩣᩈᩣᨣᩴ᩵ᩣ

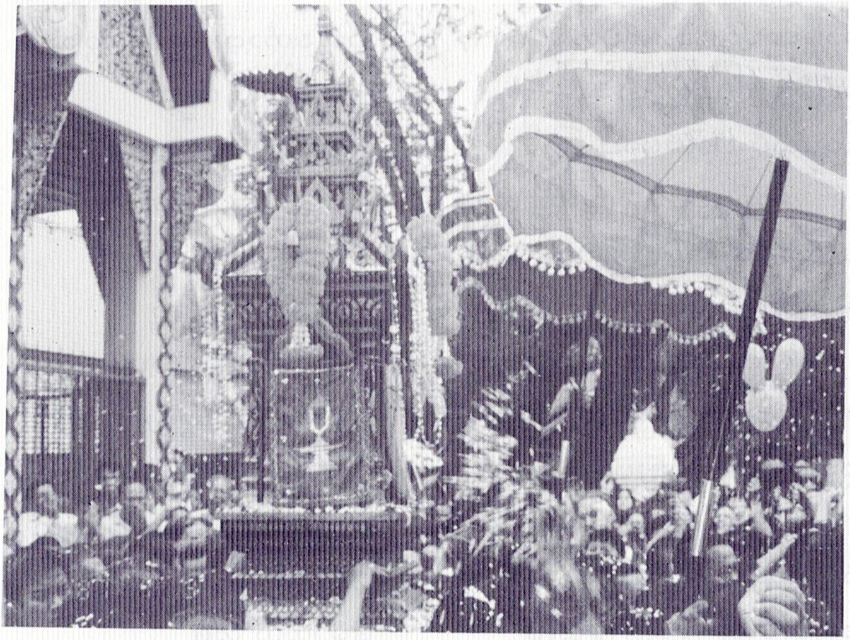
ၵေႃးၼၼ်ၸဝ်ႈၵွၼ်ၶိူဝ်း” ၼၢင်းလၢႆၸေတ်ႇၶိုၼ်ႈ ၃ မိူင်းၼႃးၵဵဝ်ႇ လွင်ၵေႃႈ
ၵေႃႈ ၄ ပီ ၵႃႈၸႂ်ႈၵူၼ်ႈမိူင်းၶိုၼ်ႈမႃးၵမ်ႉၸဝ်ႈ
ၸႂ်ႈၽုၼ်ႈၶိုၼ်ႈမႃးပၢၼ်ႇပၢင်ႈလူင်ၶိုၼ်ႈမႃးၼႃးၵဵဝ်ႇ ၶၢင်းၵႃႇ
ၸဝ်ႈတုၵ်ႉ သၢၼ်ၸဝ်ႈၼၢင်းမိူင်းသမ်ႉၵဝ်ႇ ပၼ်ႇတူၵ်ႇၵွၵ်ႈ
ၵေႃးၵႃႈပၢင်ႈလူင်ၶိုၼ်ႈပၢၼ်ႇၵွၼ်ၵၼ်ၵေႃႉၵေႃႉ ၵိူဝ်ႈၸႂ်ႈၼုတ်ႇတေႃႇၸူဝ်ႈၸႂ်ႈ
ၼႃးၵဵဝ်ႇၶိုၼ်ႈပၢၼ်ႇ

ၸွမ်ၸဝ်ႈမိူင်းၵၢင်ႇမိူင်းၸႂ်ႈၼုင်ႈ ပွင်ႇပီႈၵၢၼ်ၵေႃႈသိုၵ်း
ၶၢဝ်းၵၢဝ်း ၸိုင်ႈၸႂ်ႈတိုၵ်ႉၵေႃႈသၢင်ႇလွင်ႈ ၵၢၼ်မၼ်းၼၢင်းမိူင်း
ပၢင်လူင် ၼွင်ပၢင်ၼွင်မိူင်း ၵၢၼ်ၸဝ်ႈပၢင်ႈ ၸႂ်ႈၵၢၼ်မတိုၵ်ႉ
သၢင်ႇလွင်ႈပၢၼ်ႇၸိူဝ်းပွႆး ၵေႃႈ ၈ ပီ ၵူၼ်းပၢင်ႈ
ၼၢင်းလၢႆၸေတ်ႇၶိုၼ်ႈၵၢၼ်ၸဝ်ႈ ၵၢၼ်မၼ်းၸဝ်ႈ
ၼၢင်းတိုၵ်ႉပၢင်ႈ ၵၢၼ်ၶိုၼ်ႈပၢင်ႈ ၵေႃႉၼၢင်းၶိုၼ်ႈ
ၸဝ်ႈတုၵ်ႉပၢၼ်ႇ ၵိူဝ်ႈၸႂ်ႈ
လၢႆၸႂ်ႈၼၢင်းလၢႆၸေတ်ႇၶိုၼ်ႈၸဝ်ႈ ၸဝ်ႈမိူင်းၵၢင်ႇ ပၢင်ႈၵီႈ
ၼွင်ပၢင်ၼွင်မိူင်း ၸဝ်ႈ ၵၢၼ်ၸဝ်ႈ
ၸႂ်ႈ ၇ ၵေႃႈ ၇ ပီ လွင်ၼၢင်းလၢႆၸေတ်ႇၶိုၼ်ႈၸဝ်ႈ
သုၵ်ႉၵေႃးၸႂ်ႈ ၵၢၼ်ၸဝ်ႈ

ၶိုၼ်ႈ ၁၀ ၼၢင်း ၄ ပီ ၶိုၼ်ႈ ၁၁၄၁ တူဝ် ၸႂ်ႈ

คร่าวร่ำตำนานพระทักขิณโมลีธาตุ แห่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

แต่งและเรียบเรียงโดย พ่อหนานติ๊บ ใจมณี

ตรวจทานโดย แม่หลวงปั๋น อินธิสอน

แม่ปราณี จิระเพชร

พิสูจน์อักษรและแก้ไขโดย อาจารย์บุญคิด วัชรศาสตร์

คุณสมพล ไวโย

รศ.ดิสรณี มีสมศัพย์

พ่อหนานติ๊บ ใจมณี

ᨣᩕ᩵ᩬᨦᨶᩴ᩵ᩣᨲᩴᩣᨶᩕᩣᨧᩮᨲ᩠ᨲᩣᨠᩣᨾᩯ᩠ᨾᨣᩕᩦᨯᨲ᩠ᨲᩪ

᪑

ᩋᨲᩦᨲᩮ ᨠᩣᩃᩮᩃᩢ᩠ᩅᨣᨲ᩠ᨲᩮ ᨾᩮ᩵ᨻᩕᩉ᩠ᨾᨴᩮ᩠ᨿᩬᩁᩉ᩠ᨿᩢ ᨴᩮ᩠ᨿᩬᨠᩖ᩠ᨿᨶᩈᩩ

ᨿᩣᨾᩪ᩵ᨶᨷᩫ᩠ᨶᨣᩢ᩠ᨿ ᨷᩴ᩵ᨻᩱ᩵ᨷᩫ᩠ᨶᩉᩣ᩠ᨿ ᨽᩪ᩠ᨾᨶᨲᩴ᩵ᩣᨶᩕ ᨲᩖ᩠ᨿᨦᨾᩫ᩠ᨶᨣᩕ᩵ᩬᨦᩈᩢ᩠ᨿ

ᨿᩩᨵ᩠ᨿᩣᨾᩦᩈᩣ ᩅᩢ᩠ᨰᨲᩖ᩠ᨿᨦᨣᩢ᩠ᨿ ᨠᩕᨻᩕᩩᩋᨯᩖᩦ ᨹᩫ᩠ᨶᨠᩕ

ᨸᩣᨸᩢᨠᨾᩮᩢ᩠ᨿ ᨸᩢ᩵ᩣᨻᩱ᩠᩵ᨾᩣᨸ ᨿᩩᨵ᩠ᨿᩣᨾᩦᨠᩕᨻᩕᩩᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᩈᩣᩉᩩᨾ

ᨿᩣᨿᩩᨴ᩠ᨵᨷᨧ᩠ᨧᩢᨾ ᨠ᩠ᨿᩢᨠᩖ᩠ᨿᨬᩣᩈᩣᩈᩩ ᨠᩕᨲ᩠ᨲᨧᩢᩃᨠᩕᩉᩩ ᨴᩮᩣᨶᩩᨧ᩠ᨧᩫ᩠ᨶ

ᨿᨠ᩠ᨿᩣᨿᨠ᩠ᨿ ᨠᩩᨾ᩠ᨽᩦᩈᩦᩋᨷ᩠ᨶᩫ ᨵᩩ᩠ᨶᨶᨠᩦᨴ᩠ᨵ ᩈᩦᩋᨴᩢ᩠ᨵ

ᨧᩢ᩠ᨿᨸᩕᨲᩪ ᨷᨬ᩠ᨬᩣᨶᩩᨴ᩠ᨵᩦ ᨲᩖᩬᨠᩣᨯᩲ ᨲᩮ᩠ᨿᩣᩋᨷᩫ᩠ᨶ

ᨧᩖᩢ᩠ᨿᨾᨠᩦ ᨴᩕᩩᨣᨻᩮᨿᩈᩪᨶ ᨣᩖ᩠ᨿᨷᩫᨶᨾᩪᨶ ᩈᩦ᩵ᨵᩦ᩠ᨿᨷᩫ᩠ᨶᨧᩫ᩠ᨶ

ᨾᩣᨲ᩠ᨿᩢᩋᩩᨻᩉᩪᨶ ᨣᩢᩣᩁᩩᨶᨲᩖ᩠ᨿᨦᨲᩢ᩠ᨶ ᩈᩢ᩠ᨴᨿᩥᨣᩴᩣᨵᩪ ᨣᩕ᩵ᩬᨦᨣᩢ᩠ᨿ

ᩉᩖᩩᨶᨣᩴᩣᨳᩩᨻᩱ ᨾᩪ᩠ᨶᨷᩴ᩵ᨶᨿᨷᨣᩢ᩠ᨿ ᨿᩩᨵ᩠ᨿᩣᨲᩱᨿᨲᩦ᩶ ᩋᨽᩮᨿ

ᩋᩢ᩠ᨿᨯᩮᩣ᩵ᨣᩮᩢᩣ ᩃᩮᩢᩣ᩵ᨲᩢ᩠ᨶᩅᩣᨻᩱ ᨣᩪᩴᨾᨵᩩᨣᩱᩢ ᨯᩮᩣ᩵ᨣᩮᩢᩣᨲᩢ᩠ᨶᨲ᩠ᨲ

ᨣᩦ᩵ᨳᩫᨷᩃᩃᨿᩣ ᨷᩫ᩠ᨶᨲᩪᨶᨷᩫ᩠ᨶᨴ᩠ᨵ ᨲᩣᩁᩩᨣᩴᩣᨾᩦᩃᩮᩢᩣ᩵ᨻᩱ᩠ᩢ

ᩉᩖᩣᨿᩢ᩠ᨿᨸᩦᨧᩫ ᨾᩮ᩵ᨣᩖ᩠ᨿᨻᩪᨲᨾᩱ᩠ᨿ ᨵᩦᨾᩣᨲᩪᩢᨲ᩠ᨲ ᩉᩫ᩠ᨶᨵᩦ

ᩉᩢᩣᩉᩖ᩠ᨿᩢ ᨵᩩᨿᩱ᩠ᨿᨷᩫ᩠ᨶᨸᩦ ᩁᩪᨾᨣᩦᨶᩦ ᨷᩫ᩠ᨶᨵᩢᩣᨸᩢ᩵ᩣᨲᩫ᩠ᨲ

ᨻᩩᩁᩪᨾᨵᩩᨣᩮᩢᩣ ᨴᩮᩢᨾᩮ᩵ᩉᩮᩣᨶᩁᩩᨣᩢ᩠ᨲ ᨷᩢ᩠ᨲᩣᨿᩫᩁᩩᨶ ᨲᩢ᩠ᨶᨴ

ᩁᩩᨿᨠᨲᩢ᩠ᨿᨣᩦ ᩁᩩᨲ᩠ᨲᨿᩢᨣᨲ᩠ᨲ ᨲᩢ᩠ᨿᩃᩢᨣᩉᩪ᩵ᨷᩫ᩠ᨶ ᩁᩪᨾᨵᩩᨣ

ᨲᩮ᩠ᨿᩣᩋᨯᩲ᩠ᨶ ᨻᩖᩪᨠᨧᩮᩢᩣᨿᩩᨣ ᩉᩪ᩵ᨷᩫ᩠ᨶᩁᩪᨾᨵᩩᨣ ᨵᩢᨾᩮ᩵ᨲᩖᨣᨲ᩠ᨲ

ᩅᩬᨲ᩠ᨲᩁᩮᩥ᩵ᨿᨬ ᨾᩮ᩵ᨷᩪ᩵ᨲᩱᨲᩢ᩠ᨶ ᨵᩫᨿᩣᩁᩩᨣᩴᩣᨿᩦ ᨷᩪᨠᨯᩢᨣ

ᩉᩫ᩠ᨶᨣᩴᩣᨳᩩᨻᩱ ᨾᩪ᩠ᨶᨷᩴ᩵ᨿᩪᨣᨯᩢᨣ ᨿᩩᨵ᩠ᨿᩣᨲᩱᨿᨲᩦ᩶ ᨣᩴᩣᨶᩣ

คร่าวร่ำตำนานพระทักขิณโมลีธาตุ

๑

อะตีเต ก๋าเลล่วงปี๋น แม่แพรเนื้อหย้นเจินฟังกล๋อนสาร
ข้าม่อนเป๋นหน้อย บ่ใจ้เป๋นหนาน จั๊กเขียนต๋ำนาน กล่าวขานคร่าวสร้อย
ขอยกมือสา วันทากล่าวถ้อย กราบอัญชุลี ต้านพระ
ป๋าปะกรรม อย่าได้มาป๊ะ ยกมือกราบเจ้า สามดวง
ข้าขอนอบน้อม เกศเกล้าสาสม พระอินทร์และพรหม เทพาจุ๊ด้าน
ยักโขยักขี กุ๋มภีเสื้อบ้าน ธรณีนาง เสื้อวัด
ตังนายประตู๋ บุญจูตี้ฮัก ตกออกใต้ เหนือบน
ตังลุ่มปี๋น นาคครุฑไอศวร ครบบัวระมวล สี่ทิศแปดด้าน
มาจ้วยอุดหนุน ก้ำจุนกล่าวต้าน ส่งเสริมคำซอ คร่าวจ๊อย
หลอนคำอันใด มันบ่เรียบร้อย ขอยกโต้ดหื้อ อภัย
อู้แต่เก๊า เล่าต้านจ๋าไข วัดจ๋อมตองจัย แต่เก๊าก่อตั้ง
ปี้จั๊กบรรยาย เป๋นต๋อนเป๋นบั้ง ต๋ามคำมี เล่าไว้
หลายร้อยปี๋เนอ แม่สร้อยดอกไม้ ตี้มาก่อตั้ง หัวที
ห้าหกร้อย นับได้เป๋นปี๋ จ๋อมคีรี เป๋นดงป่ากว้าง
ดอยจ๋อมตองเฮาเนอ แม่แหวนกวงห้าง ป๋างเดิมออน ก่อนนั้น
วันออกติดปิง วันตกน้องจิ้น ติดฝูงหมู่บ้าน จ๋อมตอง
เหนือใต้นั้น โต้งนาเจ้าของ หมู่บ้านจ๋อมตอง น้ำแม่ก๋างกั้น
ก้อยฟังเต๊อะนาย แม่บัวไกว๋ก้าน จักขานคำดี บอกน้อง
หากคำอันใด มันบ่จ่องก๊อง ขอยกโต้ดหื้อ คำจาย

ᨲᩳ᩵ᩉ᩠ᩅᩢ᩠ᨦᨲᩳ᩵ᨣ᩠ᨿᩢ ᨲᩳ᩵ᨹᩮᩢ᩶ᩣᨯ᩠ᨿᩴ
ᨲᩳ᩵ᨡᩳᩴᨣᩱ᩠ᨿ ᨾᩮᩣᩈᩣᨩᩮ᩠ᨿᨶᩤ
ᩈᩢ᩠ᨦᨲᩢ᩠ᨦᨷᩴ᩵ᩉ᩠ᩅᩢ᩠ᨿᩋ ᩁᩣ᩠ᨿᩋᨧᩢ᩠ᨿᩉ᩠ᩅᩢ᩶
ᨲᩢ᩠ᨦᨣᩢ᩠ᨦᨶᩣ ᨷᩴ᩵ᨧᩢ᩠ᨿ
ᩱᨩ᩠᩶ᨿᨾᩮᨲ᩠ᨲᩣ ᨠᩁᩩᨱᩣᨲ᩠ᨲᩥ
ᨶᩢ᩠ᨲᨲᩢ᩠ᨦᨹᩢ᩠ᨦᨶᩢ᩠ᨶ ᨻᩕᩉ᩠ᨾᩣ-
ᨶᩢ᩠ᨶᨵᩮᨶᨷᩮᩢᩣ ᩉᩫ᩠ᨠᩱᨩ᩶ᨲᩪᩈ᩠ᩃᩮᩢ᩠ᨿ
ᨩᩦ᩶ᩈᩫ᩵ᨲᩣ᩠ᨿᨷᩴ᩠ᨦ ᨲᩢ᩠ᨦᨲᩣ᩠ᨿᩉᩫ᩠ᩅ
ᨷᩫ᩠ᨦᩅᩮᩃᩣᩅᩮᩢ᩠ᨿ ᨾᩫ᩠ᨦᨷᩴ᩵ᨠᩮᩢ᩠ᨿᨹᩢ᩠ᩅ
ᨲᨻᩕᩡᩅᩮᩃᩣ ᩃᩫ᩠ᨦᨣᩃᩢ᩠ᩅ
ᨲᩫ᩠ᨦᨷᩩᨲᨲᩢ᩠ᨦᨩᩢ᩠ᨿ ᨾᩮ᩵ᨲᩮᩢ᩶ᨶᩮᩢ᩶ᩣᨣᩴ᩶ᩣ
ᨾᩦᨾᩮᩥ᩠ᨦᨣᩮᩢ᩠ᨿᩉᩫ᩠ᩅ ᨶᩣᨣᩣ
ᨪᩢ᩠ᨦᨲᩫ᩠ᨦᩅᩱ᩶ ᨹᩦᨠᩢ᩠ᨶᨿᩣ
ᨹᩢ᩠ᨦᨸᩖᩯ᩠ᨦᨻᩕᩣ ᨷᩮᩢᩣᨾᩮᩥ᩠ᨦᨣᩮᩢ᩠ᨿᩉᩫ᩠ᩅ
ᨹᩢ᩠ᨦᩃᩦᨲᩫ᩠ᨦ ᨣᩮᩥ᩠ᨦᨣᩮᩢ᩠ᨿᨹᩢ᩠ᨦᨷᩢ᩠ᨦ
ᨧᩣᨷᩩᩁᨾᩉᩣᨣᨣᩢ᩠ᨶᨾᩫ᩠ᨦ ᨲᩮᩥ᩠ᨦᩈᩫ᩠ᨦ
ᩋᨶᨦ᩠ᨣ ᨷᩴ᩵ᨠ᩠ᩃᩣᨠ᩠ᩃᩣᨶᩮᩢ᩶ᩣ
ᨹᩦᨾᩮᩥ᩠ᨦᨣᨾᩫ᩠ᨦᨶᩮᩢ᩶ᩣ ᨣᩥ᩠ᨶᨡᩮᩢᩣ
ᨣ᩠ᩃᩦᩅᩱ᩶ᩈᩫ᩠ᨦ ᨷᩴ᩵ᩉᩦᩱᨩ᩶ᩈᩮᩢᩣ
ᩈᨠ᩠ᨠᨠᩣᨠᩮᩢ᩠ᨿᨦ ᨲᩫ᩠ᨦᩅᩱ᩶ᨹᩢ᩠ᨦᨣᩮᩢ᩠ᨶ
ᩱᨠ᩠ᩃᩮᩢ᩠ᨶᩮᩢᩣᩱᨠ᩠ᩃ ᨷᩴ᩵ᨾᩦᨡ᩠ᩅᩢ᩠ᨶᩉᩫ᩠ᩅ
ᨹᩦᩅᩮᩢ᩠ᨶᨣᩢ᩠ᨶ ᨡ᩠ᨾᩮᩢᩣᨣᩮᩢ᩠ᨶ
ᩱᨩ᩶ᨷᩕᩣᨣᩢ᩠ᩅ ᨷᩴ᩵ᨠ᩠ᩃᩣᨠ᩠ᩃᩣᨶᩮᩢ᩶ᩣ
ᨿᩢ᩠ᨦᨲᩢ᩠ᨿᨾᩮᩢ᩠ᨿᨶᩮᩢ᩶ᩣ ᩈᩢ᩠ᨦᨡᩢ᩠ᨿ
ᩋᩥᨯ᩠ᨵᩥᨻᩃᩱ᩶ ᩉᩦᩈᩫ᩠ᨦᨷᩕᩈᩢ᩠ᨦᨣᩮᩢ᩠ᨿ
ᨡᩳᩴᨸᨿᩢ᩠ᨶᩅᩥᨣᩢ᩠ᨿ ᨻᩕᨲᨶᩫ᩠ᨦᨷᩮᩢᩣ
ᩃᩮᩥ᩠ᨿᩋᩥᨯ᩠ᨵᩥ ᨿᩳᩴᩈᩢ᩠ᨦᩅᩱ᩶ᨲᩮᩢ᩠ᩅ
ᨻᩕᨲᩢ᩠ᨿᩋᩢ᩠ᨧᩁᩥ ᨣᩩᨸᨣᩫ᩠ᨾ
ᩋᩥᨯ᩠ᨵᩥᩱᨣ ᨡᩳᩉᩦᩱᨩ᩶ᨠᩫ᩠ᨾ
ᩈᩱ᩵ᨷᨲ᩠ᨲᨠᩫ᩠ᨾᨷᩮᩢᩣ ᩣᨽᩣᨣᩣ
ᩱᨣᩉᩢ᩠ᨶᨶᩢ᩠ᨶ ᨲᩮᩢ᩠ᨦᨾᩦᩁᩣ
ᩱᨣᨲᩫ᩠ᨦᨻᩕᩣ ᩉᩢ᩠ᨶᨶᩢ᩠ᨶᨶᩮᩢ᩶ᩣ
ᨸᩢ᩠ᨦᩃᩣᩅᩉᩢ᩠ᨿ ᨷᩢ᩠ᨦᩉᩦᨲᩮᩢ᩠ᨾᨨᩮᩢᩣ
ᨸᩢ᩠ᨦᩉᩢ᩠ᨿᨣᩢ᩠ᨶᨣᩢ᩠ᩅ ᨿᩩᨠᩫ᩠ᨾ
ᨷᩢ᩠ᨦᩃᩪ᩠ᨶᩉᩢ᩠ᩅᨲᩢ᩠ᨦ ᨣᩮᩥ᩠ᨦᨷᩮᩢᩣᨲᩦᨠᩢ᩠ᨶ
ᨾᩣᩈᩫ᩠ᨦᨲᩮᩢ᩶ᨦᩉᩢ᩠ᨶ ᨲᩣᨶᩣ
ᨲᩢ᩠ᨦᨷᩕᩉᩢ᩠ᨿᨠᩕᩣᨷᩮᩢᩣ ᩉᩫ᩠ᨿᩈᩢ᩠ᨦᨷᩮᩢᩣᨸᩢ᩠ᨿᨴᩪ᩠ᨿ
ᨻᩕᨾᩮᨣᩢ᩠ᩃᩫ᩠ᨦ ᩉᩫ᩠ᨿᨾᩣᨿᩳᩴᨷᩮᩢᩣ
ᨲᩢ᩠ᨶᩮᩢ᩠ᨾᨷᩕᩣᩃᩫ᩠ᨦᨣᩢ᩠ᨦ ᩃᩪᨲᩢ᩠ᨦᩈᩢ᩠ᨦᨻᩕᩣᨷᩮᩢᩣ
ᩉᩢ᩠ᩅᨣᩕᩥᨣᩢ᩠ᨶᨶᩮᩢᩣᨲᩦᨠᩢ᩠ᨶ
ᩈᩩᨽᩣᨲᩣᩉᩢ᩠ᨿ ᨶᩕᩢ᩠ᨦᨾᩮᩢ᩠ᨦᨻᩕᩣᨸᩢ᩠ᨦᨾ
ᨸᩢ᩠ᨶᩉᩢ᩠ᨦᩉᩢ᩠ᨿᨣ ᨲᩩᨿᩣ
ᩱᨣᨡᩴᩈᩢ᩠ᨦ ᩋᨣᩢ᩠ᨶᨿᩣ
ᩈᩫ᩠ᨦᨶᨷᩮᩢᩣᨻᩕᩣ ᨶᩕᩢ᩠ᨦᩈᩦᨸᩢ᩠ᨦᩉᩢ᩠ᩅ

ป้อหนานป้อหน้อย ป้อเฒ่าตังหลาย ปอขออภัย โตษาโต้ดข้า
สามตั๋วบ่เหลียว เจ็ดเตียวตังหน้า ตั๋วอักขรา บ่ติ๊ด
ได้ฮับเมตต๋า ฉันทานุมัติ จากต๋นต้านราช พรหมา
จารย์เถระเจ้า หวังได้กุศล ขึ้นสู่ปายบน จั๊นฟ้าปายหน้า
วันเวลาเหย มันบ่เกยถ้า ก๋าลเวลา ล่วงล้ำ
จักบอกตั๋วนาย แม่แก้มแดงจ๊ำ มีเมืองนึ่งหั้น ราจา
ขานกล่าวไว้ อังครัฏฐา ต้านเป๋นพญา เจ้าเมืองตี้หั้น
ข่าวลือกั๋น เนืองนันทั่วบ้าน ว่าจ๋อมดวงธรรม เกิดแล้ว
อรหันต์ต๋า บ่กาก้าดแก๊ว ตี้เมืองมิ่งแก้ว อินเดีย
กึ๊ดไว้แล้ว บ่หื้อได้เสีย สัจจะคำเครือ ตั้งไว้เตี้ยงมั่น
ไกล๋แสนไกล๋ บ่มีเขตคั่น ตี้เวฬุวัน เขตแคว้น
ได้ผาถะนา บ่กาก้าดแก๊ว อยากพบมิ่งแก้ว สามดวง
อธิษฐานไว้ หื้อสมประสงค์ ขอปะยังองค์ พระพุทธเจ้า
เลยอธิษฐาน ยอสารใส่เกล้า กราบอัญชุลี นอบน้อม
อธิษฐานใจ๋ ขอหื้อได้พร้อม ใส่บาตรพร้อมข้าว โภจา
ในคืนนั้น เกิดนิมิตถา ในต๋นพญา คืนนั้นใกล้แจ้ง
ฝันว่าหมู่หงส์ บินลงเตื่อมแต้ง เป๋นหงส์ทองคำ อยู่พร้อม
จ๋ำนวนห้าตั๋ว เนอเจ้าปี้น้อง มาสู่แห่งห้อง พารา
ตกวันพรุ่งเจ๊า หน่อเจ้าบุญหนา พระโมคคัลลาน์ เหาะมาผ่อเข้า
กลางพระลานหลวง ลูกศิษย์พระเจ้า ห้าองค์เนอเฮา ปี้น้อง
ฉันภัตตาหาร รับตานเพียบพร้อม ปู๋นหมากเมี่ยง ปูยา
ในขณะนั้น อังครัฏฐา ส่วนเจ้าพญา ฮับศีลแปดห้า

ᨠᩢ᩠ᨦᨵᨾ᩠ᨾᩬ᩠ᨶᩈᩣ᩠ᨶ ᨲᩢ᩠ᨿᨲ᩠ᩅᨷᩩᨬ᩠ᨬᨲ᩠ᩅᩣ ᨷᩕᩯᨣᩖᩃ᩠ᩅ ᨹᩥ᩠ᨦ
ᨠᩦ᩠ᨶᨾᩪᨷᩪᨲᨬ᩠ᨬ ᨶᩯ᩵ᨠᩯ᩠ᩅᨲᩯ᩠ᩅᩈᩢ᩠ᨦ ᨹᩪᨶᩣ᩠ᨶᩉᩢ᩠ᩅᨾᩮᩥ᩠ᩅᨾᩣ
ᨷᩕᩈᩢᨷᩕᩉ᩠ᩅᨾᩉᩢ᩠ᨿ ᩉ᩠ᩅᩴᨷᩕᩈᨲ᩠ᨳᩣ ᨺᩢ᩠ᨦᨲᨬ᩠ᨬᩣᨵᩣ ᩈᩪᨷᩢ᩠ᨷᩪᨲᨠᩦ
ᨣ᩠ᨿᩪᨠᩢ᩠ᨦᨵᩮᩥᩡᨬ᩠ᨬ ᨶᩯ᩵ᨠᩣᩉ᩠ᩅᨲᨠᩦ ᨠᩦ᩠ᨶᨾᩪᨷᩃᩖᨿᩣ᩠ᨿ ᨷᩪᨲᨠᩩᩁ
ᨠᩮᩥ᩠ᨦᨺᩦ᩠ᨦᨾᩅᩈᩣ᩠ᨶ ᨷᩦᨷᩬᨣᩩᩁ ᨾᩣᩈᩢ᩠ᨷᩯᩉᩢ᩠ᨶᩉᩩᩁ ᨵᩣᨵᩣ
ᨾᩣᨵᩣᨶ᩠ᨲᩣ ᨲᩮᨷ᩠ᨷᩅᨴᩣ ᩉᩯᩪᩡᨵᩩ᩠ᨿᨲᩢ᩠ᩅᨾᩣ ᨸᩩ᩠ᨦᨵᩢ᩠ᨦᨾᩮᩥᨲᨠᩯ᩠ᩅ
ᨣᩫ᩠ᨶᨣᩢᩣᨷᩩᨬ᩠ᨬᨲᩢ᩠ᨾ᩠ᨾ ᨾᩣᨹ᩠ᨿᩈᩯ᩠ᩉᩅ ᨹᩫ᩠ᨶᨲᩱ᩶ᨹᩣᨷᩩᨬ᩠ᨬ ᨷᩕᩪᨲᨠᩦ᩶
ᩃᩥ᩠ᨿᨲᩮ᩠ᨿᨷᩕᨵᩣ ᨷᩴᩉᩖᩪᨷᩉᩖᩦᨲᩃᩦ᩶ ᨶᩯ᩠ᨲᩢᩁᩪᨾᨲᩫ᩶ ᨽᨬ᩠ᨬᩣ
ᨲ᩠ᩅᩢᨿᨬ᩠ᨬᩢᩉ᩠ᨿᩱᨾ᩶ ᨶᩯ᩠ᨲᩈᩦ᩶ᨬᩪᨾᨸᩣ ᨵᩣᩉᩣᨽᨬ᩠ᨬᩣ ᨣ᩠ᨿᨾᩱᩅᩢ᩶ᨣᩩᨡᩢ᩠ᨦ
ᨡᩩᨠᨣᩢᩅᨡᩩᨠᩉᩮ᩠ᩅ ᨡᩩᨠᨵ᩠ᩅᨶ᩠ᨲᨷᩢ᩠ᨦ ᩉ᩠ᩅᩢ᩵ᨷᨴᩥᩅᩈ ᨵᩣᨶ᩠ᨲ
ᨠᩦ᩠ᨶᨾᩪᨷᩪᨲᨬ᩠ᨬ ᨧᩮᩢᩣᨲᩫ᩠ᨶᨹᩥ᩠ᨦ ᨸᩩ᩠ᨦᨣᩣᨾᩮᩢᩣᩉ᩠ᩅᨶ ᨣᩮᩥᨬ᩠ᨬ
ᨣ᩠ᩅᨷᩕᩪᨲᨾᩮᩥᩡᨬᩮᩢᩣ ᨷᩴᨹ᩠ᨿᩱᨡ᩠ᩅᩣ᩠ᨿ ᨧᩮᩢᩣᨡᩩᨶᨾᩪᨶᨬ᩠ᨬ ᨾᩣᨷᩕᩪᨾᨣ᩠ᩅᩢᩣ
ᨷᩕᨲᩪᨴᩕᩋᩥᨴ᩠ᨵᩥ ᨧᩮᩢᩣᨲ᩠ᩅᨷᩩᨬ᩠ᨬᨲ᩠ᩅᩣ ᩉᩮᩪᩡᨲᩮᩥ᩠ᩅᨡᩮᩥᩡᨾᩣ ᨾᩪᨲᩣ
ᨷᩕᩪᨾᨬᩣᨶᩉᩢ᩠ᨾ ᨷᩴᨾᩮᩥ᩠ᩅᨣᩮᩥ᩠ᩅᨵᩣ ᩉᩢᩣᨶ᩠ᨿᩩᨿᨵᩣ ᨲᩮᩥᨦ
ᩉᩢᩣᨶ᩠ᨿᨹᩪ ᩃᩢ᩠ᩅᨶᨬᩣᨶᩉᩢ᩠ᨾ ᨲᩢ᩠ᨿᨷᩕᨲᩪᨷᩪ ᨣᩮᩥᩋᩥᨴ᩠ᨵᩥᨧᩮᩢᩣᩅᩢ᩠ᨦ
ᩈᩢ᩵ᨶᨷᩕᨵᩣᨵᩣ ᩉᩱᩅᩢ᩶ᩈᩣᨲᩫ᩵ᨲᩫ᩶ ᨲᩢ᩠ᨿᨷᩕᨹᩕᩥᨯᨾᩫ᩠ᨾ ᩉ᩠ᩅᩫ᩵ᨠᩢᩣ
ᨵ᩠ᩅᩢᨿᨽᨲ᩠ᨲᩣᩉᩢ᩠ᨾ ᨿᩖᩮᨵ᩠ᩅᨷᩴᨡᩣ ᨶᩮ᩠ᨿᨷᩕᩢᨿᨧᩮᩢᩣ ᨽᩪᨾᩥᨶ᩠ᨴ
ᩈᩢ᩠ᨿᩏᩣᩈ᩠ᩅᩢ ᨶᩮᩥᩈᩣᨷᩕᩈᩦ᩠ᨿ ᨡᩪᨾᨽᩪᨾᩥᨶ᩠ᨴ ᨵ᩠ᨿᨯᨾ᩠ᨾᨠᩦ᩶ᨧᩮᩢᩣ
ᩈᨬ᩠ᨿᨷᩕᨲᩢ᩠ᨿᨠᩢ ᨿᩖᩪᨹᩣᨷᩕᨧᩮᩢᩣ ᨯᨾ᩠ᨾᩈᩦ᩠ᨿᨾᩣ ᨹ᩠ᨿᨣᩮᩂ
ᨵᩈᨠᩦᨯᨯᨾ᩠ᨾ ᨡᩩᨠᨧᩮᨷᩕᨠᩫᨲ᩠ᨲᩣ ᩈ᩠ᨶᩮᨹᩮᩢᩣᨣᩦ᩶ᨣᩮᩥᨬ᩠ᨬ
ᨲᩪ᩵ᨶᩣ᩠ᨶᨲ᩠ᨳᩢ ᨿᩪᨡᨷᩕᨷᩩᨬ᩠ᨬᨿᩣ᩠ᨿ ᨣᩴᩱᨡ᩶ᨹᩣᨬ᩠ᨬ ᨡᩪᨾᨣᩪᨣᩱᩅ᩶ᨵᩣ
ᨶᩮᨸ᩠ᨿᩈᨬ᩠ᨬᩣ ᨶᩮ᩵ᨷ᩠ᨿᨹᩉ᩠ᩅᩢᩣ ᨧᩴᩣᨡᩮᩥ᩠ᨿᨶᩪᨣᩮᨡᩮᩥᨣ ᨿᩦ᩵ᨶ᩠ᨲ

ฟังธรรมข่าวสาร กับต๋นบุญกล้า พระโมคคัลลาน์ ตี้นั้น
ปี้จักบอกนาย แม่แก้วปันจั๋น ถัดจากหั้น เมินมา
กษัตริย์หนุ่มหน้อย หน่อพระสัตถา ฝันกุญชรา สุบินบอกหื้อ
ก้อยฟังเต๊อะนาย แม่คำหนักตื้อ ปี้จักบรรยาย บอกน้อง
เปิ้นฝันจ๊างสาร บ่มีบ่วงก๊อง มาสู่แห่งห้อง ราจา
มาจ้าดนัก เต๋มบนเวหา เหาะตวยกั๋นมา เป๋นจ๊างเผือกแก้ว
กึ๊ดว่าบุญกรรมมา ต้นสะแหว้ว จักได้ทำบุญ พรุ่งนี้
เลยเกณฑ์ประชา บ่หลบหลีกลี้ แก๋งอ่อมต้ม ภุญจา
กล้วยอ้อยหน่วยไม้ แก๋งส้มอ่อมป๋า อาหารภุญจา เตรียมไว้กู้ด้าน
ของคาวของหวาน ของตานจากบ้าน หมู่บริวาร จ้าดนัก
ปี้จักบอกนาย เจ้าก้อนตี้ฮัก เป๋นจริ๋งแม่นมั่น เนอนาย
วันพรุ่งเมื่อเจ๊า บ่ตันได้ขวาย เจ้าขุนมูลนาย มาพร้อมจุ๊หน้า
พระพุทธองค์ เจ้าต๋นบุญกล้า เหาะเหินเดินมา จากฟ้า
พร้อมอรหันต์ บ่เมินเนิ่นจ๊า ห้าร้อยอยู่ถ้า เต๋มวัง
ห้าร้อยตั๊ด ล้วนอรหันต์ กับพระพุทธัง นึ่งองค์เต้าอั้น
ส่วนพระราจา ไหว้สาต่อตั้ง กับพระทรงธรรม หน่อฟ้า
ถวายภัตตาหาร ยกตานบ่จ๊า เกนกราบเจ้า ภูมินทร์
ฮับเอาแล้ว ซึ่งสาตถะศีล จ๋อมภูมินทร์ เทศน์ธรรมหื้อเจ้า
สดับตรับฟัง ยังคำพระเจ้า ธรรมสิบอัน เตี้ยงตั๊ด
ทศพิธธรรม ของจักรพรรดิ์ แล้วเต้านี้ เนอนาย
ต่อจากนั้น ยอดพระบุญผาย ก็ได้ทำนาย จ๋อมตองไว้ถ้า
จักเป๋นสัณฐาน เบ่งบานตังหน้า เจริญรุ่งเรือง ยิ่งนัก

ᨧᩮᨲᩥ᩠ᨿᩯᨾᩃᩦ ᨸᩮᩥ᩠ᨿᨠᩮᩬᩢ᩶ᩣᨻᩕᩡᨠᩮᩢ᩠ᨿ
ᨲᩮᩢ᩠ᨿᩱᨻᩕᩬ᩵ᨠᩮᩬᩢ᩶ᩣ ᨣᩪ᩶ᨷᩬ᩵ᩈᩪᨷᩦ
ᨾᩮᩥ᩠ᨦᩋᩦᨲᩮᩢ᩠ᨿᩱᨲ ᩈᩪᨠᩣ᩠ᨿᩈᩩᨷᨻᩮᩬᩢ᩶ᩣ
ᨲᩪᨯᩣ᩵ᩅᨻᩢ᩠ᨿ ᩃᩯ᩶ᩅᩉᩮᩢ᩠ᨿᨾᩦᨲᩕᩥᨾ
ᨧᩮᩢ᩠ᨿᨴᩣ᩵ᩅᨻᩢ᩠ᨿᩃᩯ᩶ᩅ ᨸᩬ᩵ᨦᩦ᩶ᩱᨧ᩠ᩅᩈᩪᨶ
ᨣᩫ᩶ᨲᩮᩢ᩠ᨿᨸᩦ ᨾᩦᩱᨲᨧᩮᩢ᩠ᨿᩉᩣ
ᩈᩪᨠᩮᩬᩢᩣᩈᩦ᩵ᨲᩮᩢ᩠ᨿ ᨷᩪ᩶ᩱᨲᨧᩣᨣᩮᩢ᩠ᨿ
ᨧᩮᩬᩢ᩶ᨿᩮᩢ᩠ᨿᨣᩬ᩶ ᨲᩪᨯᩈᩣᨲᩬᩢᩣ
ᩈᩪᨶ᩵ᩮᩣᨴᩅᨴᩣ ᨧᩦ᩵ᨾᩣᨸᩬ᩵ᩉᩮᩢ᩠ᨿ
ᩱᨧ᩠ᩅᨲᩬᩢ᩶ᨴᩣ᩵ᩅᨻᩢ᩠ᨿ ᨴᩪᨠᨶᩣᨣᩕᨲᩪᨯ
ᨲᩕᩢ᩠ᨿᩋᩣᩈᩣᩃᩯ᩶ᩅ ᨴᩪᩃᩮᩃᩈᩪᨷᩦ
ᨧᩮᩢ᩠ᨿᩉᩢ᩶ᩅᨲᩮᩢ᩠ᨿᨸᩦ ᨧᩮᩥ᩠ᨿᨻᩢ᩠ᨿᨴᩪ᩶ᨠᩉᩮᩢ᩠ᨿᩣ
ᩈᩪ᩵ᨶᨠᩣᨴᩣ᩵ᩅᨻᩢ᩠ᨿ ᨸᩬ᩵ᨿᩦ᩵ᨾᩮᩬᩢᨿᩢ᩠ᨿᨶ
ᨣᩮᩢ᩠ᨿᨲᩬᩢ᩶ᨧᩮᩥᨦᨴᩪ᩶ᨠ ᨾᩯ᩵ᨧᩣ᩶ᨯᨴᩪᩈᩣ
ᨣᩮᩢ᩠ᨿᨠᩫ᩶ᨸᩦ᩶ ᩁᩮᩬᨸᩬ᩵ᨾᩣᨲᩮᩢ᩠ᨿ
ᩈᩪ᩵ᨶᨲᩮᩢ᩠ᨿᨻᩕᩣ ᨸᩮᩦ᩠ᨿᩈᩣᩃᩪᨲᨴᩪ᩶ᨠ
ᨣᩪ᩶ᩉᩣᩃᩪᨲᨴᩪ᩶ᨠ ᨧᩦ᩵ᨴ᩵ᩣᨯᩈᩣᨿᩣᩈᩮᩢ᩠ᨿ
ᩉᩦ᩶ᩱᨧ᩠ᩅᨾᩮᩬᩢᩈᩦ ᨠᩪᨷᩦᨹᩪ᩶ᨠᨾᩮᩬᩢ᩶
ᨲᩪ᩶ᨶᨻᩕᩦᨲᩮᩢ᩠ᨿ ᩱᨧ᩠ᩅᨵᩣᩃᩯ᩶ᩅᩃᩯ᩶ᩅ
ᩋᩢᨠᩣᨶᨻᩢ᩠ᨿᨧᩮᩢ᩶ᨿ ᨹᩢ᩠ᨿᨧᩩᩴᨦᩢ᩠ᨿᨴᩪᨠ
ᩯᨲᩮᩢ᩠ᨿᨾᩮᩬᩢ᩶ᨠᩣᨾᩮᩬᩢᨿ ᨠᩮᩣᨾᩮᩬᩢᨸᩬ᩵ᩉᩢ᩠ᨿ
ᩉᩢ᩶ᩅᩈᩮᩢ᩠ᨿᨻᩕᨲᩪᨶ ᨧᩮᩥ᩠ᨿᨾᩪᨶᨾᩮᩢ᩠ᨿᨠᩮᩬᩢ᩶ᩣ

ᨣᩪ᩶ᨾᩣᨸᩬ᩵ᩉᩮᩢ᩠ᨿ ᨲᩪ᩶ᨷᩦ
ᩯᨻᩕᩡᨸᩣᨶᨾᩦ ᨴᩪᨠᨻᩕᨯᩫᨷᩮᩬᩢ᩶ᩣ
ᩈᩮᩢ᩠ᨿᨸᩮᩬᩢ᩠ᨿᨸᩦᨧᩮᩥ᩠ᨿ ᨧᩮᩬᩢᩣᨲᩦ᩵ᨴᩪ᩶ᨠ
ᨲᩮᩢ᩠ᨿᨧᩮᩢ᩠ᨿᨷᩮᩬᩢ᩶ᩣ ᨣᩕᩥ᩠ᨿᨸᩪᨬ
ᩁᩮᩬᨯᩥᨧᩮᩢ᩠ᨿᨣᩣ᩠ᨿᨲᩬᩢ᩶ ᩱᨲᩉᩮᩢ᩠ᨿᩣ
ᨣᩪ᩶ᨴᩣ᩵ᩅᨧᩮᩬᩢ᩶ᨿᨾᩣ ᨣᩫ᩶ᨣᩕᩥ᩠ᨿ
ᨣᩪ᩶ᨾᩦᨾᩮᩥ᩠ᨦᩋᩣᨧᩢ᩠ᨿ ᨵᩪᨾᩣ
ᩱᨧ᩠ᩅᨴᩣ᩵ᩅᨻᩢ᩠ᨿᨾᩣ ᨸᩪᨲᩃᩯ᩶ᩅᨴᩪ᩶ᨠᩉᩦ
ᨸᩬ᩵ᨠᩬᩢᨠᩦᨣᩪᨻᩕᩪᨶ
ᨠᩣ᩵ᩈᩪᨴᩈᩪ᩵ᨶᩈᩢ᩠ᨿᨠ ᨿᩢ᩠ᨿᨷᩦ
ᨸᩬ᩵ᩈᩪ᩵ᨶᩈᩮᩢ᩠ᨿ ᨲᩪ᩶ᩱᨲᨧᩮᩢ᩠ᨿᩉᩣ
ᨧᩮᩢ᩠ᨿᩈᩣᩈᩮᩢ᩠ᨿ᩺ ᨧᩮᩢ᩠ᨿᨾᩢ᩠ᨿᨶ
ᨣᩪ᩶ᨷᩢ᩠ᨿᨶᨲᩪ᩶ᩉᩦ᩶ ᩱᨲᨿᩣᩅ
ᨲᩣᩅᨧᩮᩦ᩶ᨶᩣᩅ ᨲᩣ᩵ᨯᩪᨿᩦᨧᩮᩢ᩠ᨿ
ᨣᩪ᩶ᨷᩢ᩠ᨿᨶᩱᨲᨿᩣᩅ ᨸᩪᨲᨴᩪ᩶ᨠ
ᨣᩪ᩶ᨸᩮᩬᩢ᩠ᨿᩯᨲᩮᩢ᩠ᨿᨾᩮᩬᩢ᩶ ᨯᩦᨧᩮᩥ᩠ᨿ
ᩯᨲᩮᩢ᩠ᨿᨲᩪᨯᩈᩮᩢ᩠ᨿ ᨸᨶᩢ᩠ᨿᨴᩢ᩠ᨿᨾᩮᩬᩢ᩶
ᩃᩯ᩶ᩅᩱᩅ᩵ᩯᨾᩃᩦ ᨯᩫᩅᩈᩦᩃᩯ᩶ᩅ
ᨣᩪ᩶ᨾᩣᨸᩬ᩵ᩉᩮᩢ᩠ᨿ ᨴᩪᨯᨠ
ᩈᩕᩦᨣᩪᨾᨯᨠ ᨧᩢ᩠ᨿᨠᨾᩮᩬᩢᨧᩮᩬᩢ᩠ᨿᩉᩮᩢ᩠ᨿᩣ
ᨲᩮᩢ᩠ᨿᨴᩪᨠᨲᩣᨴᩢ᩠ᨿ ᩱᨻᩕᩬ᩵ᨠᩮᩬᩢ᩶ᩣ
ᩃᩯ᩶ᩅᨣᩢ᩠ᨿᨹᩪ᩶ᨸᩮᩬᩢᩣ ᨯᩪᨠᨠᩮᩬᩢᩣ

ทักขีโมลี เบื้องขวาพระพักตร์ จักมาอยู่นี่ ปอดี

พลไพร่ฟ้า จักอยู่สุขี เพราะป๋าระมี ของพระธาตุเจ้า

เมื่อนิพพานไป สองร้อยขวบเข้า สิบแปดปี๋เฮา ปี้น้อง

พุทธทำนาย ไว้หั้นมีพร้อม ต๋นต้านเจ้า ทรงบุญ

ต้านทำนายไว้ บ่หื้อได้สูญ แสงวิทูร ก้อยฟังไปหน้า

นึ่งปันปี๋ มีไปตังหน้า จักเจริญมา นึ่งครั้ง

สองสามสี่ปัน ถัดไปจากนั้น จักมีเมื่ออั้น ตวยมา

เจริญยิ่งนัก พุทธสัตถา ได้ทำนายมา บอกไว้ดั่งอี้

ส่วนเทวดา ตี้มาอยู่นี่ ฝูงนาคี นาคครุฑ

ได้ฟังทำนาย ขององค์พระพุทธ ก่อสุดส่วนเสี้ยง ยินดี

รับอาสาไว้ ดูแลสุขี อยู่สวัสดี ต่อไปตังหน้า

จ๋นห้าปันปี๋ เนอนายน้องหล้า จ๋นศาสนา ต้านเมี้ยน

ส่วนคำทำนาย บ่ผิดแผกเผี้ยน จักเขียนต่อหื้อ ไปยาว

ก้อยฟังเต๊อะน้อง แม่ฮ้างนางสาว ต๋ามเรื่องราว ต๋ำนานขีดคั่น

กันกรรมบ่มี เวรบ่มากั้น จักเขียนไปยาว บอกน้อง

ส่วนตั๋วพญา ปรึกษาลูกน้อง จักแป๋งโกศแก้ว ธานินทร์

จัดหาลูกน้อง ตี้ช่างสายศิลป์ โกศอินทนิล ประดับด้วยแก้ว

หื้อได้เจ็ดสี งามดีผ่องแผ้ว ไว้ใส่โมลี ธาตุไท้

ก่อนพระนิพพาน ได้ขานเล่าไว้ จักมาอยู่นี่ ดอยตอง

อังครัฏต๊าว ผ่านด้าวจบถอง สะหลีจ๋อมตอง เตี้ยงแต๊เป๋นมั่น

โกศแก้วค่าแสน คำแดงบ่อั้น กับของกำนัน ไพร่ฟ้า

ห้าสิบตระกูล เนอมูลมิ่งฟ้า ไว้คอยผ่อเฝ้า ทองคำ

ᨧ᩠ᩅᩁ᩠ᨿᨾᨻᩮᩬᩢᩅᩢ᩶ ᨴᩦ᩶ᨸᩖᩢ᩠ᨷᩁᩴᩣ　　ᨻᩮᩬᩥ᩠ᨦᨣᩴᩣ ᨻᩮᩬᩢᩁ᩠ᨿᨾᩅᩢ᩶ᨧᩣ᩶
ᨲ᩠ᩅᩁᨧ᩠ᩅᩈ᩠ᩃᩬ᩠ᨿ ᨩᩢ᩠ᨻᨴᩱ᩠ᩅᩉ᩠ᨿᩉ᩠ᩅᩣ　　ᨪᩦ᩶ᨸᩖᩢᨾᩮᩬᩥᨣᨷᩬᩦ ᨴᩢ᩠ᨣᩢᩣ
ᨣ᩠ᩅᩁ᩠ᨠᩤ᩠ᨴᨧᩮᩬᩥ᩠ᨿᨬᩣ ᨲ᩠ᩅᩴᨷᩢ᩠ᩅᨾᩮᩢ᩵ᨣᩢᩣ　　ᨿᩢ᩠ᨴᨾᩦᨲᩢᩴᩉ᩠ᩅᩣ ᨻᩮᩬᨿᩣ
　　ᨲᩦ᩠ᨶᨣ᩠ᩅᩁᨣ᩠ᩅᩁ ᨣᩴᩣᨲ᩠ᩃᩬᨶᩉ᩠ᩅᩢᨶᩉᩬᩣ　　ᨲ᩠ᩅᨲᩦᨣᩴᩣᨶᩣ ᨸᩳᩣᨷᩢᩴᨲ᩠ᩅᩢ
ᨪᩴᨷᩩᨬᨲᩩᩈᩖᩬ ᨧᩮᩬᩥ᩠ᨿᩅᩱ᩶ᩈ᩠ᩅᩢ᩶　　ᨾᩣᨶᩖᩬᨩᩮᩬᩥᨴᩢ ᨲᩮᩬᩥᨾᨣᩢᩣ
ᨬᩣᨶᨲ᩠ᩃᩬᨶᨣᩴᩣᨶᩥ᩠ᩁ ᨸ᩵ᩣᩅᩱ᩶ᨲ᩠ᩅᩁᨣᨲ᩠ᩅᩢ　　ᨠᩪᨲᨯᩪᨲᩈ᩠ᩅᩈᩖᩬᩦᨴᨾᩩ᩠ᨿ
　　ᩃᩮᩬᨠᩕᩣᩉᩩᨯᩆ᩠ᨿ ᨧ᩠ᩅᨸᩖᩢ᩠ᨷᩁᩴᩣ　　ᨲᩈᩈᨸᨯᩴ ᨻᩮᩬᩢᨠᩕᨯᩣᩴᨧᩢᩣ
ᩉ᩠ᩅᩁᨣᩕᨯᩥᨷᩢ ᨲᨵᩣᨣ᩠ᩅᨧᩢᩣ　　ᨻᩮᩬᩢᨻᩮᩬᩢᨴᩥᨣ᩠ᩅᨯᩮᩬᩥ ᨲᩦ᩠ᨶᨣ
ᨧᩮᩬᩥᨾᩮᩃᩦ ᨲ᩠ᩃᩬᨸᩖᩢᨲᩮᩬᩥᨶᨲ᩠ᩅᨣ　　ᨧᩦ᩠ᨶᩉ᩠ᩅᩴᩉ᩠ᩅᩢᨣᨻᩮᩬᩢ ᨲᩩᨶᩣ
　　ᨠᩕᨯᩣᩴᨧᩢᩣᨴᩅ ᨿᩪᨴᨸᩕᩣᨵᩣ　　ᨲᩩᩈᩥᨴᩣᨶᩣ ᨲᩮᩬᩥᨸᩖᩢᨻᩮᩬᩢᨴᩦ
ᨠᩕᨿᩣᨶᨻᩬᩦ᩶ᨣᨡᩮᩬ ᨯᩮᩬᩥᨣᩴᩣᩉ᩠ᩅᩢᨲᩦ　　ᨪ᩠ᩅᨶᨷᩥᩱᨲ ᨧᩮᩬᩥᨴᩢ
ᨲᩈᩈᨸᨴᩮᩬᩥ ᨻᩮᩬᩢᨴᩢᨶᩮᩬᩥᨣᨶᩥᨴᩢ　　ᩈᨠᩥᨸᩖᩢᩉ᩠ᩅᩢ ᨲᩴᨩᩦ
　　ᨶ᩠ᨿᩅᩥᩣᩅᩢ᩶ᩈ᩠ᩅ ᨲᩮᩬᨲᩮᩬᩢᨲᩮᩈᩦ　　ᨧᩮᩬᩥᨾᩮᩃᩦ ᩈ᩠ᩅᨿᩴᨿᩦᩅᩢ᩶
ᨠᩪᨧᩥᨻᩖᩅᩱᩅ ᨯᩱᩅᩢ᩶　　ᨪᩴᩉ᩠ᩅᩪᨴᩖᩬᩱᨲ ᨷᨲ᩠ᨴᩦ᩶
ᩈᩢᨻᩣᨡᩪᨾᨯᩪᨣ ᨸ᩵ᩣᩅᩱ᩶ᨸᩖᩢᨠᩕᩬ᩶　　ᨯᩮᩬᩥᨡᩪᨾᨧᩮᩬᩥᨣᨻᩮᩬᩢ ᨠᩕᨯᩩᨸᩩᨬ
　　ᨲᩩᩈᩖᩬᨲᩮᩬᩥᨾᨣᩢᩣ ᨻᩮᩬᨴᨸᩩᨬᨠᩪᨴᩉ᩠ᩅᨶ　　ᨻᩮᩬᩈᨯᩥᨶᩮ ᨠᩕᩣᩴᨲᨲᩢᩴᩉ᩠ᩅᩣ
ᨠᩕᩃᩣᩉ᩠ᩃᩬ ᨾᩮᩬᩥᨣᨷᩬᩦᨻᩮᩬᨲ᩠ᩃᩬᩣ　　ᨾᩦᨻᩮᩬᨾᩣᨸᨯ ᨾᩥᨾᩥ
ᨩ᩠ᩅᨲᩢᩉᩃᨣ ᩃᨷᩪᨣᨧᩮᩬᩥ　　ᩈᩣᨣᩈ᩠ᩅᩢᨲ᩠ᩅᨣ ᨯᩮᩬᩥᨣᨴᩅ
　　ᨠᩢᩣᨻᩮᩬᩃᩣᨶᨣ ᨲᩦᨲ᩠ᩅᩢᨣᩈ᩠ᩅᨴ　　ᨯᩴᨶᩉᩦᨲ᩠ᩃᩬᨶ ᩉ᩠ᩅᩢᨶᩉᩪᨶᩢ᩠ᩅ
ᨣ᩠ᩅᩁ᩠ᨠᩤ᩠ᨴᨧᩮᩬᩥ᩠ᨿᨬᩣ ᨾᩮᩢ᩵ᨷᩪᩱᨲᩪᨲ᩠ᩅ　　ᨾᩦᩈᩣᨣᨩᩦᨠᩕᩦ ᨧᩦᨶᩖᩬ
ᨾᩣᨧᨲ᩠ᩃᩬᩈ᩠ᩅᨴ ᩈᩣᨣᨴᩅᨶᨷᨶᩖᩬ　　ᩈᩣᨣᨷᩦ᩵ᨻᩮᩬᩢᨲ᩠ᩅ ᨻᩮᩬᨲᩣᨣ
　　ᨠᩕᨲ᩠ᨴᩕᨯᩥᨻᩮᩬᩥ ᨶᩢᨡᩪᨴᨸᩕᩣᩈᩥᨲ　　ᨧᨲᩦᨲ᩠ᩅᩢᨴᩥᨣ ᨾᩮᩃᩦᨯᩣᩴᨧᩢᩣ

ต้านเตรียมแป๋งไว้ หื้ออยู่ประจ๋ำ เจ๋ดีย์ทองคำ แป๋งเตรียมไว้ถ้า
ก่อนต้านสลาย ดับขันธ์ปายหน้า ขึ้นอยู่เมืองบน จั๊นฟ้า
ก้อยฟังเต๊อะนาย ป้อบ้านแม่ก๊า ยังมีต่อหน้า แถมยาว
ปี้จักก้อยก๊อน คำกลอนมั่นหมาย ตั๋วปี้คำจาย ปั๋ญญาบ่กว้าง
ขอบุญกุศล ตี้เกยได้สร้าง มาจ้วยเดินตาง เตื่อมก๊ำ
เขียนกลอนค่ำซอ อย่าได้เพรี่ยงพร้ำ ออกนอกเส้น ศีลธรรม
โทณะพราหมณ์นั้น ต้านอยู่ประจ๋ำ กัสสปะนำ แบ่งพระธาตุเจ้า
หลังพระนิพพาน ตถาคตเจ้า เป๋นแปดองค์เนอ ปี้น้อง
ทักขีโมลี ตกอยู่เปื้อนป๊อง ตี้หอห้องแห่ง กุรา
พระธาตุเจ้านั้น ยอดปรารถนา กุสินารา เป๋นปั๋นแบ่งหื้อ
พระเศียรเบื้องขวา เนอคำหนักตื้อ ข่าวระบือไป ทั่วทิศ
กัสสปะเถร เป๋นผู้เรืองฤทธิ์ สถิตอยู่หั้น ปอดี
ฮับเอาไว้แล้ว เกศแก้วเก๋ศี ทักขีโมลี แล้วยอยื่นไหว้
อธิษฐานใจ๋ ตังในใจ้ใจ้ ขอหลุดลอยไป จากนิ้ว
สู่ดอยจ๋อมตอง อย่าได้บิดพริ้ว เนอจ๋อมเจื่องเจ้า ทรงบุญ
กุศลเตื่อมก๊ำ แรงบุญอุดหนุน แสงวิทูร เหาะไปต่อหน้า
โกลาหล เมืองบนแดดกล้า มีเมฆมาบัง มืดมิด
ฝนตกหลวง ละบวงทั่วทิศ เสียงสนั่นก้อง เนืองนัน
ฟ้าแลบร้อง กึกก้องสวรรค์ ธรณีพลัน หวั่นไหวจุ๊ด้าน
ก้อยฟังเต๊อะนาย แม่บัวไก๋ก้าน มีเสียงดนตรี อื่อจ๊อย
มาจากสวรรค์ เนียงนันเรียบร้อย เสียงปี่แก้ว แกวง
พระอินทร์เทพทิพย์ ฮู้จุดประสงค์ จักหื้อต๋นองค์ โมลีธาตุเจ้า

ᩉ᩠ᩅᩢ᩶ᩈᩪ᩵ᨾᩯ᩠ᨿᨡᩪᩁ ᨶᩬᨦᨴᩪᨴᩮ᩠ᨿᩴ᩵ᨾᨻᩢ᩶ᩅ　　ᩋᩮ᩠ᨶᨶᩢ᩠ᨿ ᨴᩮ᩠ᨿᩴ᩵ᨯᩱ᩶

ᨧᩦ᩵ᨷᩩ᩠ᨿᨿᩪᨾᨧᩪᩁ ᨴᩮ᩠ᨿᩴ᩵ᨩᩱ᩶ᩁ᩠ᨿᨾᩱ᩶　　ᩃᩱ᩵ᩁᩪ᩠ᨯᨲᩪᩢ᩠ᨶᨻᩢ᩶ᩅ ᩉᩯ᩠ᨾᩃᩦ

　　ᨲᩪ᩠ᨲᩢ᩠ᩃ᩵ᨯᨧᩥ᩠ᨯᨣᩢ᩠ᨯ ᩋᩮᩢ᩠ᨠᩃ᩠ᨲᨴᨾᩪᩈ᩠ᩁᩦ　　ᨴᩮ᩠ᨿᩴ᩵ᨲᩮ᩠ᨿᩴᨷᩪᨬᨾᩦ ᨡᩮᩉᩣᨿᩮᩢ᩵ᩣᨲᩢ᩠ᩃᩣ

ᨲᩢ᩠ᨿᩋᩮᨶᩉᩢ᩠ᨠᩥ ᨧᩮᩣᨲᩮᩣᩅᩮᩢ᩵ᩃᨣᩢ᩠ᩃᩣ　　ᨣᩢ᩠ᨯᨧᩮᩣᨡᩣ ᨯᩢ᩠ᨠ᩠ᩁᩪᨡ

ᨩᩱ᩶ᨾᩣᨶᩪ᩠ᨿᨾᨲᩢ᩠ᨿ ᩃᩪ᩠ᨶᨿᩮᩢ᩵ᩣᨶᩣᩅᨲᩪᨴ　　ᨸᩪᨡᨸᩪ᩵ᨧᩦ᩵ᨲᩦ᩶ ᨿᩪᨾᨧᩪᩁ

　　ᩋᩮᩢ᩠ᨠᩃ᩠ᨲᨴᨾᩪ᩠ᩃᨣᩢ᩠ᨯ ᨷ᩵ᩴᨩᩱ᩶ᨾᩪᩃᩉᩪᩁ　　ᨾᩣᩈᩢ᩵ᨿᩪᨾᨧᩪᩁ ᨯᩪ᩠ᨿᨷᩪᨬᨿᩮᩢ᩵ᩣᨲᩢ᩠ᩃᩣ

ᩅᩥᩈ᩠ᩈᨲᩢᨾᩪ᩠ᩃ ᨧᩮᩣᩅᩱᨸᩪ᩵ᨣᩢᩣ　　ᨿᩮᩢ᩵ᨷᩃᩪᩉᩣᨣᩮᩣ ᨠ᩠ᩁ᩠ᨿᨷᨠᩕᩪ᩠ᨾ

ᩈᩪᩁᩉᩮ᩠ᨲᩈᩪᨲᨸᩣ᩠ᨿ ᨧᩮᩥᨬᩢ᩠ᨿᨴᩪᩢ᩠ᨶᨣᩮ᩠ᨠ　　ᩃᩪ᩠ᨶᨿᩮᩢ᩵ᨷᩃᩮᩢ᩵ᩣᨯᩪ᩠ᨿ ᨯᩪᩁᨣᩮᩣ

　　ᨿᩮᩢ᩵ᨷᨶᩪᨷᩁᩢᨲᩢ᩠ᨲ ᨶᩪᨷᨯ᩠ᨠᨲᩢ᩠ᨿᨴᩉᩪ᩠ᨶ　　ᨿᩮᩢ᩵ᨷᩁᩪ᩠ᨯᨲᩪᨾ᩠ᨠᩢ᩠ᨲ ᨿᩮᩢ᩵ᨷᨲᩮ᩠ᨿᩴᨸᩪ᩵ᨿᩮᩢ᩵ᩁ

ᩃᩪ᩠ᨶᩋᩮᨧᩥᨷ᩠ᨿᩣ ᩉᩦ᩶ᨸᩪ᩠ᨯᨣᩢ᩵ᩉᩪᨻᩢ᩶ᩅ　　ᨴᩮ᩠ᨿᩴ᩵ᨧᩮᩣᨡᩣ ᨯᩢ᩠ᨠ᩠ᩁᩪᨡ

ᨶᩢᨲ᩠ᨿᩣᨡᩪᩃᩮᩃᩮ ᨯᩢ᩠ᨲᩪᩱᩋᩥᨠᩢ᩠ᨠᩕᨲᩪᨴ　　ᨠᩮ᩠ᨿᩴᩈᩪᨡᩈᩢ᩵ᨶᩈᩢ᩠ᨿᩁ ᨣᩦᩅᩴ

　　ᩃᩯᨲᩢ᩠ᨲᩃᩪ᩵ᨣᩃᩮᩬᩢ᩶ ᨴᩢ᩠ᩅᨸᩣᨸᨲᩢᨾᩪ᩠ᩃ　　ᨸᩪ᩵ᩣᩉᩦ᩶ᨩᩱ᩶ᨴᩢ᩠ᩅ ᩈᩪᨶᩉᩣ᩠ᨿᩃᩱ᩶ᨩᩱ᩶

ᨣᩢᩣᩉᩪ᩠ᨲᨠᩢ᩠ᨿᩃᩱᨡ ᨲᩪ᩠ᨲᨾᩣᨸᩪ᩵ᩃᩱᨲᩢ᩠ᩃ　　ᨾᩦᩈᩢ᩠ᨷᨷᩪᨬᨴᨾᩪ᩠ᩃ ᨯᩪ᩠ᨿᨶᩢ᩠ᨿ

ᨠᩢ᩠ᨿᨷᩪ᩠ᨿᨠᩢ᩠ᨿᨲᩢᨾᩪ᩠ᩃ ᨲᩪ᩠ᨲᨴᩢ᩠ᩅᨿᩪ᩵ᨿᩪ᩠ᨿ　　ᨶᩢ᩠ᨿᩃᩱ᩶ᨷ᩵ᩴᨩᩱ᩶ ᩈᩪ᩠ᨲᨠᩢ᩠ᨿ

　　ᨴᩢ᩠ᩅᨿᩮᩢ᩵ᩣᨲᩪᨲᨲᩪᩁ ᨧᩦ᩵ᩃᩱᨲᩪᩈᩢ᩠ᨿ　　ᨠ᩠ᩁᨧᩮᩣᩈᩮᨲᩢ᩠ᨿ ᩋᩮᨧᩥᨷ᩠ᨿᩣᩃᩱ᩶

ᩃᩪ᩠ᨶᨠᩪᨶᨴᩢ᩠ᩅᨸᩪ᩠ᨯ ᨧᩮᩣᨲᩮᩣᨯᩢ᩠ᨠᩃᩱ᩶　　ᩃᩱᨲᩢ᩠ᨿᨠᩪ᩠ᨿᨷ᩠ᨿ ᨲᩢ᩵ᨯ᩠ᨿ

ᩁᩪ᩠ᨯᨣᩪᩉᩣᩉᩪ᩠ᩃᨣ ᨧᩮᩥᨡᩪᨣᩃᩈᩢ᩠ᩃ　　ᨲᩪᨣᨲᩢ᩵ᨠ᩠ᨲᩦ᩶ᨿᩮᩢ᩵ᨷᩪ᩠ᨿ

　　ᨠᩕᩪ᩠ᨲᨾᩪ᩠ᨿᨶᩪᩈ᩠ᩃ ᨷ᩵ᩴᨩᩱ᩶ᩉᩮ᩠ᨿᩴᨧᩪ᩠ᨿ　　ᨴᩢ᩠ᩅᨡᩪᨣᩮᩢ᩵ᨠᩕᩪ᩠ᨲᨠ᩠ᨿ ᨧᩮᩥᨠᩮᩣᨲᩢ᩵ᩣᨿᩮᩢ᩵ᩣᨲᩢ᩠ᩃ

ᨡᩪᨡᨡᩪᨾᨸᩪ᩠ᨯ ᨿᩮᩢ᩵ᨡᩪᨣᩢ᩠ᨯᨾᩪ᩠ᨶᨣᩮᩢ᩵ᨲᩢ᩠ᩃ　　ᨿᩮᩢ᩵ᨷᨾᩪᨶᨴᩦᨴᩢ᩵ ᨿᩮᩢ᩵ᨡᩪᨡ

ᨠᩢ᩠ᨿᩈᩢ᩠ᨯᨡᩪᩁ ᨷ᩵ᩴᩋᩮᨲᩢ᩠ᨲᨠᩢ᩠ᨡ　　ᩈᩮᨷᩦ᩠ᨿᩱᩬᩢ᩠ᨿᩉᩢ᩠ᨿ ᨡᩪ᩠ᨿᨾᩣ

　　ᨸᩪ᩠ᨯᨿᩮᩢ᩵ᨡᩪᩃᩱ᩶ ᩁᩪ᩠ᨯᨿᩮᩢ᩵ᨷᨡᩥᩈᩣ　　ᨶᩪᨷᩉᩢ᩠ᩅᩈᩢ᩠ᨿᩅᩱ ᨧᩮᩥᨠᩮᩣᨡᩪᨶᩢ᩠ᨿᨩᩱ᩶

ᨣᩢ᩵ᨶᩢ᩠ᨿᨣᩢ᩵ᨡᩪᨾ ᨷᩕᨶᩪᨾᨣᩢ᩠ᨿᨩᩱ᩶　　ᨧᩮᩥᨲᩢ᩠ᨿᨣᨲᩮᩣᩃᩯ ᨿᩪᨡᨶᩢ᩠ᨲ

เข้าสู่โกศของ รวงทองต้านเจ้า อังคะระนาย ต้านไท้
ตี้ดอยจ๋อมตอง ต้านได้เตรียมไว้ ใส่ยังธาตุเจ้า โมลี
จักกล่าวถึงต๊าว อโศกธรรมศรี ต้านต๋นบุญมี เดชาแก่กล้า
กับอรหันต์ เทพาแหล่งหล้า ตังเทวดา นาคครุฑ
ได้มาซุมกั๋น ล้วนแต่ชาวพุทธ หยุดอยู่ตี้นี่ จ๋อมตอง
อโศกธรรมต๊าว บ่ได้มัวหมอง มาสู่จ๋อมตอง ด้วยบุญแก่กล้า
วิษณุกรรม เทวาอยู่ถ้า แป๋งคูหาคำ เพียบพร้อม
สูงหกศอกป้าย เนอนายน้องจั้น ล้วนแป๋งแต่งด้วย ทองคำ
แป๋งรูปยักษ์ รูปนาคเกี้ยวหวัน แป๋งยังกุ๋มภัณฑ์ แปดต๋นอยู่เฝ้า
แล้วอธิษฐาน หื้อฝูงหมู่เจ้า ต้านเทวดา นาคครุฑ
ฮักษาดูแล ธาตุองค์พระพุทธ จ๋นสุดส่วนเสี้ยง จีวัง
ไผจักล่วงล้ำ ทำป๋าปะกรรม อย่าหื้อได้ทำ สูญหายไปได้
ถ้าหากคนใด จักมาอยู่ใกล้ มีศีลบุญธรรม ก้อยฮับ
คนบาปคนกรรม จักทำย่อยยับ ฮับไว้บ่ได้ สักคน
เอาแต่พวกพ้อง ตี้ใจ๋กุศล พระทศพล อธิษฐานไว้
แล้วชวนเอาฝูง เทพานาคใต้ ไปขนดินทราย ก่อทับ
ยังคูหาหลวง เนอดวงสะลัก ก๋องก่อขึ้น เป๋นดอย
เสร็จเมี้ยนแล้ว บ่ได้หนถอย เอาของเพชรพลอย เงินคำก่ำแก้ว
ขุดขุมฝัง แวดวงข่วงแก้ว เป๋นมูลนิทัง แวดวัด
ทรัพย์สิ่งของ บ่อัตคัด เศรษฐีใหญ่หน้อย ขนมา
ฝังแวดไว้ ยังแปดทิศา รอบห้าสิบวา ถึงเจ็ดร้อยได้
นึ่งร้อยนึ่งขุม ประชุมนับได้ เนอเกี๋ยงพาใย ยอดฮัก

ᩉ᩠ᨶᩪ᩵ᨿᩩ᩵ᨿ ᩁ᩠ᨿᩣ᩶ᨦ ᨿᩪᨷ᩵ᩴᩱᨧ᩶ᨯ᩠ᨿ

ᩮᨷ᩠ᨿᩁᨷᨶ᩠ᨿ᩶ ᩮᨧ᩶ᩣᨿᩪᨡᨷᩩᨬᨿᩣ

ᨲ᩠ᨿᨶᨣᩴᩣᨣ᩠ᨿᩫ ᨡ᩠ᨿᨶᨾᩣᩮᨸ᩠ᨿᨹ᩶ᩣ

ᨲᩴ᩵ᩣᨧ᩠ᨿᨲ᩠ᨿᨶᩈ᩠ᩅ ᨹ᩶ᩣᨾ᩠ᨿᨷᩴ᩵ᨲᩯ᩶ᨾ

ᨷᩢᨧ᩠ᨿᩥᨲᨳᩦ᩵ᨣ᩠ᨿ᩶ᨴ ᨠ᩠ᨿᨷ᩠ᨿᨡ᩠ᨿᩣ᩶

ᩮᩈ᩠ᨿᩱᨲ᩠ᨿᨴᩦ᩶ ᩮᨧᩪ᩶ᨿ

ᨡᩱᩃ᩠ᨿᨡᩩᨶᨿ ᨲ᩠ᨿᩥᩮᨾᩥᨡᩈ᩠ᨿᩩ᩵ᨷ᩠ᨿ᩶

ᨡᩩᨸ᩠ᨿᩅᨣ᩠ᨿᩫ ᨲᩩ᩵ᨶᨣ᩠ᨿ᩶ᨴ

ᨡᩩᨿ᩠ᨿᩱᨧ᩠ᨿᨴᩦ᩶ ᨣᩴᩣᨤᩣ

ᨸ᩠ᨿᨲ᩠ᨿᨾᩱᨧᨿ ᨲ᩠ᨿᩮᨧᩩᨷᩩ᩠ᨿᨲ᩠ᨿ᩶ᩣ

ᨷᩩ᩠ᨿᨡᩦ᩶ᩅ᩠ᨿᩅᩃ᩠ᨿ ᨲᩩ᩵ᨶᩃᩥᨿᩮᨲ᩠ᨿ

หมู่ย่อยตังหลาย ยังบ่ได้นับ แสนโกฏิตื้อ เนอนาย
เสร็จเรียบร้อย เจ้ายอดบุญผาย อโศกขุนนาย ปิ๊กเมื่อสู่บ้าน
กล่อนกำซอ เขียนมาเป๋นถ้าน ขอป๋างวางซอ ก่อนน้อง
ตำนานกล่อนสาร ถ้ามันบ่พร้อม ขอยกโต้ดหื้อ คำจาย
บัณฑิตปี้น้อง นักปราชญ์ตังหลาย ฝากอ้อมใจ๋นาย ฟังแถมบทหน้า
บทนี้วาดวางลง ก่อนแล่นายเฮย.

พระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณ ดร.พระราชพรหมาจารย์ (พระอาจารย์ทอง สิริมงฺคโล) ได้เป็นองค์ประธานในพิธีเปิดป้ายงานประเพณีสรงน้ำพระบรมธาตุเจ้าศรีจอมทอง ซึ่งจัดขึ้นเป็นประจำทุกปี ณ วัดพระธาตุศรีจอมทองวรวิหาร สำหรับในปีนี้ จัดในระหว่างวันที่ ๑๒-๑๖ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๓

ᨴᩩᨲᩥᨿ ᩅᩤᨴᨹᩪ᩠ᨶᩈᩪᨣ ᨬᩢ᩠ᨶᨲᩣ᩠ᨦᨣᩪᨣ ᨲᩴ᩵ᨷᩬᨷᩢ᩠ᨯᨷᩮᩥ᩠ᨠ
ᨷᩦ᩶ᨣᩴ᩵ᩣᩃᩱ ᨧᩪ᩠ᨷᩪ᩠ᨲᩕᩪᨠᨲ᩠ᨿᩮᨶ ᨲᩣ᩠ᨦᨣᩴ᩵ᩣᨾᩦ ᨹ᩠ᨿᨠᨷᩮ᩠ᨷ
ᨲᩴ᩵ᨧᩪ᩠ᨲᩪᨠᩦ᩠ᩃᨠ ᨧᩪ᩠ᨬᩢ᩠ᨶᨶᩮᩦ᩠ᨠᨠᩪ᩠ᨷ ᨶᩦ᩠ᨠᨲᩩᩴ᩵ᩈᩢ᩠ᨦ ᩉᩬᨵᩦ
ᨲᩴ᩵ᨧᩪ᩠ᨲᩢ᩠ᨿ ᩃᩱ᩶ᨲ᩠ᨿᨲᩬᩣᨷᩦ ᨧᩪᨾᨣᩦᨶᩦ ᨷᩮ᩠ᨿᨷᩣ᩵ᨩᩢ᩠ᨯᨲᩬᩢ᩠ᨦ
ᨿᩳᩈᩯ᩠ᨦᨾᩉᩣ ᨶᩣᨣᩣᨹ᩠ᨿᨠᩈᩢ᩠ᨦ ᨹᩪᨷᩦ᩠ᩃᨠ ᩃᩮᩬᩈᩢ᩠ᨦ
ᨸᩪ᩶ᨲ᩠ᨿᨲᩬᩣᨷᩦ ᨧᩮᨶᩦᨧᩪᨠᨷᩮ᩠ᨿ ᨲᩴ᩵ᨧᩪ᩠ᨲᩮᩬᩥᨿᩈᩢ᩠ᨦ ᨾᩦᨾᩣ
ᨩᩪᨧᩪᨾᨷᩮ᩠ᨿ ᨷᩮ᩠ᨿᨷᩣ᩵ᨩᩢ᩠ᨯᩉᩪ᩠ᨿᩣ ᩉᩣ᩠ᨿᨾᩩᨠᩉᩣ᩠ᨿᨣᩤ ᩈᩩᨠᩉᩪ᩠ᨿᩣᨲᩣᨷᩢ᩠ᨿ
ᨾᩦᨷᩪ᩠ᨿᨯᩦ᩠ᨿᨯᩮᩥ᩠ᨿ ᨲᩴ᩵ᩣᨠ᩠ᨿᩅᩢ᩠ᨯ ᨾᩦᩈᩪᨣᨹᩩᩴᨾ᩠ᨿ ᨷᩪᨶᩢ᩠ᨶ
ᨴᩦᩈᩣᨲᩕᩣᩈᩯ᩠ᨿ ᨷᩮ᩠ᨿᩉᩢ᩠ᩅᨲᩕᩢ᩠ᨿᨷᨲᩕᩪ᩠ᨾ ᨸᩪ᩶ᨷᩮ᩠ᨿᩋᩪ᩠ᨠᩃᩱ᩶ ᨾᩦᨷ᩠ᨿ
ᨲᩪᩴ᩵ᩈᩢ᩠ᨦᨷᩮ᩠ᨿᨣᩮᩢ᩠ᩅ ᨷᩮ᩠ᨾ᩵ᨾᩮ᩠ᨯᨠ᩠ᨿᩈᩢ᩠ᨿ ᨷᩮ᩠ᩃᩢ᩠ᩅᩈᩪᨲ᩠ᨿᨾ᩠ᨿ ᩋᩩᨠ᩠ᨿᨠᩤᨿᨷᩣ᩠ᨦ
ᨷᨬ᩠ᨬᩣᨠᨾᩢ᩠ᨾᩬ᩠ᨦᨾᩦ ᨴᩦ᩵ᨲ᩠ᨿᩃᩱ᩶ᩈᩢ᩠ᨦ ᨷᩢ᩠ᨦᨯᩦᩈᨶ ᨲᩩᩴᨶ᩠ᨿ
ᩃᩱ᩶ᨷᩮ᩠ᩃᩢ᩠ᩈᩣᨲ᩠ᨿ ᨯᩦᨬ᩠ᨿᨧᩪᨠᨷᩮ᩠ᨿ ᨧᩪᨯᩦᨲᩩᩴ᩵ᩈᩢ᩠ᨦ ᩋᩣᨶᩪ
ᨷᩮ᩠ᨯᩬᨯᩣ᩠ᨦᩃᩱ᩶ᨩᩪ᩠ᨯ ᩃᩱᨲᩕᨯᩮᩬᨷᩣ᩵ᩋᩪ ᩈᩪᨣᨯᩦᨶᩪ ᨲᩬᩢ᩠ᩃᨠᩢ᩠ᨲᩬᩢ᩠ᩃᩱ᩶
ᨶᩪ᩠ᨶᩣᨷᩦ᩶ ᨲᩮᩥᨶᨲ᩠ᨿᨾᩮᩥᨣᩈᩱ᩶ ᨠ᩠ᨿᨯᩪ᩠ᨯᩣ᩠ᨦᩃᨠ ᩈᩪᨣ
ᨷᩮ᩠ᨿᨯᩦᨷᩪ᩠ᨿᨯᩦ ᨯᩮᩦᨶᩮᩬᩣᨲᩦᨧᩪᨣ ᨷᩴ᩵ᨲᩦᨷᩮ᩠ᨿᨧᩪᨣ ᨶᩣᨣᩦ
ᨧᩪᩃᩡᨷᩮ᩠ᨿᨧᩪ᩠ᨿ ᨷᩣ᩠ᨿᩈᩦ᩠ᨿᩈᩦᨷᩦ ᨲᩴ᩵.ᩈᩴ᩵.ᨠᩦ᩠ᨯ ᨯᩦᨶᩮᩬᩣᨶᩮᩬᩣᩉᩢ᩠ᩅ
ᨠᩩ᩠ᨿᨲᩕᩪᨯᩮᩬᩥᨿᨧᩣ ᨷᩮ᩠ᨾ᩵ᩈᩮ᩠ᨯᨷᩮᩬᨯᩢ᩠ᩅ ᨷᩪ᩠ᨿᨯᩦᩅᩮᩃᩣ ᨲᩪᨶᨷᩮᩬᩣ
ᨶᩮᩬᩣᨧᩴ᩵ᩣᨩᩦ᩠ᨿᩉᩮᩬᨣ ᨲᩕᩢ᩠ᨯᨲ᩠ᨿᨾᩮᩥᨣᩈᩮᩬᩣ ᨷᩦᨯᩮᩦᨶᨲᩩᩴ᩵ᨣᩢ᩠ᩅ ᨲᩩᩴᨯᩦ
ᨷᩪ᩠ᨿᩈᩪᨠᨲ ᨧᩩᨲᨲᩪᨠᨲᩢ᩠ᨯᨯᩦ ᨷᩮ᩠ᨿᨷᩪ᩠ᨿᨴᩦ᩵ᨯᩦ ᨶᩦ᩠ᨠᨲᩩᩴ᩵ᩈᩢ᩠ᨦ

๒

ตุ๊ติยะ วาระถ้วนสอง เขียนต๋ามกอง ต่อบทบาทเบื้อง
บ่มีคำใด จักบกพร่องเผี้ยน ต๋ามคำมี เตี้ยงตั๊ด
ต่อจากนี้ไป จักเขียนเรื่องวัด เริ่มก่อสร้าง หัวที
ต่อจากนั้น ได้ปันกว่าปี๋ จ๋อมคีรี เป๋นป่าดงกว้าง
อโศกมหา ราจาต้านสร้าง ถมปิดไป เลิกร้าง
อยู่ปันกว่าปี๋ นารีน้องจั๋น ต่อจากเมื่ออั้น มีมา
ดอยจ๋อมตองนั้น เป๋นป่าดงหนา หญ้ามุงหญ้าคา อุกหนาปาปั้น
มีวันนึ่งเหย ต๋ำนานว่าอั้น มีสองผัวเมีย กู้ซ้อน
ถือสาตถะศีล แปดห้าเพียบพร้อม อยู่แถวจิ่มใกล้ มีตวย
ป้อสร้อยเป๋นเก๊า แม่เม็งคนสวย เก้าผมปันมวย อั่วจ๊องเสียบข้าง
บุญกรรมคงมี ตี้เปิ้นได้สร้าง ป๋างเดิมออน ก่อนนั้น
ได้ปรึกษากั๋น เนอนายน้องจั๋น จักกึ๊ดก่อสร้าง อาราม
แผ้วถางไม้ ดงไพรป่าขาม สองนงราม ตกลงกั๋นได้
รถราบ่มี เหมือนกับเมืองใต้ ก้อยถางถากไป และน้อง
จ๋นถึงวันดี เนอเจ้าปี้น้อง บ่ติดแปดข้อง ราคี
จุลแปดร้อย ป๋ายสิบสี่ปี๋ พ.ศ.ก็ดี นึ่งเก้าเก้าห้า
ก้อยฟังเต๊อะนาย แม่แสงแก้วกล้า วันจันทร์เวลา ต๋อนเจ๊า
เก้าค่ำขึ้นเหนือ ตรงกับเมื่อเจ้า ปี๋เดือนก่อเก๊า ปอดี
วันนั้นและน้อง ถูกต้องดิถี เป๋นวันตี้ดี ริเริ่มก่อสร้าง

ᨸᩪ᩠ᨲᨾᩮᩬᩥᨦᩈᩣᩃᩣ ᨾᩪᨣᩕᩤᨾᩮᨲᩫ᩵ᨲᩫ᩶ ᨴᩪᨷᩕᨧᩬᨦ ᨲᩫ᩵ᨻᩱ᩶

ᩈᩪᨣᩕᩮᨷᩩᨬ᩠ᨬᩉᩣ ᨿᩣᨾᨡᩣᨾᩮᨲᩫ᩵ᨻᩱ᩶ ᨾᩮᩬᩥ᩠ᨦᨴᩩᨧᨲᩫᨣ ᨲᩫ᩵ᨡᩦ

ᨲᩫ᩶ᨾᩮᨲᩫ᩵ᨶᩬᩢ᩶ ᨷᩴᨾᩮᩬᩥ᩠ᨶᨿᩰᩣᨸᩦ ᩈᩪᨣᨲᩣᨣᩦ ᨿᩫ᩠ᨲᩱᨣᩕ᩶ᨠᩬᩢᩈᩢᩣ᩶

ᨾᩮᩬᩥᨿᩥᩉᩣᨶᩉᩬ᩠ᨦ ᩃᩱᩈᩢ᩠ᨦᨲᩫ᩵ᩈᩢᩣ᩶ ᩈᩪᨣᩦᩱᨡᩮᩅᩢᩣ ᨠᩬᩢᨻᩱ᩶

ᩋᨱᩥᨿ᩠ᨿᩣᨻᩢᨧ ᨧᩮᩬᩥᩈᩢᩣ᩠ᨿᨡᩪᨲᨻᩱ᩶ ᨾᩮᩬᩥ᩠ᨿᨷᩕᨲᩰ᩠ᨿᩉᩰ᩠ᨿ ᩈᩪᨣᨡᩪᨣ

ᩏᩣᨲᩣᨡᩪᨡᩪᨻᩱ᩶ ᨣᩦᨴᩱᨡᩪᨣᩉᩬ᩠ᨦ ᩋᨱᩥᨿ᩠ᨿᩣᨡᩪᨣ ᩉᩬ᩠ᨦᩢᨡᨠᩬᩢᩈᩢᩣ᩶

ᨡᩣ᩠ᩉᩦᨴᩱ᩶ᩈᩢᩪ ᩋᩣᨶᩣᨾ᩠ᨿᩱᨸᩦᩋᩣ ᨲᩣᨣᩢᩣᩴᨾᩦᩃᩬᩢᩣᨻᩱ᩶

ᩈᩢᩬᨡᨾᩮᨷᩣ ᨣᩦᨿᩫᩉ᩠ᨿᩢᩱᨠ᩶ ᨴᩱᨲᩩᩣᩢᨡᩬᨣᨾᩮᨲᩬᩢ᩶ ᩋᩣᨶᩣᩅ

ᨿᩫᩃᩋᩪᨲᨻᩱ᩶ ᨿᩫᨷᩕᨲᩰ᩠ᨿᩈᩢᩣ ᩈᩪᨣᩉᩫ᩵ᨾᩣ ᨿᩢᩣᨿᩮᨿᩣᨣᩦᩉᩫ᩵

ᩯᨡᩕᩮᩈᩪᨣᨹᩮᩢᩬᨾᩮᨿ ᨠᩫᩴᩋᩣᨿᩪᩈᩢ᩠ᨿ ᨠᩫᩈᩢᩣ᩶ᨷᩴᨲᩫ᩵ ᨴᩪᨡᩈᩫ

ᨲᩫ᩠ᨲᩫᩃᨠᩫᨾᩣ ᨾᩮᨷᩣᩃᩫᩃᩪᨾᩮᨧᩬᩢ ᩈᩮᩣᩉᩫ᩵ᨣᩬᩢᨣᨾᩮᨲᩬᩢ᩶ ᩈᩪᨣᩉᩫ᩵

ᩈᩢᩣ᩶ᨲᩣᨿᨣᨾᩮᩈᩢᩣᨣᩦ ᨣᩢᩴᨴᩱ᩶ᨲᩩᩈᩢᩣ᩠ᨿ ᩈᩪᨣᨾᩮᨣᩕᩮᩋᨹᩮᩢᩬᨾ᩠ᨿ ᩃᩥᩃᩢᩥᨲᩫ᩵ᩈᩢᩣ᩶

ᨲᩫᨡᩬᩢᨷᩴᩈᩢᩪ ᩋᩣᨶᩣᨾ᩠ᨿᩱᨸᩦᩋᩣ ᩯᨡᩕᩮᨴᩫᩉ᩵ᨾᩮᨷᩣ ᨷᩪᨲᨻᩱ᩶

ᨷᩴᨾᩮᩬᩥ᩠ᨿᨷᩴᨡᩬᨿ ᩈᩪᨣᨾᩮᨲᩬᩢ᩶ᨾᩮᨲᩬᩢ᩶ᨷᩱ᩶ ᨣᩢᩴᨾ᩠ᨿᩣᨾᩪᨡᩉᩣ ᩋᩣᩃᩮᨿ

ᩈᩪᨣᨸᩦᩈᩢᩣ᩠ᩉ ᨷᩴᨴᩫᨴᩱ᩶ᨲᩫ᩠ᨿ ᨣᩢᩴᨣᩦᩃᩣᩃᩱᨿ ᩃᩣᩅᩫᩃᩢᩥᨲᩫ᩶ᨣ

ᩉᩦ᩠ᨿᨸᩦᩉᩫ᩠ᨿᩢᨴᩦ ᨡᩪᨾᨴᩥᨾᩪᨴᩱ᩶ᩈᩢᩣ᩶ ᩉᩦ᩠ᨿᩈᩢᩪᨾᩮᩬᩥᨣᨾ᩠ᨿ ᩉᩫ᩵ᨣᩢᩣ

ᨾᩮᨴᩪᩈᩢ᩠ᨿᩉᩫᩣᨸᩦ ᨷᩴᨾᩮᩬᩥ᩠ᨿᨴᩪᩉ᩶ᩣ ᨣᩕᩢᩉᩫ᩠ᨿᨾᩉᩢᩣ ᩈᩪᨣᩉᩫ᩵

ᨸᩕᩱᩈᩉᩣᨿᩮᨶ ᨣᩦᩈᩢᩢ᩠ᨿᨴᩪᨡᩮᩢ ᩃᩫᨣᩢᩴᩈᩢ᩠ᨿᨣᩢᩮ ᩈᩪᨣᩉᩫ᩵ᨲᩫ᩵ᩈᩢᩣ᩶

ᨿᩫᨿᩥᩉᩣᨡᩪᨣ ᨲᩮᩢᩬᨴᩦᨶᩢᩣᨿᩮᨴᩪᨣ ᨿᩫᨲᩫᩃᩣᨡᩪᨾᩩᨣ ᨣᩦᩈᩢᩣ

ᨣᩫᩢᨿᩫᨾᩮᨾᩮᨴᩥᩮᩣᨬ ᨾᩮᨾᩮᨲᩬᩢ᩶ᨲᩫᩉ᩶ ᨡᩦᨾᩦᨣᩦᨴᩫᩉ᩵ᩈᩢᩣ ᨣᩕᩪᨸᩣ

ᨾᩣᨸᩕᩈᩢᩣᩅᩰ ᨿᩪᨡᩣᩉᩣᨿᩣ ᩈᩣᨴᩦᨷᩪᨲ᩠ᨲᩣ ᨧᩮᨶᩣᨴᩫᩉ᩵ᩈᩢᩣ

ᨿᩪᩉᩢᩣᩅᨿᩣ ᨣᩢᩴᩃᩣᨲᩱᨷᩈᩢᩣ ᨾᩪᨶᨷᩣᨲᩱ ᨿᩮᩣᩈᩫ

ปลูกแป๋งศาลา มุงคาแต่งตั้ง รูปพระพุทธัง ก่อไว้
สองพระบุญหนา เตรียมดาแต่งไว้ เป๋นวัดถูกต้อง ปอดี
ตั้งแต่วันนั้น บ่เมินหลายปี๋ สองพาตี อยากใคร่กึ๊ดสร้าง
แป๋งวิหารหลวง และสิ่งก่อสร้าง สมตี้ได้วาง กึ๊ดไว้
อธิษฐานใจ๋ เนอสร้อยดอกไม้ แป๋งผะตี๊ดหน้อย สองดวง
เอาต๋ามจุดไว้ ตี้ในข่วงหลวง อธิษฐานดวง หากจักกึ๊ดสร้าง
ขอหื้อได้ สมอารมณ์ใฝ่อ้าง ต๋ามคำมี เล่าไว้
ส่วนเทวดา ตี้อยู่ฮับใจ้ ในกลางข่วงแก้ว อาราม
ยกออกไว้ ยังผะตี๊ดผาง สองหน่อนาง ย้ายเสียตี้หั้น
เพราะสองผัวเมีย คงอายุสั้น จักสร้างบ่ตัน ฮอดแล้ว
ตกกลางคืนมา เทวาก้าดแก๊ว เข้าฝันน้องแก้ว สองคน
สร้างเปียงเต้านี้ ก็ได้กุศล สองเครือผัวมน ล้มเลิกก่อสร้าง
กลัวจักบ่สม อารมณ์ใฝ่อ้าง เพราะต้านเทวา บอกไว้
บ่เมินบ่นาน สองแก้วแก่นไท้ ก็ม้วยมอดหน้า อาลัย
สองปี๋เต้านั้น บ่ตันได้ไกล ก็พิราลัย ลาจากโลกกว้าง
ขึ้นบนสวรรค์ จ๋อมธรรมได้สร้าง ขึ้นสู่เมืองบน จั๊นฟ้า
แถมสิบห้าปี๋ บ่เมินเนิ่นจ๊า ก็มีหนุ่มหน้า สองคน
เป๋นสหายฮัก จื้อสิบถั่วเขิน แล้วก็สิบเงิน สองคนก่อสร้าง
ยังวิหารขวาง เหมือนกับวัดด้าง ยังกลางดอยตอง ตี้นั้น
ก้อยฟังเต๊อะนาย แม่แก้วปันจั๊น นิมนต์ต้านเจ้า ครูบา
มาเป๋นเจ้าวัด อยู่จ๋ำพรรษา สารีปุตตา เถราต้านเจ้า
อยู่ห้าพรรษา ก็ลาไปเข้า มรณาไป เสียแล้ว

ᩍᨠ᩠ᨠᩦ᩵ᩈᩪᨣᨶ ᨷᩴ᩵ᩅ᩠ᩃᩣᩅ᩠ᩃᩮᩬᨦ᩶ ᨸᩖᩪᨿᨣᨩ᩠ᨿ᩠ᨦᨩᩮᩢᩣ ᨯᩮᩢᩣ
ᩉᩖᩢᨦᩈᩦ᩠ᨿᨣ᩠ᨿᩁᩣ᩠ᨿ ᨲᩮᩢ᩠ᨿᨲᩱᩈ᩠ᨿᩉᩣ ᨲᩱᨴᩦᨾᩢ᩠ᨠᩥᨾᩣ ᨯᩮᩢᩣᨯᩮᩢ᩠ᩁᨩᩮᩢᩣ
ᨾᩣᨸᩖ᩠ᨿᨣᩪᩉ᩠ᩃᨣ ᨯᩮᩖᩥᨲᩪᨣᨹᩣᨯᩮᩢᩣ ᩈᩦ᩠ᨿᩈᩣᩈ᩠ᨿᩣᨲᩱ ᩃᩢᨠ᩠ᨿᨣ
ᨾᩣᨸ᩵ᩥᨿᨶᨸᩖᩮ᩠ᨯᨲᩖᩮᨶ ᨾᩪᨣᨩ᩠ᨿᩮᨠ᩵ᩣᨠᩕᩢᨾ ᨠᩕᨷᩖᩦᨣᨻᩮᩢ᩠ᨿᩉ᩠ᨿ ᨯᩮᩖᩥᨬ
ᨸᩮᩢᨶᩪᨡᩃᩮᩢᩣ ᩉᩢᩣᩅᨫᩣᨸᩣ᩠ᨿ ᨣᩴ᩵ᨯᩮᩢ᩠ᨯᩅᩴᩣᩅᩣ᩠ᨿ ᨩ᩠ᨿᨹᨠ᩠ᨯᩮᨲᩱᨩ᩠ᨿ
ᨸᩦᩃᩴ᩵ᩣᨩ᩠ᨿᨾᩣ ᨸᩖ᩠ᨿᨲᩪᨶᨸᩖ᩠ᨿᨫ᩠ᨿ ᨯᩮᩢ᩠ᨯᨸᨬ᩠ᨬᩣᨬ ᨧ᩠ᨿᩮᨠᩕ
ᨾᩉᩣᨩᨶᩣ ᨷᩴ᩵ᨸᨾᩣᨴ ᨩ᩠ᨿᨶᩪᨷᩈ᩠ᨿᨣ ᨣᩪᨣᨯᩢᨾᩯ᩠ᨿ
ᨸᨬ᩠ᨬᩣᨧ᩠ᨿᩮᨴᩱ᩶ ᨴᩱ᩶ᨸᩮ᩠ᨿᨷᩕᨣᩴᩣ ᨾᩣᨸᩖ᩠ᨿᨹᩪᨣᩴ ᩈᨯ᩠ᨯᩱᨣ᩠ᨦᨷᩢ᩠ᨿ
ᨷᩪᨶᩃᩢᨠᩕᨸᩖᩮᨯ ᩅᩥᩉᩣᩁᩉᩦᩢᨲᩢ᩠ᩅᨯ ᨲᩣᩪᨲᩴ᩵ᩣᨧ᩠ᨿᨾᩦ ᨷᩪᨲᩱᩬ᩶
ᨲᩱᨣᩴ᩵ᩅᩕᩣᨾᩣ ᨯᩮᩢ᩠ᨯᩍᨠ᩠ᨠᩉᩴ᩠ᨿᨴᩱ᩶ ᨲᩪᨯ᩠ᨯᨶᩪᨷᨩᩮᩢᩣ ᩍᨠ᩠ᨠᨣᩪ
ᨳᩦ᩵ᨣ᩠ᨿᨧ᩵ᩣᨿᩮᨿ᩶ ᨾᩣᨲᩮᩢᩥᨾᨯᩮ᩠ᨯᨯᩮ ᨸᩖᩮ᩠ᨯᩈ᩠ᨿᨾᨯᩮᩢ ᩉᩦᩢᨣᩪᩅᩱ᩶ᩉᩢ᩠ᨿ
ᨲᩪᨽᩦᨯᩮᩢ᩠ᨯᩉ᩠ᩃᨣ ᩉᩴᩪᨲᩖᩪᨣᨯᩮ᩠ᨯᩉ᩠ᨿ ᨸᩖᩮ᩠ᨯᨲᩴ᩵ᩣᨯᩮ᩠ᨯᨾᩣ ᨶᩪᨷᨣ᩠ᨿ
ᨠ᩠ᨠᨷᩩᨬᨧᩪᨾᨯᩪᨣ ᨷᩴ᩵ᩁᨲ᩠ᨲᨣ᩠ᨿ ᨾᩪᨶᨾᩢ᩠ᨯᨩ᩠ᨿ ᨯᩮᩢᨶᨯᩪᨣ
ᨲᩪᩴ.ᩈᩪᩴ.ᨲᩪᨶᨣ᩠ᨿ ᩈᩪᨣᨲᩮᩢ᩠ᨿᨣ᩠ᨦᩈᩪᨣ ᨬᨶᨲᩣᩪᨣᩪᨣ ᨲᩴ᩵ᩣᨧ᩠ᨿᩃᩮᩢᩣᨹ᩠ᨿᨯ
ᨠ᩠ᨠᨷᩩᨬᨹᩢᩣᨬᨣ᩠ᨦ ᨸᩮᩢᨲᩱᩬ᩶ᨣ᩠ᨿᨡᨯ ᨲᩱᨠ᩠ᩃᩢᨲᩢ᩠ᨿᨲᩴ᩵ᩣᨯᩮ᩠ᨯ ᨶᩪᨲᨣ᩠ᨿ
ᨸᩖ᩠ᨿᨹᩪᨾᩦᩈᩦ᩠ᨿ ᨲᩮᩢ᩠ᨿᨯᩮ᩠ᨿᨲᩢ᩠ᨿᨣ᩠ᨿ ᩅᨸᨬ᩠ᨬᩣᨲᩱᩃ᩠ᨿ ᨬᩪᨯᩪᨣ
ᨯᩮᩅᨲᩣᨧ᩠ᨿᨴᩱ᩶ ᨳᩦ᩵ᨸᩖ᩠ᨿᨩᩮᩢᩣᨡᩪᨣ ᨶᨲᩢ᩠ᨿᩣᨧᩪᨾᨯᩪᨣ ᨹᩣᨸ᩠ᨿᨷᩪᨲᩦ᩶
ᨲᩢ᩠ᨿᩃᩪᨣᨹᩢᩣᨬᨣ᩠ᨦ ᨯᩮᩖᩥᨠᩴᩣᩉᩢ᩠ᨿᨲᩥᨲᩦ᩶ ᨷᩴ᩵ᨲᩱ᩵ᨯ᩵ᨣ᩠ᨦᩃᩦ ᨯᩮᩖᩦᨣᨶᩢ᩠ᨿ
ᨲᩱᩬ᩶ᨬ᩠ᨿᨧᩪᨾᨯᩪᨣ ᨲᩮᩢᩥᩉᩢᩪᨣᨯᩮᨠᩕᩢ᩠ᨿ ᨾᩦᨠᩕᨯ᩠ᨲᩱᨩᩮᩢᩣ ᨾᩯᩃᩦ
ᨸᩮᩢᨲᩱᩬ᩶ᨲᩮᩢᩥ ᨬ᩠ᨿᨯᩪᨣᨠᩕᩈᩦ ᨯᩱᨠᩕᩢᨩᨠᩴᩣᨡᩦ ᨯᩱᨩ᩠ᨿᨷᩪᨲᩦ᩶
ᨲᩪᩴᨯᩮᩢ᩠ᨯᨶᩪᨣᨡ᩠ᨦᩣ᩠ᨿ ᨷᩴ᩵ᨠ᩠ᨠᨡᩢ᩠ᨿᨡᩦ᩶ ᨲᩱᨲᩢ᩠ᨿᩉᩣᩃᩦ ᨧ᩠ᨿᩮᨠᩕ
ᨸᨬ᩠ᨬᩣᨴᨾᩪᩈᩦ ᨷᩴ᩵ᨸᨾᩣᨴ ᨷᩪᨲᨧ᩠ᨿᨩᩮᩢᩣᨠᩕᨯᨯᩢᨾᩯ᩠ᨿ

องค์ที่สองนา บ่กาก้าดแก๊ว　　เป๋นของต้านเจ้า เทพา
　　หากสิบเกวียนนั้น เปิ้นไปสรรหา　　ไปนิมนต์มา เทพาเถรเจ้า
มาเป๋นตุ๊หลวง เนอปวงข้าเฝ้า　　สืบศาสนาไป และน้อง
มาเปลี่ยนแป๋งก้อน มุงดินพร่ำพร้อม　　กระเบื้องแผ่นหน้อย เนอนาย
　　อยู่ฮอดเล้า ห้าพรรษาป๋าย　　ก็ถึงวําวาย ดับขันธ์ไปจ้อย
ปีล่ำดับมา เป๋นต๋อนเป๋นถ้อย　　ถึงปั๋ญโญนาย ต้านพระ
มหาเถรา บ่ปมาต๊ะ　　จบรอบเสี้ยง ก๋องธรรม
　　ปั๋ญโญต้านไท้ ได้อยู่ประจ๋ำ　　มาเป๋นผู้นำ ศรัทธาจาวบ้าน
บูรณะแป๋ง วิหารหื้อกว้าง　　ต๋ามต๋ำนานมี บอกไว้
ไปนำเอามา ซึ่งองค์หน่อไท้　　พุทธรูปเจ้า องค์งาม
　　ตี้วัดท่าแย้ม มาเตื่อมแถ้งแถม　　แป๋งซ่อมแซม หื้องามใหม่หน้า
กุฏินึ่งหลัง หอกลองตังหน้า　　แป๋งกำแพงมา รอบวัด
นักบุญจ๋อมตอง บ่อัตคัด　　มูลมั่งด้วย เงินทอง
　　พ.ศ.ต๋อนนั้น สองปันซาวสอง　　เขียนต๋ามกอง ต๋ำนานเล่าอ้าง
นักบุญผ้าขาว อยู่ใต้วัดด้าง　　ใกล้กับกำแพง นอกวัด
เป๋นผู้มีศีล กิ๋นตานกับวัด　　อุปัฏฐากใกล้ ดอยตอง
　　เทวาต้านไท้ ตี้เป๋นเจ้าของ　　ฮักษาจ๋อมตอง เข้าฝันบอกหื้อ
กับลุงผ้าขาว เนอคำหนักตื้อ　　บ่ใจ้ข่าวลือ เรื่องร้าย
ใต้ดอยจ๋อมทอง ปื้นห้องเขตคล้าย　　มีพระธาตุเจ้า โมลี
　　อยู่ใต้ปื้น ดอยตองสะหลี　　ในโกศคำดี ในฝันบอกหื้อ
ปอแจ้งรุ่งขวาย บ่ดักด้านดื้อ　　ไปพบหารือ ต้านพระ
ปั๋ญโญธรรมศรี บ่ปมาต๊ะ　　บอกต้านเจ้า ทรงธรรม

ᩅ᩵ᩣ ᨾᩮᩬᩥ᩵ᩋᨠᩕᩢ᩠ᨦᨣᩦ᩶ ᨯᩮᩬᩁᨧᩮᩢ᩶ᩣᨸᩕᩢ᩠ᨦ　ᩈᩣ᩠ᨿᩈᩢ᩠ᨻᩕᩢ᩠ᨦ ᨡᩱᨡ᩠ᩅᩢᨷᩪᨲᩱ᩶
ᨠᩕᩣ᩠ᨯᩕᩨ᩠ᨶᨾᩯᩃᩦ ᨧᩮᩢ᩶ᨿᩩᩃᩩ᩵ᨾᨲᩱ᩶　ᨣᩩᩉᩣᨯᩪᨣᩢ᩠ᨦ ᩃᩩ᩵ᨾᨲᩕᩢ᩠ᨦ
ᩱᨠ᩵ᩕᩈᨧᩮᩬ᩠ᨾᩣ ᨶᩢᨠᩣ᩠ᨿᨲᩢ᩠ᨲᨲᩕᩢ᩠ᨦ　ᩈᩫ᩠ᨿᨣᩪᨲᩮᩢ᩵ᩣᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᩈᨯᩕᩣ
ᩈᩮᩢ᩠ᨿᨴᩪᨡᩱ᩶ ᨿᩬᩈᩣᩈᩢ᩠ᨦᩣ　ᨧᩢ᩠ᨦᨠᩕᩣᨸᨬ᩠ᨬᩣ ᩃᩮᩢ᩠ᨿᩈᩣᨠᩕᩣ᩠ᨿᩱᨲ᩠ᩅ
ᩍᨴ᩠ᨵᩥᨷᩢ᩠ᩅᩢ᩠ᨦᩈᩫ᩠ᨾ ᨿᩩᨴ᩠ᨵᩱᨡ᩶　ᨲᩦ᩶ᨿᩩᨿᩬᩱᨲ ᨣᩢ᩠ᨦᨲᩢ᩠ᨿ
ᨲᩪᨶᨠᩢ᩠ᨦᨲᩩᩴ.ᩈᩩᩴ. ᨣᩢ᩵ᨲᩩᩴᩱᨡ᩠ᨿᨠᩕᩢ᩠ᨿ　ᩈᩪᨣᨲᩢ᩠ᨦᨲᩢ᩠ᨿᨲᩫ᩠ᨯ ᨲᩪᩴᨡᩦ
ᩈᩪᨣᨲᩢ᩠ᨦᨵᩢ᩠ᨾ ᨸᩣ᩠ᨿᩈᩦ᩵ᩈᩢ᩠ᨿᨸᩦ　ᨧᩢ᩠ᨦᨧᩮᩬᩥᨶᨲᩩᩴᨡᩦ ᩈᩢ᩠ᨿᩈᩦ᩵ᨣᩢ᩠ᨦᩱᨡ᩶
ᨧᩮᩬᩥᨶᨲᩪᨣᩢ᩠ᨦᨲᩮᩬᩥᨦ ᨸᩕᩢ᩠ᨦᨧᩮᩬᩥᨶᩈᩦ᩵ᨲᩱ᩶　ᩱᨴᨲᩢ᩠ᨿᨣᩢ᩠ᨦᨧᩮᩬᩥ ᨿᩪᨡᨶ᩠ᨵ
ᨲᩮᩬᩥᨸᩣᨵᩥᨲᩢ᩠ᨾ ᨾᩦᩈᩣᨶᨲᩢ᩠ᨾ　ᨲᩢ᩵ᨴᩢ᩠ᩅᨷᩢ᩵ᩱᨡ᩶ ᨲᨣᩪᨧ
ᩃᩪᨶᨴᩩ᩵ᨣᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᩅᩫ᩶ᨯᨧᩮᩬᩥᨯᨡ᩠ᩅᩣ᩠ᨿᨲᩣ　ᨧᩢ᩠ᨦᨠᩕᩣᨸᨬ᩠ᨬᩣ ᨣᩢ᩵ᨲᩣᨲᩮᩢ᩵ᩣᨧᩮᩢ᩶ᩣ
ᩈᨯᩕᩣᨿᩮᩢ᩠ᨿ ᨿᩬᨿᩣ᩠ᨿᨵᩩ᩵ᨧᩮᩢ᩶ᩣ　ᩅᩥᨲᩢ᩠ᨾᨿᩢ᩵ᨯ ᨲᩢ᩠ᨦᨠᩕᩣ
ᩉᩫ᩠ᨶᨲᩥᨾᩯᩃᩦ ᨡᩪᨣᨵᩥᨴᨧᩢ᩠ᨦᨠᩕᩣ　ᩅᨯᩩᨿᩩᩃᩩ᩵ᨾᨲᩱ᩶ ᨲᨪᩣ
ᨲᩥᨧᩢ᩠ᨦᨠᩕᩣ ᨲᩢ᩠ᨦᨧᩮᩢ᩶ᩣᨷᩢ᩠ᩅᨿᩣ᩠ᨿ　ᩃᩮᩢ᩠ᨿᩉᩫ᩠ᨲᩮᩬᩥᨲᨠᩣ᩠ᨿ ᨧᩢ᩠ᨦᨡᩪᨿᩪ᩵ᨿᩦ
ᩉᩫ᩠ᨲᩢ᩵ᨿᩢ᩶ᩣᨡ᩠ᩅ ᨧᩮᩬᩥᨣᩢ᩠ᨦᩉᩢ᩠ᨦᨲᩦ᩶　ᨿᩩᩱᨴᨾᩯᩃᩦ ᨧᩮᩢ᩶ᨵᩢ᩠ᨾ
ᩃᩮᩢ᩠ᨿᨣᩢ᩠ᨿᨠᩪᨲᨾᩣ ᨷᩢ᩵ᩱᨡ᩶ᨶᩩᩴᨵᩫ᩠ᨯ　ᨿᩢ᩶ᩣᨴᩮᩢ᩠ᨿᨲᩢ᩵ᨲᩩᨾᨧᩮᩬᩥᨠ
ᨿᩪ᩵ᩃᩥᨲᩢ᩠ᨾᩱᨽ᩶ ᩉᩫ᩠ᨶᩱᨲᩈᩢ᩠ᨿᩈᩣ　ᨧᨿᩢ᩶ᩣᨿᩪ᩵ᨣᩢ᩠ᨿ ᨸᩕᩢ᩠ᨦᨠᩕᩣᨯᩕᩫ᩠ᨶᨧᩮᩢ᩶ᩣ
ᩃᩮᩢ᩠ᨿᨡᩣᨠᩢ᩠ᨿᩣᨶᩢ᩠ᨾ ᨡᩪᨲᨡᩪᨣᨧᩮᩬᩥᨠᨿᩮᩢ᩠ᩋ　ᨧᩮᩢ᩶ᩉᩫ᩠ᨾᨣᨯᩢ᩠ᨾ ᨡᩪᨲᩱᨽ᩶
ᨸᩪᨵᩣᨠᩕᩈᩢ᩠ᨿ ᨿᩬᨡᩪᨣᨯᩕᩨ᩠ᨶᩱᨯ᩶　ᩈᩬᩫ᩠ᨲᩢ᩠ᨿᩱᩈ᩵ᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᨡᩬᩫᨧᩮᩬᩥ
ᨲᩩᩴᨧᩢ᩠ᨲᨠᩢ᩠ᨦ ᨧᩢ᩠ᨦᩱᨡ᩶ᩈᩫ᩠ᨯᨠᩕᩮᩢ᩠ᨿ　ᨲᩢ᩠ᨿᩱᨡ᩶ᨧᩮᩬᩥᨧᩮᩬᩥ ᨾᩯᩃᩦᨲᩢ᩠ᨿᨲᩢ᩠ᨿᩣ
ᨴᨾᩩᨸᨬ᩠ᨬᩣ ᨡᩪᨾᩱᨿᨲᩮᩢ᩵ᩣᨧᩮᩢ᩶ᩣ　ᨾᩪᩴᨶᩉᩣᩱᨲ ᨲᩪᩴᨧᩢ᩠ᨿ
ᩈᩪ᩵ᨶᨠᩕᩣᨯᩕᩨ᩠ᨶ ᨷᩢ᩵ᩱᨡ᩶ᩱᨿᩪᨿᩢ᩠ᨿ　ᨣᩢ᩠ᨦᨿᩩᨧᩮᩢ᩶ᩉᩫ᩠ᨶ ᨾᩯᩃᩦ
ᩱᨴᩅᩥᨲᩢ᩠ᨾᨵᩢ᩠ᨾ ᨡᩪᨾᨧᩪᨣᩈᩮᩢ᩠ᨿ　ᨸᩪᩱᨿᨠᩫ᩠ᨿ ᩃᩢᨶᩩᩈᩪᨡᩱ᩶

ว่าเมื่อคืนนี้ เทวาเข้าฝัน สายสัมพันธ์ ไขขานบอกให้
พระธาตุโมลี ตื้ออยู่ลุ่มใต้ คูหาทองคำ ลุ่มปื้น
ใคร่เสด็จมา ฮักษาฟักฟื้น ฉลองหมู่เจ้า ศรัทธา
สืบทอดไว้ ยังศาสนา ต้านพระปั๋ญญา เลยสากราบไหว้
อธิษฐานขอ อยู่นอไจ้ไจ้ หื้ออยู่ยาวไป จ๋นพบ
ต๋อนนั้นพ.ศ. ก็ปอได้ครบ สองปันก่อตั้ง พอดี
สองปันตั๊ด ป๋ายสี่สิบปี๋ ขึ้นเดือนพอดี สิบสี่ค่ำได้
เดือนหกตังเหนือ เป๋นเดือนสี่ใต้ ในกลางคืนเนอ ยอดฮัก
เกิดปาฏิหาริย์ มีสารพัด ต๋ำนานบ่ได้ พรรณนา
ลูนรุ่งเจ๊า โจ่งแจ้งขวายต๋ำ ต้านพระปั๋ญญา ก็พาหมู่เจ้า
ศรัทธาตังหลาย ยังยายถ่อเข้า วิหารผ่อองค์ หน่อพระ
หันจิกโมลี ขององค์ต้านพระ วางอยู่ลุ่มใต้ ตักนาย
องค์ต้านพระ หน่อเจ้าบุญผาย เลยหนเกือกกาย ขึ้นดูผ่อยื่อ
หันห่อผ้าขาว เนอคำหนักตื้อ อยู่ในโมลี ตี้นั้น
เลยกึ้บออก มาบ่ได้รอรั้ง ผ้าทิพย์ห่อหุ้ม เตกอย
ผ่อลมปั๊ดไม้ หล่นใบสุยสอย เตผ้าผ่อกอย เป๋นพระธาตุเจ้า
เลยดาเอาขัน ดอกดวงเครื่องเฝ้า น้ำหอมคันธา ดอกไม้
บูชาสระสรง ยังดวงธาตุไท้ แล้วเก็บใส่เข้า ดังเดิม
ต่อจากนั้น ต้านได้ส่งเสริม เก็บไว้ตี้เดิม โมลีเกศเกล้า
ธัมมปั๋ญโญ ผอมโซแก่เฒ่า มรณาไป ต่อท้าย
ส่วนพระธาตุนา บ่ได้โยกย้าย คงอยู่ตี้หั้น โมลี
ในวิหารวัด จ๋อมตองสะหลี บ่มีไผควี และฮู้สอดได้

ᨧᩮᩢ᩶ᩣᩅᩫ᩠ᨦᩉᩖᩢ᩠ᨦᨲᩢ᩠ᨦ ᩅᩢ᩠ᨦᩅ᩠ᨿᩁᨸᩮᩢ᩠ᨿᨲᩯ᩠ᨶ ᩈᩦᩃᨸᩢᨬ᩠ᨬᩣ ᨲᩬᩴ᩵ᨹ᩠ᨿᩣ
ᨾᩣᨧᩴᩣᩅᨪᩣ ᨲᩣᨶᩣᨿᩮᩬᨠ᩠ᨿᩣ ᨣᩮᩢ᩠ᨿᨷᩕᩉ᩠ᨾᨾᩮ᩠ᨯᩬᩁᨲᩬ᩶ᨦ ᨲᩬᩴᨡᩦ
ᩈᨯᩣᨲᩦ᩵ᨤᩪᩁ ᨸᩩᩴᨡᩦᩈᩮᩢᨷᩦ ᨻᩕᩢ᩵ᨠᩬ᩶ᨲᩉᩢ᩠ᨾᩦ ᨶᨲ᩠ᨲᩣᨶᩣᨳᨧᩮᩢ᩶ᩣ
ᨸᩪᩁᨷᩕᨣᩣ ᨸᩬᩴᨡᩣᨨᩢ᩶ᩣᨸᩮᩢ᩶ᩣ ᨾᩦᩈᩢ᩠ᨷᨸᨬ᩠ᨬᨴᨾ᩠ᨾ᩺ ᨻᩕᩢᨸᨲᩕ᩠ᨾ
ᨣᩩᨱᩈᩣᨵᩥᩈᩣ ᨶᩩᨾᨶᩣᩉᩖᩢ᩠ᨾᩃᩢ᩠ᨾ ᨡᩪᨾᩮᩢ᩠ᨦᩉᩖᩪᨣᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᨷᩕᩉ᩠ᨾᨴᨾ᩠ᨾ᩺
ᨶᨲ᩠ᨲᩣᨶᩣᨳᨹᩬᩁ ᨾᩦᩈᩢ᩠ᨷᨸᨧᩴᩣ ᩈᩮᨲᩥᨷᨴᨾ᩠ᨾ᩺ ᨾᩦᨻᩕᩢ᩠ᨾᨹᩮᩢ᩠ᨦᩉᩬ᩶ᨦ
ᩁᩮᩢ᩠ᨦᨣᩮᩈᩣᩈ᩠ᨦ ᩈᨯᩣᩁᩮᩢᨲᩢ᩠ᨿ ᨤᩩᨸᩈᩢ᩠ᨦᩅᩣᨦᩅᩦ ᨾᨦ᩠ᨣᩃ
ᨲᩪᨴᩕᨷᩣᩁᩮᩣ ᨯᩮᨾᩩᩔᩣᨸᩢ᩠ᨧᨲ᩠ᨲ ᨯᩦᨠᩬ᩶ᩉᩖᩢ᩠ᨦᨣᩱᨭ᩶ ᩏᨩ᩠ᨩᩃ
ᩉ᩠ᨿᩢᨲᩴᩣᨷᩩᩅᩱ᩶ ᨿᩯᨾᩮ᩠ᨯᨲᩪᨲᩩ ᩈᨾ᩠ᨸᩣᨩᩩ ᨡᩪᨾᨣᩩᨣᩮᨲᩬ᩶ᨦᨲᩢ᩠ᨦ
ᨾᩣᩃᩮᨯᩦᨡᩪ ᨸᨬ᩠ᨬᩣᨴᩪᨲᩦ᩠ᨿᨹᩢ᩠ᨦ ᨯᩦᩈᩢ᩠ᨷᨻᩕᨿᩮ ᨡᩢᨣ᩠ᨣᩦ
ᨣᩣᨸᩩᨻ᩠ᨻᨾᩉᩣ ᨶᩯ᩠ᨿᨲᩣᨲᩥᨠᩦ ᩁᩮᩢ᩠ᨿᩃᩪᨡᨨᩢ᩶ᩣ ᨡᩪᨾᨣᩩᨣ
ᨣᨵᩥᨷ᩠ᨿᩬᩱ᩶ ᩉᩦᩉ᩠ᨿᩢᨷᩕᩪᨣ ᨲᩣᨯᩩᨣᩮᨯᩩᨣ ᨲᩣᨡᩪᨸᩪᨲᩱᨭ᩶
ᨲᩣᨲᩢ᩠ᨿᨣᩯᩈᩣ ᩅᨲᩕᨻᩕᩢ᩠ᨿᩉᩮᩢ᩠ᨦ ᨲᩢ᩠ᨿᨸᩪᨣᩈᨯᩣ ᨦᩕᩢ᩠ᨾᩣᨾᨦ᩠ᨣᩃ
ᨣᨵᩥᨷ᩠ᨿᩬᨲᩮ ᩃᩱ᩶ᨦᨷᩕᨲᨲᩢ᩠ᨦ ᨡᩬᩴᨲᩢ᩠ᨿᨡᩪᨾᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᨾᩯᩃᩦ
ᨿᩮᩢ᩠ᨿᨿᩮᩣᨿᩬᩴᩈᩢ᩠ᨦ ᩉᩬᩴ᩵ᨿᩬᩈᨴ᩠ᨵᩣᩈᩢ ᨾᩉᩣᩈᩦᩃᨸᩢᨬ᩠ᨬᩣ ᨹᩮᩢ᩠ᨦᨧᩮᩢ᩶ᩣ
ᨲᩬᩴᨶᨷᩪᨲᩯᨡᩢ᩠ᨿ ᨲᩴᩣᩉᩖᩢᨧᩮᩢ᩶ᩣᩉᩮᩢ᩶ᩣ ᨲᩢ᩠ᨿᨸᩪᨣᨡᩯᩣᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᨲᩦ᩵ᨤᩪᩁ
ᩈᩢᨷᩪᨲᩯᨲᩩᨲ ᩉᩦ᩠ᨿᨧᩮᩢ᩶ᩣᨲᩮᩢ᩠ᨦᨶᨲᩪᩁ ᨶᨲ᩠ᨲᩣᨶᩣᨳᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᨡᩪᨾᨾᩮ᩠ᨯ
ᩈᩪᨣᨲᩢ᩠ᨿᨵᩬ ᩉᩖᩢ᩠ᨦᩈᩢ᩠ᨷᨸᩢ᩠ᨿᨸᩕᩪᨣ ᨡᩪᨾᨾᩪᨣᨾᩮ᩠ᨯ ᨹᩮᩢ᩠ᨦᨷᩕᩉ᩠ᨾᨾᩮ᩠ᨯᨣᩮᨲᩬ᩶ᨦ
ᨾᩣᨸᩮᩢ᩠ᨯᩅᩥᨲᩉᩣ ᩁᩮᩢ᩠ᨿᨶᨡᩪᨣᨣᩮᨲᩬ᩶ᨦ ᨸᩕᩢᨣᩅᩥᨲᩉᩣᨾᩦ ᩈᩦᨾᩩᨡ
ᨸᩕᩢᨣᨲᩢ᩠ᨿᨯᩪᨣᨠᩬ᩶ ᨸᩕᨩᩢ᩠ᨦᨩᩦᨾᩩᨲ ᩁᩮᨯᩬᩴᨠᩬ᩶ᨲᩴᩣᩁᩮᨲᩬ᩶ᨦ ᩈᩦᨣᩪ
ᨯᩪᨲᨧᨯᩣᩉᩖᩢ᩠ᨦ ᩁᩮᨸᩮᩢ᩠ᨯᨸᩕᩈᩣᨲᩪᨲᩪ ᨪᩦᨶᩃᩣᨿᨣᩪ ᨸᩕᨩᩢ᩠ᨦᨩᩦᨲᩬ᩶ᨦ
ᩅᩱᨭ᩶ᩅᩥᨲᩉᩣ ᨣᩪᨡᩦᨹᩪᨣᩮᨸᩮᩢ᩶ ᨸᩬᩴᨡᩪᨧᩥᨯᩦᨠᩬ᩶ ᨹᩮᩢ᩠ᨦᨷᩕ

เจ้าวัดหกต๋น วนเวียนอยู่ใกล้ สีลปั๋ญโญ ต่อท้าย
มาจ๋ำพรรษา พาราเขตคล้าย เช่นพระเมืองแก้ว พอดี
ศรัทธาปี้น้อง บดีเศรษฐี ไพร่ฟ้าพลมี รัตตาราชเจ้า
ฝูงประชา บรรดาข้าเฝ้า มีศีลบุญธรรม เพียบพร้อม
ทุกสาทิศา รุมราห้อมล้อม จ๋อมเจื่องเจ้า ทรงธรรม
รัตตาราชต๊าว มีศีลประจ๋ำ ทศพิธธรรม มีพร้อมทั่วหน้า
เรื่องศาสนา ศรัทธาแก่กล้า ซอบสร้างวัดวา มากนัก
พุทธญาโณ ธัมโมอยู่พัก ตี้ฟ้าหลั่งใต้ อุทยาน
ได้ต๋ำนานไว้ ในเมืองพุก๋าม สมญานาม จ๋อมตองแก้วกว้าง
มาเล็งพิศดู บุญจูกล่าวอ้าง ตี้สมคะเน ดั่งคิด
อานันทะมหา จ้วยพาพินิจ เลยรวดเข้า จ๋อมตอง
อธิษฐานไว้ หื้อได้จบถอง ต๋ามแนวกอง ต๋ำนานบอกให้
พาก๋ันนบสา วันทากราบไหว้ กับฝูงศรัทธา มากนัก
อธิษฐานใจ๋ ไหว้วานพระพักตร์ ขอพบจ๋อมเจ้า โมลี
ในขณะนั้น หน่อจั๋นแสนสี มหาสีลี ปั๋ญโญต้านเจ้า
ก็บอกไขขาน ต๋ำนานเก๊าเหง้า กับฝูงจาวเฮา ปี้น้อง
และบอกไขก๋าร หื้อเจ้าเปื้อนป๊อง รัตตราชเจ้า จ๋อมเมือง
สองปันตั๊ด หกสิบป้ายเปื๋อง จ๋อมมุงเมือง ต้านพระเมืองแก้ว
มาแป๋งวิหาร เตตานข่วงแก้ว สร้างวิหารมี สี่มุข
สร้างโกศทองคำ ประดับด้วยมุก เพชรคำก๋ำแก้ว สีงาม
นอกจากนั้น แป๋งปร๋าสาทต๋าม เขียนลายคราม ประดับด้วยแก้ว
ไว้ในวิหาร งามดีผ่องแผ้ว บรรจุองค์คำ ต้านพระ

ᨩᩥ᩠ᨯᨡᩨ᩠ᨶᩉᩫ᩠ᩅᩣᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᨷᩴ᩵ᨧᩯ᩠ᨦᩱᨩᩖ　　　ᨲᩣᨶᩦ᩶ᨲ᩶ᩣ ᨾᩦᨾᩣ
　　ᩁ᩠ᩅᨯᩱ᩶ ᨩᩮᩢ᩶ᩣᨧᩪᨲᩅᨿᩣ　　　ᨲᩣᨷᩢᨠᩈᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᨾᩣᩈᩣᨸ᩠ᨿᩱᩉ᩠ᨿᩴ᩶
ᩈᩢᨽᨲ᩠ᨲᩣᩉᩫ᩠ᩅ ᨩᩦ᩶ᨶᩦ᩶ᨡᩦ᩶ᩱᨴ᩶　　　ᩱᨴᩯᨷᩈᩢ᩠ᨦᨩᩮᩥ᩠ᨦ ᨲᩦ᩵ᨧᩮᩢ᩶ᨠ
ᨩᩮᩢ᩶ᩣᨷᩣᨶᩣᩉᩫ᩠ᩅ ᨤᩮᩢ᩠ᨶᨡᩣᨸ᩠ᨿᩴ᩵ᩣᨸ᩠ᨿᩴ᩶ᨾ　　　ᨡᩪᨠᨧᩣ᩠ᨲᩱᩉ᩶ ᨾᩦᨾᩣ
　　ᩉ᩠ᨿᩨᨾ᩠ᨯᨣᩪᨡ ᨩᩮ᩠ᨿᨶᨷᩩᨠᩉᩫ᩠ᩅ　　　ᨲᩣᨶᩈᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᨤᩪᨾᩣᩱᨻ᩵ᩉᩦ᩶
ᨲᩢ᩠ᨿᨲᩢ᩠ᨿᨲ᩠ᨿᩦ᩶ᨷᩣ ᨽᨬ᩠ᨬᩣᨲᩢ᩵ᩉᩥ᩠ᨠ　　　ᨧᩮᩢ᩠ᨯᩉᩫ᩠ᩅᩃᩮ ᨷᩪᨠᩢ᩠ᨿᩴ
ᨡᩪᨠᨲᩥᩢᨡᩦᩃᩢ᩠ᩅ ᨾᩦᨲᩢ᩶ᩃᩢᨠᩢ᩠ᨿᩴ　　　ᩃᩢ᩠ᩅᩱᨿᨧᩮᩢ᩵ᩣᩉᩢ᩠ᨿ ᩉᩫ᩠ᩅᨡᩦ
　　ᨡᩪᨠᨡᩪᨲᩱᨾ᩶ ᨩᩮᩢ᩶ᩣᨲᩪᨲᨧᨾᨸᩦ　　　ᩈᩣᨶᨲᩦ ᨷᩫ᩠ᩅᨷᩣ᩠ᨧᩣ᩠ᨲᩱᩉ᩶
ᨩᩢ᩶ᨣᩢ᩠ᨿᨩᩢ᩶ᩉᩫ᩠ᩅᨾ ᨩᩦ᩵ᩉᩣᨾᩣᩱᨠ᩶　　　ᨩᩢ᩶ᨡᩪᨲᨷᩢ᩠ᨿᨣᩢ᩠ᩅ ᨲᩦ᩶ᩱᨠ᩶
ᩈᩢ᩶ᨷᩢ᩠ᨿᨩᩢ᩶ᩈᩦ ᨩᩦ᩵ᨷᩢ᩠ᨿᩱᨠ᩶　　　ᩉᩢ᩶ᩱᨻ᩵ᩃᩢᩱᨲ᩶ ᨷᩢ᩠ᨿᨧᩮᩥ᩠ᨦ
　　ᨧᩮᩢ᩵ᩃᩦ᩶ᨣᩢ᩠ᨿᨧᩮᩢ᩶ ᩱᩉᩃᨲ᩠ᨿᩦ᩶ᨧᩮᩢ᩠ᩉᩥ᩠ᨦ　　　ᨷᩦ᩶ᩉᩢ᩵ᨡᩥᨦ ᨾᩣᩱᩉᩃᨲᩢ᩵ᩉᩢ᩠ᨿ
ᨩᩢ᩶ᨧᩮᩢ᩵ᨲᩦ᩶ᩉᩫ᩠ᩅᨠ ᩱᩉᩃᩢ᩵ᨠᨧᩮᩢ᩠ᩱᨲ᩶　　　ᨩᩢ᩶ᨧᩮᩢ᩵ᨲ᩠ᨲᩣᩱᩈ ᨧᩮᩢ᩶ᩁ᩠ᨲᩦ᩶
ᨩᩢ᩠ᨿᨧᩦ᩶ᨷᩦ᩶ ᨤᩪᨾᩣᨧᩮᩢ᩶ᩁ᩠ᨲᩦ᩶　　　ᩉᩢ᩠ᨿᨲᩦ᩶ᨡᨧᩮᩢ᩶ ᨡᩥ᩠ᨦᨣᩢ᩠ᨿ
　　ᨡᩥ᩠ᨦᨧᩪᨶᨲᩢ᩶ᨶᩁ᩠ᨯ ᨲᩦ᩶ᨷᩫ᩠ᩅᨶᩢ᩠ᨿ　　　ᩉᩦ᩶ᨷᩢᨠᩉᩢ᩵ᨣᩢ᩠ᨿ ᩈ᩠ᨿᨩᩢ᩶ᨯᩱᨧᩮᩢ᩶ᩣ
ᩁ᩠ᨿᨠᩢ᩠ᨯᨧᩮᩥᨦᨣᩢ᩠ᨿ ᨧᩮᩢ᩵ᨷᩫ᩠ᩅᩉᩢ᩶ᩣᩉᩮᩢ᩶ᩣ　　　ᨷᩢ᩠ᨿᨷᩢ᩠ᨿᨧᨲᩦ ᨧᩮᩢ᩵ᩣᨧᩮᩢ᩶ᩣ
ᨧᩮᩥ᩠ᨦᨲᩦ᩶ᨧᩮᩥ᩠ᨦᩁ᩠ᩅ ᨠᩢ᩠ᩅᨧᩮᩢ᩶ᩈᨧᩮᩢ᩶ᩣ　　　ᨧᩮᩢ᩶ᩁ᩠ᩅᨲᩢ᩵ᩉᩦ᩶ ᨾᩦᨾᩣ
　　ᨷᩢ᩠ᨿᩁ᩠ᩅᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᨧᩦ᩶ᨩᩮᩢ᩶ᩣᨧᨿᩣ　　　ᨷᩢ᩠ᨿᩁ᩠ᩅᨷᩢ᩠ᨿᨡᩣ ᩈᩪᨡᨧᩢ᩠ᨿᨧᩮᩥᨧᩮᩢ᩶ᩣ
ᨷᩢ᩠ᨿᨷᩢ᩠ᨿᨧᨲᩦ ᨧᩮᩢ᩶ᩁ᩠ᩅᨡᩥ᩠ᨦᨲᩮᩢ᩶ᩣ　　　ᩁ᩠ᩅᨷᩦ᩶ᨾᩦᨾᩣ ᨧᩮᩢ᩵ᩱᨯ᩶
ᩈᩢ᩠ᩅᨶᨷ᩠ᨿᨶᩣᨣᩣ ᨠᩢ᩵ᨡᩣᨧᩮᩥ᩠ᨦᨠᩱᨠ᩶　　　ᨧᩣ᩠ᨲᨣᩢ᩠ᨿᨠᩱᩉ᩠ᨿ᩵ᨧᩮᩢ᩶ ᨤᩪᨾᩣ
　　ᩁ᩠ᩅᨾᩣ᩠ᨿᨾᩦ᩶ ᨩᩮᩢ᩶ᩣᨧᩪᨲᩅᨿᩣ　　　ᨲᩦ᩶ᨤᩢ᩠ᨿᩅᩱᨲᨾᩣ ᨷᩢ᩶ᨶᩢ᩠ᨿᨡᩪᩱᨠ᩶
ᨧᩢ᩠ᨿᨶᨲᩢ᩠ᨿᩣᩈᩦ᩶ ᨲᩦ᩶ᨧᩢ᩠ᨿᩱᨠ᩶　　　ᨲᩣᨶᨲᩢᨾᩦ᩶ᨧᩮᩥᨾᩦ ᨧᩮᩢ᩵ᩱᨠ᩶
ᩁ᩠ᩅᨡᩦᨾᩦᩉᩫ᩠ᩅᨿ ᨧᩢ᩠ᨿᩱᨠ᩶ᨸ᩠ᨿᩢ᩶ᨠᩱᨯ᩶　　　ᨷᩢ᩵ᩉᩢ᩠ᨿᨲᩦ᩶ᨡᨧᩮᩢ᩶ ᨤᩪᩱᨲ

ถึงเดือนห้าเป็ง บ่เกยได้ละ ต๋ามฮีตตั้ง มีมา
วันธาตุไท้ เข้าออกพรรษา พาฝูงศรัทธา มาสากราบไหว้
ฉันภัตตาหาร ตี้ฮิมจิ่มใกล้ ในโบสถเนอ ปี้น้อง
ข้าวปลาอาหาร เตรียมดาพร่ำพร้อม ของจากใต้ มีมา
เงาะมังคุด ทุเรียนเปลือกหนาม ต๋ามศรัทธา จัดมาใส่หื้อ
กล้วยอ้อยจิ๊นปลา ภุญจาห่อนึ่ง แก๋งฮังเล ปู๋เงี้ยว
ของกิ๋นดีลำ มีต้มและเกี๊ยว ลำใยแหน่หน้อย หวานดี
ดวงดอกไม้ เข้าตอกจุ๋มปี๋ สารภี บัวบานจากใต้
น้ำอบน้ำหอม ตี้หามาได้ น้ำดอกฝอยคำ เปิ้นใจ๊
ส้มป่อยน้ำสี ตี้บ่ดีใจ๊ ห้ามใส่ลงใต้ ฝอยเครือ
แม่ลี้ทรายแล้ง ไหลขึ้นตังเหนือ บ่มีหมู่เรือ มาไหลถ่อว่าย
น้ำแม่ปิงหลวง ไหลล่องตางใต้ น้ำแม่กลางใส แจ้วปื๊น
เดี๋ยวนี้บ่มี จักมาแจ้วปื๊น หายเหือดแห้ง เขินทราย
เดิมออนก่อนนั้น เปิ้นเอาถวาย หื้อฝูงหมู่นาย สรงน้ำธาตุเจ้า
ก้อยฟังเต๊อะนาย แม่บัวห้าเหง้า เป๋นประเพณี แต่เก๊า
เมื่อคืนเมื่อวัน ค่ำแจ้งและเจ๊า เจ็ดวันต่อหื้อ มีมา
เป๋นวันเก๊า เริ่มเข้าพรรษา เป๋นวันครบดา สุดท้ายเนอเจ้า
เป๋นประเพณี เป็งวันเดือนเก้า กู้ปี๋มีมา แต่ไท้
ส่วนพระราจา ก็ดาเครื่องใจ๊ จากเชียงใหม่แก้ว ตวยมา
กู้มาสมื้อ เข้าออกพรรษา เปิ้นเตียวไปมา บ่ฮ้างขาดได้
ต้านฮักษาศีล กิ๋นตานไจ้ไจ้ ต๋ามกร๋รมเวรมี แต่งใจ๊
ความดีมีหลาย ต้านได้สร้างไว้ บ่หายเหือดแห้ง ตวยไป

ᩈ᩠ᩅᩢᩔ᩠ᨲᩦ ᩃᩯᨲᩣ᩠ᩅᩁᩲᩈ᩠ᨿ ᨽᩪ᩠ᨾᩥᩃᩯᨸᩢ᩠ᨿᩃᩯ ᨽᩪᩁᩮᩣᩫᨵᩯ᩠ᩅᩢᨠᩰ᩠ᩅᩣ
ᨲᩫ᩠ᨠᩮᩢᩣᨴᩦ᩶ᩮᩉᩥ᩠ᨿ ᩈᩥ᩠ᨿᩃᩯᨴᩫ᩠ᩅᩢᩉᩫ᩠ᩅᩣ ᨸᩕ᩠ᨿᨲᩴ᩵ᩣᨽ ᨷᩪᨾᩃᩣ᩶
ᨣ᩠ᨿᩈᩥ᩠ᨿᩯᨾᩫ᩠ᨿᩉᩣ ᩃᩯᨾᩣᨣᩯ᩠ᨦ ᨣᩴ᩵ᨿᩫ᩠ᨷᩴ᩵ᩃᩲ᩶ ᨾᩦᩃᩮᩥ᩠ᨿ
ᩋᩮᩣᨠᩣ᩠ᩅᩃᩣ᩶ ᨡᩦᨲᩬ᩠ᨦᨸᩢ᩠ᨿᩮᩃᩥ᩠ᨿ ᨲᩪᨶᨴᩮ᩵ᩃᩥ᩠ᨿ ᩈᩦ᩵ᨶ᩠ᨿᨸᩦᩃᩲ᩶
ᨣᩦᨾᩦᨴᩪᩉᩫ᩠ᩅᨠ ᨴᩦ᩵ᨾᩣᨸᩢ᩠ᨿᩃᩲ᩶ ᨣᩦᩉᩫ᩠ᩅᩣ᩠ᨿᩈᩥ᩠ᨿᨳᩮᩢᨣ ᩈᩢ᩠ᨶᩢᨣ
ᨴᩦ᩵ᩃᩲ᩶ᨶᩪᨾᩣ ᩉᩪᩋᩮᩢᩣᨲᩮᩥ᩠ᨶᨲᩢ᩠ᨣ ᩃᩯᨷᩪᨽᩦ᩶ ᨿᩫ᩠ᨾᩦ
ᨴ᩠ᨿᩫᨠᩕᨠᩕᩪᨲᩪᨴ ᩈᩢᨠᩕᩪᨷᩣᩉᩫ᩠ᩅᨠ ᨾᩉᩣᩁᩫ᩠ᨶᨣ ᩈᩢᨾᩦᨲᩴ᩵ᩉᩫ᩠ᩅᩣ
ᨳᩮᩢᨣᩮᨶᨲᩴ᩵ᨾᩣ ᩈᩥ᩠ᨿᩃᩯᨴᩫ᩠ᩅᩢᩉᩫ᩠ᩅᩣ ᩈᨷᩕᨴᩮ᩠ᨲᨣᩣ ᨴ᩠ᨿᩫᨿᩡ
ᨴ᩠ᨿᩫᩈᩕᩢᨣᩯᨣᩉᩫ᩠ᩅᨠ ᨡᩪᨣᨾᩦᨾᩣᨡᩡ ᩈᩪᨣᩰᨿᩢᨲᩬ᩠ᨦᨴ ᩉᩫ᩠ᩅᩣ᩠ᨿᩅᩣ
ᨸᩢ᩠ᨿᩈᩥ᩠ᨿᩁᩫ᩠ᨿ ᩉᩫ᩠ᩅᩣ᩠ᨿᩈᩥ᩠ᨿᩅᨿᩣ ᩈᩕᩢᨣᩉᩪᩈᩣᩃᩣ ᨲᩴ᩵ᩣᩮᨲᩢᨣᨡᩬ᩠ᨦᨣᩮᨲᩩ᩶
ᨶᨲᩕ᩠ᨿᩣᩈᩥ᩠ᨿᨴᨾ᩠ᨿ ᨣᩪᨡᩦᨹᩪᨣᩮᨹᩢ᩠ᨦ ᨹᩫ᩠ᨿᩮᨹᩫ᩠ᨦᨠᩕᩪᨣᩣ ᨴ᩠ᨿᩫᨠᩕ
ᩈᩪᩅᨲᩕ᩠ᨿᩮᨾᩃᩦ ᨲ᩠ᨿᩫᨾᩦᨲᩕ᩠ᨿᩡ ᨲᨡᩪᨲᩴ᩵ᩈᩕᩢᨣ ᩉᩫ᩠ᩅᩣ᩠ᨿᨲ᩠ᨿ
ᩈᩪᨾᩮᨶ᩠ᨿᩁᩫ᩠ᨿ ᩉᩫ᩠ᩅᨠᨣᩣᩅᩥᩉᩣᩁ ᩮᨷᩫ᩠ᨶᩈᩣᩃᩣᨴ᩠ᨿᩫᨴᩦ᩵ᨲᩫ᩠ᨦᨡᩬ᩠ᨦᨣᩮᨲᩩ᩶
ᩈᨾᨽᩈᩥ᩠ᨿ ᨣᩪᨡᩦᨹᩪᨣᩮᨹᩢ᩠ᨦ ᨽᨡ᩠ᨿᨾᩣ ᨲᩴ᩵ᨴ᩠ᨿ
ᨶᩯᨣᨶ᩠ᨿᨶᨲ᩠ᨿᨴᨾ᩠ᨿ ᨴ᩠ᨿᩫᨲᩴ᩵ᩈᩕᩢᨣᩃᩣ᩶ ᨲᩪᨶᨸᩢ᩠ᨿᩃᩯ ᨾᩮᩫ᩠ᨿᨾᩣ
ᩮᨷᩫ᩠ᨶᨴᩪᩋᩮᩢᩣᩁᩫ᩠ᨿ ᩉᩫ᩠ᩅᩣ᩠ᨿᩈᩥ᩠ᨿᩅᨿᩣ ᨲᩪᨶᨾᩪᨶᨽᩣ ᩃᩯᩈᩢ᩵ᩃᩯᩥ᩠ᨦᩉᩫ᩠ᩅᩣ
ᩈᩪᩅᩥᨠᩕ᩠ᨿᨠᩕᩪ ᨷᩪᨿᨡᩢ᩠ᨿᨹᩣ ᩮᨷᩫ᩠ᨶᨴᩦᨲᩴ᩵ᨾᩣ ᩈᩢᨶ᩠ᨶᩢᨣ
ᩮᨷᩫ᩠ᨶᨴᩪᩉᩫ᩠ᩅᨠᨴ᩠ᨿ ᩉᩪᩋᩮᩢᩣᨴᩦᨶ᩠ᨶᩢᨣ ᩉᩫ᩠ᩅᩣ᩠ᨿᨡᩪᨷᩮᩣ ᨲᩩᨡᩦ
ᩮᨷᩫ᩠ᨶᨴᩪᩋᩮᩢᩣᩁᩫ᩠ᨿ ᩃᩲ᩶ᩉᩫ᩠ᩅᩣ᩠ᨿᩈᩥ᩠ᨿᨸᩦ ᨾᩦᩈᩥ᩠ᨿᨴᨾ᩠ᨿᨡᩦ ᨣᩥᨶᩴ᩵ᨲᩴ᩵ᩈᩕᩢᨣ
ᩮᨷᩫ᩠ᨶᨳᩣᨶᩪᩉᩫ᩠ᩅᨠ ᨶᩮᩥ᩠ᨶᨲᩪᨣᨴᩢ᩠ᨿᩈᩕᩢᨣ ᨲᩩ.ᩈᩩ.ᩈᩪᨣᨲᩕ᩠ᨿ ᩉᩢᨶ᩠ᨿ
ᨸᩣ᩠ᨿᩮᨶᩉᩫ᩠ᨲᨸᩦ ᨲᩩᨡᩦᨶ᩠ᨿᨷᨶ᩠ᨿ ᨴᩫ᩠ᨲᩫ᩠ᨦᨲᩣᨨ᩠ᨿ ᨣᩴ᩵ᩣᨾᩦ
ᨶᩮᩥ᩠ᨶᨿ᩠ᨿᨲ᩠ᨿᩢᨣ ᨡᩪᨾᨴᩪᨣᩈᩕᩦ ᩅᨶᨯᩦ ᩅᩥᩉᩣᨲ᩠ᨿᨶᩮᩥ᩠ᨶᩋᩮᩢᩣ

สวรรคต ไปต๋ามวิสัย ขึ้นไปอยู่ใน จั๋นฟ้าแหล่งหล้า
ตั้งแต่นี้เหย สืบไปตังหน้า บ่มีต๋ำนาน บอกไว้
ก้อยสืบเซาะหา ไปมาซะไซร้ ก็ยังบ่ได้ มีเลย
เดาเอาไว้ ดีกว่าอยู่เฉย ต๋อนตี้เลย สี่ร้อยปี๋ได้
คงมีตุ๊หลวง ตี้มาอยู่ได้ คงหลายสิบองค์ และน้อง
ตี้ได้ฮู้มา หมู่เจ้าเปื้อนป๊อง ไขบอกหื้อ ยังมี
ต้านพระครูปุ๊ด และครูบาหลวง มหาวันดวง และมีต่อหน้า
องค์แถมต่อมา สืบไปตังหน้า สุประดิษฐ์กา ต้านยะ
ต้านสร้างโรงหลวง ดวงมีมานะ สูงใหญ่กว้าง หลายวา
อยู่สืบวัด หลายสิบพรรษา สร้างหมู่ศาลา ก๋ำแพงข่วงแก้ว
ฮักษาศีลธรรม งามดีผ่องแผ้ว ผดแผวครูคำ ต้านพระ
สุวรรณโมลี ต๋นมีพละ ก๋ารก่อสร้าง หลายอัน
ซ่อมแซมวัด หลังคาวิหาร แป๋งศาลาตาน ตี้กลางข่วงแก้ว
สมณะศีล งามดีผ่องแผ้ว พัฒนามา ต่อท้าย
โรงเรียนนักธรรม ต้านก่อสร้างไว้ ต๋อนอยู่ใต้ เมินมา
เป๋นตุ๊เจ้าวัด หลายสิบพรรษา ก็มรณา ไปสู่โลกหน้า
สุวิทย์พระครู บุญจูอยู่ถ้า เป๋นองค์ต่อมา และน้อง
เป๋นตุ๊หลวงนาย หมู่เจ้าปี้น้อง หลายขวบเข้า พอดี
เป๋นตุ๊เจ้าวัด ได้หลายสิบปี๋ มีศีลธรรมดี ก็ดร่ำต๋ำสร้าง
เป๋นอารามหลวง เนอปวงกู้ข้าง พ.ศ.สองปัน ห้าร้อย
ป๋ายแถมหกปี๋ ปอดีเรียบร้อย จักกล่าวต๋ามถ้อย คำมี
เนอนายนาดน้อง จ๋อมตองสะหลี วรวี วิหารเนอเจ้า

ᨲ᩠ᩅᩫ᩵ᨩ᩠ᨿᨦᨻ᩠ᩁᩉ᩠ᨾ ᨷ᩠ᨬᨶᩪᨷᩪ᩠ᨩᩮᨻᩬ᩠ᩋ — ᩉ᩠ᩃ᩠ᩅᨦᨸᩦᨾᩲ᩵ᨾᩣ ᨩᩮᨭ᩠ᨮ

ᨾᨶᩣᨠᩢᩋᩩ᩠ᨾ ᨾ᩠ᩉᩪᨷᩴ᩵ᨷᩪᨡᩢ᩠ᨲ — ᨴ᩠ᨿᨦᨣᩴ᩵ᩤᩈᩣ ᨶᩣᨴᩦ

ᩃᩮᩥ᩠ᨿᨾᨶᩣ ᨻ᩠ᨿᩢᨲ᩠ᨲᩥᨡᩢᨲ᩠ᨲᩦ — ᩱᨻᨷᩪ᩠ᨩᩦᨡᩦ ᩈᩫᨶ᩠ᨲᩥᩮᨲᩬ᩠ᩃᨣᩉ᩠ᩃ᩠ᩅᩫ

ᨣᩬ᩠ᨿᨠᩢ᩠ᨴᩮᨧᩪᨷᨬ ᨷᩦ᩠ᨴᩈᩬᨲᩣ᩠ᨿᩉ᩠ᩅ᩠ᨿ — ᨩ᩠ᨿᨦᩕᨣᩪᨷᩤᨯᩪᨣ ᨲᩪ᩵ᨩ᩠ᨿᨦ

ᩋᩥᨴᩕᩕᨷᩢᨯᩪᨷ᩠ᨿ ᨷᩴ᩵ᩱᨻ᩶ᨠᩮᨸᩦᨶᨠᩢ᩠ᨿ — ᨲ᩠ᩅᩫ᩵ᨩ᩠ᨿᨦᨩᩮᩤ ᨭᩕᩦᨷ᩠ᨬ

ᩈᨴ᩠ᨴᩣᨠᩮᩥ᩠ᨲᨾᩢ᩠ᨿ ᨶᩮᨯᨷ᩠ᨬᩋᩪᨡᩉ᩠ᨲᩥᨶ — ᩈᩮᨯᩋᩥᨴᩪᨶ ᨣᩬ᩠ᨿᨠᩢ᩠ᨴᨷᨴ᩠ᩉ᩠ᩅ᩠ᨿ

ᨷᩦ᩠ᨴᨡᩦᨲᩪ᩵ᨶᩮᩃᩮ ᨬᨠᩮᩥ᩠ᨿ

ตั๋วต้านพระครู บุญจูอยู่เฝ้า หลายปี๋เมินมา แต๊ตั๊ก
มรณกรรม มันบ่หยุดพัก ตวยค่ำฆ่า ราวี
เลยมรณะ ดับจิตขันตี๋ ไปอยู่ตี้ดี สวรรค์แหล่งหล้า
ก้อยฟังเต๊อะนาย บทสามปายหน้า ต้านครูบาทอง ต่อท้าย
องค์ปัจจุบัน บ่ได้เคลื่อนคล้าย ต๋นต้านเจ้า ทรงบุญ
ศรัทธาเตื่อมก๊ำ แรงบุญอุดหนุน แสงวิทูร ก้อยฟังบทหน้า
บทนี้ก่อนแล่ นายเฮย.

ဩ

တတိယ ဝါဒဨဋီ   ပ္ဍဲသၟုဂၠိုၚ်မဳ တုံဂၠိုၚ်ဖ္ၚတ္ၚ
ဍုၚ်ဖ္ဍဲသဂ္ဂေါ ဖ္ၚေဇဝ်သၞိဟ်   ဗိုၚ်ဒေသဵုသ္ဂီ ပ္ဍဝ္ၚၚ်
ဖ်ာပ္ဍဲလေလ်တ္တ ဂ္ဂမဓုလေဗ္ယမ်ဗ္ၚ်   သျလသ္ဗာဒိတ်ၚ ဝျလဝ္ဂ
    ဂၠေါ်လ္ၚ်ဂၠိုၚ် လ္ၚ်ဒအ္ဂၠိုၚ်ဗ္ဂံ   တ္ဂမ္ၚုံဒဏံ သိမ္ပုဗ္ပ္ၚေဇဝ်
သုဝိဇၠိုၚ်ကြဂ္ဂါ ပုညဂ္ဂၠေဝ်ဂှ်   မဒဏာလ္ဂ ဒျပဒ္ၚ
ဂေဗ္ယိုၚ်ဒတုံ.သုံ. သုလ္ၚ်ဟ်ဝ်ဒ္ၚ   ဖ္ၚသၞုသ္ဂဟ်ဝ် တုံဨ
    သဂ္ဂါတိုၚ်ၚ် သ္ဂဲတုၚ်လ္ၚ်ဗ္ယလဨ   ကြုးဝံ္ပၠိ ဓုလ္ၚ်လ္ၚ်ၚ်ယှဝ်
ဗ္ၚဝါအ္ဂာဒ္ၚ လေဗ္ယဂှ်ဗ္ယလဝ်ဒသဝ်   ဗိုၚ်ဒဍုံပ္ၚိ ဨင်္ဂ
ဖုံဂၠိုၚ်ဓ္ၚဂေ ဗိုၚ်ဒမ္ၚအ္ဂ္ၚဝ္ၚ   ဂ္ဂဂှ်ဟ္ၚဃ္ၚ်ဂ္ဂ
    ပဗိုၚ်လပ္ၚ်ဆေဒ ဗ္ၚိုၚ်ယှဝ်ဓ္ၚ   တိုၚ်ပ်လ္ၚဃ္ၚ တုံဂၠိုၚ်လ္ၚ်ဇဝ်
သဃ်ဒ္ဂမ္ၚ လ္ၚ်ဂ္ၚမ္ၚလပ္ၚဇဝ်   သဃ်ဒ္ဂဂ ဖ္ၚကြ
သ္ၚ်တ္ၚ်ပုညမာ ပံဗ္ၚ်ဗ္ၚ်ဂ္ဂ   သုကြဂှ်ဖ္ၚဇဝ် ဆေဒ
    ဝ္ၚ်လေၚ်ဂၠိုၚ် ဗ္ၚဂ္ၚလပုညဂှ်   သိဒိမင်္ဂလာ ဂိုၚ်ဗ္ယိဗ္ၚ်ဂှ်ဇဝ်
ဂ္ၚ်တ္ၚ်ဗ္ၚ်ၚ ဗ္ၚ်ဂိဝ်ဟ်ပဝ်   ဗ္ၚဝ္ၚဒံဝ်ဗ္ၚ် လ္ၚ်ၚ်
ဖ္ၚအ္ဂာဗ္ၚလ ဗ္ၚ်မဳကြံဝ်ကြုမ   ဃ္ၚသ်တ္ၚ်ဗ္ၚဂၠိုၚ် ဗ္ယမာ
    ဂၠိုၚ်တုဒသုဗ္ၚ်ဗ္ၚ ဗ္ၚ်တဗ္ၚ်မဟာ   ပဗ္ၚ်ကြဒာဂ ဂ္ၚးဗ္ၚဂၠိုၚ်
ဂၠိုၚ်ဓ္ၚဂေ မဳဂ္ၚ်ကြဂ္ၚ်ဂှ်   ဗြိုၚ်ဂ္ၚ်ဂၠိုၚ်ဗျ ဗ္ၚ်ဗ္ၚ
ဗ္ၚ်သုဒဂ္ၚ်မာ တ္ၚ်ဗ္ၚဝ်ဗ္ၚ်လ္ၚ်   ဗ္ၚ်ဂ္ၚ်ဗ္ၚဝ်ဗ္ၚ ဂဒ

๓

ตะติยะ วาระดิถี บทสามนี้มี ต่อไปตังหน้า
ฝูงหมู่ศรัทธา ตังเจ้าและข้า เหมือนแสงสุริย์ ป่าวร้อง
ผ่าเปรี้ยงลงกลาง จ๋อมตองเทศน์ต๊อง เสียงสนั่นก้อง เวียงวัง
ในโลกนี้ ล้วนอนิจจั๋ง ก๋ารมรณัง สมภารต้านเจ้า
สุวิทย์พระครู บุญจูเก๊าเหง้า มรณาลง เรียบร้อย
ในเดือนพ.ศ. สองปันห้าร้อย ตั๊ดสามสี่ห้า ปอดี
ศรัทธาปี้น้อง โศกต้องหมองขี เพราะว่าบ่มี ตุ๊หลวงอยู่เฝ้า
วัดวาอาราม เลยหมองหม่นเศร้า เหมือนขอบ่มี ขี้จ๊าง
ผ่อไปตางใด เหมือนมันอ้างว้าง จุ๊ใหญ่หน้อย ญิงจาย
เบื้องบนเถระ เป๋นจัดถวาย ปี้จักบรรยาย ต่อไปเนอเจ้า
สังฆราชหลวง องค์ดวงบาทเจ้า สังฆราจา ต้านพระ
ส่งต๋นบุญมา บ่เมินเนิ่นจ๊า มีนามพระราช พรหมา
วงเล็บไว้ จ๋ารย์ทองบุญหนา สิริมังคลา จื้อเดิมแห่งเจ้า
ก้อยฟังเต๊อะนาย แม่คำหล่อเบ้า จากวัดร่ำเปิง และน้อง
ต้านอาจ๋ารย์ทอง เป๋นมีพร่ำพร้อม ยศศักดิ์จากใต้ ตวยมา
ได้ต๋อนสุดท้าย ดอกเตอร์มหา เป๋นพระราจา คณะจากใต้
ไปตางใด มีคนกราบไหว้ ฝรั่งคนไทย แขกเจ๊ก
เป๋นสอนคนมา ตั้งแต่เด็กเล็ก ถึงคนแก่เฒ่า ชรา

ၵ်ၶူၸၵြူမ ဝ်တူဝ်တူႃ / ၵျေႃသုံႇတီႈမႃ ၶႃဝ်ႇၸီႈဢွႈ
တီႈပျူဢုပ်ႇလူၵ ၸေႃႁုၵ်ၸူၼ်ၵီႈ / ၵုံ.သုံ.သုၵျေႃ ဟႃၼ်ႇ
သၵူသီႇပီ ၸၼီႇႁႆဝ်ႇလႃ / ၵိႈၵ်ူလႃ်ႇၸၼ်ႇ ၺၵ်ႁ
ၵျေႃသုၼ်ႇၸေႃႁွၵ် ၼိႈၵၼၶိႃႇ / ၵူၼ်မုၼ်ႇၸၵံ ၸၼ်ႇတီႈၸႂ်
ၵျေႃၵြႃႇသုၼ်ႇသုၼ ႁူၸၼ်ႇႁႆႇ / တီႈဝူမႃႁႆ သႂ်ႇဝူ
ဝူမႃၸႃႇဢွႆ ပျူၵီၸူၵ်ႇ / ၵျေႃသုၼ်ႇသုၼ်ႇၸဝ်ႇ ၸေႃၺ
ႁႆႇၸုၵၵီႈၶူၵ သၸႃၵ်ႇၼတၢ / ႁႆႇၸုၵၶူၵၺ မိုႈၺၵ်ၼၸႂ်
ပႃႇၶူၵ်ႁႆၸုၵ ၵူၼၺႂ်ၸႂ် / မေၼုမု ပႃႇၵၼ်
ပျူပႃဝေလီ ၸေႃၵျေႃၵႃႇၵြႃ / ၸုၵသိုၵ်ၸၼ်ႇ ဝူၶီ
ၸုၵႂ်ၵႃႇဝူ ပႃႇၸေႃမိူၵ်ၶိ / သုၼ်ႇၸႃဝေၶီ ဝူၼ်ႇႁႆ
ၸဝ်ႇဝုလၵၼႃၸၼ ၵျေႃသုၼ်ႇ / ၶုတီႈဝူႁႆ ဝႃႇၵၼ်
ပၶိပ်ႇၶူဝ်ႇ တီႈၸူၵသၵျေႃ / ၵၼႃၵၵျေႃ ၶႃမႃ
သိုၵ်ႇၸႃႇၵျေႃ သတီပၸႃ / ပျူမဝူလႃ ၸႃႇႁႆႇၸွႈ
ၵႃၺဝေၵ်ႇ ၶူဝ်ႇၶူၵၸွႈ / တီႈဝေၵ်ႇ ၸူၼ်ႇ
တီႈမႃၺၼႇ ၸေႃၸဝ်ႇၵီႈဝူ / သၸုပ်ႇဝူၸဝ်ႇ သုၼၼႂ်
ၸူၵ်ႇပိုလုၵ ၸေႃႁုၵ်ႁူ / ၸိူႁႆၵၼႃၼိမု ဝၵ်ၺႁႆၵ်ၸႂ်
ၺၶူပျူၵၶူ ယႃပလီႇၵိႁႆ / ဝႃတူၺၸေႃ ၶူၵႁႆ
ၵၼ်ၺၶီၸေႃ ယႃႇလူယႃပၵၼ် / ဝႃတုၸဵတႁႆ ၵေၶူ
ၶူၸႃၼ်ႇ ဝူၸူၵသၼူ / ပႃႇၸုၼပႃႇယူ ဝူၵူၸိုၵၼ်ႇ
ၺဝူၸိုႁႆ ၸိုၵလၸိုၵၼ်ႇ / ၵူဝေလႃမီ လၶူၵ
သုၵ်ၵၼ်ၸၵ်ိ ဝႃၶီလူၶူၵ / ၸႃတီႈၸုတၵူၵ ၵူၼု
ၸေႃၸုၵႁူၵ်ၵၼ် ၸုၶိႁႆပႃ / ၸေႃၸုၵႁူၵု လိုလိုဝႃႁႆ

พัฒนาพร้อม วัตถุวัดถา เปิ้นส่งหื้อมา จ๋ำวัดตี้นี่
หื้อเป็นตุ๊หลวง แทนองค์ก่อนกี้ พ.ศ.สองปัน ห้าร้อย
สามสิบสี่ปี๋ นารีใหญ่หน้อย ปี้จักกล่าวถ้อย นายฟัง

เปิ้นสอนเน้นหนัก เรื่องอนิจจั๋ง ต๋อนมรณัง นรกต่ำใต้
เปิ้นพร่ำสั่งสอน หมู่เฮาไจ้ไจ้ หื้อก้อยมาไป สู่วัด
ก้อยมาขัดเหลา เป็นกิจวัตร เปิ้นสอนสั่งเจ้า เนอนาย

ใคร่จุ๋งปี้น้อง ศรัทธาก่อนต๋าย ใคร่จุ๋งน้องนาย เมื่อนายก่อนเฒ่า
บ่อยากใคร่จุ๋ง ต๋อนนายไปเข้า สู่เมรุเมร ป่าจ๊า
เป็นประเพณี เนอแก้วกำฟ้า จุ๋งศพซากเจ้า คนดี

จุ๋งไปต่อตึก บ่ถึงเมืองผี สวรรค์เวจี ก็ฮู้บ่ได้ ก็บ่อู้ได้
เจ้าคุณอาจ๋ารย์ เปิ้นสอนไจ้ไจ้ ขอหื้อคนไทย หรั่งเจ๊ก
ปฏิบัติธรรม หื้อถูกสเป๊ก ตถาคตเจ้า นำมา

สี่อันเตี้ยงตั๊ด สติปัฏฐาน เป็นมัคคญาณ ต่อไปตังหน้า
ก๋ายเวทนา จิตธรรมน้องหล้า หื้อเวทนา หยั่งฮู้
หื้อมาเรียนหนอ เนอเจ้ากลิ่นกู้ สดับต้านเจ้า สอนเฮา

นั่งยืนลุก และเดินจ๋งกร๋ม ฝึกใจ๋อารมณ์ หายใจ๋ออกเข้า
นายยกเบื้องขวา เหยียบลงปื้นใต้ ว่าหนอตวยเนอ น้องไท้
ซ้ายขึ้นแถม ย่ำลงเหยียบซ้าย ว่าหนอถูกใต้ เพดาน

จิตจับฮู้ กู้ทุกสถาน บ่หย่อนบ่ยาน ก้อยคลานเตื้อหน้อย
นายก้อยเดินไป เตื้อเล็กเตื้อหน้อย ต๋ามเวลามี และน้อง
สิบซาวนาที ก็ดีแล้วน้อง ทำหื้อถูกต้อง ต๋ามรู

เต้าฝูงหมู่จ๊าง พับดิ้นใบหู เต้าฝูงหมู่งู แลบลิ้นก็ได้

ᨻᩕᩡᨷᨬ᩠ᨬᩣᨣᩩᨱ᩠ᨱ ᨾᩕᩢ᩠ᨿᨯᩦ᩵ᩃᩯ᩠ᩅ᩶ ᨲ᩠ᩅᩫᨣᩕᩩᨣᩕᩩ ᩈᩢᨦ᩠ᨣᩕ
ᨹ᩠ᨿᩴ᩵ᨧᩣᨷ᩠ᨷᩈᩩᨶ ᨾᩦᨶ᩠ᨿᩫᩁᩬᩴ᩵ᩁᩬᨾ ᨧᩴᩣᨲᩩᩴᨷᩴ᩵ᩱᨡ᩶ ᨣᩮᩥᨬ᩠ᨬ
ᨲᩮ᩠ᨿ᩵ᩉᩫᨣᨳᩫ᩵ᨣᩮᩥᨣ ᨳᩕᩮᩣ᩵ᩁᩮᩣ᩠ᨿ᩶ ᨲ᩠ᩅᩫᩱᨲᨩᨷᩣ᩠ᨿ ᨴᩢ᩠ᨲᨲᩴ᩵ᩣᩱᨲ᩶
ᨲᩮ᩠ᨿ᩵ᨾᩦᨾᩮᨲ᩠ᨲᩣ ᩈᩢ᩠ᨣ᩵ᩈᩩᨶᩱᨯ᩶ ᨾᩦᨷᩦᨯᩦᩱᨶ ᨣᩴ᩵ᨣ᩠ᩅᩫᨲ
ᩅᩤᨾᩣᩈᩢ᩠ᨣ᩵ᩈᩩᨶ ᨷᩩᩴᨷᩩᨶᨣᩴ᩵ᨣ᩠ᩅᩫᨲ ᩮᨷᩫ᩠ᨿᩁᩬᩴ᩵ᨶᩴ᩵ᩣᨳᩕ᩠ᨿᩢ ᨲᩩᨲ᩠ᨶᩈᩩ
ᩮᨿᩬ᩠ᨶᨾᩮᩥᨾᩮᩥ᩵ᨩᩮᨣᩢᩣ ᨩᩩᨲᩮᩋᩢᩣᨷᩈᩣ ᩁᩯ᩠ᨴᩩᩡᩉᩣᨾᩣ ᩁ᩠ᨿᩢᨸᨲᩱᨲ᩶
ᩁᩬᨲ᩠ᨲᩥᨩᩩᨲᩮᩉᩥᨩ ᩁᩯ᩠ᨴᩩᩡᨾᩣᨯᩮᩲ᩶ ᨴᨲ᩠ᨲᩦ᩶ᨳᩕᩮᩣ᩵ᨶᩮᩣ ᩃᩫ᩵ᨣᩮᩢᩥᩈᩢ
ᨲᨩᩬᨧᩕ ᩮᨴᩩᨧᩮᩢᩣᨲᩮᩥ᩠ᨿᨶᨣᩩᩢ᩵ ᨹ᩠ᨿᩴ᩵ᩱᨸᨴᩩᨷᩈᩢᩩ ᨯᩦᨣᩣ
ᨲ᩠ᩅᩫᩋᩢᩣᨾᩩᨶᨬ᩠ᨬ ᩁᩢᨣᩮᨸ᩠ᨿᨷᨩᩴ ᩮᩃᩥ᩠ᨿᨩᩴᩣᩅᩤᨣᩴᩣ ᨾᩣᨬ᩠ᨬᨶᩮᩃᩢᩣᨲᩦ᩶
ᨲ᩠ᩅᩫᨲ᩠ᩅᩫᩮᨳᩫ᩵ᨬ᩠ᨬ ᨳᩫᩱᨶᩈᩢ᩠ᨿᨴᩦ᩶ ᩮᩉᩥᨶᨲᩥ᩠ᨿᨯᩩᩱᨠ ᨲ᩠ᨿᩦᩈᩢ
ᨻᩮᩢᩣᨣᩮᩢᩣᨩᩩᨲᨷᩴ᩠ᨿ ᨣᩥᨲᩮᩢᩮᨩᩢᩣ ᨷᩴ᩵ᨳᩕᩮᩥᨩᩩᨲᨲᩢ᩠ᩅ ᨩᩩᨣᩦ
ᨯᩩᩱᨲᨶᩩᨩᩥᨲ᩠ᨲ ᨸᩕᩮᨷᩦᨲᩩᩴ᩵ᨷᩦ ᨷᩦᨣ᩠ᩅᩫᩅᩦ ᨲ᩠ᨲᩦᨲ᩠ᩅᩫᩮᨳᩫ᩵ᨧᩢᩣ
ᨹᩴᩣᩅᩤᩮᨲᩢᩣᨲᩢᨾᩥ ᨷᩦᨲᩢᩩᨾᨩᩮᩢᩣ ᨲᨲᩮᩢᩣᨣ᩠ᩅᩫᩱᨶ ᨷᩴ᩵ᨶᩢᩩ
ᨲᩦ᩵ᨬ᩠ᨬᨶᨩᩩᨲᨾᩣ ᨷᩴ᩵ᩱᨹᨣ᩵ᨯᩢᩩ ᨬ᩠ᨬᨶᨲᩣᩩᨩᩦᩱᨡ᩶ ᨲᩢ᩠ᨿᨾᩣ
ᩮᨩᩢᩣᨩᩩᨲᨣ᩠ᨿ ᨩᩩᨲᩱᨶᩅᩈᩣ ᩁᩢᩈᩮ᩠ᨿ᩵ᨣᩩᨷᩣ ᨧᩣᨷ᩠ᨷᩮᨿᩬ᩠ᨶᨲᩦ᩶
ᩅᩮᩃᩣᨬ᩠ᨬᨾᩦ ᩮᨾᩢ᩵ᨣᩦᩣᨳ᩠ᨿᩫᨲᩦ᩶ ᨸᩕᨾᩦ᩶ᨩᨲᩦ ᩉᩕ᩠ᨿᩫᨲ᩠ᨲ
ᩃᩩᨲᨲᩮᩢᩣᩉᩮᩃᨶᩱᩉᩃᩢ ᨹ᩠ᨿᩴ᩵ᨾᩣᨩᩩᨲ᩠ᨲᨲᩢ ᨷᩴ᩵ᨹᩴᩣᨲᩮ᩠ᨿᩦ᩵ᨩᩮᩢᩣ ᨲ᩠ᩅᩫᨩᩮᨣ
ᨹᩴᩣᩱᨣᨲᩮ᩠ᨿᩦ᩵ᨩᩮ᩠ᨿᩢ ᨷᩴ᩵ᨹᩢᩣᨲ᩠ᩅᩫᩮᨯᨣ ᨹᩴᩣᨲᩮ᩠ᨿᩦ᩵ᨩᨲ᩠ᩅᩫᩮᨯᨣ ᩈᩢᨲ᩠ᨲᨿᨣᨲ᩠ᨲᩦ᩶ᩈᩢ᩠ᨿᩅ
ᩮᨩᩢᩣᨣᩩᨦᨹ᩠ᨿᩴ᩵ᩈᩩᨶ ᨷᩴ᩵ᨷᩦᨷᩢ᩠ᨿᨣᨷᩢ᩠ᨿᩅ ᨹᩴᩣᨷᨬ᩠ᨬᩣᨳᩦ᩶ᨩ᩠ᨿᩮ ᨷᩩᨩᨲᩕ
ᨩ᩠ᨿᩮᨣᩮᩥ᩠ᨿᨩ᩠ᨿᩮᨣᨣ ᨷᩴ᩵ᩱᨡ᩶ᩉᩢᩃᩦᨩᩃᩡ ᩱᩈ᩠ᨿᨷᩃᩢᨲᩮᨩᩢᩣ ᨣᩮᩥᨹ᩠ᨿᩫ
ᨷᩴ᩵ᨹᩮᩢᩣᨲ᩠ᩅᩫᨣᩮᩢᨣ ᩮᨾᩢ᩵ᩈᩕᩦᩈᩢᩅ᩠ᨿ᩠ᨿ ᨸᩦᩃᩦᨣᩮᩥᨹ᩠ᨿᩫ ᩮᨸᩕᩫᨹᩃᩮᩢᩣ
ᨷᨬ᩠ᨬᩣᨣᩩᨱ᩠ᨱᨬ᩠ᨬ ᨲ᩠ᨲᨾᩦᩮᨲᩢᩣᨲᩃᩢ ᨸᩕᨷᩣᨶᨾᩦ ᨲᩮᩥ᩠ᨿᨾᨣᩢᩣ

อันบุญกุศล มันอยู่จิ่มใกล้ ตั๋วนงนาง และน้อง
ต้านอาจ๋ารย์สอน มีหั้นพร่ำพร้อม จ๋ำปอบ่ได้ เนอนาย
เปิ้นหวงห่วงน้อง หมู่เฮาตังหลาย กลัวไปอบาย นรกต่ำใต้
เปิ้นมีเมตต๋า สั่งสอนไจ้ไจ้ มีวิธีใด ก็ควัก
เอามาสั่งสอน บวรก็ควัก แผวคร่าวฮ่ำหน้อย กลอนซอ
เทศน์ธรรมเมื่อเจ๊า ออกเข้าพรรษา เซาะหามา คนฮู้จากใต้
วันตกออกเหนือ เซาะมาจ๋นได้ จักหื้อหมู่เฮา ล่วงฮู้
พัฒนาคน เนอเจ้ากลิ่นกู้ ต้านใจ๋ซอบสู้ จริงจัง
ตั๋วข้าม่อนหน้อย ฟังเป๋นประจ๋ำ เลยจ๋ำเอาคำ มาเขียนเล่าหื้อ
กลัวตั๋วแห่งนาย หัวใจ๋ด้านดื้อ เหมือนกบอยู่ใน ปึ๋นน้ำ
เฝ้าเก๊าดอกบัว เนอแก้มแดงจ๊ำ บ่หันดอกก้าน ของดี
อยู่ไปรอดตึก เป๋นปี๋ต่อปี๋ บ่มีความดี ติดตั๋วแห่งเจ้า
ทำเอาแต่กรรม บ่ดีกุ๊มเฒ่า จักเผาวันใด บ่ฮู้
ปี้เขียนออกมา บ่ใจ้ว่าฮู้ เขียนต๋ามตี้ได้ ฟังมา
เข้าออกวัด นอกในพรรษา ฟังต้านครูบา อาจ๋ารย์เทศน์หื้อ
เวลานายมี แม่คำหนักตื้อ ปั๋นเผื่อปรือ หลานรัก
ลูกเต้าเหลนโหลน ทนมาจ้าดนัก บ่ทำเปื้อเจ้า ตั๋วเอง
ทำไปเตื้อหน้อย บ่ถ้ากลั้วเกร๋ง ทำเปื้อตั๋วเอง สักเพียงซีกเสี้ยว
เจ้าคุณต้านสอน บ่บิดเบี่ยงเบี้ยว ทำบุญหื้อตาน บวชพระ
ตานเงินตานทอง บ่ได้ลดละ ใส่บาตรตุ๊เจ้า ตึงวัน
บ่เต้าตั๋วน้อง แม่ศรีสวรรค์ ถือศีลนึ่งวัน แปดอันและห้า
บุญกุศลนาย จักมีแก่กล้า เป๋นป๋าระมี เตื่อมก๊ำ

ᨣ᩠ᨿᩴᨲᩕ᩠ᨯᨧᩮ᩠ᨿᩡᨬ᩠ᨿ ᨾᩯ᩵ᩅᩮᩢ᩠ᨲᩮᨴ᩠ᨯᨤᩮᩢ᩶ᩣ ᨶᩮᩬᩥᨶᨶᩪᨲᨲ᩠ᩅᩢᩉ᩠ᨿ ᨷᩡᨣ᩠ᨯ
ᨴ᩠ᨿᩣᨲᩣ᩠ᨯᨧᩩᨾᨠ᩠ᨶ ᨣᩖ᩠ᨶᩪᩣᩱᨶ᩵ᨹ᩠ᨯ ᨾ᩠ᩉ᩠ᨿ᩠ᨯᨻᩦᨣ᩠ᩅ ᨲᩣ᩠ᨿᩅᩮᩬᩥᨶᩮᩅᩢ᩠ᨯᩱᨶ᩶
ᨹ᩠ᨿᨷᩕᨿᩈᩣᨲ᩠ᨿᨣ ᨶᩮᩬᩣᩱᨣ᩵ᨷ᩶ᩣᩱᨷ᩶ ᨾᨮᩪᨿᩍᨣ᩠ᩅᩱᨧ᩠ᨿ ᨲᩮᩬᩪᨶ᩠ᨿ
ᨹ᩠ᩅᩮᨣ᩠ᨿᩈᩪᨶᨾᩣ ᨬ᩠ᨿᨲ᩠ᩅᨬ᩠ᨿᨶ᩠ᨿ ᨻᩕ᩠ᨯᨣ᩵ᨶ᩶ᩣ ᨾᩣᨶᩮ᩠ᨯ
ᨲᩦ᩵ᨬ᩠ᨿᨶᨲᩣ᩠ᨶᩪ᩶ ᨷ᩵ᩱᨣ᩵ᩅᩮ᩠ᨲᩮᨷ᩠ᨯ ᨻᩕ᩠ᨯᨸᩥᩅᨴ᩠ᨯ ᨿ᩠ᨯᨾᩣᨿᩪ᩵ᨹ᩶ᩣ
ᨶᩪᨷ᩠ᨦᨧᩴᩣᩈ᩠ᨿ ᨲ᩠ᨿᨡ᩠ᩅᨲ᩠ᨿᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᨯᩣᨧᩣ᩠ᨯᨣᨶᩮᩬᩣ ᨷ᩠ᨦᨷᩕ
ᨷ᩠ᨦᨣᩦᨹᩢ᩠ᩅᨬ᩠ᨿ ᨷ᩠ᨦᨿᩣ᩠ᨷᩮ᩠ᨯᨷᩕ ᨷ᩠ᨦᩈᩣ᩠ᨯᩈᩦ᩵ᩉᩢ᩠ᩅ ᩉ᩠ᩅᨣ᩠ᩅ
ᨷ᩠ᨦᨧᩴᩣᩈ᩠ᨿᩃ᩠ᩅ ᩉ᩠ᩅᨣᨶᩪ᩶ᩈ᩠ᩅᨶᩢ ᩉ᩠ᩅ᩵ᨿᩪᩥᨶᩡᨾ᩠ᩉ ᨾᩣᨲᩮᩬᨴ᩠ᩅᨣᩮᩅᩢ᩶
ᨲ᩠ᨿ᩵ᨾᩣᨡ᩠ᨿᨶᩉ᩠ᩅ ᨹᩴᩣᩱᨷᨿᩪ᩠ᨯᨣᩮᨯᩢ᩶ ᨲᩣ᩠ᨯᨶᩮ᩠ᨯᨮ᩠ᨯ ᨶᩮᩅᩢ᩶ᨷᩕ
ᨴᨠᩕ᩠ᨿᨿᩪᩈ᩠ᨿ ᨶᩮᨷ᩠ᨿᩉᩢ᩠ᩅᨷ᩵ᩃ ᨲᩣ᩠ᨯᨶᩮᩅ᩵ᩱᨶ᩶ ᨷᩩᨬᩦᩣ
ᨣ᩠ᨿᨹᩦ᩵ᨷ᩵ᨶᩪ᩶ ᨷ᩵ᨹᩣᨲ᩠ᨯᨶᩮᩬᩣ ᨷ᩠ᨦᨲ᩠ᨿᩡᨶᩮᩢᩣ ᨡᩦᨲ᩠ᩅᩣᨷ᩠ᨿᨷ᩶ᩣ
ᨴᩣᨲ᩠ᩃ᩠ᨯᩉ᩠ᩃᨣᨶᩪ ᩱᨾ᩶ᨷᩮ᩠ᨿᨲᩪ᩠ᨯᩮᨧ᩠ᨿ ᩃᩪᨲᩉ᩠ᩃ᩠ᨿᩣᨶᩴᩣᩁ᩠ᨿ ᨡᩖᩩᨣ
ᨷ᩵ᩴᩣᨲᩦᩱᨷ ᨧᩮ᩠ᨿᨨᩮᩬᩣᨲᩮ᩵ᨶᨲᩪᨣ ᨬ᩠ᨿᨶᨲᩣ᩠ᨯᨣᩱᨶ᩶ ᨣ᩠ᩅᨬ᩠ᨿᩴ
ᨿᩪ᩵ᨧᩮ᩠ᨿᨲ᩠ᨿ᩵ᨹ᩠ᨯ ᨲ᩠ᩅᨲᩮᩬᩢᨷ᩵ᩉᩖ᩠ᨿᩴ ᨲ᩠ᨿ᩵ᨣᩴᩣᨣ᩠ᩅᩃ᩠ᩅ ᩃ᩠ᩅᩈᩪᨡᩱᩃ᩠ᩅᨲ᩠ᩅ᩠ᨯ
ᨷᩩᨬᨲᩪᩈ᩠ᨿᨾᩦ ᨷ᩵ᨣᩮ᩠ᨿᩱᨶ᩶ᩈ᩠ᩅᩢ᩠ᨯ ᨧᩴᩣᩈ᩠ᨿᨲ᩠ᨯᨴᨾ᩠ᨿ ᨶᩮᩬᩣᨣ᩠ᨯ
ᨲ᩠ᨿᨾᩣᨮ᩠ᨯᩱᨡ ᨣ᩵ᨯᨲᩣ᩠ᨣ ᨲ᩠ᨿᨡ᩠ᩅᨷ᩵ᨲᩪᨾ ᩉᩣ᩠ᩅᨾ᩠ᩉ
ᨷ᩠ᨿᩱᩁᩣ᩠ᨿᨷᨶ᩠ᨿ ᨷᩕᨲᩪᩈ᩠ᩅᨶᩢ ᩱᨷᨹᩣᩃ᩠ᨿᨧᨲ᩠ᨿ ᨮᨶ᩠ᨿᨲᩴᩣᩱᨲ᩶
ᨯᩣᨧᩣ᩠ᨡ᩵ᨶᩪ ᨷᩪᨲᨠᩪᩱᨲ᩶ ᩉ᩠ᩅ᩵ᨣ᩠ᩅᩱᨧ᩠ᨿᨶᩮᩬᩣ ᨲᩦ᩵ᨶᩪ᩶ᨣ
ᨣ᩠ᩅᨯᩦ᩵ᨣ᩠ᩅᩱᨡ ᨮ᩠ᨯᩉᩦ᩠ᨿᨾ᩠ᩉᨲᩪᨾ ᨷ᩵ᨮᩪᨡᩈᩣ᩠ᨿᨹ᩠ᨿᨾ ᨶ᩠ᨯᨬ᩠ᨿ
ᨯᩦᨣ᩠ᩅᨾ᩠ᩉᨾᩦ᩶ ᨷ᩠ᨿᨣ᩠ᩅᩣᩉᩣ᩠ᨿ ᨹᩣᨲ᩠ᨯᨲ᩠ᩅᨬ᩠ᨿ ᨷ᩵ᨮᩪᨡᩈᩣ᩠ᨿᨹ᩠ᨿᨾ
ᩃᩮᩣᨲᩉ᩠ᩅᩣ ᨾ᩠ᩉᨹ᩠ᨯᨾᩣᨶᩪᨾ ᨾ᩠ᩉᨣᨲᩣ᩠ᨯᨬ᩠ᨿ ᨣᩴᩣᨶᩮᩢᩣ
ᨲᩣ᩠ᨿᩅᨧ᩠ᩅᩣ ᨮᩦᨴᨾ᩠ᨿᨴ᩠ᩅᩃᩮᩢᩣ ᨲᩣ᩠ᨯᨧᩦ᩵ᨷᩕᨧᩮᩢᩣ ᩈᩪᨶᨾᩣ

ก้อยฟังเต๊อะนาย แม่แก้มแดงจ๋ำ เหมือนฮอกตั๋วหน้อย หะวัง
เอาหางจุ่มน้ำ วิดขึ้นใส่ถัง มันยังมีวัน หายเหือดแห้งได้
นับประสาหยัง เฮาใจ้บ้าใบ้ มนุษย์คนไทย เต๋มร้อย
ต้านเคยสอนมา นายปันนายร้อย ฝรั่งก็เข้า มาแรง
ปี้เขียนต๋ามฮู้ บ่ใจ้แต่งแป๋ง ฝรั่งผมแดง ยังมาผ่อเฝ้า
ขอบวชจ๋ำศีล กิ๋นตานกับเจ้า อาจ๋ารย์ทองเฮา บวชพระ
บวชชีผ้าขาว บวชยาวเป๋นพระ บวชสามสี่ห้า หกวัน
บวชจ๋ำศีลแล้ว หวังขึ้นสวรรค์ หมู่เยอรมัน มาเต๋มข่วงแก้ว
เปิ้นมาเรียนหนอ ทำใจ๋ผ่องแผ้ว ต๋ามแนวทาง แห่งพระ
ฮักษายังศีล แปดห้าบ่ละ ต๋ามแต่ได้ บุญเอา
คนตี้บ่ฮู้ บ่ถ้าฟังเขา บวชก๋าละเป๋า ดีกว่าอยู่บ้าน
เอากลางหลังถู ไม้แป้นปอด้าน ลูกหลานรำคาญ จ่มฟ้อง
บ่ว่าหื้อไผ เนอเจ้าเปื้อนป๊อง เขียนต๋ามกึ๊ดได้ คนเดียว
ผ่อโต้ดเป๋นนัก ตั๋วเก่าบ่เหลียว เปิ้นว่าคนเลว เลวสุดโลกกว้าง
บุญกุศลมี บ่เกยได้สร้าง จ๋ำศีลฟังธรรม เข้าวัด
เกิดมาชาติใด ก็อัตคัด กิ๋นตานบ่ต้อม หวานมัน
ปิดไว้เรียบร้อย ประตู๋สวรรค์ ไปถ้าลงทัณฑ์ นรกต่ำใต้
อาจ๋ารย์ต้านขอ บอกนอใจ้ใจ้ หมู่คนไทยเฮา ปี้น้อง
วันนี่งวันใด จักหื้อมันพร้อม บ่ถอดสายอ้อม ดังนาย
ตึงวันมาสมื้อ บ่มีความหมาย ถ้าหากตั๋วนาย บ่ถอดสายอ้อม
โลภะตัณหา มันจั้งมาด้อม มองหานงนาย ค่ำเจ๊า
ก๋ายเวทนา จิตธรรมนั้นเล้า ธรรมตี้พระเจ้า สอนมา

ᨧᩮᩢ᩶ᩣᨲᩫ᩠ᨲᨹᩪ᩶ᩁ᩶ᩪ ᩈᩲ᩠ᨿᨷᩕᩣᨳ᩠ᨶᩣ
ᨧᩮᩢ᩶ᩣᨣᩩᨱᩉᩣᨣᩣᨾᩣ᩠ᨶ ᨹ᩠ᨿᩱᨠᩮᩢ᩶ᩣᩉᩮ᩠ᨶᩲ᩶ᨲᩲ᩶
ᨽᩪᨴᨶᨾᩢ᩠ᨣᩦ ᨸᩣᨴ᩠ᨿᩈᨷ᩠ᨿ
ᩱᨠᩩ᩠ᨿᨳ᩠ᨿᩕᩢ᩠ᨾ ᨲᩫ᩠ᨲᩱᨠᩈᩢ᩠ᨴᩈᩪᨶ
ᨣᩴᨭᩪᨣᩢᩕᨠᩩᨣᩮᩲ᩠ᨿ ᩉ᩠ᩅᩣᩅᩣ᩠ᨿᨲᩪᨶᩱᨲ᩶
ᨾᩮᨶ᩠ᨴᩥᨲᩣᩉᩮ᩠ᨶᩲ ᨿᩮᩢ᩠᩶ᨯᨾᩮᩬᩥᨣᩮ᩠ᨯ᩠ᨶ᩠ᨿ
ᩱᨠᨾᩣᨠᩕᩴᩣᨠᩕᩢ᩠ᨾ ᨷᩴᩱᨣ᩶ᨵ᩠ᨿᩉ᩠ᨿ
ᩉ᩠ᩅᩫᩃᩥᨿᩮᩃᩣ᩠ᩉᨿᩮᨷᩕᩬᩥᩃ᩠ᩉ ᨿᩮᨾ᩠ᨲᨿᩥ᩠ᨶᩯᨠᩱᨲ᩶
ᨽᩪᨴᨶᨾᩢ᩠ᨣᩦ ᨾᩦᩱᩅᩉ᩠ᨶᩪᨶᨴᩪ᩠ᨾ
ᨷᨪᩥᨷ᩠ᨲᩈ᩠ᩅ ᩱᩅᨿᨷ᩠ᩉᨠᩩᩈ᩠ᨿ
ᨿᩮᩥ᩠ᨿᨿᩮᩅ᩠ᨿᩈᩖ᩠ᨿᨴᨾᩬᩥ ᨲᨵᩣᨣ᩠ᨲᩥᨧᩮᩢᩣ
ᨠᩕᨤᩥᨬ᩠ᨬᩅ ᨿᨣᩮᩥᨧᩮᩢ᩶ᩣᨲᩕᩦᨣᩩ
ᨣᩕᩦᨹᩮᩢ᩠ᨶᩩ ᨷᩴ᩠ᨶ᩠ᨿᨶᩮᨩᩣᩱᩅ
ᨧᩮᩢ᩶ᩣᨣᩩᨱᩉᩣᨣᩣᨾᩣ᩠ᨶ ᨹ᩠ᨿᩱᨠᩮᩢ᩶ᩣᩉᩮ᩠ᨶᩲ᩶ᨲᩲ᩶
ᩉᩢ᩶ᩣᩈᩖ᩠ᨿᩈᩣᨪᩣ ᨿᨾᩮᩬᩥᨣᩮ᩠ᨴᨲᨷᩴᩉ᩠ᨿ
ᩃᩪᩈᨿᩮ᩠ᨿᨯᨿᩅᩖ᩠ᨿ ᨣᩴᨣ᩠ᨯᨾᩦᩉ᩠ᩃᩣ᩠ᨿ
ᨿᨾᩮᩬᩥᨣᩮ᩠ᨴᨲᨾᩦᩉ᩠ᩃᩣ᩠ᨿ ᨲᩦ᩵ᨧᩴᩣᨷᩴᩱᨣ᩶
ᩉ᩠ᨲᨲᩖᨶᩈᩣ᩠ᨶ ᨪ᩠ᨿᨶᩱᨠᨠᩕ᩠ᨿᨣᩮᨠᩕᩢᩣ
ᩉ᩠ᨲᨣᩴᩣᨠᩕᩣ᩠ᨦᨳ᩠ᩉ ᨷᩦᨣ᩠ᨦᩉ᩠ᩅᩣ᩠ᨿ
ᨪᩣᨭᩪᩅᨿᩃᩣ᩠ᨲ ᩉᩦ᩶ᨪᩣᨭᩪᨧᩮᩢᩣ
ᨣᩴᨲᩕᩢᩉᩢᩪ᩠ᨿᨣᩱᩈ ᩉᩦ᩶ᨣᩢᩣᨿᨣ᩠ᨦᨯ
ᨲᩴᩣᩃᩢ᩠ᨯᨲᩣ᩠ᨿᨣ᩠ᨦ ᩉᩦ᩶ᨾᩦᨾ᩠ᨲᩉ᩠ᩃᩣ᩠ᨿ

ᨣᩩ᩠ᨿᨹᩣᩱᨠᨾᩣ ᩱᨿᨹᩣᩱᨿᩱᨣ᩶
ᨿᩮᩫ᩠ᨿᨾᩮᨶ᩠ᨴᩥᨲᩣ ᨿᨠᩮᩕ᩠ᨯᨿᨠᩮᩕ᩠ᨵ
ᨩ᩠ᨯᨠᩦ᩠ᨿᩉᩮ᩠ᨶᩲ᩶ᨲᩲ᩶ ᩃᩪᨶᨪᩪᨶ
ᨵᨠᩢᨣᩪᨶ ᩉ᩠ᨲᩴ᩠ᨦᨲᨿ᩠ᨲᩲ᩶
ᨣᩕᩥᩃᩢᨲᩣᩱᨣ᩠ᨿ ᨿᩮᩢ᩠᩶ᨯᨣᩢ᩠ᨲ
ᨲ᩠ᨲᩃᨿᩮᨯᨠᩢᩣᨿᨠᩦᨪ ᨣᩪᩅᨷ᩠ᨿ
ᨣᩪ᩠ᩅᩮᩂᩣᨣᩪ᩠ᩅᨩ᩠ᨿ ᩱᨠᨾᩣᨠᩕᩢ᩠ᨾᩈᩢ᩠ᨿᨣ
ᨿᩮᩫ᩠ᨿᩱᨣᩃᩢᩯᨷ ᨠᩕ᩠ᨿᨷᨠᩕᩢ᩠ᨾ
ᩈᨯᩱᩁᨿᨲᩢ᩠ᩃᩣ ᩉ᩠ᩃᩣ᩠ᨿᨣ᩠ᨦ
ᨩᩮᩢᩣᨷᩪᨣᩉ᩠ᩃᩣ᩠ᨿᨣ᩠ᨦ ᨿᨷ᩠ᩉᨠᩕᨿᨷ᩠ᩉᨧᩮᩢᩣ
ᩉᩦ᩶ᩱᩃ᩠ᨲᨠᩢᨵᩣ ᨹᩪ᩠ᨯᩁ
ᩉ᩠ᨿᨯᩪᨯᨿᨷ᩠ᨿᩈᩢ᩠ᨿ ᨭᩴᩱᨠ
ᨷᩦᨯᩪᩱᨡ ᩱᨠᨿᨷ᩠ᨿᨪᨣᩮᩱᨣ᩶
ᨿᨷ᩠ᨿᩈᩴᩣᨣ᩠ᨲᩱᨣ᩠ᨿ ᨹᩪᨹᩖ᩠ᨿ
ᨣᩥᩉ᩠ᩃᩣ᩠ᨿᨿᩮᩢ᩠᩶ᨯᩉᩢᨣ ᨿᨣᩥᨬ
ᨲᩢᩣᩉ᩠ᩃᩦᨣᩴᩱᨠ ᩱᨣᨾᩮᩬᩥᨣᩮ᩠ᨲᩱᨲ᩶
ᨾᩢ᩠ᨿᩱᨠᩖᨿᨾᩮᩬᩥᨣᩱᨣ᩠ᨿ ᨿᨣᩢ᩠ᨿᩃᩢᩣ
ᨪᩴᨿ᩠ᨲᩱᨧᩖᩉᩦ᩶ ᨣᩴᩣᨣᩣ᩠ᨿ
ᨪᩴᩱᨧᩖᩉ᩠ᨾᩕᨬ ᨣᩩᨣ᩠ᨦᨿᨣᩮᩥᨧᩮᩢᩣ
ᨧᩩᨣᨩᩦ᩠ᨿᨭ᩠ᨯ ᨹ᩠ᨿᨣᨠᩖ
ᩈᩩᨪᩱᩅᩉ᩠ᨾᩕᨧᩮᩢᩣ ᨿᨣᩥᨬ
ᨲᩮ᩠ᨦᨶᨪᩣᨣᩣᩱᨣ᩠ᨿ ᨾᩢᩣᨣᩢᨿᨲᩫ᩠ᨲᩃᩣ

เจ้าจักหยั่งฮู้ สมปรารถนา ก้อยทำไปมา ไผทำไผได้
เจ้าคุณอาจ๋ารย์ ต้านไปเหนือใต้ แผวเมริกา แฟรงเฟิร์ท
เยอรมันนี ปารีสสวิส อังกฤษเหนือใต้ ลอนดอน
ไปกู้ทิศ พร้อมจักสั่งสอน ทุกทุกนคร วันตกออกใต้
นิวยอร์คกรุงโรม ฮาวายต๋อนใต้ ศรีลังกาไทย แห่งวัด
เมริกาเหนือ แห่งเมืองเท็กซัส นักเลงเก่าเกื้อ คาวบอย
ไปมาพร่ำพร้อม บ่ได้หนถอย จาวเขาจาวดอย ไปมาพร้อมเสี้ยง
ฮอล์แลนด์เบอร์ลิน เม็กซิโกใต้ แผวโคลัมโบ เพียบพร้อม
เยอรมันนี มีใจ๋อ่อนน้อม ศรัทธาแก่กล้า หลายคน
ปฏิบัติแล้ว ใจ๋เป้นกุศล เข้าบวชหลายคน เป้นพระเป้นเจ้า
เผยแผ่ศีลธรรม ตถาคตเจ้า หื้อโลกกลมเฮา หยั่งฮู้
พระนิพพานมี เนอเจ้ากลิ่นกู้ หนตางแปดเส้น นำไป
คนตี้บ่ฮู้ บ่เรียนเข้าใจ๋ บ่มีตางไป แปดองค์นี้ได้
เจ้าคุณอาจ๋ารย์ ต้านไปเหนือใต้ เปิดสำนักไทย ทั่วทิศ
ห้าสิบสาขา เมืองนอกบ่คิด คงหลายแห่งห้อง เนอนาย
ลอสแองเจลิส ก็คงมีหลาย เกาหลีก็ไป ในเมืองเขตใต้
เมืองนอกมีหลาย ปี้จ๋ำบ่ได้ มันไกลเมืองไทย เจ่นล้ำ
หากว่ากลอนสาร เขียนไปเพรี่ยงพร้ำ ขอยกโต้ดหื้อ คำจาย
หากคำคร่าวนั้น บ่มีความหมาย ขอโต้ดหมู่นาย กู้คนเนอเจ้า
อายุวรรณโณ หื้ออายุเจ้า จุ่งยืนยง เตี้ยงตั๊ด
ผิวพรรณผ่องใส หื้องามเด่นจั๊ด สุขใจ๋หมู่เจ้า เนอนาย
กำลังก๋ายนั้น หื้อมีมากหลาย เหมือนอาซาไนย ม้างามตั๋วกล้า

ᨷᩩ᩠ᨬᨾᩦᨷᩴ᩵ᨲᩣ᩠ᨦ ᩯᨠᨲᩣ᩠ᨿᨧᩦ᩠ᨿᩉᩫ᩠ᩅ
ᨲᩦ᩵ᨿᩢ᩠ᨦᨣᩴᩣᩱᨶ᩶ ᩉ᩠ᨾᩪᨷᩴ᩵ᩋᩪ᩵ᨴᩪᩅᩢ᩠ᨯ
ᨲᩪᩴᨲᩪ᩵ᨶᨷᩴ᩵ᩅᩢ᩠ᨯ ᩮᨾ᩵ᩣᨹᩮᩢᩣᩈᩢ᩠ᨿᨠᩩ

ᨣᩫ᩠ᨯᨷᨲᩢ᩠ᨿᨧᩮᩥ᩠ᨶ ᨲᩦ᩵ᩅᩢ᩠ᨯ
ᨲᩪᩴᨿᩢ᩠ᨦᩯ᩠ᨿ᩵ᨾᩣ ᩁᩢ᩠ᨿᨣᩩ
ᨸᩲ᩠᩶ᩅᩲ᩶ᨣᩩ ᨿᩩᨧᩩ᩠ᨿᨷᩦ᩵ᨸᩢ᩠ᨯ
ᨹᩮᩢᩣᨣᩦ᩶ᨲᩪ᩵ᨶᩈᩢ᩠ᨬᨩᩮᩥ᩠ᨿ

บุญมีบ่ต๋าย โอกาสตังหน้า
คงปะกั๋นเนอ ปี้น้อง
ปี้เขียนคำใด มันบ่จ่องก๊อง
ปอผายโผดข้า คนงาม
ปอก่อนบ๋อน้อง แม่เฒ่าสยาม
ปะใส่ไม้งาม ยามขวานบิ่นบ้าง
เต้านี้ก่อนแล่ นายเฮย.

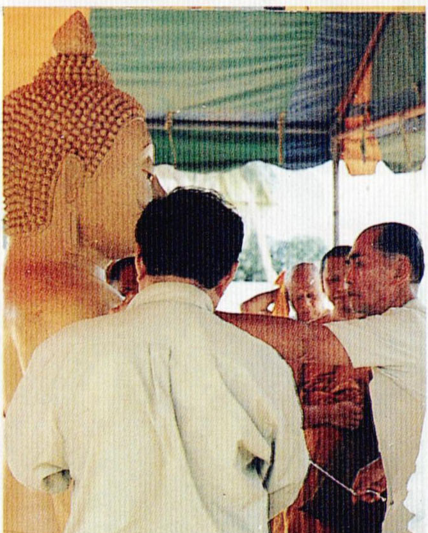
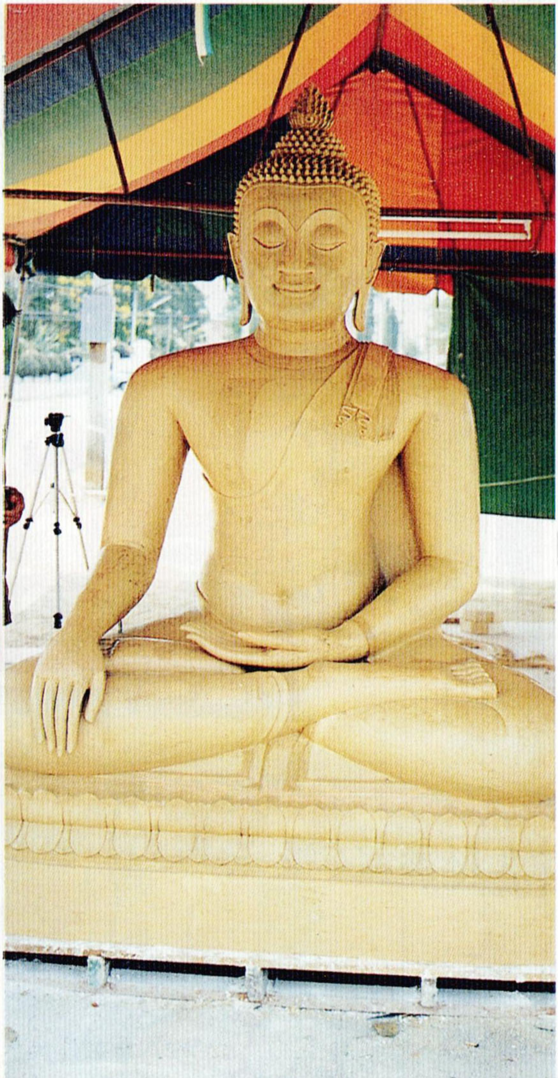
ประวัติหลวงพ่อเพชร

เรียบเรียงโดย.... รองศาสตราจารย์ดิสรณี มีสมศัพย์

พระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณ ดร.พระราชพรหมาจารย์ (พระอาจารย์ทอง สิริมงฺคโล) ได้ไปนมัสการ "หลวงพ่อเพชร" ที่วัดท่าหลวง อำเภอเมือง จังหวัดพิจิตร เมื่อวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๑ เพื่อขอพระเมตตาบารมีให้การหล่อจำลองพระพุทธรูป "หลวงพ่อเพชร" มาประดิษฐาน ณ วัดพระธาตุศรีจอมทองวรวิหาร สำเร็จเรียบร้อยทุกประการ

การจัดเตรียมงานเพื่อหล่อจำลององค์หลวงพ่อเพชร ได้ดำเนินงานด้วยความร่วมแรงร่วมใจจากทุกฝ่าย โดยมีท่านเจ้าคุณอาจารย์เป็นศูนย์รวมแห่งความศรัทธาสามัคคีอย่างดียิ่ง ในภาพเมื่อวันที่ ๒ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๑ ท่านเจ้าคุณอาจารย์และคณะกำลังตรวจดูหุ่นขี้ผึ้งที่จะนำมาเป็นแบบพิมพ์สร้างหล่อพระพุทธรูปหลวงพ่อเพชรจำลอง โดยมีนายช่างสาคร พรหมวัลย์ เป็นผู้ปั้น ที่วัดท่าหลวง อำเภอเมือง จังหวัดพิจิตร

เมื่อได้เวลาอันเป็นมหามงคลฤกษ์ ในวันอาทิตย์ที่ ๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๑ เวลา ๙.๐๙ ก็เริ่มพิธีบวงสรวงขอพรจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ก่อนที่จะทำพิธีเททองหล่อพระพุทธรูปหลวงพ่อเพชรจำลอง โดยมีคุณสุรพล เกียรติไชยากร เป็นตัวแทนทำพิธีในครั้งนี้

วันอาทิตย์ที่ ๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๑ เวลา ๑๔.๐๙ น. พิธีเททองหล่อพระพุทธรูปหลวงพ่อเพชรจำลองก็เริ่มขึ้นโดยมีท่านเจ้าคุณอาจารย์และพระสุทัสสีมุนีวงศ์ร่วมกันเป็นประธานฝ่ายบรรพชิต

ขบวนแห่อัญเชิญพระพุทธรูปหลวงพ่อเพชรจำลองคืนถิ่นสู่วัดพระธาตุศรีจอมทองวรวิหาร เมื่อวันอาทิตย์ที่ ๒๖ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๑ มีคณะศรัทธามหาชนเป็นจำนวนมาก เข้าร่วมขบวนแห่อย่างสวยงาม เพื่อต้อนรับพระพุทธรูปหลวงพ่อเพชรจำลองด้วยความปิติยินดีเป็นอย่างยิ่ง

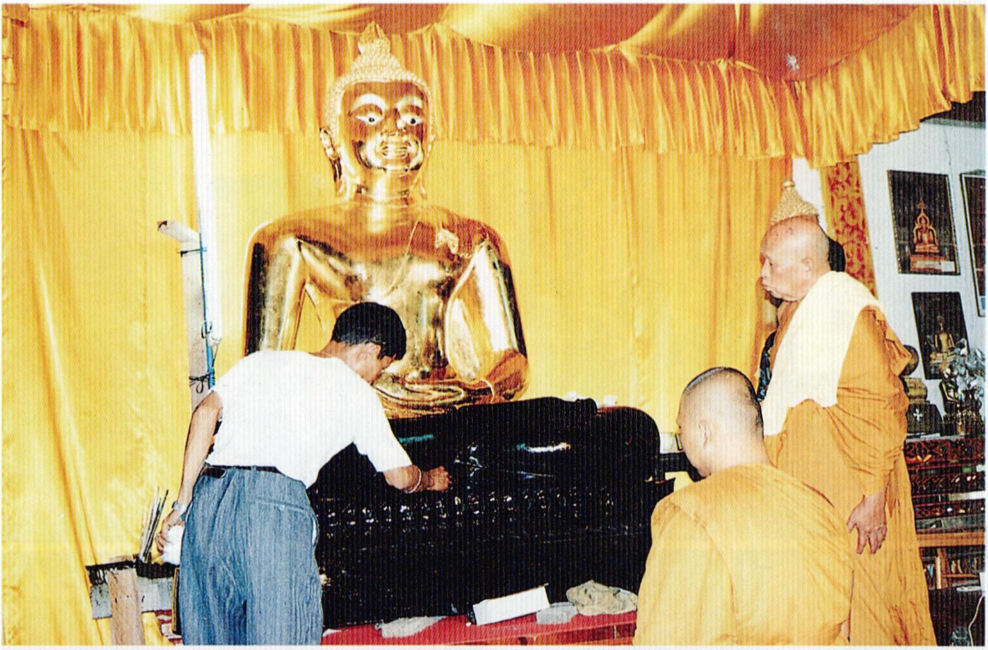

เมื่อขบวนแห่มาถึงวัดพระธาตุศรีจอมทองวรวิหาร ก็ได้ใช้รถยกอัญเชิญพระพุทธรูปหลวงพ่อเพชรจำลองออกจากเรือที่อยู่บนรถบรรทุก ท่ามกลางคณะศรัทธามหาชนที่มารอต้อนรับกันอย่างเนืองแน่น

ท่านเจ้าคุณอาจารย์ได้ทำพิธีอัญเชิญพระพุทธรูปหลวงพ่อเพชรจำลอง ประดิษฐานไว้ ณ ศาลาการเปรียญวัดพระธาตุศรีจอมทองวรวิหาร เพื่อให้ศรัทธาประชาชนได้ทำสักการะบูชาเป็นการชั่วคราว เมื่อวันที่ ๒๖ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๑

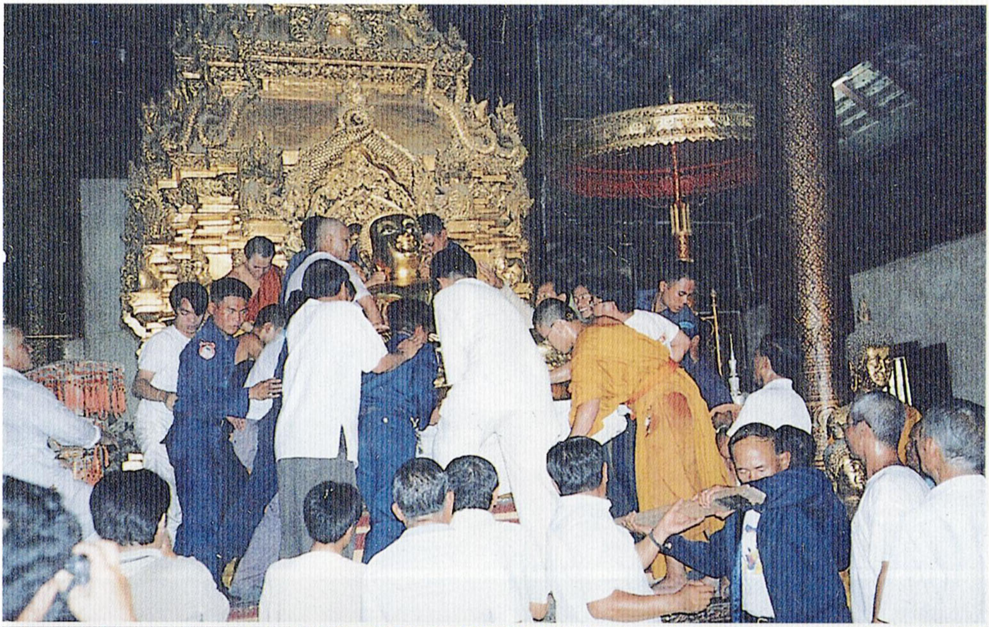

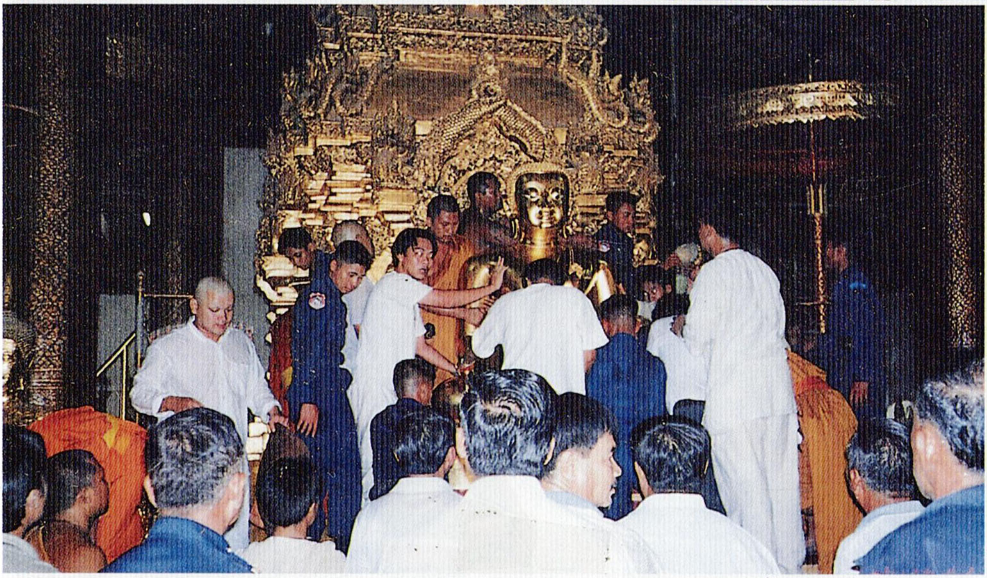
นายหม่องจี่ นายช่างผู้มีฝีมือเป็นเลิศในการปิดทองพระพุทธรูปจากประเทศพม่า ได้มาลงรักปิดทองพระพุทธรูปหลวงพ่อเพชรจำลอง ระหว่างวันที่ ๔-๑๔ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๑ โดยมีท่านเจ้าคุณอาจารย์ให้ความดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิด

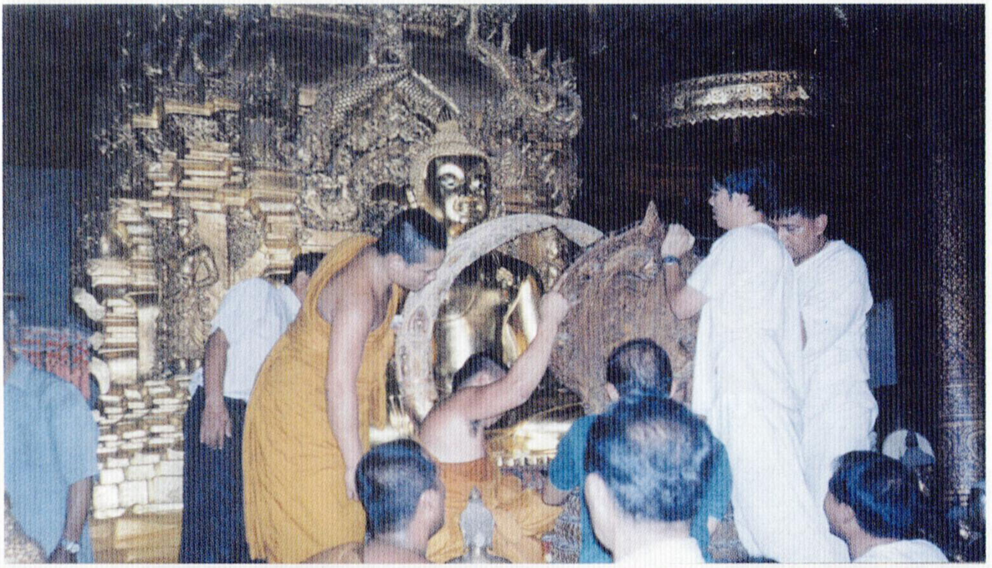

เพื่อความเป็นสิริมงคลในงานทำบุญฉลองอายุครบ ๗๖ ปี ๕๕ พรรษา เมื่อวันที่ ๒๑ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๒ ท่านเจ้าคุณอาจารย์จึงได้นำพานบายสีจัดแต่งอย่างสวยงามมาบูชาสักการะพระพุทธรูปหลวงพ่อเพชรจำลอง ณ ศาลาการเปรียญ วัดพระธาตุศรีจอมทองวรวิหาร

ท่านเจ้าคุณอาจารย์ได้นำคณะสงฆ์ และคณะศรัทธาประชาชนทั้งหลายกราบอาราธนาพระพุทธรูปหลวงพ่อเพชรจำลองเคลื่อนย้ายเข้าสู่พระวิหารหลวงวัดพระธาตุศรีจอมทองวรวิหาร เมื่อวันเสาร์ที่ ๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๓ ขึ้น ๗ ค่ำ เดือน ๑๐ เหนือ โดยความร่วมแรงร่วมใจกันของคณะศรัทธาสานุศิษย์ และนายทหารจากกองทัพอากาศ ซึ่งประจำอยู่ที่ดอยอินทนนท์ จำนวน ๑๐ คน

ปัจจุบันนี้ พระพุทธรูปหลวงพ่อเพชรจำลอง ก็ได้ประดิษฐาน ณ ฐานชุกชี หน้ามณฑปปราสาท ที่พระองค์เคยประดิษฐานมาแต่กาลก่อน เพื่อให้คณะศรัทธามหาชนทั้งหลายได้สักการะบูชาคู่กับพระบรมธาตุเจ้าศรีจอมทองภายในพระวิหารวัดพระธาตุศรีจอมทองวรวิหาร สืบต่อไปชั่วกาลนาน

ประวัติหลวงพ่อเพชร

"เพชร" เป็นชื่อของอัญมณีที่มีค่าสูงสุดในบรรดารัตนชาติทั้งหลาย เมื่อได้นำเอาสิ่งที่มีคุณค่าสูงสุดมาเป็นชื่อของพระพุทธรูป จึงเป็นการแสดงถึงความเลื่อมใสศรัทธา ความเคารพสักการะอย่างสูงในองค์หลวงพ่อเพชร พระพุทธปฏิมากรที่มีความศักดิ์สิทธิ์ ทรงพุทธานุภาพแผ่ไพศาลไปทั่วสารทิศ ผู้ใดมีความทุกข์ยากหรือความเดือดร้อน ก็พากันมาขอพระเมตตาบารมีจากหลวงพ่อเพชร ช่วยปกปักษ์รักษาหรือปัดเป่าความทุกข์ยากทั้งหลายให้ผ่านพ้นไปได้ จึงเป็นที่เคารพเลื่อมใสจากศรัทธาประชาชนทั้งใกล้และไกลอย่างหนาแน่น ตั้งแต่ครั้งโบราณกาลมาจนถึงปัจจุบัน

พุทธลักษณะของหลวงพ่อเพชรนั้น นับว่ามีความปราณีตงดงามยากที่จะหาพระพุทธรูปองค์ใดเสมอเหมือน เพราะเหตุว่าพระวรกายขององค์นั้นเป็นแบบสีหะ คือพระอังสา (ไหล่) กว้าง ผึ่งผาย พระอุระนูนดูงามสง่าอันเป็นพุทธลักษณะที่แสดงถึงความเป็นผู้มีอำนาจแห่งธรรม พระพักตร์กลม พระโอษฐ์แย้มยิ้มที่แสดงความอิ่มเอิบเบิกบานของพระผู้ตรัสรู้แล้ว สายพระเนตรที่ทอดต่ำลงมาเต็มไปด้วยพระเมตตาอย่างลึกซึ้ง กล่าวกันว่า ผู้ใดได้มานมัสการหลวงพ่อเพชรเมื่อได้มองไปที่พระพักตร์และพระวรกาย จะรู้สึกได้ถึงกระแสแห่งความอบอุ่น ความเมตตา ที่แผ่มาพร้อมกับสายพระเนตรของพระองค์ ยังผลให้บุคคลผู้นั้นเกิดความอิ่มเอิบเบิกบานใจ ปราศจากความเศร้าหมองได้อย่างน่าอัศจรรย์

"หลวงพ่อเพชร" เป็นพระพุทธรูปคู่บ้านคู่เมือง สร้างเมื่อประมาณ ๘๐๐ ปีมาแล้ว (สร้างขึ้นในราว พ.ศ. ๑๖๖๐-๑๘๐๐) จัดอยู่ในพระพุทธรูป

สกุลเชียงแสน (พระพุทธรูปแบบสิงห์) มีลักษณะพระรัศมีเป็นเปลว สัณฐานบัวตูม ขมวดพระเกศาเล็ก องค์พระพุทธรูปครองจีวรแบบห่มเฉียง ชายจีวรพาดข้อพระหัตถ์ซ้าย ชายสังฆาฏิสั้นพาดอยู่เหนือพระอุระ ปางมารวิชัย ประทับนั่งขัดสมาธิเพชร อันเป็นสัญญลักษณ์ของผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ผู้ที่มีชัยชนะเหนือความไม่ดีงามทั้งหลายเป็นนิจนิรันดร์ ที่ฐานเป็นปัทม์บัลลังก์ คือมีดอกบัวบาน กลีบบัวคว่ำบัวหงาย อุดมด้วยเกสรดอกบัวอันอ่อนนุ่ม รองรับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้ประเสริฐเหนือกว่ามวลสัตว์โลกทั้งหลาย ขนาดหน้าตักกว้าง ๒ ศอก ๑ คืบ ๖ นิ้ว (๑.๔๐ เมตร) สูง ๓ ศอก ๓ นิ้ว (๑.๖๐ เมตร) ประดิษฐานอยู่ภายในซุ้มเรือนแก้ว พระอุโบสถวัดท่าหลวง อำเภอเมือง จังหวัดพิจิตร

หลวงพ่อเพชรกับพระทักขิณโมลีธาตุ ณ วัดศรีจอมทอง

ประวัติความเป็นมาของหลวงพ่อเพชร ตามจารึกหลวงพ่อเพชร กล่าวว่า เดิมนั้นหลวงพ่อเพชรประดิษฐานอยู่ที่วัดจอมทอง[๑] อำเภอจอมทอง จังหวัดเชียงใหม่ เมื่อพิจารณาถึงระยะเวลาของการสร้างหลวงพ่อเพชร และระยะเวลาของการสร้างวัดจอมทองแล้ว จะเห็นว่ามีความแตกต่างกันประมาณ ๒๐๐ กว่าปี โดยที่หลวงพ่อเพชรสร้างมาได้ประมาณ ๘๐๐ ปีแล้ว ส่วนวัดจอมทองตั้งแต่เริ่มสร้างจนถึงปัจจุบันมีอายุได้ ๕๐๐ กว่าปี แสดงว่าก่อนหน้านั้นหลวงพ่อเพชรได้ประดิษฐานอยู่ที่อื่นก่อนที่จะมาประดิษฐานอยู่ที่วัดจอมทอง ซึ่งถูกต้องตรงกับตำนานพระทักขิณโมลีธาตุแห่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ได้บันทึกไว้ว่า

เมื่อปี พ.ศ. ๒๐๒๑ (จุลศักราช ๘๔๐) ในสมัยที่พระธมฺมปญฺโญเป็นเจ้าอาวาสอุปฐากรักษาวัดศรีจอมทอง[๑] นักบุญทั้งหลายมีพระธมฺมปญฺโญเป็นประธาน ได้พากันไปรื้อถอนวิหารและอัญเชิญพระพุทธรูปองค์ใหญ่ ปั้นด้วยดินก่อ หล่อด้วยโลหะสำริด มาจากวัดท่าแย้ม ซึ่งในขณะนั้นเป็นวัดร้างอยู่ข้างแม่น้ำกาละ[๒] มาเก็บรักษาไว้ที่วัดศรีจอมทอง แล้วพร้อมใจกันต่อเติมวิหารที่มีอยู่โดยสร้างระเบียงทั้งมุขหน้าและมุขหลัง ก่อปราสาทเฟื้องสูง ๒ วา ๓ ศอก กว้าง ๑ วา ๒ ศอก สำหรับเป็นที่ประดิษฐานพระพุทธรูปองค์นั้นภายในพระวิหาร

---

[๑]ปัจจุบันคือ วัดพระธาตุศรีจอมทองวรวิหาร อำเภอจอมทอง จังหวัดเชียงใหม่

[๒]ปัจจุบันคือ แม่น้ำแม่กลาง อยู่ในเขตอำเภอจอมทอง จังหวัดเชียงใหม่

พระพุทธรูปองค์ใหญ่ที่กล่าวถึงตามตำนานก็คือหลวงพ่อเพชรนั่นเอง เพราะเมื่อพิจารณาถึงเหตุอันควรที่ไปอัญเชิญมา ก็เนื่องจากวัดท่าแย้มเป็นวัดร้าง ขาดผู้ดูแลเอาใจใส่ อีกประการหนึ่ง พระพุทธรูปองค์นี้มีพุทธลักษณะที่งดงาม ทรงอานุภาพอันศักดิ์สิทธิ์เลื่องลือมาเป็นเวลาช้านาน การอัญเชิญมาประดิษฐานที่วัดจอมทองก็เพื่อเปิดโอกาสให้หมู่ศรัทธาชาวบ้านชาวเมืองทั้งหลายได้พากันมาบูชาสักการะหลวงพ่อเพชรด้วยความเคารพ ด้วยความเลื่อมใสศรัทธา ณ วัดศรีจอมทอง ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาจนกระทั่งในปี พ.ศ. ๒๐๔๒ ได้มีเหตุการณ์อันเป็นมหามงคลเกิดขึ้นกับหลวงพ่อเพชรอย่างน่าอัศจรรย์ ตามตำนานพระทักขิณโมลีธาตุฯ ได้บันทึกไว้ว่า

ปีจุลศักราช ๘๖๑ (พ.ศ. ๒๐๔๒) เดือน ๔ ขึ้น ๑๔ ค่ำ (เดือน ๖ เหนือ) เวลากลางคืน พระทักขิณโมลีธาตุองค์ประเสริฐก็เสด็จออกจากพระสถูปทองคำ อันตั้งอยู่ในคูหาทองคำใต้พื้นดอยศรีจอมทอง ในคืนนั้นก็เกิดมีปาฏิหาริย์ ความมหัศจรรย์ต่าง ๆ นานา ปรากฏขึ้นแก่คนทั้งหลาย และในพระวิหารวัดศรีจอมทองมีพระพุทธรูปองค์ใหญ่ (หลวงพ่อเพชร) ประดิษฐานอยู่ในปราสาทเฟื่องภายในพระวิหารนั้น พระพุทธรูปองค์นี้มีพระโมลีถอดออกได้ พระบรมธาตุเจ้าเสด็จออกจากพระสถูปทองคำมาประดิษฐานอยู่ในพระโมลีของพระพุทธรูปองค์นั้น

จะเห็นได้ว่าหลวงพ่อเพชรมีประวัติความเป็นมาเกี่ยวพันกับพระทักขิณโมลีธาตุองค์ประเสริฐอย่างลึกซึ้ง ด้วยพระบุญญาปาฏิหาริย์ และความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงพ่อเพชร จึงทำให้พระบรมธาตุเจ้าเสด็จมาประดิษฐานอยู่ที่พระโมลีของพระองค์ และถึงแม้ว่าพระธมฺมปญฺโญ เจ้าอาวาสวัดศรี-

จอมทองในขณะนั้น จะทราบว่าพระบรมธาตุเจ้าเสด็จออกจากคูหาทองคำแล้ว แต่ก็ไม่บอกให้ผู้ใดล่วงรู้ ยังคงอัญเชิญพระบรมธาตุเจ้าประดิษฐานอยู่ที่พระโมลีของหลวงพ่อเพชรเป็นเวลาต่อมาอีก ๑๖ ปี จนถึงรัชสมัยของพระรัตนราช (พระเมืองแก้ว) เมื่อปี พ.ศ. ๒๐๕๘ พระทักขิณโมลีธาตุองค์ประเสริฐจึงปรากฏแก่ศรัทธามหาชนให้กระทำการสักการะบูชามาจนถึงทุกวันนี้

หลวงพ่อเพชรถูกอัญเชิญไปเมืองพิจิตรเก่า

ด้วยบุญญฤทธิ์และอานุภาพอันศักดิ์สิทธิ์ของพระทักขิณโมลีธาตุและหลวงพ่อเพชร ก็ได้บันดาลให้ความร่มเย็นเป็นสุข พืชพรรณธัญญาหารอุดมสมบูรณ์ ยังความสุขเกษมให้แก่ชาวบ้านชาวเมืองทั้งหลายกันอย่างทั่วหน้า จนกระทั่งมีเหตุการณ์ที่ทำให้องค์หลวงพ่อเพชรถูกอัญเชิญไปจากวัดศรีจอมทอง ดั่งสายฟ้าผ่าเปรี้ยงลงกลางดวงใจของศรัทธามหาชนทั้งหลายในขณะนั้น แต่ก็ไม่สามารถจะคัดค้านได้ ได้แต่กล้ำกลืนความเสียใจความห่วงอาลัยในองค์หลวงพ่อเพชรไว้ภายในใจ เนื่องจากเป็นความจำเป็นที่เล่าขานกันไว้ ๒ ทางด้วยกัน คือ

ในทางหนึ่งเล่าขานกันว่า ในสมัยกรุงศรีอยุธยามีข้าศึกมาตีเมืองจอมทอง ทางฝ่ายเจ้าเมืองจอมทองมีกำลังไม่เพียงพอที่จะต่อสู้กับข้าศึกได้ จึงได้ขอความช่วยเหลือไปทางกรุงศรีอยุธยา พระพันวสาจึงมีพระราชบัญชาให้ขุนแผน (พลายแก้ว) พากระบวนทัพขึ้นไปช่วยหัวเมืองทางเหนือให้รอดพ้นจากข้าศึกศัตรู ระหว่างที่เดินทัพมาถึงเมืองพิจิตร ขุนแผนกับเจ้าเมืองพิจิตรมีความสนิทสนมชอบพอกันเป็นอันมาก ขุนแผนจึงสั่งให้กองทัพหยุดพักเอาแรงที่เมืองพิจิตร ชาวเมืองพิจิตรก็ให้การต้อนรับเลี้ยงดูเอาใจใส่ด้วยน้ำใจไมตรีเป็นอย่างดี ก่อนออกเดินทางจากเมืองพิจิตร พระพิจิตรได้ขอร้องขุนแผนว่า เมื่อเสร็จจากราชการสงครามแล้ว ให้หาพระพุทธรูปงาม ๆ มาฝากสักหนึ่งองค์ ทางฝ่ายขุนแผนก็เห็นว่าเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องยาก จึงรับปากว่าจะพยายามหามาให้ตามต้องการ

หลังจากได้รับชัยชนะแล้ว ขุนแผนก็แจ้งความประสงค์ตามที่เจ้าเมืองพิจิตรขอร้องมา ทางฝ่ายเจ้าเมืองจอมทองก็มีความต้องการที่จะตอบแทนความมีน้ำใจในการที่ขุนแผนได้ยกทัพมาช่วยรบในครั้งนี้ จึงได้อนุญาต โดยบอกว่าแล้วแต่ขุนแผนจะเลือกเอาพระพุทธรูปองค์ใด ฝ่ายขุนแผนได้เห็นพระพุทธรูปหลวงพ่อเพชร ที่ประดิษฐานอยู่ภายในพระวิหารวัดศรีจอมทอง มีพุทธลักษณะอันปราณีตงดงาม จึงได้ขออนุญาตเจ้าเมือง-จอมทองอัญเชิญหลวงพ่อเพชรไปเป็นพระพุทธรูปคู่บ้านคู่เมืองที่พิจิตร เมื่อเจ้าเมืองจอมทองและคณะศรัทธาทั้งหลายได้ทราบดังนั้น ก็รู้สึกเสียดายและเสียใจเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากหลวงพ่อเพชรเป็นพระพุทธรูปเก่าแก่คู่บ้าน-คู่เมืองจอมทองมาเป็นเวลาช้านาน แต่ก็ไม่อาจจะคัดค้านได้ เพราะได้เอ่ย-ปากอนุญาตแล้ว จึงได้แต่กล้ำกลืนความอาลัยอาวรณ์ในองค์หลวงพ่อเพชรไว้ภายในใจ

เมื่อได้รับอนุญาตแล้ว ขุนแผนจึงได้อัญเชิญหลวงพ่อเพชรลงแพ-ลูกบวบที่บริเวณหน้าวัดศรีจอมทอง[๑] ล่องมาตามลำน้ำปิง เมื่อถึงเมือง-กำแพงเพชร ขุนแผนได้อัญเชิญหลวงพ่อเพชรขึ้นฝั่ง ฝากไว้กับเจ้าเมือง-กำแพงเพชร และส่งข่าวไปให้ทางเมืองพิจิตรทราบ เจ้าเมืองพิจิตรจึงได้ยกขบวนไปรับหลวงพ่อเพชรอย่างสมพระเกียรติ พร้อมกับทำพิธีอัญเชิญหลวงพ่อเพชรมาประดิษฐานไว้ ณ วัดนครชุม ตำบลเมืองเก่า อำเภอเมือง จังหวัดพิจิตร เพื่อให้ประชาชนได้สักการะบูชา ยังความชื่นชมโสมนัสมาสู่ชาวเมืองพิจิตรเป็นอย่างยิ่ง

---

[๑] ในขณะนั้น ลำน้ำปิงได้ไหลมาถึงบริเวณหน้าวัดศรีจอมทอง ปัจจุบันบริเวณดังกล่าวได้ตื้นเขินไปหมดแล้ว

ข้อความที่หน้าประตูทางเข้าพระอุโบสถวัดท่าหลวง อำเภอเมือง จังหวัดพิจิตร ซึ่งเป็นสถานที่ประดิษฐานหลวงพ่อเพชรในปัจจุบัน เขียนไว้-ว่า "หลวงพ่อเพชร พลายแก้วเอามาจากเชียงทอง" (จอมทอง) จึงถูกต้องตรงกับบันทึกทางประวัติศาสตร์ที่เล่าขานไว้

อีกทางหนึ่งในประวัติศาสตร์ได้บันทึกว่า ในสมัยสมเด็จพระ-นารายณ์มหาราช พระองค์ได้เสด็จไปราชการสงครามที่เมืองเชียงใหม่ ขณะเสด็จผ่านเมืองพิจิตร พระพิจิตรเจ้าเมืองได้กราบบังคมทูลพระกรุณาอยากได้พระพุทธรูปที่มีลักษณะงดงามเพื่อนำมาประดิษฐานไว้ที่เมือง-พิจิตรให้ประชาชนได้สักการะบูชา เป็นพระพุทธรูปคู่บ้านคู่เมืองสักหนึ่งองค์

เมื่อสมเด็จพระนารายณ์มหาราชเสด็จกลับจากเมืองเชียงใหม่ ได้อัญเชิญพระพุทธรูปหลวงพ่อเพชรจากวัดศรีจอมทองมาด้วย โดยอัญเชิญลงแพล่องมาตามลำน้ำปิง เมื่อมาถึงท่าโพธิประทับช้าง เขตเมืองกำแพงเพชร จึงได้อัญเชิญหลวงพ่อเพชรขึ้นฝั่ง ฝากไว้กับเจ้าเมืองกำแพงเพชร หลังจาก-นั้นพระพิจิตรพร้อมด้วยชาวเมืองพิจิตรเป็นจำนวนมากได้เดินทางมายังเมืองกำแพงเพชร พากันมาทำพิธีอัญเชิญหลวงพ่อเพชรเพื่อนำมาประดิษฐานไว้ ณ วัดนครชุม เมืองพิจิตรเก่า โดยได้ถือเอาพระพุทธรูปหลวงพ่อเพชรเป็นพระคู่บ้านคู่เมืองตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา ด้วยบุญญาภินิหารของหลวง-พ่อเพชร ได้ดลบันดาลให้ชาวเมืองพิจิตรทั้งหลายอยู่กันอย่างร่มเย็นเป็นสุข และปกป้องคุ้มครองเมืองพิจิตรให้รอดพ้นจากภัยสงครามหลายยุคหลาย-สมัยติดต่อกันมา

ISUZU
FXZ
270

หลวงพ่อเพชรถูกอัญเชิญไปเมืองพิจิตรใหม่

การที่หลวงพ่อเพชรได้ย้ายมาประดิษฐานยังวัดท่าหลวง เมือง-พิจิตรใหม่นั้น จากบันทึกของพระทีฆทัสสีมุนีวงศ์ (ไป่ ญาณผล) อดีตเจ้าอาวาสวัดท่าหลวง ได้บันทึกไว้ว่า

ในราวปี พ.ศ. ๒๔๔๒ สมัยกรุงรัตนโกสินทร์ พระบาทสมเด็จพระ-จุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวฯ รัชกาลที่ ๕ ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้สร้างวัดเบญจมบพิตรดุสิตวนารามราชวรวิหาร ขึ้นในพระนคร และมีพระราช-ประสงค์อยากจะได้พระพุทธรูปที่งดงามมาประดิษฐานเป็นพระประธานในพระอุโบสถ จึงโปรดให้มีการออกแสวงหาพระพุทธรูปที่ต้องตามพระราช-ประสงค์ ยังหัวเมืองต่าง ๆ ทั่วประเทศ แต่ก็ไม่พบว่ามีพระพุทธรูปองค์ใดจะงดงามเสมอเหมือนพระพุทธชินราช แห่งเมืองพิษณุโลก บรรดาเหล่าข้าราช-บริพารต่างลงความเห็นว่า สมควรอย่างยิ่งที่จะอัญเชิญพระพุทธชินราชจากวัดพระศรีรัตนมหาธาตุ จังหวัดพิษณุโลก มาประดิษฐานที่วัดเบญจมบพิตรฯ กรุงเทพมหานคร ขณะเดียวกันพระองค์ก็มีพระราชกระแสรับสั่งให้สืบหาพระพุทธรูปที่มีพุทธลักษณะงดงามกอปรด้วยฤทธิ์ปาฏิหาริย์ เพื่อนำไปประดิษฐานแทนพระพุทธชินราชที่เมืองพิษณุโลก

ในขณะนั้นเจ้าพระยาศรีสุริยศักดิ์ ดำรงตำแหน่งเป็นสมุหเทศาภิบาลมณฑลพิษณุโลก ได้ทำหน้าที่สนองพระราชโองการ จึงสั่งให้พระยาเทพาธิบดี (อิ่ม) เจ้าเมืองพิจิตรในสมัยนั้น เสาะหาพระพุทธรูปที่มีลักษณะงดงามไม่แพ้พระพุทธชินราช เพื่ออัญเชิญไปประดิษฐานแทนพระพุทธชินราชที่เมือง-พิษณุโลก

ขณะที่พระยาเทพาธิบดี (อิ่ม) เจ้าเมืองพิจิตร ได้ออกตรวจตราดูพระพุทธรูปตามพระอารามต่าง ๆ ข่าวนี้ได้แพร่กระจายออกไปทั่วทั้งเมืองพิจิตร ชาวบ้านต่างพากันหวั่นวิตกว่าพระยาเทพาธิบดีจะเลือกเอาหลวงพ่อเพชรแห่งวัดนครชุมไป เพราะไม่มีพระพุทธรูปองค์ใดจะมีความสวยงามเท่าพระพุทธชินราช นอกจากหลวงพ่อเพชรองค์นี้เท่านั้น ด้วยความกลัวว่าจะต้องสูญเสียพระพุทธรูปคู่บ้านคู่เมืองที่มีมาช้านานไป บรรดาชาวบ้านที่เป็นชายฉกรรจ์ได้พร้อมใจกันนำหลวงพ่อเพชรไปซ่อนไว้ในป่า เพื่อให้รอดพ้นจากการตรวจพบของพระยาเทพาธิบดี

แต่ด้วยเหตุที่พระพุทธรูปหลวงพ่อเพชรมีขนาดใหญ่และมีน้ำหนักมาก จึงสร้างความลำบากในการเคลื่อนย้ายเป็นอย่างยิ่ง ชาวบ้านจึงได้รวมกันว่าจ้างช่างชาวญวนคนหนึ่งชื่อ “อาง” ให้ทำการทะลวงหุ่นดินภายในองค์หลวงพ่อเพชรออกเสีย คลายน้ำหนักขององค์หลวงพ่อเพชรให้น้อยลงจะได้เคลื่อนย้ายได้สะดวก แล้วก็ช่วยกันเคลื่อนย้ายองค์หลวงพ่อเพชรไปซ่อนไว้ในป่า โดยเคลื่อนย้ายไปเรื่อย ๆ จากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง เพียงหวังให้รอดพ้นจากการติดตามของทางราชการ

ข่าวการนำองค์พระพุทธรูปหลวงพ่อเพชรไปซ่อน หาได้พ้นการติดตามค้นหาของพระยาเทพาธิบดีเจ้าเมืองพิจิตรไม่ ในที่สุดก็ถูกเจ้าเมืองพิจิตรนำกำลังเข้าแย่งชิงองค์หลวงพ่อเพชรไว้ได้ และได้เคลื่อนย้ายหลวงพ่อเพชรมาพักไว้ชั่วคราวที่วัดท่าหลวง เมืองพิจิตรใหม่ เพื่อรอการนำไปส่งให้เจ้าพระยาศรีสุริยศักดิ์ สมุหเทศาภิบาล มณฑลพิษณุโลก

ขณะเดียวกัน เจ้าพระยาศรีสุริยศักดิ์ ได้นำความที่เกิดขึ้นที่เมือง-พิจิตรทั้งหมด ขึ้นกราบบังคมทูลพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวฯ รัชกาลที่ ๕ เมื่อพระองค์ทรงทราบ ก็มีความเห็นใจชาวเมืองพิจิตร จึงมีพระราชกระแสรับสั่งให้ระงับการอัญเชิญพระพุทธชินราชไปประดิษฐานที่วัดเบญจมบพิตรฯ ก่อน เพราะทรงเห็นว่าการนำสิ่งที่เป็นของรักและเคารพ-บูชาของผู้อื่นไป ย่อมไม่ชอบด้วยความเป็นธรรมทั้งปวง และมีพระกระแส-รับสั่งให้หล่อพระพุทธรูปจำลองขึ้นใหม่ โดยถอดแบบมาจากพระพุทธชินราชเมืองพิษณุโลก ประดิษฐานเป็นพระประธานในพระอุโบสถวัดเบญจมบพิตรฯ แทนพระพุทธชินราช และหลวงพ่อเพชรก็ไม่ถูกอัญเชิญไปยังเมืองพิษณุโลก

เมื่อชาวเมืองพิจิตรได้ทราบดังนั้น ต่างก็พากันไชโยโห่ร้องด้วยความ-ยินดีเป็นอย่างยิ่ง ถึงกับมีการฉลองสมโภชกันเป็นการใหญ่ พร้อมทั้งสรรเสริญในพระมหากรุณาธิคุณของพระบาทสมเด็จพระพุทธเจ้าหลวงกันทั่วทั้งเมือง แต่ทว่าองค์หลวงพ่อเพชรก็ยังมิได้ถูกเคลื่อนย้ายกลับไปที่วัดนครชุม เมือง-พิจิตรเก่า คงประดิษฐานอยู่ที่วัดท่าหลวงในลักษณะเป็นการชั่วคราวอยู่-อย่างนั้น เมื่อเสร็จสิ้นการฉลองสมโภชแล้ว ชาวเมืองพิจิตรเก่าจึงได้ปรึกษา-หารือกันและยกขบวนไปแห่แหนหลวงพ่อเพชรกลับมาไว้ ณ วัดนครชุมดังเดิม

ส่วนชาวเมืองพิจิตรใหม่ก็มีความเห็นว่าบัดนี้เมืองพิจิตรได้ย้ายมาตั้งทำเลในที่ใหม่แล้ว องค์หลวงพ่อเพชรก็ควรจะอยู่เป็นมิ่งขวัญของชาวเมือง-ใหม่ ไม่สมควรจะอัญเชิญพระองค์กลับไป มีผู้เล่าถึงเหตุการณ์ในครั้งนั้นว่าต่างฝ่ายต่างไม่ยินยอมกัน ขนาดเกิดการยื้อแย่งถึงขั้นลงมือชกต่อย และเตรียมอาวุธจะเข้าประหัตประหารกัน จนต้องเดือดร้อนถึงพระธรรมทัสสีมุนี-มงคลพิจิตร (เอี่ยม) เจ้าคณะจังหวัดพิจิตร ต้องออกมาห้ามปราม ด้วยเดชะ-

พระบารมีของหลวงพ่อเพชร ประกอบกับชาวบ้านมีความเคารพนับถือในพระธรรมทัสสีมุนิมงคลพิจิตรมาก เหตุการณ์ครั้งนี้จึงยุติลงอย่างสงบ โดยท่านเจ้าคณะจังหวัดได้รับปากว่าจะสร้างหลวงพ่อเพชรจำลองไปแทนองค์จริง เพื่อนำไปประดิษฐานที่วัดนครชุม ส่วนหลวงพ่อเพชรองค์จริงนั้น ท่านขอให้ประดิษฐานอยู่ ณ วัดท่าหลวง ซึ่งท่านเป็นเจ้าอาวาสอยู่ ถ้าชาวเมืองเก่ามีความเลื่อมใสศรัทธามาก จะมานมัสการก็ไม่ไกลเกินไปนัก ชาวบ้านก็เชื่อฟัง

พระพุทธรูปหลวงพ่อเพชรจึงประดิษฐานอยู่ ณ วัดท่าหลวง อำเภอเมือง จังหวัดพิจิตร มาจนตราบเท่าทุกวันนี้

หลวงพ่อเพชรจำลองคืนถิ่นสู่ วัดพระธาตุศรีจอมทองวรวิหาร อำเภอจอมทอง จังหวัดเชียงใหม่

เมื่อปลายปี พ.ศ. ๒๕๔๐ อันเป็นวาระที่หลวงพ่อเพชรจะได้มา-ประดิษฐานเป็นมิ่งขวัญแก่ชาวจอมทอง ทำให้หมู่ศรัทธาทั้งหลาย โดยการ-นำของนายสุรพล เกียรติไชยากร อดีตสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เขต ๒ จังหวัดเชียงใหม่ ที่ปรึกษา ฯพณฯ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย นายถาวร เกียรติไชยากร นางเชิงชัช สุภาศรี สมาชิกสภาจังหวัด เขต-อำเภอจอมทอง กิ่งอำเภอดอยหล่อ พร้อมด้วยนายกิจจา ชัยอาจ ศึกษาธิการ อำเภอจอมทอง และคณะกรรมการวัดพระธาตุศรีจอมทองฯ ได้พร้อมใจกัน เข้ากราบนมัสการ พระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณ ดร.พระราชพรหมาจารย์ (พระอาจารย์ทอง สิริมงคโล) เจ้าอาวาสพระอารามหลวง วัดพระธาตุศรี-จอมทองวรวิหาร เจ้าคณะอำเภอฮอด พร้อมทั้งได้นำประวัติความเป็นมา ของหลวงพ่อเพชร ที่ประดิษฐานอยู่ที่พระอุโบสถวัดท่าหลวง (พระอาราม-หลวง) อำเภอเมือง จังหวัดพิจิตร กราบถวายรายงานให้ท่านเจ้าคุณอาจารย์ ทราบ เพื่อขอคำปรึกษาว่า ชาวอำเภอจอมทองมีความประสงค์จะช่วยกัน บริจาคทุนทรัพย์หล่อพระพุทธรูป "หลวงพ่อเพชร" จำลอง ที่วัดท่าหลวง เพื่อจะได้อัญเชิญมาประดิษฐานเป็นมิ่งขวัญให้ศรัทธาสาธุชนได้กราบไหว้-บูชา ณ วัดพระธาตุศรีจอมทองวรวิหาร อำเภอจอมทอง จังหวัดเชียงใหม่

ท่านเจ้าคุณอาจารย์ได้พิจารณาแล้ว มีความเห็นชอบตามที่คณะศรัทธาสาธุชนเสนอ ด้วยเหตุผลที่ว่าเดิมองค์หลวงพ่อเพชร เคยประดิษฐานอยู่ที่วัดพระธาตุศรีจอมทองฯ มาก่อน พระองค์ทรงเป็นหลักของพระพุทธศาสนา ณ ดอยจอมทองแห่งนี้มาเป็นเวลาช้านาน ชาวบ้านชาวเมืองต่างมีความเลื่อมใสศรัทธาพากันมาบูชาสักการะ เป็นขวัญเป็นกำลังใจให้ศรัทธาสาธุชนอยู่กันอย่างร่มเย็นเป็นสุขตลอดมา เมื่อพระองค์ถูกอัญเชิญไปประดิษฐาน ณ วัดท่าหลวง จังหวัดพิจิตร ก็ทำให้หมู่ศรัทธาประชาชนทั้งหลายต่างมีความเศร้าโศกเสียใจ อาลัยอาวรณ์ในองค์หลวงพ่อเพชรเป็นอย่างยิ่ง เวลานี้จึงถือเป็นวาระอันวิเศษที่จะได้จำลององค์หลวงพ่อเพชร กลับมาประดิษฐานที่วัดพระธาตุศรีจอมทองฯ เพื่อเป็นหลักชัยให้พระพุทธศาสนาเจริญรุ่งเรืองสืบต่อไปจนตลอด ๕,๐๐๐ ปี ท่านเจ้าคุณอาจารย์จึงอนุญาตให้ปิดประกาศเชิญชวนคณะศรัทธาสาธุชนทั้งหลายได้ร่วมมือ ร่วมใจกันบริจาคทุนทรัพย์ตามกำลังศรัทธา เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการจำลองพระพุทธรูปหลวงพ่อเพชรให้มีขนาดรูปลักษณะเหมือนองค์จริงทุกประการ

เมื่อศรัทธาสาธุชนชาวจอมทองทั้งหลายได้ทราบดังนั้น ต่างก็มีความปิติยินดีเป็นอย่างยิ่ง ที่ท่านเจ้าคุณอาจารย์โปรดเมตตาให้มีการหล่อจำลองพระพุทธรูปหลวงพ่อเพชรกลับมาประดิษฐานที่วัดพระธาตุศรีจอมทองฯ ตามเดิม ต่างช่วยกันบริจาคทรัพย์ตามกำลังของตน บ้างก็บริจาคทองเหลือง ทองแดง ทองคำ เงินทองของมีค่าต่าง ๆ ที่พอจะหามาได้ บ้างก็ถอดเครื่องประดับทองคำของตน ถวายท่านเจ้าคุณอาจารย์ เพื่อนำไปใส่เบ้าหลอมหล่อองค์หลวงพ่อเพชรด้วยความเลื่อมใสศรัทธา พร้อม-

กับป่าวประกาศกันต่อ ๆ ไป เพื่อให้ทุกคนได้มีส่วนร่วมในการหล่อจำลององค์หลวงพ่อเพชรในครั้งนี้ นับเป็นความสามัคคีอย่างดียิ่งในกุศลเจตนาที่มีต่อองค์หลวงพ่อเพชร

ดังนั้นเมื่อได้เวลาอันเป็นมงคล ในวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๑ พระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณ ดร.พระราชพรหมาจารย์ (พระอาจารย์ทอง สิริมงฺคโล) เจ้าอาวาสวัดพระธาตุศรีจอมทองฯ พร้อมด้วยคณะสงฆ์และคณะกรรมการฯ จึงได้พร้อมใจกันเดินทางออกจากจังหวัดเชียงใหม่ไปยังวัดท่าหลวง อำเภอเมือง จังหวัดพิจิตร เพื่อเข้ากราบนมัสการ "หลวงพ่อเพชร" ขอพระเมตตาบารมีจากพระองค์ได้โปรดแผ่พุทธานุภาพให้การดำเนินงานในครั้งนี้ได้สำเร็จเรียบร้อยทุกประการ ต่อจากนั้นก็ได้ไปนมัสการพระสุทัสสีมุนีวงศ์ เจ้าอาวาสวัดท่าหลวง รองเจ้าคณะจังหวัดพิจิตร เพื่อขออนุญาตหล่อพระพุทธรูป "หลวงพ่อเพชร" จำลอง เมื่อท่านเจ้าอาวาสวัดท่าหลวงได้ทราบวัตถุประสงค์จากท่านเจ้าคุณอาจารย์และคณะฯ แล้ว จึงอนุญาตและยินดีให้ความร่วมมือสนับสนุนในการดำเนินงานครั้งนี้อย่างเต็มที่

หลังจากที่ได้มีการปรึกษาหารือกันจากคณะกรรมการดำเนินงานและผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งหลาย เพื่อจัดเตรียมงานในการหล่อจำลององค์หลวงพ่อเพชรในครั้งนี้ ก็ได้ติดต่อหานายช่างฝีมือดี โดยการนำของนายสาคร พรหมวัลย์ มาปั้นหุ่นจำลองให้มีรูปลักษณะเหมือนกับองค์จริงทุกประการ และดำเนินการรับทำการหล่อรูปเหมือนหลวงพ่อเพชร ครั้นได้เวลาอันเป็นมหามงคลฤกษ์ เมื่อวันที่ ๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๑ เวลา ๑๓.๓๙ น. จึงได้จัดให้มีพิธีเททองหล่อพระพุทธรูป "หลวงพ่อเพชร" จำลอง ขึ้น ณ วัดท่าหลวง อำเภอเมือง จังหวัดพิจิตร โดยทางฝ่ายบรรพชิต มีพระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณ-

ดร.พระราชพรหมาจารย์ (พระอาจารย์ทอง สิริมงฺคโล) เจ้าอาวาสวัดพระ-ธาตุศรีจอมทองวรวิหาร เจ้าคณะอำเภอฮอด เป็นประธาน ร่วมกับพระสุทัสสีมุนีวงศ์ เจ้าอาวาสวัดท่าหลวง รองเจ้าคณะจังหวัดพิจิตร ส่วน-ทางฝ่ายฆราวาส มี ฯพณฯ นายประดิษฐ์ ภัทรประสิทธิ์ รัฐมนตรีช่วยว่าการ-กระทรวงเกษตรและสหกรณ์เป็นประธาน มีพระมหาเถระจากจังหวัด-เชียงใหม่ ๒ รูป ในจังหวัดพิจิตร ๓ รูป รวม ๕ รูป ร่วมกันนั่งปรกแผ่-เมตตาจิตรูปหล่อ “หลวงพ่อเพชร” ในงานพิธีครั้งนี้ ด้วยพระเมตตาบารมีและอานุภาพอันศักดิ์สิทธิ์ของหลวงพ่อเพชร จึงทำให้มีศรัทธาสาธุชนทั้ง-จากจังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดพิจิตร และจังหวัดต่าง ๆ เข้าร่วมพิธีกันอย่าง-เนืองแน่น

เมื่อตกแต่งองค์พระพุทธรูปจำลองหลวงพ่อเพชรเสร็จเรียบร้อยแล้ว ในวันที่ ๒๖ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๑ ตรงกับเดือน ๘ เหนือ ขึ้น ๑ ค่ำ พระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณ ดร.พระราชพรหมาจารย์ (พระอาจารย์ทอง สิริมงฺคโล) พร้อมด้วยพระสุทัสสีมุนีวงศ์ จึงได้ทำพิธีอัญเชิญพระพุทธรูป-จำลองหลวงพ่อเพชรเดินทางโดยรถยนต์ออกจากวัดท่าหลวง อำเภอเมือง จังหวัดพิจิตร เพื่อมาประดิษฐาน ณ วัดพระธาตุศรีจอมทองวรวิหาร อำเภอ-จอมทอง จังหวัดเชียงใหม่ เมื่อคณะศรัทธาสาธุชนชาวอำเภอจอมทองได้ทราบข่าวอันเป็นมหามงคลนี้ จึงพร้อมใจกันจัดขบวนแห่ต้อนรับพระพุทธรูป-จำลองหลวงพ่อเพชรอย่างสมพระเกียรติ มีคณะศรัทธาประชาชนพากันมาเข้าร่วมขบวนแห่กันอย่างหนาแน่น มีทั้งพระภิกษุ สามเณร แม่ชี โยคีนักบุญผ้าขาว ข้าราชการ ทหาร ตำรวจ พ่อค้าแม่ค้า นักเรียน ชาวบ้านชาวเมืองทั้งหลาย ต่างร่วมมือร่วมใจกันแต่งกายอย่างสวยงาม จัดเป็น

ขบวนต่าง ๆ เช่น ขบวนพระภิกษุสงฆ์ ขบวนนักบุญผ้าขาว . ขบวนทหาร ขบวนช้าง ขบวนฟ้อนรำ ขบวนดุริยางค์หลากหลายชนิด ร่วมกันบรรเลงเพลงอันไพเราะต้อนรับองค์หลวงพ่อเพชรจำลองด้วยความเลื่อมใสศรัทธาและปิติยินดีกันอย่างทั่วหน้า บรรดาขบวนต่าง ๆ เหล่านี้ได้จัดเตรียมต้อนรับอยู่ที่ปากทางแยกท่าลี่ อำเภอจอมทอง จังหวัดเชียงใหม่

เมื่อท่านเจ้าคุณอาจารย์อัญเชิญพระพุทธรูปจำลองหลวงพ่อเพชรเดินทางมาถึงปากทางแยกท่าลี่ อำเภอจอมทอง จังหวัดเชียงใหม่ จึงได้อัญเชิญองค์หลวงพ่อเพชรจำลองขึ้นเรือสเปา[1] ซึ่งอยู่บนรถบรรทุก ได้ทำการตกแต่งประดับประดาเรือไว้อย่างปราณีตสวยงาม เพื่อเข้าร่วมขบวนแห่อัญเชิญพระพุทธรูปหลวงพ่อเพชรจำลองไปยังวัดพระธาตุศรีจอมทองวรวิหาร โดยมีคณะศรัทธามหาชนทั้งในจังหวัดเชียงใหม่ และจังหวัดพิจิตรที่เดินทางมาพร้อมกับพระพุทธรูปจำลองหลวงพ่อเพชร เข้าร่วมขบวนแห่อัญเชิญกันอย่างมากมายเป็นประวัติการณ์ พระพุทธรูปจำลองหลวงพ่อเพชรจึงได้ประดิษฐานเป็นพระพุทธรูปคู่บ้านคู่เมือง ให้คณะศรัทธามหาชนทั้งในจังหวัดเชียงใหม่และจังหวัดอื่น ๆ ได้มาบูชาสักการะ ณ วัดพระธาตุศรีจอมทองวรวิหาร อำเภอจอมทอง จังหวัดเชียงใหม่ ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาจนถึงทุกวันนี้

---

[1]เรือโบราณที่ตกแต่งอย่างสวยงาม ใช้สำหรับบรรทุกสิ่งของที่เป็นสิริมงคล และของศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ เช่น พระไตรปิฎก พระพุทธรูป พระธาตุ เป็นต้น

พุทธลักษณะของหลวงพ่อเพชรจำลอง

พระพุทธรูปหรือพระพุทธปฏิมากรทุกพระองค์นั้น เปรียบเสมือนองค์แทนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ประกอบพร้อมไปด้วยมหาปุริสลักษณะ อันแสดงถึงพระบุญญาบารมีที่มีความเป็นเลิศประเสริฐ-เหนือกว่ามนุษย์ธรรมดาทั้งหลาย ในสมัยเมื่อครั้งที่พระพุทธองค์ยังดำรงธรรมดาเป็นทารกอยู่นั้น พระองค์ทรงประกอบด้วยมหาปุริสลักษณะบริบูรณ์พร้อมทั้ง ๓๒ ประการ[๑] คือ

๑. พระบาทประดิษฐานตั้งลงด้วยดี พื้นพระบาทเสมอดังพื้นฉลองพระบาท-ทองแห่งพระราชามหากษัตริย์ ไม่แหว่งเว้าสูงปลายเท้าหนักส้นกระโหย่งกลางเท้าดังสามัญมนุษย์

๒. ฝ่าพระบาททั้ง ๒ มีจักรทั้งหลายบังเกิดขึ้น มีซี่กำได้ละพัน มีกง มีดุมบริบูรณ์ด้วยอาการทั้งปวง ฝ่าพระบาททั้งสองวิจิตรด้วยจักร

๓. มีพระส้นอันยาว ถ้าจะแบ่งเป็น ๔ ส่วน เป็นปลายพระบาท ๒ ส่วน พระชงฆ์ประดิษฐานลงในส่วนที่ ๓ ที่ ๔ คือพระส้น (พระปราษณี) โดยปริมณฑลคล้ายกับกลุ่มผ้ากัมพลแดง มีพระส้นยาวตามส่วนฉะนี้

๔. มีพระองคุลี นิ้วพระหัตถ์ นิ้วพระบาทยาวงาม นิ้วพระหัตถ์ทั้ง ๔ นิ้วพระบาททั้ง ๕ มีประมาณเสมอกัน ไม่เหลื่อมยาว ไม่เหลื่อมสั้นดัง-สามัญมนุษย์ มีพระองคุลียาวงาม

---

[๑] กรมพระยาวชิรญาณวโรรส. (๒๕๑๖). **ปฐมสมโพธิ**. พิมพ์ครั้งที่ ๑๗. กรุงเทพฯ : สำนักงานมูลนิธิมหามกุฏราชวิทยาลัย ในพระบรมราชูปถัมภ์, หน้า ๑๖-๑๙.

๕. ฝ่าพระหัตถ์ ฝ่าพระบาท อ่อนเสมออยู่เป็นนิตย์

๖. มีพระหัตถ์ พระบาท มีลายประหนึ่งร่างข่าย

๗. พระบาทมีสังขะ คือข้อพระบาทลอยอยู่ ณ เบื้องบน ข้อพระบาทไม่-เนื่องพัวพันกับหลังพระบาท ดังของสามัญชน

๘. มีพระชงฆ์รีเรียวดังแข้งแห่งเนื้อทราย

๙. ฝ่าพระหัตถ์ทั้ง ๒ ลูบถึงมณฑลพระชานุ (เข่า) ทั้ง ๒ โดยเสด็จสถิต-ประดิษฐานยืนอยู่ มิได้น้อมลง

๑๐. มีองคาพยพ ซึ่งจะพึงซ่อนให้ลับผ้าตั้งลงแล้วในฝัก

๑๑. มีพรรณดังพรรณแห่งทอง คือมีหนังคล้ายควรเปรียบด้วยทองคำ

๑๒. มีพระฉวี ผิวอันละเอียด ธุลีละออง จึงมิติดอยู่ในพระวรกายได้

๑๓. มีพระโลมชาติขุมละเส้น ๆ เสมอไปทุกขุมขน

๑๔. พระโลมชาติล้วนมีปลายขึ้นเบื้องบนทุกเส้น สีเขียว ประหนึ่งสีดอก-อัญชันขดเป็นกุณฑลทักษิณาวรรต (เวียนขวา)

๑๕. มีพระวรกายตรงดังกายพรหม มิได้น้อมเบื้องหน้า เบื้องหลัง และข้างซ้ายข้างขวา

๑๖. มีพระมังสะ (เนื้ออันงาม) ในที่ ๗ สถานคือหลังพระหัตถ์ทั้ง ๒ หลังพระบาททั้ง ๒ จะงอยพระอังสา (บ่า ไหล่) ทั้ง ๒ และพระศอ ฟูบริบูรณ์เต็มด้วยดี

๑๗. มีส่วนพระวรกายเบื้องหน้าดังกึ่งกายเบื้องหน้าแห่งราชสีห์ องคาพยพที่-ควรจะยาวก็ยาว ที่ควรจะสั้นจะกลมจะเต็ม ก็สั้นก็กลมก็เต็มตามที่ไม่-บกพร่อง

๑๘. มีระหว่างพระปฤษฎางค์ (ส่วนหลัง) อันเต็มไม่เป็นร่องดังทางไถที่มีในกายแห่งสามัญชน

๑๙. มีปริมณฑลดังไม้นิโครธพฤกษ์ พระกายกับวาของพระองค์เท่ากัน

๒๐. มีลำพระศอกลมเสมอ

๒๑. มีเส้นเอ็นที่สำหรับจะกลืนรสเลิศคือ เอ็น ๗๐๐ ที่ สำหรับนำไปซึ่งรส-อาหารมาสวมรวมประชุม ณ พระศอ

๒๒. มีพระหนุดังคางราชสีห์ บริบูรณ์ดีประหนึ่งวงพระจันทร์ในวัน ๑๒ ค่ำ

๒๓. มีพระทนต์ครบ ๔๐ ทัศ ไม่ยิ่งไม่หย่อน

๒๔. มีพระทนต์เสมอไม่ลักลั่น ยาวสั้นดังสามัญมนุษย์

๒๕. มีพระทนต์ไม่ห่าง ชิดสนิทเป็นอันดี

๒๖. มีพระเขี้ยวอันขาวงาม

๒๗. มีพระชิวหา (ลิ้น) อันพอ คือ อ่อนและกว้างใหญ่ อาจเปรียบเทียบได้ว่าแผ่ปกพระนลาฎมิด หรือจะห่อให้เล็กสอดในช่องพระนาสิก และช่อง-พระโสตได้

๒๘. มีพระสุรเสียงก้องกังวานดังเสียงพรหม เมื่อจะตรัสมีสำเนียงดังนกการวิก

๒๙. มีพระเนตรเขียวสนิทในที่ควรจะเขียว

๓๐. มีดวงพระเนตรดังตาแห่งโค

๓๑. มีพระอุณาโลม (ขนหว่างคิ้ว) บังเกิด ณ ระหว่างแห่งพระขนง (คิ้ว) และพระอุณาโลมนั้นขาวอ่อนควรเปรียบด้วยนุ่น

๓๒. มีพระเศียรได้ปริมณฑลในที่ทั้งปวง ดุจประดับด้วยอุณหิส (มงกุฎ) รอบพระพักตร์

การที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงประกอบพร้อมด้วยมหาปุริสลักษณะเต็มบริบูรณ์ในพระวรกายของพระองค์นั้น ย่อมก่อให้เกิดความเลื่อมใสศรัทธาแก่มหาชนผู้รู้คัมภีร์มหาปุริสลักขณศาสตร์ ในสมัยที่-พระพุทธองค์ยังทรงมีพระชนมายุอยู่ในขณะนั้น หลังจากที่พระพุทธองค์ทรง-เสด็จดับขันธปรินิพพานแล้ว การที่จะแสดงให้มหาชนทั้งหลายที่บังเกิดมาในภายหลังได้เห็นพุทธลักษณะอันแท้จริงขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ปฐมบรมศาสดาที่ได้ทรงตรัสจำแนกธรรมไว้สั่งสอนเหล่าเวไนยสัตว์ทั้งหลายในระยะ ๕,๐๐๐ ปีนี้ จึงนับว่าเป็นการสมควรอย่างยิ่ง ดังนั้นการสร้างพระพุทธรูปหรือพระพุทธปฏิมากรทุกพระองค์ จึงต้องให้ประกอบพร้อมด้วยพุทธลักษณะ ซึ่งจะพึงแสดงได้ด้วยความสามารถของช่างฝีมือที่มีความรู้ความชำนาญในด้านนี้โดยเฉพาะ

พระพุทธรูปหลวงพ่อเพชรที่ได้หล่อจำลองมาจากวัดท่าหลวง อำเภอเมือง จังหวัดพิจิตร และได้อัญเชิญมาประดิษฐานอยู่ ณ วัดพระธาตุ-ศรีจอมทองวรวิหาร อำเภอจอมทอง จังหวัดเชียงใหม่ นับว่าเป็นพระพุทธ-ปฏิมากรองค์ใหญ่ที่มีความปราณีตงดงาม ประกอบด้วยพุทธลักษณะอัน-สมบูรณ์พร้อมทุกประการ อาทิเช่น พระเศียรได้ปริมณฑลในที่ทั้งปวง พระ-หนุดั่งคางราชสีห์ ลำพระศอกลมเสมอ พระวรกายตรงดังกายพรหม มีระหว่างพระปฤษฎางค์ (ส่วนหลัง) อันเต็มไม่เป็นร่อง มีพระองคุลี นิ้ว-พระหัตถ์ นิ้วพระบาทยาวงาม พระชงฆ์รีเรียวดังแข้งแห่งเนื้อทราย พื้น-พระบาทมีลักษณะเสมอกัน เป็นต้น นอกจากนี้พระพุทธรูปหลวงพ่อเพชรจำลองพระองค์นี้ ยังแสดงถึงพุทธลักษณะที่แฝงไว้ด้วยความหมายอันลึกซึ้งแห่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คือ พระปัญญาธิคุณ พระวิสุทธิคุณ และพระมหากรุณาธิคุณ ที่สามารถอธิบายได้ดังนี้

เริ่มตั้งแต่เปลวพระฉัพพรรณรังสี อันประกอบด้วยรัศมี ๖ ประการ[๑] คือ

๑. นีล เขียวเหมือนดอกอัญชัน

๒. ปีต เหลืองเหมือนหรดาลทอง

๓. โลหิต แดงเหมือนตะวันอ่อน

๔. โอทาด ขาวเหมือนแผ่นเงิน

๕. มัญเชฐ สีหงสบาทเหมือนดอกเซ่งหรือดอกหงอนไก่

๖. ประภัสสร เลื่อมพรายเหมือนแก้วผลึก

พระฉัพพรรณรังสีที่ฉายแสงเปล่งประกายด้วยรัศมีทั้ง ๖ ประการนี้ มีความหมายแสดงถึงพระปัญญาธิคุณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ในวันที่พระพุทธองค์ทรงตรัสรู้พระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้น พระฉัพพรรณรังสีปรากฏสว่างจ้าเป็นรัศมีส่องสว่างยิ่งกว่าความสว่างใด ๆ ในโลก บ่งบอกถึงพระปัญญาธิคุณอันเปรียบประดุจประทีปธรรมดวงวิเศษที่ส่องสว่างเข้าสู่กลางดวงใจของมวลมนุษย์ทั้งหลายให้พ้นจากความมืดมนที่ปกคลุมด้วยอวิชชา อย่างไม่เคยดับเลยทั้งกลางวันกลางคืนตลอดระยะเวลาห้าพันปี

ลดลงมาถึงส่วนของพระโมลีที่นูนสูงกว่าพระเศียรอันประกอบด้วยเม็ดพระศกนั้น คือพระวิสุทธิคุณอันล้ำเลิศ ไม่มีผู้ใดจะเสมอเหมือนได้ในระยะห้าพันปี หมายถึง พระพุทธองค์ทรงมีพระญาณถึง ๗๓ พระญาณ

---

[๑]บุญพฤกษ์ จาฎามระ และคณะ. (๒๕๓๘). **พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตสถาน พ.ศ. ๒๕๒๕.** พิมพ์ครั้งที่ ๕. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์, หน้า ๒๔๗.

(ความรู้แจ้งในสัจจธรรมทุกประการ) โดยทั่วไปที่พระสาวกทั้งหลายหรือพระปัจเจกพุทธเจ้าได้รู้และปฏิบัติตามให้ถึงความพ้นทุกข์นั้น มีเพียง ๖๗ พระญาณเท่านั้น ซึ่งแต่ละท่านจะสร้างสมบารมีมาว่ามีความถนัดในทางใดก็จะสามารถรู้ชัดได้ในทางนั้น ๆ ไม่เหมือนกัน แต่ก็อยู่ภายใน ๖๗ พระญาณนี้เท่านั้น ส่วนอีก ๖ พระญาณนี้เป็นพระญาณใหญ่ ผู้ที่จะสามารถตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเท่านั้นจึงจะสามารถรู้ได้ ดังนั้นพระพุทธองค์จึงมีความบริสุทธิ์ปราศจากกิเลสและสิ่งเศร้าหมองโดยสิ้นเชิง จะไปหาสิ่งไม่ดีแม้สักเท่าใยบัว ก็หาไม่ได้เลย ส่วนของพระโมลีจึงมีความหมายถึงพระ-วิสุทธิคุณขององค์สมเด็จพระบรมศาสดาอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงเป็นเหตุให้มหาชนต้องสร้างพระพุทธรูปที่เป็นองค์ประธานในพระอุโบสถทุกแห่งจำเป็นต้องมีพระโมลีที่แตกต่างจากพระสาวกทั้งหลาย

สำหรับพระเศียรที่ประกอบด้วยเม็ดพระศกนี้ หมายถึงพระมหา-กรุณาธิคุณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่พระองค์ทรงเสียสละความสุขความสบายจากการที่พระองค์ทรงเสวยราชสมบัติเป็นพระมหา-กษัตริย์ แม้กระทั่งพระมเหสีและพระราชโอรสก็ไม่อาจจะเหนี่ยวรั้งพระองค์ไว้ได้ ด้วยพระองค์ทรงตระหนักอยู่เสมอว่า มวลมนุษย์ทั้งหลายกำลังอยู่ใน-ห้วงแห่งความทุกข์ วนเวียนอยู่ในวัฏสงสารของการเกิด แก่ เจ็บ ตาย อย่างไม่สามารถจะดิ้นรนหลีกหนีไปให้พ้นได้เลย ด้วยพระมหากรุณาธิคุณอันหาที่สุดมิได้ของพระองค์ จึงทำให้พระองค์ทรงสละทุกสิ่งทุกอย่าง ปราสาททั้ง ๓ หลัง ราชสมบัติทั้งแผ่นดิน ออกผนวชเพื่อแสวงหาหนทางแห่งความพ้นทุกข์ พระองค์ต้องใช้ความเพียร ความพยายาม และความอดทนเป็นอย่างยิ่งเพื่อค้นหาสัจจธรรม นำมาจำแนกไว้เป็นหมวดเป็นกองถึงแปด-

หมื่นสี่พันพระธรรมขันธ์ขมวดไว้ในเม็ดพระศกบนพระเศียรและพระโมลีด้วย ทรงมีพระเมตตาสั่งสอนโปรดเหล่าเวไนยสัตว์ทั้งหลายให้ปฏิบัติตาม เพื่อให้ถึงซึ่งความพ้นทุกข์ เมื่อพระองค์ทรงให้กรรมฐานแด่พระภิกษุทั้งหลายตลอดมา คำแรกก็คือ เกศา แล้วจึงต่อด้วย โลมา นะขา ทันตา ตะโจ ... เพื่อให้พิจารณาว่าเป็นของไม่งาม จะได้ไม่ยึดติดว่าเป็นตัวเรา ของเรา ลักษณะของเม็ดพระศกที่ขมวดเป็นก้นหอยนี้ เกิดขึ้นเมื่อครั้งที่พระพุทธองค์ยังทรงเป็นเจ้าชายสิทธารถ พระองค์ทรงอธิษฐานตัดพระเมาลีในกาลครั้งนั้นว่า "เราจะตัดขาดจากโลกียวิสัย ณ บัดนี้" พร้อมทั้งตัดพระเมาลีด้วยน้ำพระทัยอันแน่วแน่มั่นคง พอพระเกศาขาดลงด้วยพระขรรค์ เส้นพระเกศาที่เหลืออยู่ก็หดสั้น ขมวดเป็นทักษิณาวรรต (เวียนขวา) อย่างสม่ำเสมอ แล้วไม่เคยยาวออกมาอีกเลย ตราบจนกระทั่งพระองค์ทรงตรัสรู้พระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ดังนั้นพระพุทธรูปหรือพระพุทธปฏิมากรทุกพระองค์ รวมทั้งพระพุทธรูปหลวงพ่อเพชรจำลองพระองค์นี้ด้วย จึงมีพระเกศาขมวดเป็นทักษิณาวรรต ที่เรียกว่าเม็ดพระศก ปรากฏบนพระเศียรของพระพุทธรูป ซึ่งหมายถึงพระมหากรุณาธิคุณของพระพุทธองค์นั่นเอง

เมื่อศรัทธาสาธุชนทั้งหลายได้ทราบความหมายที่แฝงอยู่ในพุทธลักษณะของพระพุทธรูปหลวงพ่อเพชรจำลองพระองค์นี้แล้ว เมื่อได้มาบูชาสักการะ ณ วัดพระธาตุศรีจอมทองฯ ก็จะเกิดความเข้าใจที่ลึกซึ้งอย่างแท้จริง ในพระปัญญาธิคุณ พระวิสุทธิคุณ และพระมหากรุณาธิคุณ ขององค์สมเด็จพระบรมศาสดาอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า พร้อมที่จะน้อมนำเอาพระธรรมคำสอนที่พระพุทธองค์ทรงตรัสไว้ดีแล้ว คือ วิปัสสนากรรมฐานใน

แนวสติปัฏฐาน ๔ อันเป็นหนทางไปสู่ความพ้นทุกข์นี้ นำไปประพฤติปฏิบัติตามด้วยความเคารพ ด้วยความเลื่อมใสศรัทธา ทุกคนก็จะได้ชื่อว่า บูชาสักการะองค์หลวงพ่อเพชรอย่างแท้จริง

เอกสารอ้างอิง

กรมพระยาวชิรญาณวโรรส. (๒๕๑๖). **ปฐมสมโพธิ**. พิมพ์ครั้งที่ ๑๗. กรุงเทพฯ : สำนักงานมูลนิธิมหามกุฏราชวิทยาลัย ในพระบรมราชูปถัมภ์.

เจริญ ตันมหาพราน. (๒๕๓๖). "หลวงพ่อเพชร". **วารสารโลกหน้ามีจริง.** ๒(๑๘) : พฤษภาคม, หน้า ๑๑๕–๑๒๐.

บุญพฤกษ์ จาฏามระ และคณะ. (๒๕๓๘). **พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตสถาน พ.ศ. ๒๕๒๕**. พิมพ์ครั้งที่ ๕. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.

คำบูชาหลวงพ่อเพชร

นะโม... (๓ จบ)

กาเยนะ วาจายะ เจตะสา วา วะชิรัง นามะ ปะฏิมัง อิทธิปาฏิหาริยะกะรัง พุทธะรูปัง อะหัง วันทามิ สัพพะโส สะทา โสตถี ภะวันตุ เม

คำแปล

ข้าพเจ้าขอนอบน้อมพระพุทธรูป ซึ่งมีอานุภาพอิทธิปาฏิหาริย์และเป็นพระปฏิมากร (พระประธาน) ปรากฏพระนามว่า "หลวงพ่อเพชร" ด้วยกาย วาจา ใจ ตลอดกาลทั้งปวง ขอความสวัสดีจงมีแก่ข้าพเจ้าในกาลทุกเมื่อเทอญ

แปลโดย พระครูอาทรสุวรรณโมลี
ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดพระธาตุศรีจอมทองวรวิหาร
อำเภอจอมทอง จังหวัดเชียงใหม่

คำบูชาหลวงพ่อเพชร
กาเยนะ วาจายะ เจตะ งา วะชิรัง นามะ
ปะฏิมัง อิทธิปาฏิหาริยะกะรัง พุทธะรูปัง อะหัง
วันทามิ สัพพะโส สะทา โสตถี ภะวันตุ เม

The History

Of

Luang Poh Petch

At

WAT PHRADHĀTU
SRĪ CHOMTONG VORAVIHĀRA
CHOMTONG, CHIANG MAI

Translated from the Thai Language 2543 BE
With notes by,

Mae Chee Benjabhorn Indaradhanu
and
Megan Katz

With Assistance of John M. Cadet

as Language Consultant

Printed in Thailand.

The History *of* Luang Poh Petch

The Thai name Luang Poh Petch means "Diamond Buddha." In naming this Lord Buddha image after the most valuable of precious stones, the Thai people express the faithful veneration and high respect they hold for the image they call "Luang Poh Petch." This sacred Buddha sculpture possesses mighty power that emanates from him in all directions. Devotees who find themselves suffering or in difficult times travel from afar to ask for the powerful loving-kindness of Luang Poh Petch to protect them and clear their path of suffering. Since ancient times, this image of the Noble One has received worship and adoration from devotees both near and far.

Few Buddha images can compare to Luang Poh Petch in terms of beauty and refinement. The body of the sacred image is in the Siha style, leonine meaning the figure has broad, dignified shoulders and a majestic chest that emphasizes the power of Dhamma present in him. His face is round and his mouth holds a faint smile that shows him to be full of the inner peace and exuberance of the Perfectly Enlightened One. His eyes are lowered and full of deepest compassion. It is said that when those who come to pay respect to Luang Poh Petch look into his eyes, they can feel the rays of warmth and compassion reflected there ridding them of sadness and miraculously filling them with contentment and joy.

Luang Poh Petch is a national symbol and treasure that is thought to have been cast between BE [1] 1660 and 1800

1 BE stands for Buddhist Era. This method of marking time starts 543 years before Anno Domini.

(AD 1117-1257), some 800 years ago. This sacred image is of the early Chiangsaen period[2]. His head is topped with a flame motif in the shape of a lotus bud, and his hair is twisted into individual spiral curls. His robe, or Cīvara[3] is in the style of Hom Chiang, with the right shoulder exposed. One end of the Cīvara is laid over his left wrist. One end of his outer robe, or Saṅghāti[3], is draped over his left shoulder, falling onto his chest just above the breast. Luang Poh Petch is seated in the full-lotus position, in the Māra Vijaya[4] posture, the seated position symbolic of the awakened and all-knowing one who has overcome all evil and wickedness forever. The pedestal supporting the image called Chukachee is decorated with a motif consisting of two rows of lotus petals, rich and soft with lotus pollen. On the

2 Buddha images cast between BE 1600 and 1800 (AD 1057-1257) in the ancient city of Chiangsaen, in what is now Chiangrai province. The sculpture of the period was influenced by the art of the Gupta period in India. The dominant features of the early Chiangsaen period Buddha images are that:

The Lord Buddha is shown seated in the full lotus position.
One end of the Lord Buddha's Saṅghāti is resting above his breast.
The flame protruding from the Lord Buddha's topknot is in the shape of a lotus bud.

3 Tricīvara : The three robes. According to the Book of Discipline from the Tripitaka, there are three robes that a Buddhist monk can have in his possession:

1. Saboṅ : A yellow sarong that is the inner lower garment of a Buddhist monk. The formal name in Pāli is Antaravāsaka.
2. Cīvara : A robe comprising a single piece of yellow cloth wrapped around the body. The formal name in Pāli is Utrāsoṅga.
3. Saṅghāti : The outer robe, worn over the Cīvara as protection against cold.

4 Māra Vijaya : The literal meaning is "Conqueror of Evils." The Māra Vijaya posture describes a Buddha image sitting cross-legged, with the right hand resting on the right knee, and the left hand laid palm-up on the lap.

top row the tips of the petals point upwards while on the bottom row they point down. The width of the image from knee to knee is 2 sok, 1 keub, and 6 niew (1.40m) and the height is 3 sok, 3 niew[5] (1.60m). Luang Poh Petch is situated under neath "Sum Ruan Kaew," a classical Thai arch built for seated Buddha images, in the Uposatha[6] of Wat Tha Luang in the Muang district of Pichit province.

5 A Sok is an ancient unit of measure equivalent to 50 centimeters or the distance from the tip of the middle finger to the elbow joint. One Sok is equal to 2 Keub and one Keub is equal to 12 niew.

6 Uposatha: the building in a royal Buddhist monastery where priests are assembled for rites; convocation hall. The word Posatha is used for ordinary monasteries.

Luang Poh Petch *and the* Phra Dakkhinamolī Relic *at* Wat Srī Chomtong

According to historical records from a legendary inscription, Luang Poh Petch was originally enshrined at Wat Chomtong[7] in the Chomtong district of Chiang Mai province. While the Buddha image is thought to be around 800 years old, the temple at Chomtong dates back only about 500 years, meaning that there is a period of about 300 years in which the statue must have been enshrined elsewhere. This corresponds with the story as told in the legend of the Exalted Phra Dakkhinamolī Relic of the Lord Buddha that is enshrined at Wat Chomtong.

According to the legend, in the Culasakarāja[8] year 840 (BE 2021) during the period when Phra Dhammapañño was Lord Abbot of Wat Srī Chomtong, the devotees headed by Phra Dhammapañño together rebuilt the vihāra. They disassembled the oldVihāra[9] from Wat Dayem on the Kala River[10] which they brought and re-assembled at Wat Siī Chomtong and they also invited one very large earthen and cast metal image of the Lord Buddha. They refurbished the Vihāra by building verandas on the front and the back sides of the temple hall and by constructing a

7 At the present time, Wat Chomtong is now called "Wat Phradhātu Srī Chomtong Voravihāra," and is situated in Amphur Chomtong, Chiang Mai.

8 Culasakarāja: The era in official use before the introduction of the Buddhist Era. It began on March 21, 638 AD.

9 Vihāra: Pronounced wiharn, means abode or residence. It is the temple hall which enshrines the main Buddha image.

10 This possibly refers to the Mae Klang River in the Chomtong district of Chiang Mai.

spired palace, 2 waa-3sok[11] (5.50 m) tall and 1 waa-2 sok (3 m) wide, within which to house the image of the Lord Buddha inside of the Vihāra. (p.97)

The very large image mentioned in the legend is most certainly Luang Poh Petch. The Noble One's image was invited from Wat Dayem because the temple was deserted and there was no one to safeguard him there. Furthermore the image possessed refined features and miraculous powers that had long been celebrated by the people. This move gave the faithful townspeople at Wat Srī Chomtong the opportunity to pay homage and make merit to Luang Poh Petch. From then until 2042 BE (1499 AD), auspicious blessed events related to Luang Poh Petch occurred and were recorded in the chronicle of the Phra Dakkhinamolī Relic as follows:

In the Culasakarāja year 861 (BE 2042), in the 4th month, (the 6th month in the Northern Thai lunar calendar), on the 14th waxing moon day, during the middle watch of the night, the Most Precious Phra Dakkhinamolī Relic emerged from the golden Stupa[12] inside of the golden cavern, beneath the surface of Doi Srī Chomtong.

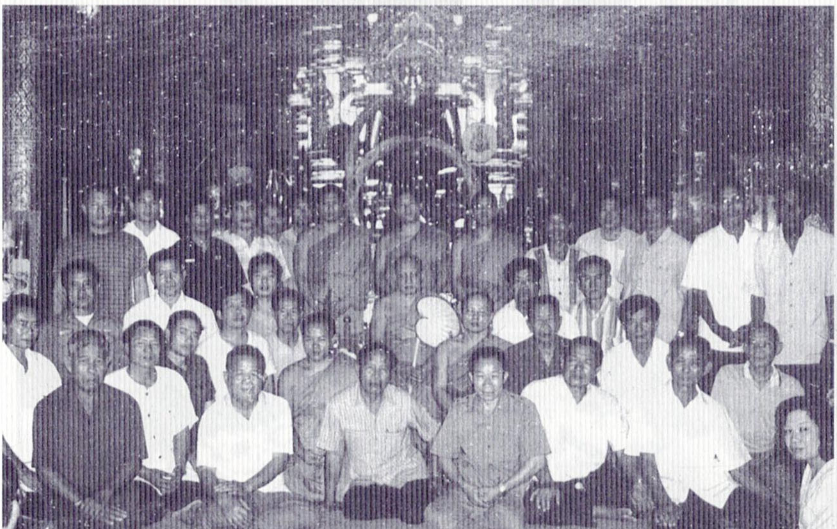
On that night there arose many and various miraculous and extraordinary phenomena that appeared to all of the people.

Inside of the Vihāra of Wat Srī Chomtong there was one large image of the Lord Buddha, made of cast metal and earthen bricks, situated inside of a spired palace. The topknot on the crown of the head of this Lord Buddha image [Luang Poh Petch] was removable.

11 Waa: a linear measurement equal to 2 metres. One Waa is equal to four Sok.
12 Stupa: a conical or bell-shaped shrine containing a relic.

The Most Exalted Relic exited the golden Stupa and entered the space inside of the crown of the head of the Lord Buddha image, wrapped up in a divinely delicate heavenly cloth. (p.100-101)

Although Phra Dhammapañño, Lord Abbot of Wat Srī Chomtong, knew that the Most Exalted Relic had exited from the golden Stupa, he did not tell anyone of the event. He respectfully invited the Most Exalted Relic to remain enshrined in the topknot of "Luang Poh Petch" for another 16 years. Not until the end of the era of Phra Ratana Rāja[13] (Phra Muang Kaew) in BE 2058 (AD 1515) did this Most Exalted Phra Dakkhinamolī Relic appear to the general population for worshipp.

13 Phra Ratana Rāja, king of Chiang Mai. He ruled from BE 2038-2068 (AD 1495-1525) and founded the tetrahedron-shaped Vihāra of Wat Phradhātu Srī Chomtong in BE 2060 (AD 1519).

Luang Poh Petch *Is* Reverentially Invited *to* Old Pichit

The power of merit and the almighty sacred strength of the Phra Dakkhinamolī Relic and Luang Poh Petch brought peace, happiness and a perpetual abundance of food to the people throughout the province until an event occurred that caused Luang Poh Petch to be invited from Wat Srī Chomtong. This event came as a bolt of lightning, striking deeply into the hearts of the faithful populace at that time. Unfortunately they could do nothing to protest the removal. Instead, they kept their sorrow and longing for Luang Poh Petch buried away in their hearts. There are two versions of the story of the removal of Luang Poh Petch from Wat Srī Chomtong:

The first version of the story dates to the Ayuthaya period[14], during the reign of Phra Panvasa[15] when troops of enemies had attacked the city of Chomtong. The ruler of Chomtong did not have enough military strength to push the troops back, and asked for assistance from the city of Ayuthaya. The king, Phra Panvasa, regally ordered his general, Plai Kaew (Kun Phan) to lead his army north and help defend the northern provinces from their attackers. Kun Phan and the ruler of the city of Pichit were very fond of each other, so as the army traveled north, General Kun Phan ordered his troops to rest and regain their strength in the city of Pichit. The townspeople in turn gave the troops a warm and hospitable welcome. Before the army left the town, the ruler of Pichit implored Kun Phan to present him with a beautiful Buddha image as a gift once the

14 When Ayuthaya was the capital of Thailand, from BE 1893 to 2310 (AD 1350 to 1767)

15 Phra Panvasa: An ancient form of address used for the king. Literally, a king who lives a thousand years, in particular the king in the story, "Kun Chang Kun Phan" from Thai literature.

war was over. Kun Phan, feeling that this was but a small favor to ask, agreed to look for an image according to the wishes of the ruler of Pichit.

Once Kun Phan and the northern troops had won the war at the city of Chomtong, the general expressed his desire to fulfill the wishes of the ruler of Pichit. The ruler of Chomtong, wishing to show his gratitude for General Kun Phan's assistance in winning the war gave the general permission to take the Buddha image of his choice. When Kun Phan saw the refinement and beauty of Luang Poh Petch, the sacred image enshrined in the Vihāra of Wat Srī Chomtong, he ceremoniously invited the image to become a symbol and treasure of the city of Pichit. Luang Poh Petch had been a treasure of Chomtong for hundreds of years, and the townspeople, on hearing of Kun Phan's intentions, felt deep regret and sorrow for the loss of Luang Poh Petch, but they could do nothing for their ruler had given his word. Instead, they kept their lamentation, longing for Luang Poh Petch in their hearts.

Once he received permission, Kun Phan reverentially invited the sacred image, placing him on a bamboo raft to float down the Ping River[16]. On arriving at the town of Kampaengpetch, he reverentially disembarked with the statue, and left him in the hands of the city ruler, sending word to the ruler of Pichit that the sacred image had arrived. The ruler of Pichit formed a procession to welcome the precious Luang Poh Petch with the greatest reverence. He also conducted an invitation ceremony for the enshrining of the sacred image at Wat Nakorn Chum in the old section of the city of Pichit, so that the people might come to pay homage to the gracious statue. The people were overjoyed.

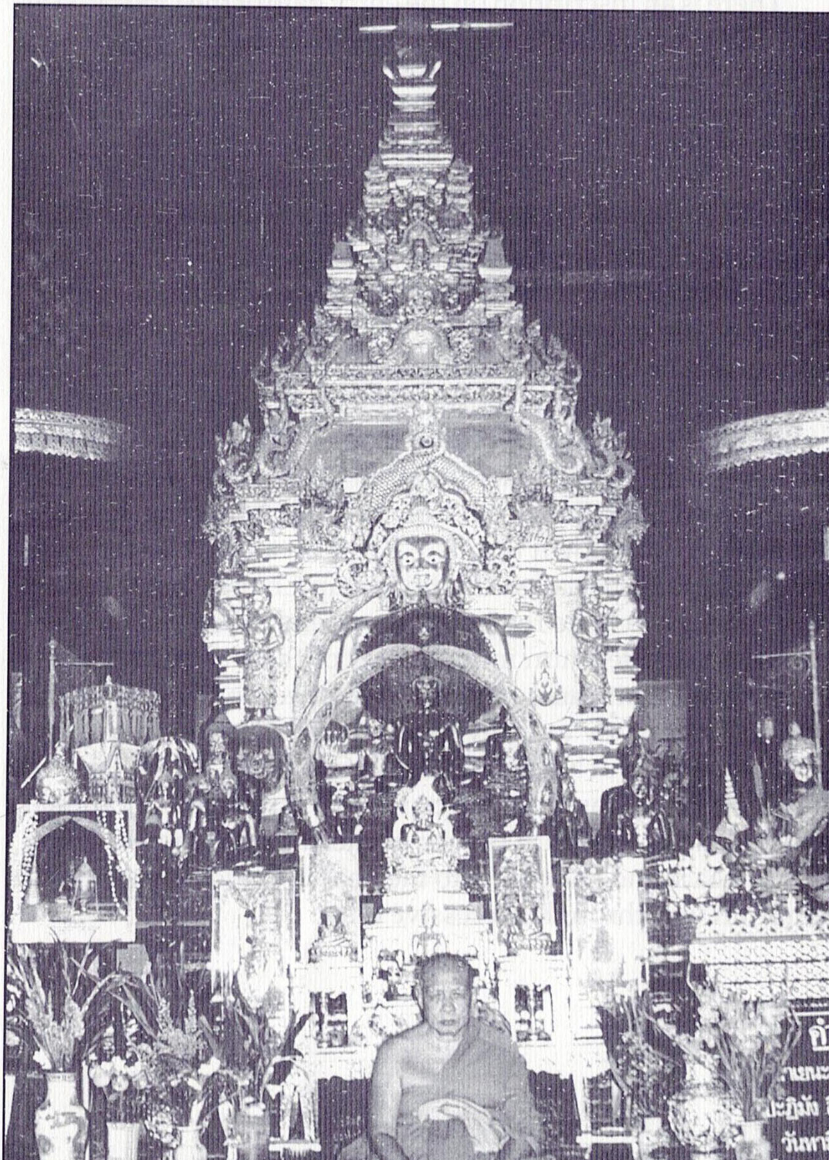
16 At that time the Ping River passed about 100 metres from the foot of Doi Chomtong but its course has changed, moving it approximately 1 km away.

There is an inscription on the entry gate of the Uposatha at Wat Tha Luang where Luang Poh Petch is currently situated that reads "Plai Kaew (Kun Phan) brought Luang Poh Petch from Chiangtong[17] (Chomtong)." This corresponds with the version of the story of Luang Poh Petch as recorded above.

The second version of the story has been recorded thus: In the time of His Highness Phra Narai Mahārāja[18] , the king, Phra Narai, went to war in Chiang Mai, passing through the city of Pichit on his way north. At that time, the ruler of Pichit made it known that he had been looking for a Buddha image of refined beauty and character to enshrine in Pichit as a national treasure to which devotees would pay homage. When His Highness Phra Narai came back from the war in Chiang Mai, he reverentially invited Luang Poh Petch from Wat Srī Chomtong, respectfully floating him down the Ping River on a bamboo raft. On arriving at a landing called "Bodhi Pratap Chang," in the region of Kampaengpetch, he reverentially disembarked with the sacred statue, and left him in the hands of the city ruler. Afterwards, Phra Pichit came with his townspeople to perform the invitation ceremony and reverently receive and enshrine the sacred statue in Wat Nakorn Chum in Old Pichit. From then on Luang Poh Petch was regarded by the townspeople as a national treasure, and the mighty power of merit of the sacred statue brought peace and happiness to the people of Pichit, protecting them from war through successive eras.

17 The word Chiang means city in Northern Thai. See "Chiangtung," "Chiangsaen," "Chiang Rai," "Chiang Mai"

18 Phra Narai: a king of the Ayuthaya period who reigned from 2199-2231 BE (1656-1688 AD).

อายุครบ

Luang Poh Petch *Is* Reverentially Invited *to* New Pichit

The story of how Luang Poh Petch came to be graciously established at Wat Tha Luang in New Pichit is taken from the records of Phra Dīghadassī Munīvonsa (Pai Ñaṇaphalo), former lord abbot of Wat Tha Luang.

In approximately 2442 BE (1899 AD) in the Rattanakosin[19] period, King Rama V graciously founded Wat Beñjamabopit Dusitvanārām Rāja Voravihāra in the capital city. The King wished to find a beautiful Buddha image to enshrine as the principal Buddha image in the Uposatha of the new temple, and he sent out a party to search all the provinces of the country for a Buddha image of outstanding beauty in accordance with his wishes. The party found no image of comparable beauty to Phra Buddhajinarāja of Pisanulok. The court officials agreed that it would be appropriate to reverentially move the Phra Buddhajinarāja from Wat Phra Srī Ratana Mahādhātu in Pisanulok and respectfully enshrine him in the new temple in Bangkok. His Majesty then began a new search for a second Buddha image of great beauty and miraculous power to replace the image he was moving to Bangkok.

At that time Chao Phraya Sri Suriyasakdi occupied the post of lord lieutenant of Pisanulok, and it was his duty to put the royal command into effect. He passed the order on to Phraya Debadhibodi (Im), who was ruler of Pichit at that time, and who began traveling from one monastery to the next in search of a Buddha image of great beauty and power. Word of his search spread to the city of Pichit. The townspeople knew that no

19 Rattanakosin refers to the period starting in 2325 BE (1782 AD), with the founding of Bangkok.

image could compare with the beauty and power of Phra Buddhajinarāja except the precious Luang Poh Petch, and they began to fear that Phraya Debadhibodi would remove Luang Poh Petch from Wat Nakorn Chum in Old Pichit. They agreed to hide the image, and all the able-bodied young men of the village decided to protect Luang Poh Petch from discovery by Phraya Debadhibodi by hiding him in the jungle.

At first, because of Luang Poh Petch's tremendous size and weight, they found it extremely difficult to move him, so they hired a Mon[20] craftsman named "Ang", to hollow out the earthen insides of Luang Poh Petch, making him lighter and easier to move. Together they moved Luang Poh Petch and hid him in the jungle, continually moving him from one place to another in order to keep him safe from the government search. However. news of Luang Poh Petch's hiding place did not escape the ears of the ruler of Pichit, who ordered his men to seize the image and take him to Wat Tha Luang in New Pichit for temporary storage before sending him on to Chao Phraya Sri Suriyasakdi, Lord Lieutenant of Pisanulok.

Meanwhile, Chao Phraya Sri Suriyasakdi related the entire episode to King Rama V, who began to sympathize with the people of Pichit. He realized that to take away that which others adore and worship is not right according to the laws of Dhamma, and the king ordered an end to the royal command to move Phra Buddhajinarāja. He ordered instead that a reproduction of Phra Buddhajinarāja be cast and enshrined in the Uposatha at Wat Beñjamabopit in Bangkok, and so the Precious Luang Poh Petch was not sent to Pisanulok.

20 Mon: one of the oldest civilizations of Indo-China, a large number of whom form part of the population of Thailand today.

When the people of Pichit heard that Luang Poh Petch was not to be taken to Pisanulok, there were great celebrations throughout the town, and great praise for the mercy of King Rama V. Although Luang Poh Petch was still not returned to Wat Nakorn Chum in Old Pichit where he had been previously, but remained where he had been temporarily enshrined, at Wat Tha Luang in new Pichit. When the celebrations were over, the people of Old Pichit, consulted amongst themselves, and formed a procession to retrieve Luang Poh Petch and bring him back to Wat Nakorn Chum. But the people of New Pichit argued that they should keep the image, since New Pichit was now the modern center of the province.

People telling of the event today recall that neither party would accede to the wishes of the other, and each began to prepare weapons to attack the other. Such was the ire of the people that only the greatly respected provincial head monk, Phra Dhammadassī Munīmoṅgol Pichitara (Iem) could calm the bellicosity by calling on the mighty power of Luang Poh Petch. The head monk promised that he would cast a reproduction of Luang Poh Petch to be installed at Wat Nakorn Chum, but asked that the original be officially enshrined at Wat Tha Luang, of which he was the abbot. He convinced the people of Old Pichit that it would not be too far to travel if they wished to come worship Luang Poh Petch at Wat Tha Luang. The townspeople agreed, and that is how the original Luang Poh Petch came to be enshrined at Wat Tha Luang in New Pichit, where he has remained to this day.

A Replica *of* the Sacred Luang Poh Petch Returns *to* Wat Phradhātu Srī Chomtong Voravihāra, Chomtong, Chiang Mai

Towards the end of the year 2540 BE (1997 AD), devotees from Chomtong headed by Mr. Surapol Kiertchaiyakorn[21], Mr. Thavorn Kiertchaiyakorn [22], Mrs. Cheungchad Supasri [23], and Mr. Kitja Chai-ard[24] and the committee of Wat Phradhātu Srī Chomtong, with one heart, paid their respects to the Venerable Phra Rāja Brahmāchāraya* (Phra Āchārn Tong Sirimaṅgalo). They unanimously decided to bring the history of the original Luang Poh Petch to his attention. They respectfully informed him that the people of Chomtong wished to donate funds and assets towards the creation of a replica of Luang Poh Petch, to be enshrined at Wat Phradhātu Srī Chomtong as a cherished possession for the worship of devotees. After considering the issue, the Venerable Phra Āchārn Tong consented to the proposal.

In former times, before he was invited, the original Luang Poh Petch had been the heart of religious worship at Doi Chomtong for hundreds of years. The image was a great source of pride and inspired peace in people's lives throughout the ages. The loss of Luang Poh Petch had been greatly deplored.

* The Venerable Phra Rāja Brahmāchāraya (Phra Āchārn Tong Sirimarṅgalo), Lord Abbot of Wat Phradhātu Srī Chomtong since 1992 AD and founder of the Chomtong Vipassana Meditation Center, and head monk of Hod district

21 Mr.Surapol Kiertchaiyakorn, former Member of Parliament for region 2 in Chiang Mai and consultant to the deputy Minister of the Interior.

22 Mr.Thavorn Kiertchaiyakorn, a senator of the Upper House of Chiang Mai Province.

23 Mrs. Cheungchad Supasri, member of the assembly of Chiang Mai province, Chomtong district, Doi Lho sub-district.

24 Mr.Kitja Chai-ard, head education officer of Chomtong district, Chiang Mai.

This was a marvelous occasion to bring a reproduction of Luang Poh Petch back to the center of religious activities in Chomtong, and one that would encourage Buddhism to prosper until the end of the 5,000 years of this Buddhist Era. The Venerable Phra Āchārn Tong gave permission to post a notice inviting devotees to join forces and donate funds and assets to cover the cost of creating a replica of Luang Poh Petch, identical to the original.

When the people of Chomtong learned of the plan to commission a reproduction of Luang Poh Petch to be enshrined at Wat Phradhātu Srī Chomtong, they were filled with great joy and all took part, donating what they could. With faith and devotion they gave brass, copper, gold, silver, and other valuables to be used in the casting of the statue. Some took off their jewelry and offered it to the Venerable Phra Āchārn Tong to be put directly into the melting pot for the casting of Luang Poh Petch. To contribute to the casting of Luang Poh Petch was thought to be a great act of merit and an opportunity to unite in harmony. The word was spread that everyone might take part in the casting of the reproduction.

On February 9, BE 2541 (AD 1998), a carefully chosen auspicious day, the Venerable Phra Rāja Brahmāchāraya together with the chapters of monks and the temple council, traveled from Chiang Mai to Wat Tha Luang in New Pichit to pay homage to the sacred Luang Poh Petch and ask that his power of mercy augment the mighty power of the Lord Buddha to ensure the success of the undertaking. They then paid their respects to the Venerable Phra Sudassī Munīwoṅsa, Lord Abbot of Wat Tha Luang and vice-head monk of the district of Pichit and asked his permission to cast a replica of Luang Poh Petch. When the abbot of Wat Tha Luang learned the purpose of their visit, he welcomed the monks and people of Chomtong. He granted permission for the casting of the replica and gave his full cooperation and support to the process.

After much consultation, the council and the many parties involved in the casting process contacted an expert craftsman named Mr. Sakorn Brohmaval to sculpt a model identical to the original in every detail. A mold was then made from that model and finally a gold replica of Luang Poh Petch was cast in the mold. When they reached the very auspicious time and date of March 8, BE 2541 (AD 1998), 1:39 PM, they initiated the gold casting ceremony (Pithi Tay Tong) for the Luang Poh Petch replica at Wat Tha Luang. Leading the attending monks were the Venerable Phra Rāja Brahmāchāraya, Lord Abbot of Wat Phradhātu Srī Chomtong and the Venerable Phra Sudassī Munīwoṅsa, Lord Abbot of Wat Tha Luang. Mr. Pradit Pataraprasit, deputy Minister of agriculture and Cooperatives of Thailand, acted as leader for the lay people. Five senior Buddhist monks or Mahā Thera[25] Attended the ceremony, two of them from Chiang Mai and three from Pichit. The venerable Mahā Thera recited sacred verses and directed their high powers of loving kindness towards the replica. Because the great sacred power of mercy and merit of Luang Poh Petch was renowned throughout Thailand, the ceremony was attended by crowds of devotees from Chiang Mai, Pichit and elsewhere.

When the finishing touches to the replica were completed on April 26 BE 2541 (AD 1998), the first day of the waxing moon of the eighth month of the Northern Thai lunar calendar, the Venerable Phra Rāja Brahmāchāraya and the Venerable Phra Sudassī Munīwoṅsa held a removal ceremony for the replica. He then traveled back to Chomtong by truck, where crowds of devotees were waiting. The devotees waiting in Chomtong formed processions to welcome the image with the utmost reverential ceremony. There were separate processions of

25 Mahā Thera: a Buddhist monk who has been more than ten years in the monk-hood and who receives great reverence and respect for his strict discipline and meditation practice.

monks, novices, nuns, meditators, government officials, merchants, soldiers, and townspeople, as well as elephants, dancers and musicians all beautifully dressed and welcoming the precious Luang Poh Petch replica with whole-hearted faith and joy.

When the statue arrived at the junction of the road to Ta Lee where the devotees were waiting, he was moved from the truck to an ornamented sapoa boat (decorated ancient boat for carrying sacred objects, e.g. Buddha images, Relic). The processions of devotees from Chiang Mai and Pichit then traveled alongside the image as he was brought the rest of the way to Wat Phradhātu Srī Chomtong. The replica of the sacred Luang Poh Petch was welcomed with great and memorable ceremony, and enshrined as the principle Buddha image of Wat Phradhātu Srī Chomtong. From then on the sacred Luang Poh Petch has become a treasured possession to whom devotees from Chiang Mai and elsewhere come to pay their respects.

The 32 Characteristics *of the* Lord Buddha[26] Present *in* *the* Replica *of* Luang Poh Petch

As a newborn prince, the Lord Buddha was found by Brahmin astrologers to be the unique possessor of certain characteristics that were described in the scriptures as being the marks of a Great Man. These were 32 major physical characteristics, 80 minor physical characteristics, and 108 significant signs on the feet of the prince. These signs led the Brahmins to predict that the prince would become either a Lord Buddha or a Universal Monarch, and caused great faith and respect to arise in the Brahmins, who were well versed in the scriptures. After the Lord Buddha passed into Nirvana, great care was taken to show a representation of the 32 major physical characteristics in every Buddha image that was created, so that people would know the signs that showed the Lord Buddha to be sublime and supreme over ordinary man. The 32 major physical characteristics of a Great Man are as follows:

1. The feet are well established and stable. The shape of the sole is oval and even, as is the shape of a great king's golden shoes. There is no arch, dent or curve as ordinary people have.
2. The soles of the feet are exquisitely decorated with wheels that are in every way complete with a rim and hub and a thousand spokes.
3. The Noble One has long, projecting heels. If the feet be divided in four parts, two are taken up by the toes and ball

26 From Krom Phraya Vajirañaṇ Varoros, Pathom Sombodhi, Bangkok : BE 2516 p. 16-19

of the foot, one is under the leg and the last is the heel.

4. He is long in the fingers and toes. The fingers are all exquisitely tapered and of equal length, as are the toes.
5. He is soft and tender in the palms of the hands and soles of the feet.
6. There is no webbing between his fingers. They are set side by side in straight lines like the mesh of a net.
7. His feet are in the shape of rounded conch shells: the ankles are situated up high and are not attached to the back of the feet like those of ordinary people.
8. His legs are tapered like those of a deer.
9. While standing, and without bending, he can touch and rub his knees with either hand.
10. His male organs are concealed in a sheath.
11. His complexion is like bronze, the color of gold.
12. His skin is so delicately smooth that no dust cleaves to his body.
13. The hair on his skin grows as single hair, one to each pore.
14. The small hairs on his body grow clockwise in little curling rings that turn upward in the center. The hair is green-black in color like the flower of a butterfly-pea.
15. The Noble One's frame is divinely straight, like that of a divine Mahā Brāhma[27]. His body is not stooped, nor does he lean backward or to either side.
16. He has the seven convex surfaces. The backs of both hands and the tops of the feet, as well as the neck and the tops of

27 Mahā Brāhma: A divine being of the third form-plane (Rūpāvacara-bhūmi or realm of the great Brahms). All together there are 16 form planes.

both shoulders are all well fleshed.

17. The top half of his body is like a lion's, proportionately broad and full. His male organs are perfectly shaped.

18. His back is completely smooth, with no depression between the two sides as in an ordinary man.

19. His proportions have the symmetry of the banyan tree. The length of his body is equal to the compass of his arms. (It was believed that the banyan tree always measured the same in height as in circumference.)

20. His neck is rounded, of equal circumference at top and bottom.

21. His sense of taste is supremely acute

22. His jaw is as a lion's, with the lower jaw relatively more full than the upper, and resembles the waxing moon on the twelfth night.

23. He has forty teeth. The Great Man as an adult has 8 more teeth than the normal 32.[28]

24. He has regular teeth, all of equal length.

25. He has no gaps or spaces between his teeth.

26. His canine teeth are white and lustrous.

27. His tongue is well shaped, flexible and broad.

28. The Noble One has a divine voice, the timbre of which is like the Karavik bird, or Indian cuckoo. His voice resonates like that of a divine Mahā Brāhma, and is clear and pure, neither worn, nor broken, nor harsh.

29. His eyes are intensely green.

28 How the Brahmins saw these signs in the new born prince is not explained.

30. His eyes are shiny and clear like those of a newly born cow.
31. Between his eyebrows is hair that is white and soft like cotton down.
32. His head is well formed and looks as though decorated by a royal crown.

There is, in addition to the 32 characteristics, a second layer of symbolism present in the features of the statue. These are the three virtues of the Lord Buddha: his virtue of wisdom, of purity, and of great compassion, represented in physical form.

The flame protruding from his topknot is the highest part of the statue, and represents the virtue of wisdom. The flame is divided into 6 rays that represent the 6 colors of the Buddha's radiance: [29]

1. "Nil," the green of the butterfly-pea flower.
2. "Pid," the yellow of the golden realgar.
3. "Lohid," the red of the sunrise.
4. "Ohtad," white like silver.
5. "Manjeth," the red of a cockscomb flower.
6. "Prabhassorn," lustrous like crystal.

The 6 shining rays of the radiance represent the wisdom of the Lord Buddha, for on the night of the day of his enlightenment, his radiance appeared, brightly illuminated and shining brighter than any light in the world. The light of his wisdom was like the splendid light of Dhamma that shines deep in the heart of all beings, clearing away the darkness arising from delusion and ignorance. This light will never be extinguished, day or night, throughout the 5,000 years of this Buddhist era[30].

29 From Buñpruk Jatamara and Friends, Thai Dictionary Version Raja Bandit Satan BE 2525, Bangkok, p 247.
30 The Buddha predicted that his teachings would last 5,000 years.

Beneath the flame is the topknot, which stands out above the rest of the hair, and consists of individual, conch-shaped curls that turn to the right. The topknot represents the Lord Buddha's virtue of purity, sublime and without equal in the 5,000 years of this Buddhist Era. Where Phra Pacceka Buddhas[31] or Phra Gotama's disciples [32] who follow the path to freedom from suffering possess only 67 Ñaṇas (real insights or penetrating truths), and accumulate great wisdom individually according to their area of expertise, the Lord Buddha possesses 73. The other 6 Ñaṇas are the great Ñaṇas that only he who is to become the Lord Buddha will achieve. When casting a Lord Buddha image it is always important to include a topknot that separates a statue of him from those of his disciples and shows him to be perfectly pure and free of all defilement.

As for the conch-shaped curls on the Buddha's head, they represent the Buddha's great compassion for mankind, for which he sacrificed his comfortable life in the palace and everything he had. Not the throne, nor even his own wife and son could hold him back from his contemplation of the fact that men are on a path of suffering and unhappiness. His great and unlimited compassion caused him to relinquish everything in order to ordain and seek the way to clear away the suffering of humans, who are trapped in the cycle of rebirth, old age, pain and death without the ability to escape.

The shell-like shapes on the head first occurred when the Lord Buddha was still a prince. Sitting on the banks of the Anoma River, he made a vow to renounce all worldly matters from that moment on, and he sealed his vow by cutting off his topknot with strong determination, using a bayonet-shaped

31 One who has attained the knowledge necessary to attain Nirvana, but who does not preach Dhamma to men.

32 Phra Gotama: the name of the clan to which the Lord Buddha belonged.

dagger. The remaining hair became evenly curled to the right and never grew any further. From that moment, with perseverance, great effort, and tremendous patience he sought Truth until he gained enlightenment six years later and became the Lord Buddha. The number of curls on his head and topknot represent the 84,000 groups of Dhamma teachings. For that reason, all Buddha images, including that of Luang Poh Petch, have curly, shell-shaped hair that represents the virtue of great compassion of the Lord Buddha.

Devotees who pay homage to Luang Poh Petch and understand the significance concealed in his features will find a deeper understanding and appreciation of the Lord Buddha's virtues of wisdom, purity and compassion. They will become open to the lessons of Dhamma, and especially to knowledge of the four foundations of mindfulness, or Vipassana meditation, which is the path that leads to the clearing of all suffering. If they follow the practice respectfully and faithfully they will find the true way to pay homage to Luang Poh Petch.

References

Krom Phraya Vajiranan Varoros (BE 2516). Pathom Sombodhi 17th Edition. Bangkok : Maha Makut Raja Vidayalai Foundation under the patronage of The King.

Chareon Tanmahapran (BE 2536). "Luang Poh Petch" Next Life Really Exists-Magazine 2 (18) : May p.115-120.

Bunpruk Jatamara and Friends (BE 2538). Thai Dictionary Version Raja Bandit Satan BE 2525. 5th Edition Bangkok : Aksorn Chareon Tasana.

Homage *And* Invocation *to the* Precious Image Luang Poh Petch

Namo Tassa Bhagavato Arahato
Sammā Sambuddhassa (Three times)

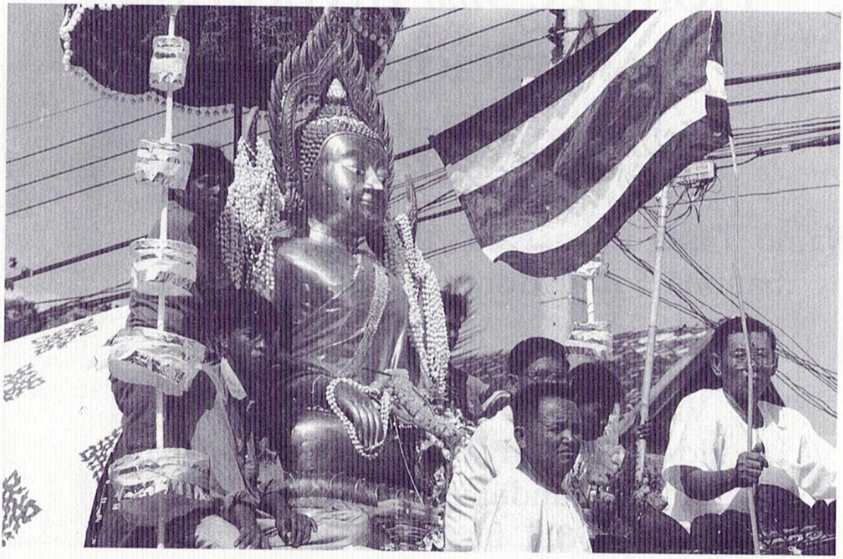
Kāyena Vācāya Cetasā Vā
Vajiram Nāma Patimam
Iddhipaṭihariyakaraṁ Buddharūpaṁ
Ahaṁ Vandāmi Sabbaso
Sadā Sotthī Bhavantu Me

I humbly pay reverence by my body, speech and mind to the precious image named Luang Poh Petch.

The precious sculpture possesses the mighty and miraculous power through all eras.

May I be blessed forevermore.

Translated from Palī by
Phra Gru Adorn Suvarnamolī
Wat Phradhātu Srī Chomtong Voravihāra

ISUZU
CALTEX

ᨷᩕᩅᨲ᩠ᨲᩥᩉᩖ᩠ᩅᨦᨻᩬ᩵ᨻᩮᨧᩕ

ประวัติหลวงพ่อเพชร
ภาษาล้านนา

แปลเป็นภาษาล้านนาโดย พระนพพันธ์ ฐิตธมฺโม

วัดรำเปิง (ตโปทาราม)

ᨷᩕᩅᩢ᩠ᨲᩥᩉᩖ᩠ᨿᨦᨣᩕᩪᨧᩮ᩠ᨯ

“ᨧᩮ᩠ᨯ” ᨸᩮ᩠ᨶᨠᩦ᩵ᨠᩮᩬᩁᨾᩮᨠᩣᨴᩦ᩵ᨾᩦᨣ᩠ᩅᩣᨾᩈᩩᨣᩈᩯᨠ ᨶᩱᩉᩖ᩠ᩅᩢᨴᨲᩣᨶᩮᩣᨦ᩠ᨦᩅ᩠ᨿᩣᨦ ᨾᩮᩥ᩠ᨶᨷ ᨶᩱ᩠ᨠᨷᩢ᩠ᩅᩣᩈᩮᩢ᩠ᨴᨴᩦ᩵ᨾᩦᨣ᩠ᩅᩣᨾᩈᩩᨣᩈᩯᨠ ᨾᩣᨸᩮ᩠ᨶᨠᩦ᩵ᨠᩮᩬᩁᨴᨲ᩠ᨲᩩᨣᩮᩁᩩᨷᩥ ᨷᩢ᩠ᨴᨸᩮ᩠ᨶᨲᩣ᩠ᨿ ᨶᩮᩬᨦᨠᨶᩮᩥ᩠ᨴᨣ᩠ᩅᩣᨾᨲᩮᩦ᩵ᨾᩣᩲ᩠ᨶᩈᩢᨯᩤ ᨣ᩠ᩅᩣᨾᨯᩦᨠᩮᩪᨾᩱ᩠ᨿᩈᩢᨲᩣ᩠ᨿᨶᨸᩴ᩠ᨴᩈᩩᨣ ᨶᩱᩋᨴᩦ ᩉᩖ᩠ᨿᨦᨣᩕᩪᨧᩮ᩠ᨯ ᨴᨲ᩠ᨲᩩᨣᨷᨶᩥᨾᩣᨲᩣ᩠ᨿᨴᩦ᩵ᨾᩦᨣ᩠ᩅᩣᨾᩈᩢᨴ᩠ᨵᩣᩈᩥᨴ᩠ᨵᩥ ᨷᩕᩢ᩠ᨴᨲ᩠ᨲᩩᨯᩤᨶᩣᨡ᩠ᨿ ᨶᩮᩬᩢ᩠ᨶᨠᩰᩈᩢ᩠ᨷᩱᨲ᩠ᨲᨯᩱᩈᩣᨴᨷᩥ᩠ᨿ ᨹ᩠ᨿᨠᩣᨾᩦᨣ᩠ᩅᩣᨾᨸᩯ᩠ᨶᨿᩢᩣ᩠ᨿᩃ ᨣ᩠ᩅᩣᨾᨧᩮᩥ᩠ᨿᨠ᩠ᨶᩢᩈᩢᨣᩤ ᨲ᩠ᨿᨾᩣᨠᩭᨴᨲ᩠ᨲᩩᨾᩮᨲ᩠ᨲᩣᨷᩢᩈᨾᩦᨶᨲ᩠ᨲᩉᩖ᩠ᨿᨦᨣᩕᩪᨧᩮ᩠ᨯ ᨤᩢ᩠ᨿᨸᩢᨸᩢᨤᩈᨲᩣ᩠ᨿ ᩃᩢᨸᩢᨸᩢᨿ ᨣ᩠ᩅᩣᨾᨸᩯ᩠ᨶᨿᩢᩣ᩠ᨿᩅ᩠ᨿᩣᨦ ᨠᩦᩢᩣ᩠ᨿᨲ᩠ᨿᨲᩱᨶᩱ᩠ᨠᨷᩢ᩠ᨴᨸᩮ᩠ᨶᨴᩦ᩵ᨯᩦᨠᩮᩪᨾᨯᩦᨠᩦᨲᩮᩦ᩵ᨾᩣᩲ᩠ᨶᩈᨲ᩠ᨲᩢᨯᩤ ᨷᩕᨣᩣᨲᨲᩮᩢ᩠ᨴᨾᩱᨿᩃᩲᨴᩅ᩠ᨿᨸᩴ᩠ᨴᨾᩰ᩠ᨿᩉᩖ᩠ᨿᨦᩃ ᨲᩢ᩠ᨴᩮᨲ᩠ᨿᨣᩕᩢᨷᩯᨶᩫ᩠ᨲ ᨲᩣ᩠ᨿᨠᩮᩪᨾᩣ ᨷᩢ᩠ᨴᨠᩮᩥ᩠ᨴᨷᨣᩩᨷ

ᨴᨲ᩠ᨲᩩᩃᩢᨲᩣ᩠ᨿᨠᩣᨠᨣᩉᩖ᩠ᨿᨦᨣᩕᩪᨧᩮ᩠ᨯᨴᩢ᩠ᨲ ᨯᩱ᩠ᨿᨯᩣᨾᩦᨣ᩠ᩅᩣᨾᨷᩕᩣᨲᩦ᩵ᨣᩭᨣᩩᨿᩣ᩠ᨿᨴᩦ᩵ᨡᩢ᩠ᨲ ᩉᩣᨴᨲ᩠ᨲᩩᨣᩮᩁᩩᨷᩥᩋᨴᩦᨶᩱᩈᩢᩮ᩠ᨴᨲᩮᩦ᩵ᨶ ᩃᩕᩪᨲᩮᩬ᩠ᨶᨯᩤᨷᩕᩪᨶᨲᩣ᩠ᨿᨠᩦ᩵ᨲ᩠ᨿᨷᩮ᩠ᨶ ᨷᩮ᩠ᨿᩣᩈᩦᩉ ᨣᩦᨲᩕᩋᨽᩣ (ᩅᩢ᩠ᨿ) ᨲᩢ᩠ᨿ ᨯᩦᨿᩣ᩠ᨿ ᨷᩕᨲᩩᨶᩡᨷᩢ᩠ᨲᩮᨶᨠᩩᨣᩩᩈᨴᩢᨲ᩠ᨲᨷᩮ᩠ᨶ ᨴᨲ᩠ᨲᩩᩃᩢᨲᩣ᩠ᨿᨠᩣᨴᩦ᩵ᨶᩮᩬᨦᨠᨶᩮᩥ᩠ᨴᨣ᩠ᩅᩣᨸᩮ᩠ᨶᨻᩢᨾᩦᨠᩕᩣᨴᩣᨿᨲᩮ᩠ᨶᨾᩱ ᨷᩯᩉᩖ᩠ᨿᩢᨾᩱ ᨴᩩᨷᨸᩢᨶ ᨿᩮᩢᩥᨿ ᨴᩦ᩵ᨶᩮᩬᨦᨠᨣ᩠ᩅᩣᨠᩦ᩵ᨠᩮᩬᩁᨷᩢᨷᨲᨠᩮᩁᨷᩢᨠᩕᩢᨶᩢᩃ ᩈᩣ᩠ᨿᨴᨲᩮᨲ᩠ᨲᩣ ᨴᩦ᩵ᨶᩮᨲᩢᩣᩃᨲᨾᩣ ᨲᩰᨲᨷ᩠ᨿᨴᨲᨾᩮᨲ᩠ᨲᩣᨸᩴ᩠ᨴᩃᩮ᩠ᨿᩢᨠᩦ᩵ᨲ᩠ᨿᨲᨯᩤ ᨷᩢᨶᩱᨶᩱ᩠ᨠ ᨾᩣᨶᨾᨿᨲᩣ᩠ᨿᩉᩖ᩠ᨿᨦᨣᩕᩪᨧᩮ᩠ᨯ ᨾᩮᩥ᩠ᨶᨷᩱ᩠ᨠᨷᩢᩢᨲᨴᩦ᩵ᨷᩉᩖ᩠ᩅᩣᩃᨷᩕᩪᨶᨲᩣ᩠ᨿ ᨴᩢ᩠ᨲ ᨶᩢᩈᩦᨯᩤᨶᩱ᩠ᨠᨠᩮᩥ᩠ᨴᨷᩕᩈᩮᩣᨲᩮᩬ᩠ᨿᨣ᩠ᩅᩣᨶᩢᩣᨿᩢᨶ ᨣ᩠ᩅᩣᨾᨾᩮᨲ᩠ᨲᩣᨴᩦ᩵ᨶᩮᩢᨾᩣᨣᩕᩢᨾᨲᩢ᩠ᨿ ᩈᩣ᩠ᨿᨴᨲᩮᨲ᩠ᨲᩣᨠᩦ᩵ᨠᩮᩬᩁᩋᨴᩦ ᨿᩢᨯᩢ᩠ᨿᨠᩦᨷᨣ᩠ᩅᩡᨷᩢ᩠ᨴ ᨲᩮᩦᨣ᩠ᩅᩣᨣᩭᨣᩮᨷᨲᩢᨷᩢᩮᩣᩃ ᨷᩕᩣᨿᩢ᩠ᨲᨣ᩠ᩅᩣᩈᩢᨴᨠᩮᨶᩱᨸᩴ᩠ᨴᨸᩮ᩠ᨶᨠᩦ᩵ᨸᩴ᩠ᨿᨶᩃ

“ᩉᩖᩅ᩠ᨦᨲᩩᩴᩮᨻᩕ᩠ᨦ” ᨸᩮ᩠ᨶᨣᩕᩩᨦᨻᩩᨴ᩠ᨵᨷᩢ᩠ᨷᨻᩬ᩠ᨦᨷᩢ᩠ᨾᩮᩬᩥᨦ ᩈᩢ᩠ᨦᨾᩮᩬᩥ᩠ᨦᨷᩕᩉ᩠ᨾᩤ ᪈᪀᪀ ᨸᩦᨾᩣᩃᩯ᩠ᩅ (ᩈᩢ᩠ᨦᨩᩦᩣᩱᨶᨾᩮᩬᩥ᩠ᨦ ᨻ.ᩈ. ᪁᪅᪅᪀–᪁᪈᪀᪀) ᩋᩢ᩠ᨶᩱᨶᨣᩕᩩᨦᨻᩩᨴ᩠ᨵᨷᩢ᩠ᨲᩕᨣᩪᩃ ᨬᩣ᩠ᨿᨣᩮᩅᩯ᩠ᩅ (ᨣᩕᩩᨦᨻᩩᨴ᩠ᨵᨷ ᩮᨷᩥ᩠ᨿᩈᩦᨠ᩠ᨿ) ᨾᩦᩃᩢᨠ᩠ᨡᨱᩈᩕᩢ᩠ᨦᩈᩦ᩠ᨦᨸᩮ᩠ᨶᨸᩮ᩠ᨦ ᩈᨦ᩠ᨥᩣ᩠ᨿᨷᩢ᩠ᩅ ᨲᩪᨾᩈᩕᩬᨦᨧᩅᩮᨶᩈᩣᨴ᩠ᨿ ᩋᨦ᩠ᨣᨣᩕᩩᨦᨻᩩᨴ᩠ᨵᨷᩢ᩠ᨣᩯᩅ᩠ᩅᨶᩮᨷᩥ᩠ᨿᨴ᩠ᨿᩢᨣᨬᩣ᩠ᨿ ᨲᩕᩦᩅ᩠ᩅᨶ ᨲᩣᩴᩋᩮᩬᩥᨦᨾᩦᨶᩮ᩠ᩅ ᨲᩕᩦᩈᩢᨡᩣᨡᩴᩈᩢ᩠ᨿᨲᩣ᩠ᨾᩢ᩠ᨶᨲᩮᩬᩥ᩠ᨦᩋᩴᨵ᩠ᨿ ᨸᩣ᩠ᨦᨾᩣ᩠ᨿᩅᩥᩱᨠᩕᨷᩕᨴ᩠ᨿᩢᨣᩩ᩠ᨧ ᩈᨾᩣᨵᩥᩮᨻᩕ᩠ᨦ ᩋ᩠ᨿᨸᩮ᩠ᨶᨷᩢ᩠ᩃᩢᨠ᩠ᨡᨱᨧᩪᨦ ᨷᩢ᩠ᨶᩢ ᨷᩢ᩠ᨲᩦ ᨷᩢ᩠ᨸᩮᩥ᩠ᨷᩣ᩠ᨿ ᨷᩢ᩠ᨴᩦᨾᩦᩱᨠᩕᨣᩣᩴ ᨲᩮᩬᩥᨦᩋᩣ᩠ᨿᨸᩥ᩠ᨦᨣᩣ᩠ᨿᨴ᩠ᨿᩢᨸᩮ᩠ᨶᨴᩦᩮᨴᩮᨾᩬᩥ᩠ᨦ ᨴᩦᨹᩣ᩠ᨿᨸᩮ᩠ᨶᨷᩢᨷᩢ᩠ᩃᩢᨲ ᨣᩦᨾᩦᨧᩪᨲ ᨷᩢ᩠ᩅᨷᩣ᩠ᨿ ᨲᩢ᩠ᨿᨷᩢ᩠ᩅᩋᩣᨷᩢ᩠ᩅᩉᩣ᩠ᨿ ᩅᩥᨧᩥᨲ᩠ᨲᨬᩮᩬᨶᨧᩪᨲᨷᩢ᩠ᩅᩋ᩠ᨿᩃᩢᨶᨴᩪᨾ ᨶᨣᩢ᩠ᨶᩋᨦ᩠ᨣ ᩈᩢ᩠ᩅᩮᨯᩬᨣᩕᩈᩢᨾᩩ᩠ᨿᩈᩢᨾᩩᨴ᩠ᨵᩮᨧᩬ ᨷᩢ᩠ᨸᩕᩈᩮᩦ᩠ᩅᨲᩮᩬᩥᨦᩋᩣ᩠ᨿᨲᩢ᩠ᨿᩉᩣ᩠ᨿᨾᩪᨶᩈᩢ᩠ᨲᩢᩃᩢᩢ᩠ᨲᨴ᩠ᨿᩢ

ᩍ᩠ᨿᩩᨴ᩠ᨵᩉᩤᨲᨲ᩠ᨲᩮᨦ ᩁ ᩈᩪᨲ ᪁ ᨣᩦ᩠ᨿ ᨵ ᨣ᩠ᨿᩦ (᪁.᪆᪀ ᨾᩮᨲ᩠ᨲ) ᩈᩪᨣ ᪕ ᩈᩪᨲ ᪕ ᨣ᩠ᨿᩦ (᪁.᪅᪀ ᨾᩮᨲ᩠ᨲ) ᨷᩕᨲᩥᩈ᩠ᨮᩣᨶᩋᩢ᩠ᨶᨽᩣ᩠ᨿᩱᨶᩅᩥᩉᩣᩁᨾᩮᩡᨴᩦᨶᩮᨯᩢᨦᩕᨯᨷᩮᩣᩃᩈᨵ ᩋᩢ᩠ᨶᩅ᩠ᨿᩉᩖᩅ᩠ᨦ ᩋᩣᩮᨽᩦᩮᨾᩬᩥ᩠ᨦ ᨧᩢ᩠ᨦᩉᩅᩢᨧᩦᨲ᩠ᨲ

ᩉᩖᩅ᩠ᨦᨲᩩᩴᩮᨻᩕ᩠ᨦᨲ᩠ᨿᨣᩕᨴᨲ᩠ᨲᩮᨦᩱᨾᩃᩦᨯ᩠ᨲ

᪃ ᩋᩢᩈᩦᩈᩩᨾᨴᩪᨣ

ᨷᩕᨲ᩠ᨲᩥ᩠ᨿᨸᩮ᩠ᨶᨾᩣᨧᩪᨣᩉᩖᩅ᩠ᨦᨲᩩᩴᩮᨻᩕ᩠ᨦ ᨲᩪᨧᩣᨴᩦᩉᩖᩅ᩠ᨦᨲᩩᩴᩮᨻᩕ᩠ᨦ ᨲᩣ᩠ᨿᨣᩯ᩠ᩅ ᨩᩮᩦᨴᩩᩉᩖᩅ᩠ᨦᨲᩩᩴᩮᨻᩕ᩠ᨦᨷᩕᨲᩥᩈ᩠ᨮᩣᨶᩋᩢ᩠ᨶᨴᩦᩋᩢᩈᩦᩈᩩᨾᨴᩪᨣ ᩋᩣᩮᨽᩦᩈᩩᨾᨴᩪᨣ ᨧᩢ᩠ᨦᩉᩅᩢ ᨬᩣ᩠ᨿᨣᩱᩉ᩠ᨿ ᩮᨾᩬᩥ᩠ᨦᨲᩥᩅᨶᩃᩣᨧᩮᨯᩥᨲᩣ᩠ᨿᩃᩣᨧᩪᨣᨲᩣ᩠ᨿᩈᩢ᩠ᨦᩉᩖᩅ᩠ᨦᨲᩩᩴᩮᨻᩕ᩠ᨦ ᩈᩥ ᨲᩣ᩠ᨿᩃᩣᨧᩪᨣᨲᩣ᩠ᨿᩈᩢ᩠ᨦᩋᩢᩈᩪᨾᨴᩪᨣᩃᩯ᩠ᩅ ᩋᩢᩉᩣ᩠ᨿᨷᩣᨾᩦᨣᩮᩬᩥ᩠ᨦᩮᨲᩩᨲᩣ᩠ᨿᨲᩣ᩠ᨿ ᨷᩕᨾᩣ᩠ᨿ ᪃᪀᪀ ᨷᩬ᩵ᨶᨸᩦ ᩱᨣ᩠ᨿᨴᩦᩉᩖᩅ᩠ᨦᨲᩩᩴᩮᨻᩕ᩠ᨦᩈᩢ᩠ᨦᨾᩣᩱᨣ᩠ᨿᨷᩕᨾᩣ᩠ᨿ ᪈᪀᪀ ᨸᩦᩃᩯ᩠ᩅ ᩈᩢ᩠ᩅᨶᩋᩢᩈᩪᨾᨴᩪᨣ ᨲᩢ᩠ᨣᩮᨯᩢᩮᨶᩦᩈᩢ᩠ᨦᨧᩢ᩠ᨿᨧᩮᨯᩥᨷᩈᩥ᩠ᨷᨾᩦᩋᩣ᩠ᨿᩱᨣ᩠ᨿ ᪆᪀᪀ ᨷᩬ᩵ᨶᨸᩦ ᩮᩈᩢ᩠ᨿᨣᨯᩤᨲ᩠ᨲᩬᩢᨶᩉᩣ᩠ᨿ

ᨣᩢ᩠ᨶᩉᩖ᩠ᨿᨦᨧᩢ᩠ᨦᨲᩩᩴ᩵ᨦᩯ᩠ᨦᩅᩱ᩶ᨸᩕᨡᩮᩆᩋᩢ᩠ᨦᨠᩖᩥᩆᨴᩦ᩵ᨠᩮᩥ᩠ᨦᨲᩩ᩠ᨦ ᨴᩦ᩵ᨻᩖᩣᨾᩣᨸᩕᨡᩮᩆᩋᩢ᩠ᨦᨠᩖᩥᩆᨴᩦ᩵ᨻᩖᩣ᩠ᨿᨠᩕᩦ ᨧᩩᨾᨻᩪᨣ ᨶᩥᨴᩪᨲᨲᩢ᩠ᨣᨲᩣ᩠ᩅᨲᩢ᩠ᨿᨲᩴᩣᨦᨠᩕᩣᨣᨲᩢ᩠ᨦᩉᩯ᩠ᨾᩃᩦᨯᩖ᩠ᨿ ᨻᩯ᩵ᨦᩋᩥᨣᩕᩣ ᩈᩢᩁᩮᩢᨦᨠᩕᩣᩈᩢᨾᩉᩣᩈᩢᨾᩩᨴ᩠ᨴᩮᨩᩢ᩶ᩣ ᨴᩦᩱᨫᩣ᩠ᨿᨶᨷᩫ᩠ᨴᨲᩦᩱᩅ᩶ᩣ᩵ᩣ᩠ᩅ

ᨾᩮᩬᩥ᩵ᩋᨷᩦ᩶ ᨧ.ᩈ. ᪑᪐᪑᪔ (ᨻᩩᨴ᩠ᨵᩈᨠᩕᩣ᩠ᨩ ᪒᪘᪐) ᩃᩯᩈᨾᩣ᩠ᨿᨴᩦ᩵ᨠᩕᩣᨯᨾ᩠ᨸᨻᩮ᩠ᨿᩣ ᨸᩮ᩠ᨶᨧᩮᩢ᩶ᩣᩋᩣᩅᨧᩫ᩠ᨷᨷᩕᩫ᩠ᨦᨶᩢᨠᨩᩦ᩠ᨿᩣᨦᩅᩕᩦ᩠ᨧᩩᨾᨻᩪᨣ ᨲᩖᩣᨷᨿᩢᨲᩕᩫ᩠ᨿᨾᩦ᩠ᨠᩕᩣᨯᨾ᩠ᨸᨻᩮ᩠ᨿᩣ ᨸᩮ᩠ᨶᨸᩕᨯᩤ᩠ᨿ ᩃᩱ᩶ᨲᩣᨠᩢ᩠ᨿᨲᩱᨶᩥᨴᩪᨶᩅᩥᩉᩣ᩠ᩁᩃᩦ ᩋᩣᨶᩣᨯᨸᨠᩕᩣᨠᩩᨻᩪ᩠ᨴᨶᩩᨸᩥ᩠ᩋᩥᨣᩕᩣᩉᩰ᩵ᨿ ᨸᩢ᩠ᨶᨡᩢ᩠ᨿᨣᩕᩣᨲᩢ᩠ᨦ ᩉᩨ᩵ᨿᨡᩢ᩠ᨿᨻᩪᨣᩈᩴᩣᨶᩖᩦ ᨾᩣᨧᩬᨲᩕᩅᩕᩦᨹᩢᩱᨻᩰ᩠ᨿ ᨶᩥᨴᩱᨡᩕᩦ᩠ᨶᨣᩕᩪ᩠ᨶᨸᩮ᩠ᨶᩅᩕᩢᨶᩅᩢ᩠ᨿ ᩋᩢ᩠ᨦᨻᩮ᩠ᨾᨯᩢᨲᩤᩃᨿ᩠ᨿ ᨾᩣᨲᩮᩢ᩠ᨿᨶᩢᨠᨩᩦ᩠ᨿᩣᩅᩱ᩶ᨴᩦ᩵ᩅᩕᩦ᩠ᨧᩩᨾᨻᩪᨣ ᩃᩦᨠᩕᩪᨾᩱᨧᨲᩢ᩠ᨿ ᨲᩢ᩠ᨿᨲᩮᩣᩅᩥᩉᩣᨴᩦ᩵ᨾᩦᨿᩢ᩠ᨿᩯᨴᩕᩢ᩠ᨶᨶᩕᩣᨷᩣ᩠ᨿᨣ ᨻᩪᨾᨿᩢᩫ᩶ᨦᩃᩢᨾᨿᩢᩫ᩠ᨦᨣ ᨲᩢ᩵ᨷᩕᩣᩈᩣ ᨶᩨ᩶ᨣ ᩈᩪᨣ ᪑᪐ ᩅᩤ ᩈᩪᨲ ᨲᩢ᩠ᩅᨣ ᪁᪐ ᩅᩤ ᩈᩪᨲ ᩈᩴᩣᨲᩢ᩠ᨿᨸᩮ᩠ᨶᨴᩦ᩵ᨸᩕᨡᩮᩆᩋᩢ᩠ᨦᨠᩖᩥᩆ ᨠᩕᩣᨠᩩᨻᩪ᩠ᨴᨶᩩᨸᩥᩋᩥᨣᩕᩣᨣᩕᩢ᩠ᨦ ᨽᩣᨿᩃᩯᨠᩕᩣᩅᩥᩉᩣ᩠ᩁ

ᨠᩕᩣᨠᩩᨻᩪ᩠ᨴᨶᩩᨸᩥᩋᩥᨣᩕᩣᩉᩰ᩵ᨿᨴᩦ᩵ᨲᩢ᩠ᨿᩅᨶᩥᨲᩣ᩠ᩅᨲᩴᩣᨦ ᨣᩴᨣᩦᩉᩖ᩠ᨿᨦᨧᩢ᩠ᨦᨲᩩᩴ᩵ᨦᩯ᩠ᨦᨣᩕᩢ᩠ᨦᩃᩢᨷ ᩯᨠᩕᩪᩡᨾᩮᩬᩥ᩵ᩋᨲᩥᩅᩫ᩠ᨶᨶᩣᨶᩥᨲᩮᩬ ᩋᩢ᩠ᨦᨣᩅᨶᨴᩦ᩵ᩃᨲᩋᩣᨶᩣᨯᨸᨿᨾᩣ ᨣᩴ᩵ᨶᩦ᩶ᨣᨧᩬᨲᩕᩅ ᨹᩢᩱᨻᩰ᩠ᨿᨸᩮ᩠ᨶᩅᩕᩢᨶᩅᩢ᩠ᨿᨫᩢ᩠ᨿᨿᩢᩪᨿᩪᩴ᩵ᨯᩢ᩠ᨿᩂᩣᩃᩅᩱᩈᩱ᩶ ᨻᩯᨸᩕᨲᩣᩅ᩠ᨿ ᨠᩕᩣᨠᩩᨻᩪ᩠ᨴᨶᩩᨸᩥᩋᩥᨣᩕᩣᨣᩦ᩶ ᨾᩦᨠᩩᨻᩪᩃᩢ᩠ᨲᩖᩣᨶᨴᩦ᩵ᩈᩢᩤ᩠ᨣᨣᩣᨧᩮᩢᩣ ᨫᩕᩨᨾᩦᩋᩣᨯᩩᨽᩣᨿᩢᩋᩕᩣᩈᩢᨲᩢ᩠ᨿᩈᩥᨯᩢᩃᩮ᩠ᨿᨣᩃᩦᨣᩣᨾᩣᨸᩮ᩠ᨶ ᨻᩮ᩠ᨿᩣᨣᩢ᩠ᩅᨲᩕ ᨲᩣᩅᩋᩣᨶᩣᨯᨸᨿᨾᩣᨸᩕᨡᩮᩆᩋᩢ᩠ᨦᨠᩖᩥᩆᨴᩦ᩵ᩅᩕᩦ᩠ᨧᩩᨾᨻᩪᨣ ᨣᩴ᩵ᨶᩦ᩶ᩋ ᨸᩮᩢ᩠ᨿᩯᩋᨲᩣ᩠ᨿᩉᩦ᩶ᩉᩬᩢᩈᩢᨯᩱᨣᩢᩅᨸᩢ᩠ᨿᨣᩢᩅᨾᩮᩬᩥᨣᩮ᩠ᨿᩣ ᩃᩱ᩶ᨲᩣᨠᩢ᩠ᨿᨾᩣᨷᩪᨣᩣᩈᩢ᩠ᨲᩣᨶ ᩉᩖ᩠ᨿᨦᨧᩢ᩠ᨦᨲᩩᩴ᩵ᨦᩯ᩠ᨦ ᨡᩢ᩠ᨿᨣᩢᩱᩅᩢᨯᩢ᩠ᨿᨠᩦ ᨡᩢ᩠ᨿᨣᩢᩱᩅᩢᨲᩮᩬᩥ᩵ᨾᩪᩃᩱᩈᩢᨯᩱ ᪃ ᩅᩕᩦ᩠ᨧᩩᨾᨻᩪᨣ ᨲᩢ᩠ᨣ ᨻᩯᨲᩢ᩵ᨣᩕᩢ᩠ᨦᨸᩮ᩠ᨶᨲᩢ᩠ᨿᨾᩣᨧᩮᩢ᩠ᨿᨶᩥᨴᩢ᩠ᨿᩃᩯᨷᩦ᩶ ᨧ.ᩈ. ᪑᪐᪘᪑ ᩃᩱ᩶ᨾᩦᨲᩮᩬᨲᩣᩅᩢᩋᩣ᩠ᨿᨸᩮ᩠ᨶᨾᩉᩣᨾᩥᨲᩕ ᨲᩮᩬᩥ᩠ᨷᩦ᩠ᨲᩢ᩠ᨿᩉᩖ᩠ᨿᨦᨧᩢ᩠ᨦᨲᩩᩴ᩵ᨦᩯ᩠ᨦᨿᩢ᩵ᩣᨦᨸᩮ᩠ᨶᩋᩣᩈᩢ᩠ᨦ ᨲᩣ᩠ᩅᨲᩴᩣᨦᨠᩕᩣᨣᨲᩢ᩠ᨦᩉᩯ᩠ᨾᩃᩦᨯᩖ᩠ᨿ ᪊ ᩃᩱ᩶ᨫᩣ᩠ᨿᨶᨷᩫ᩠ᨴᨲᩦᩱᩅ᩶ᩣ᩵ᩣ᩠ᩅ

ᨸᩦᨠᩫ᩠ᨯᩈᩢ᩠ᨦ᩶ᩣ ᨩᨷ᩠ᨷ (ᨻ.ᩈ. ᪑᪘᪘᪑) ᨴᩮᩬᩥᨶ ᪘ ᩋᩬᩥ᩶ ᪑᪘ ᨣᩴ᩵ᩣ (ᨴᩮᩬᩥᨶᨿᩦ᩵ ᩉᩮᩬᩥᩋ) ᩅᩫ᩠ᨶᩣᨲᩕᩣ᩠ᨦᨠᩕᩦ᩠ᨯ ᨻᩕᨹᩢᨲ᩠ᨲᩥᨿᩯᨾᩃᩦᨯ᩠ᨲᩩᩁᩣᨩᨣᩕᩩᨷᩮᩈᩧ ᨣ᩵ᩴᩈᩕᩮᩈᩫ᩠ᨦᨣᩕᩣᨾᩅᩫ᩠ᨲᨻᩕ ᩈᩕᨵᩩᨸᩥᨴᩩᨠᩮᩉᩣ ᨠᩕᩫ᩠ᨯᩉ᩠ᨿᩩᩃᩯᨣᩩᩉᩣᨴᩩᨠᩮᩉᩣ ᩃᩢᨲᩢᨠᩕᩦ᩠ᨯᨿᩩᩅᩈᩕᩦ᩠ᨵᩩᨾᨴᩩᨠ ᩃᩯᨠᩕᩦ᩠ᨯᨠᩕᩢ ᨣ᩵ᩴᨲᩮᩬᩥᨾᩦᨸᩣᨿᩥᩉ᩠ᩅᩣ ᨣᩕᩩᨴᨠᩱ᩠ᨿᩈᩢ᩠ᩅᨶᨲᩢ᩵ᨦᩕ᩠ᨵ ᨸᩕᩣᨲᩴ᩠ᩈᩩᨠᩕᩦ᩠ᨯᩮᨧᩢᩣᨠᩕᩦ᩠ᨯᨸᩬ᩠ᨿᩈᩢ᩠ᩃᩯᨻᩕᩅᩥᩉᩣᩁ ᩅᩩᩈᩕᩦ᩠ᨵᩩᨾᨴᩩᨠ ᨾᩦᨻᩕᨲᩩᨵᨶᩩᨸᩥᨹᩥᨠᩕᩢᩉ᩠ᩅᩢ᩠ᨿ (ᩉ᩠ᩃᩩᨣᩫ᩠ᨲᩢ᩵ᨶ᩠ᩅᩕ) ᨸᩕᨡᩦᨿᨵᩕᩣᨿ᩠ᨿᩩᩃᩯ ᨸᩕᩣᩈᩩᨲᩕᩦ᩠ᨯᨣᩣᩉᩣᨿᩃᩯᨻᩕᩅᩥᩉᩣᩁᨴᩕ᩠ᨿ ᨻᩕᨲᩩᨵᨶᩩᨸᩥᨹᩥᨠᩕᩢᨯᩦ᩶ᨾᩦᨻᩕᩯᨾᩃᩦᨵᩩᨡ ᨫᩩᨲᩱ᩶ ᨻᩕᨸᨶᩥᨾᩩᨯ᩠ᨲᩩᨩᩮᩢ᩶ᩣᩈᩕᩮᩈᩫ᩠ᨦᨣᩕᩣᨾᩅᩫ᩠ᨲᨻᩕᩈᩕᨵᩩᨸᩥᨴᩩᨠᩮᩉᩣ ᨾᩣᨸᩕᨡᩦᨿᨵᩕᩣᨿ᩠ᨿᩩ ᨿᩩᩃᩯᨻᩕᩯᨾᩃᩦ ᨫᩩᨠᨻᩕᨲᩩᨵᨶᩩᨸᩥᨹᩥᨠᩕᩢᨴᩕ᩠ᨿ

ᨲᩢ᩠ᩉᩕᩢᩱ᩠ᨴ᩶ᩅᩴᩣᩉ᩠ᩃᩩᨣᩫ᩠ᨲᩢ᩵ᨶ᩠ᩅᩕ ᨾᩦᨸᩕᨲᩫᨣᩕᩩᨸᩮᩫ᩠ᨿᨾᩣᨲᩢ᩵ᨿᩅᩮᨴᩨᩮ᩵ᨠᨲᩢ᩠ᨿᨻᩕᨹᩢᨲ᩠ᨲᩥᨿ ᩯᨾᩃᩦᨯ᩠ᨲᩩᩁᩣᨩᨣᩕᩩᨷᩮᩈᩧᨿᩩᨣᩕᩈᩃᩕᩮᩃᨻ᩠ᨿ ᨭᩕᩢ᩠ᨻᩕᨷᩩᨧᩣᨸᩣᨿᩥᩉ᩠ᩅᩣ ᩃᩢᨣᩕᩩᩈᩢᨲᩮᩬᩥᩈᩦᨵᩥ ᨫᩩᨠᩉ᩠ᩃᩩᨣᩫ᩠ᨲᩢ᩵ᨶ᩠ᩅᩕ ᨣᩕᩦ᩵ᨲᩕᩣᩉᩦ᩶ᨻᩕᨸᨶᩥᨾᩩᨯ᩠ᨲᩩᨩᩮᩢ᩶ᩣᩈᩕᩮᩈᩫ᩠ᨦᨾᩣᨸᩕᨡᩦᨿᨵᩕᩣᨿ᩠ᨿᩩ ᨿᩩᨹᩦ᩵ᨻᩕᩯᨾᩃᩦᨫᩩᨠᨻᩕᨹᩥᨠᩕᩢ ᩃᩢᨵᩮᩕᩥᨴᩮᩉᩣᨻᩕᨴᨾᩩᨷᨿᩩᩈ ᨩᩮᩢ᩶ᩣᩋᩣᩅᨲ᩠ᨿ ᩅᩩᩈᩕᩦ᩠ᨵᩩᨾᨴᩩᨠ ᩃᩯᨭᩕᩢ᩠ᨷᩮᨿᨲᩢ᩠ᨶᩩᩅᩴᩣ ᨻᩕᨸᨶᩥᨾᩩᨯ᩠ᨲᩩᨩᩮᩢ᩶ᩣᩈᩕᩮᩈᩫ᩠ᨦᨣᩕᩣᨾᩅᩫ᩠ᨲᨣᩩᩉᩣ ᨴᩩᨠᩮᩉᩣᩃᩢ᩠ᨲᩩ ᩮᨲᩢ᩵ᨣᩢ᩵ᨷᩩᨲᩉᩦ᩶ᨿᩩᩃᩯᩃᩢ᩵ᨣᨶᩩ ᨿᩢᨠᩣᨶᩣᨴᩩᨴᨻᩕᨸᨶᩥᨾᩩᨯ᩠ᨲᩩᨩᩮᩢ᩶ᩣ ᨸᩕᨡᩦᨿᨵᩕᩣᨿ᩠ᨿᩩᨹᩦ᩵ᨻᩕᩯᨾᩃᩦᨫᩩᨠᩉ᩠ᩃᩩᨣᩫ᩠ᨲᩢ᩵ᨶ᩠ᩅᩕ ᨸᩫ᩠ᨿᩅᩫ᩠ᨶᩣᨲᩢ᩵ᨾᩣᩮᩉᩬ ᩁᨿ ᨸᩦ ᨷᩕᩥᨵᩩᨴᨶ᩠ᨶᩈᩮᨿ᩠ᨿᨫᩩᨠᨻᩕᨶᨲᩣᩃᨶᩣ (ᨻᩕᩮᨾᩨᨠᩮᨲᩢ᩵) ᩮᨾᩨ᩵ᩋᩣᨸᩦ ᨻ.ᩈ. ᪑᪘᪘᪕ ᨻᩕᨹᩢᨲ᩠ᨲᩥᨿᩯᨾᩃᩦᨯ᩠ᨲᩩᩁᩣᨩᨣᩕᩩᨷᩮᩈᩧ ᨣᩕᩦ᩵ᨸᩕᩣᨲᩴ᩠ᩈᩩᩮᨧᩢᩣᩈᩢᨴᩩᩃᨾᩉᩣᨵᩕ᩠ᨿ ᩉᩦ᩶ᨲᩕᩣᨲᩣᩁ ᩈᩢᨲ᩠ᨲᩣᩃᩡᨷᩩᨣᩣ ᨾᩣᨷᩕᩥᨵᩩᨿᩩᨴᩩᨲᨣᩕᩩᨣᩦ᩶ᩃᩢ

ᩉᩖᩅ᩠ᨦᨻᩕᩡᨿᩣᨵᨾ᩠ᨾᩅᩥᨲᩢ᩠ᨠᨠᩮᩬᩣ

ᨸᩮ᩠ᨶᨸᩕᩣᨩ᩠ᨬᩣᨴᩥᨶ᩠ᨶᩢᨠᩣᨠᨻᩣ᩠ᨿᨠ᩠ᨿᩴᨲ᩠ᨳᩥᨶ᩠ᨵ ᨶᨣᩕᨾᨲᩢ᩠ᨾᩉᩯᨾᩃᩦᨯᩮ᩠ᨲ ᩃᩢ ᩉᩖᩅ᩠ᨦᨻᩕᩡᨿᩣ ᨣᩴᨴᩱ᩶ᨸ᩠ᨿᨶ᩠ᨷᩣᩉᩦ᩶ᨣᩬᩁᨾᩯ᩠ᨶᩅ᩠ᨿ ᨸ᩠ᨿᨴ᩠ᨿᩣᨶ ᨲᩥᨶᨷᨲ᩠ᨳᩦᨧ᩠ᨿᩣᨦᩉᩣᩁᨠᩢᨾ ᨾᩬᨸᩩ᩶ᨶ ᨿᨣᩬᩁᨴ᩠ᨿᩣᨶ ᨣᩬᩁᩈᩴᩣᨶᩣ ᩉᩦ᩶ᨾᩯ᩠ᨶᨴᩬᨦᨸ᩶ᩣᨴᩬᨦᨾᩮᩬᩥᨦᨧ᩠ᨿᨦᨲ᩠ᨿᩣᨠ ᨧᩬᩣᨦᩉᩢ᩠ᩅ ᨧᩢᨦᨾᩮᩥ᩠ᨶᨠᩤᨾᩣᨾᩦᩉᩫ᩠ᨲᨣᩤᨯᩦᨲᩕᩣᩉᩦ᩶ᨩᩢᨦᩉᩖᩅ᩠ᨦᨻᩕᩡᨿᩣ ᨵᨾ᩠ᨾᨠᩣᨶᩣᨵᩮ᩠ᨶ ᩃᩣᨠᩋᩣᨶᩈᩦᨯᩥᨶᩈᩮ᩠ᨶ ᩉᩖᩮᩥ᩠ᨶᨴᩮᨾᩣᨷᩢ᩠ᩅᨲᩢ᩠ᨿᨦᨡᩮᨠᩃᨾ᩠ᨾᩣᨴᩮ᩠ᨵᩣᨦᩉᩣ᩠ᨦᨷᩃᨾᨴᩮ᩠ᨶ ᨾᩉᩣᩁᩢ᩠ᨣ ᨧ᩠ᨿᨦᩃᩯ᩠ᨶᩈᩡᨠᩢ᩠ᨶ ᨧᩮᩬᩣᨸᩬᨠᩣᨿᨯᩦᨯᩱ᩶ ᨴᩱ᩶ᨧᩮᩬᩣᨲᩕᩣᨲᩕᩦ ᨣᩬᩁᩈᩣ᩠ᨿᩃᩯ ᨣᩬᩁᩉᩬᨦᨣᩤᨠᩱ᩠ᩃᩣ ᩃᩯᨩᩢᨦᩉᩖᩅ᩠ᨦᨻᩕᩡᨿᩣᩱᨴ᩶ᨽᩣ᩠ᨿᩃᩯᩃᩯ ᨧᩮᩥ᩠ᨶᨣᩬᨶᨸ᩠ᨿᨣᩬᩁ ᨧᩴᨸ᩠ᨿᨧᩦ᩶ᨠᨾᩃᩬᩣᨶ᩠ᨿᨲ᩠ᨿᩱᨴ᩶ ᨶᩣᨷᩢᨲᩢ ᨣᩣ

ᨯᩣ ᩯ ᩃᩬᩣᨶ᩠ᨿᨣᩬᩣ ᩃᩯᩈᩮᨾ᩠ᨿᨲᩕᩣᨣᩈᩦᨠᩣᨿᨴᩮ᩠ᨵᩣ ᨾᩦᨠᩣᩈᩮ᩠ᨿᨶ᩠ᨲᩕᩣ ᨾᩣᨲᩦᨾᩮᩥ᩠ᨶᨣᩬᨾᨧᩬᨠ ᨯᩣᨧᩢ᩠ᨿᨦᨧᩬᩣᨾᩮᩬᩥᨦᨣᩬᨾᨧᩬᨠ ᨾᩦᨲᩴᩣᩃᩢᨸᩴᨲᩢ᩠ᨾᨧᩦ᩶ᨲᩢ᩠ᨿ ᨲ᩠ᨿᩣᨠᩣᩈᩮ᩠ᨿᨶ᩠ᨲᩕᩣᩱᨴ᩶ ᨣᩱᨴ᩶ᨶᩪᨣᩬᩁᨶ᩠ᨿᨧᩮᩥ᩠ᨶᨻᩣᨯᩣᨲᩕᩣᨣᩈᩦᨠᩣᨿᨴᩮ᩠ᨵᩣ ᨻᩕᨲᩢ᩠ᩅᩈᩣ ᨣᩦ᩶ᨾᩦᨻᩕᨶᩣᨦᨣᩴᩣᩈᩢ᩠ᨯᩉᩦ᩶ᨶᨲ᩠ᨶᨻᩕᨿᩣ (ᨷᩣ᩠ᨿᨷᩕᩡᨠᩮᩫ᩶ᩣ) ᨷᩣᨷᩕᨶᨷᩬᨶᨲ᩠ᨿᨦᨻᩕᩱᨷ ᨣᩱᨴ᩶ᩉᩬᨾᩮᩬᩥᨦᨯᩣᨶᩮᩥ᩠ᨶ ᩉᩦ᩶ᨶᨲ᩠ᨶᨷᨧᩣᨠᩣᩈᩮ᩠ᨿᨶ᩠ᨲᩕᩣ ᩃᩯᨾᩮᩥ᩠ᨶᨷᩣᨷᩕᨶᨷᩬᨶᨴ᩠ᨿ ᨷ᩠ᨿᩅᨯᩣᨾᩣᨶᩮᩥ᩠ᨶᨾᩮᩥ᩠ᨶᨣᩬᨷᩦᨷ ᨶᨶᨻᩕᩡᨿᩣᨲ᩠ᨿᨧᩬᩣᨾᩮᩥ᩠ᨶᨣᩬᨷᩦᨷ ᨾᩦᨣᩬᩁᨸ᩠ᨿᨾᩦ ᨸ᩠ᨿᨲᩮᩥ᩠ᨶᨧᩦ᩶ᨶᨷᩮᨲ᩠ᨿᨸ᩠ᨿᨠᩫᨾᩣᨿᨠᩢ᩠ᨵ

ᨶᨶᨻᩕᨿᩣᨣᩦ᩶ᩈᩢ᩠ᨯᩉᩦ᩶ᨲᩕᨣᨧ᩠ᨿᨿᨠᩢ᩠ᨶ ᨧᩦ᩶ᨾᩮᩥ᩠ᨶᨣᩬᨷᩦᨷ ᨶᩬᨦᨾᩮᩥ᩠ᨶᨣᩬᨷᩦᨷ ᨣᩴᩉᩦ᩶ᨷᩣᨲᩢ᩠ᨶᨿ᩠ᨿᩃᩢ᩠ᨿᨣᨶᩣᨶᩯᩃᩱ᩶ᨶ᩠ᨿᩱᨶᩯᨷᩕᩦᨸ᩠ᨿᨸᩢ᩠ᨿᨶᨿᩦ᩶ ᨲᩢ᩠ᨶᨲᩪᨷ ᨴ᩠ᨿᩅᨯᩣᨧᩬᨾᩮᩥ᩠ᨶᨣᩬᨷᩦᨷ ᨻᩕᨲᩦᨷᩦᨴᩱ᩶ᨶᩪᨶᩢᨣᨶᨶᨻᩕᨿᩣᩅᩴ ᨧᩮᩥ᩠ᨶᩈᩴᩣᨶᩮᨧᩬᨾ ᨶᩣᨣᨷᩣᨾᩃᩣᨣᩬᩁᩃᩮ ᩉᩦ᩶ᩉᩣᨻᩕᨷᨯᨶᨸᨧᩦ᩶ᨠ᩠ᨿ ᨾᩣᨧ᩠ᨿᨦᩈᩢ᩠ᨯ ᩯ ᨾᩦᨣᩬᩁ ᨯᩣᨧ᩠ᨿᨦ

ᨡᩩᨶᨧᩮᩬᨦᨠᩴ᩵ᩉᩢ᩠ᨶᩅ᩵ᩤ ᨾᩮᩬᩥᨦᨡᩮᩢ᩶ᨷᩴ᩵ᩉᩱ᩶ᨾᩮᩬᩥᨦᨦᩮᩥ᩠ᨶ ᨣᩰᩢ᩠ᨶᨠᩴᨷᩢ᩠ᨯᩅ᩵ᩤᨧᩢ᩠ᨠᨴᩤ᩠ᨶᨾᩣᨴᩦ᩵ᩉᩱ᩶ ᨲᩪᨲᩢ᩶ᨦᨣᩤ᩠ᩅᩃᩯ

ᩉᩖᩢᨦᨧᩣ᩠ᨶᩉᩱ᩶ᨻᩕᩣᨿᨿᩮᩢ᩠ᨿᩈᩢ᩠ᨦ ᨡᩩᨶᨧᩮᩬᨦᨠᩴ᩵ᩉᩨ᩶ᩃᩬᩴ᩵ᨾᩮᩬᩥᨦᨲᩪᨧᩦ᩵ᩉᩱ᩶ᨻᩕᩣᨿᨠᩴᨷᩢ᩠ᨯ ᨲᩮᩢ᩠ᨿᨧᩮᩢ᩶ᩣᨾᩮᩬᩥᨦᨠᩮᩥ᩠ᩅᨡᩮᩢ᩠ᨶᨾᩣ ᨯᩨᨦᨧᩮᩢ᩶ᩣᨾᩮᩬᩥᨦᨣᩣᨾᨯᩪᨣᩮᩥ᩠ᩅᩣᨲᩢ᩶ᨦᨣᩤ᩠ᩅ ᨧᩦ᩵ᩉᩱ᩶ᨲᩪᨷᩮᩢ᩠ᨿᨣᩤ᩠ᩅᨾᩦᨧᩦ᩵ᩃᩯ ᩉᩯ᩠ᨦᨧᩦ᩵ᨡᩩᨶᨧᩮᩬᨦᩉᩱ᩶ᨿᩥ᩠ᨶᨾᩣᨻᩦ᩠ᨿᩉᩯ᩠ᨦ ᨡᩮᩢ᩶ᨣᩰᩢ᩠ᨶᩉᩱ᩶ᨾᩣ᩠ᨶᨽᩤᨴᩦ᩵ᨧᩮᩬᨷᨷᩪᨣᩤᩴ᩶ᩃᩯᨲᩰᩣᨡᩩᨶᨧᩮᩬᨦ ᨣᩬᩢᨦᩃᩦᨣᩤ᩠ᩅ ᨠᩕᩣᨯᩪᨯᩮᩢ᩠ᨶᨷ ᨻᩥᨣᩮᩥ᩠ᨾᨲᩪᨷᩯ᩠ᨡᩮᩢᩣ ᨾᩮᩬᩥᨦᨾᩨ᩵ᨦᨡᩩᨶᨧᩮᩬᨦᩉᩱ᩶ᩉᩢ᩠ᨶ ᨠᩕᩣᨯᩪᨯᩮᩢ᩠ᨶᨷᩢᩉᩖᩢᨦᨲᩢ᩠ᨦᨧᩕᩮ ᨧᩦ᩵ᨷᩕᩢᨻᩣ᩠ᨿᨹ᩠ᨿᩫᨷᩫᨿᩉᩖᩣᨿᨸᩮᩬᩥ᩵ᩁᩣᨠᩣ᩠ᨶᨧᩪ᩠ᨿᨣᩣᨾᨯᩪᨣ ᨾᩦᨲᩮᩢ᩠ᨯᩃᩬᨠᩅᩣᨡᩦ ᨷᩕᩣᨷᩕᩣᨧᩢ᩠ᨠ ᩈᩢᨦᨣᩤ᩠ᩅᨯᩪᨲᩣᨾᩮᩬᩥᨦ ᨣᩰᩢ᩠ᨶᩉᩱ᩶ᨾᩣ᩠ᨶᨽᩤᨧᩮᩢ᩶ᩣᨾᩮᩬᩥᨦᨣᩣᨾᨯᩪᨣ ᩋᩣ᩠ᨶᨶᩤᨯᩣᨧᩉᩖᩢᨦᨲᩢ᩠ᨦᨧᩕᩮ ᩉᩱ᩶ᨷᩕᩮᩥ᩠ᨿᨠᩕᩣᨯᩪᨯᩮᩢ᩠ᨶᨷᩢᨠᩴ᩵ᨷᩢᨠᩴ᩵ᨾᩮᩬᩥᨦᨧᩦ᩵ᨲᩦ᩠ᨿ ᨾᩮᩬᩥᨦᨾᩨ᩵ᨦᨧᩮᩢ᩶ᩣᨾᩮᩬᩥᨦᨣᩣᨾᨯᩪᨣᩃᩢᩉᩰᩢᩣᩈᩢᨴᩮᩢ᩠ᨿᩉᩱ᩶ᨻᩕᩣᨿᨡᩢᨦ ᨠᩴ᩵ᨡᩢᩅ᩵ᩤᩈᩮᩬᨡᩮᩢ᩠ᨿ ᩃᩢᩈᩮᩬᩉᩯ᩠ᨶᨷᩕᩮᩥ᩠ᨿ ᨹᩢᩣᩉ᩠ᨿᩢᨦᨣᩬᩢᩢ ᨡᩮᩢ᩶ᨣᩣᨾᩉᩖᩢᨦᨲᩢ᩠ᨦᨧᩕᩮ ᨷᩕᩮᩥ᩠ᨿᨠᩕᩣᨯᩪᨯᩮᩢ᩠ᨶᨷᩢᨲᩮᩢᩣᩉᩮᩢᩣ ᨠᩴ᩵ᨷᩢᨠᩴ᩵ᨾᩮᩬᩥᨦᨣᩣᨾᨯᩪᨣᨾᩣᨷᩕᩮᩥ᩠ᨿᩃᩮᩢ᩠ᨿᨣᩬᩢᨴᩪ ᨲᩮᩢᩣᨠᩴ᩵ᨾᩣᨲᩪᨧᩦ᩵ᨣᩰᩢ᩠ᨶᨿᩪ᩠ᨿᨿᩢᩉᩱ᩶ ᨠᩕᩮᩢᩣᩉᩱ᩶ᨾᩣᨷᩢ᩠ᨯ ᨠᩴᩉᩨ᩶ᩈᩢ᩠ᨦ ᨣᩰᩢ᩠ᨶᩉᩱ᩶ᨲᩮᩢᩣᩈᩮᩬᨡᩮᩢ᩠ᨿᨻᩪᨧᩮᩬᨦᨾᩤᩉᩮᩢ᩠ᨿᨹᩢᩣᩉ᩠ᨿᩢᨦ ᩉᩯ᩠ᨦᩉᩢ᩠ᨶᩉᩖᩢᨦᨲᩢ᩠ᨦᨧᩕᩮ ᩉᩱ᩶ᩉᩯ᩠ᨦᩃᩯ

ᨾᩮᩬᩥᨦᩉᩱ᩶ᨻᩕᩣᨿᨾᩣ᩠ᨶᨽᩤ ᩈᩢ᩠ᨦᨡᩩᨶᨧᩮᩬᨦ ᨠᩴᨣᩰᩢ᩠ᨶᩉᩱ᩶ᩋᩣ᩠ᨶᨶᩤᨯᩣᨧᩉᩖᩢᨦᨲᩢ᩠ᨦᨧᩕᩮ ᩃᩢᨠᩮᩃᩪᨲᨷᩪᨷ ᩈᩢ᩠ᨦᨧᩦ᩵ᩉᩨ᩶ᨣᩤ᩠ᩅᨯᩪᨣᩮᩢᩣᨣᩣᨾᨯᩪᨣ ᩃᩢᨣᩣᨾᩣᨲᩪᩃᩴ᩵ᨧᩦ᩵ᨲᩦ᩠ᨿ ᨾᩮᩬᩥᨦᩉᩱ᩶ᨲᩮᩢ᩠ᨶᨾᩮᩬᩥᨦᨣᩴᩣᨠᩮᩢ᩠ᨲᩕᩮ ᨡᩩᨶᨧᩮᩬᨦᩉᩱ᩶ᩋᩣ᩠ᨶᨶᩤᨯᩣᨧᩉᩖᩢᨦᨲᩢ᩠ᨦᨧᩕᩮᨡᩦ᩠ᨿᨯᩦᨯᩦ ᩉᩱ᩶ᨲᩮᩢ᩠ᨿᨧᩮᩢ᩶ᩣᨾᩮᩬᩥᨦᨣᩴᩣᨠᩮᩢ᩠ᨲᩕᩮ ᩃᩢᩈᩢ᩠ᨦᩈᩢᩉᩱ᩶ᨠᩬᨷᨲᩦ᩵ᨯᩪᨾᩮᩬᩥᨦᨣᩦᨲᩦ᩠ᨿᩉᩱ᩶ᨻᩕᩣᨿᨶᩢ ᨧᩮᩢ᩶ᩣᨾᩮᩬᩥᨦᨣᩦᨲᩦ᩠ᨿ ᨣᩰᩢ᩠ᨶᩉᩱ᩶ᨣᩰᩢ᩠ᨶᨷᩪᨲᨲᩮ᩠ᨿᩉᩖᩢᨦᨲᩢ᩠ᨦᨧᩕᩮᨹ᩠ᨿᩫᨷᩫᨿᩈᩣᨠᩕᩣᨿᨶᩦ ᨠᩕᩢᨾᨲᩮᩢ᩠ᨿ ᨲᩣᩴᨠᩥᨯᩮᩋᩣ᩠ᨶᨶᩤᨯᩣᨧᩉᩖᩢᨦᨲᩢ᩠ᨦᨧᩕᩮᨾᩣᨷᩕᩮᩥ᩠ᨿᨿᩢᩉᩱ᩶ ᨣ ᨧᩦ᩵ᨣᩰᩢ᩠ᨶᨯᩪᨶᨣᩩᨾ ᨲᩴᩣᨷᩕᩢᨾᩮᩬᩥᨦᨲᩮᩢᩣ ᩉᩴᩣᨲᩮᩬᩥᨾᩮᩬᩥᨦ ᨣᩰᩢ᩠ᨶᩉᩨ᩶ᨡᩪᨲᩦ᩠ᨿ ᨲᩮᩬᩥᨦᩉᩦ᩶ᨷᩕᩮᩥᨶᩣᨾᩉᩱ᩶ᩈᩢᨣᩤ᩠ᩅᨶ

ᨷᩩᨣ᩠ᨣᩃ ᨿᩢ᩠ᨦᨷᩦᨲᩥᨣᩕᩢ᩠ᨶᨣᩕᩨ᩶ᨶᩱᩃᨾᩁ᩠ᨠᩢ᩠ᨶᩱᩅ᩶ ᨾᩣᩈᩢ᩠ᨦᨣᩤ᩠ᨾᨾᩮᩬᩥᨦᨠᩮᩥᨲ᩠ᨲᩥᨸᩮ᩠ᨶᨿ᩵ᩣ᩠ᨦᨿᩥ᩠᩵ᨦ

ᨯᩢ᩠ᨦᨶᩢ᩶ᩁᨧᩦ᩠᩵ᨦᩉᩨ᩶ᨶᨷᩕᨲᩪᨧᩣ᩠ᨦᨡᩮᩢ᩶ᩣᨻᩕᩡᨸᩮᩢᩣᩃᩈᨵᩢ᩠ᨿᨯᩣ᩠ᩅᩉᩖ᩠ᩅᨦ ᩋᩢ᩠ᨶᨲᩮ᩠ᨶᨾᩮᩬᩥᨦ ᩁᩫ᩠ᨦᩁᩮᩢ᩠ᩅᨡᨠᩮᩥᨲ᩠ᨲᩥ ᨣᩕᩢ᩠᩶ᨦᨸᩮ᩠ᨶᩈᩢ᩠ᨦᨩᩦ᩠᩵ᨷᩕᨣᩥᩈᨬ᩠ᨬᩣᩉᩖ᩠ᩅᨦᨻᩬᩴ᩵ᨡᩩᩁᩱᨡᨷᩢ᩠ᨶᨷᩢ᩠ᨸ ᨿᩢᨶᨷᩢ᩠ᨲᩥ ᩅ᩶ᩤ "ᩉᩖ᩠ᩅᨦᨻᩬᩴ᩵ᨡᩩᩁᨠᩣ᩠ᨶᨻᩮᩢᩬᩥ᩶ᨦ" ᩅᩢ᩠ᨯᨾᩣᨶ᩠ᨲᨾᩣᨷᩕᩡᩁᩪᨸ (ᨣᩪᨾᩮᩁᩪᨸ) ᩁᩫ᩠ᨦᨵᩩᩁᨠᩢ᩠ᨶᨻᩮᩢ᩠ᩅᨯᩮᩁᩥᨠᩴ᩠ᨿᨿᩢᨶᨷᩢ᩠ᨲᩥᨧᩣ᩠ᩁᨸᩕᨣᩢ᩠ᨦᩅᩢᩈ᩠ᨲᩪ ᨩᩦ᩠᩵ᨦᩃᩮᩢᩬᩣᨿᩢ᩠ᨦᩋᨧ᩠ᨧᩢ᩠ᨿᩅ᩶ᩤ

ᨻᩕᩡᨧᩣ᩠ᩁ ᪑ ᩱᨴᨸᩕᨣᩢ᩠ᨦᩅᩢᩈ᩠ᨲᩪᩱᨴ᩶ᨿᩢᨶᨷᩢ᩠ᨲᩥᩅ᩵ᩤ ᩱᨴᩈᨾᨿᩈᩢ᩠ᨦᨠᩕᩣ᩠ᨾ ᨻᩕᨧᩮᨯᩣᨿ᩵ᨾᩉᩣᨶᨣᩢ᩠ᨻᩕᩡᩋᩮ᩠ᨦᨣ᩠ᨣᩱᨴ᩶ᩈᩕᩢ᩠ᨦᨠᩮᨶᩣᨵᨲᩩᩈᩢ᩠ᨦᨧᩢᩁᨩᩦ᩠᩵ᨦᨾᩮᩬᩥᨦᨧ᩠ᨿᨦᩰᩉ᩠ᨶᩢ ᩁᩢ᩠ᨦᨲᩢᩴ᩵ᩋᩕᩈᩕᩢ᩠ᨦᨿᩢ᩠ᨦᨾᩮᩬᩥᨦᨠᩮᩥᨲ᩠ᨲᩥ ᨻᩕᩡᨠᩮᩥᨲ᩠ᨲᩥᨧᩮᩢ᩶ᩣᨾᩮᩬᩥᨦᩱᨴ᩶ᨻᩕᨴᩣ᩠ᨶᨷᩢ᩠ᨴᨣᨾᩣᨶ ᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᩁᩪᨷ ᨿᩢ᩠ᨲᩮᩱᨴ᩶ᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᩁᩪᨷᨩᩦ᩵ᨾᩦᩃᨠ᩠ᨡᨱᩈᩢ᩠ᨦᨣᩣᨿ ᨲᩮᩬᩥᩋᨲᩫ᩠ᨾᨾᩤ ᨷᩕᨯᩥᩈᨭ᩠ᨮᩣᨶᩅ᩶ᩤᨩᩦ᩠᩵ᨾᩮᩬᩥᨦᨠᩮᩥᨲ᩠ᨲᩥ ᨲᩮᩬᩥᩋᨲᩦ᩶ᨷᩕᨣᩣᨯᩕᩱᨴ᩶ᩈᩢᨲ᩠ᨲᩣᨶᨷᩩᨣ᩠ᨣᩃᨸᩮ᩠ᨶ ᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᩁᩪᨷᨷᩢ᩠ᨶᨷᩢ᩠ᨯᩢ᩠ᨶᨾᩮᩬᩥᨦᩃᩢ᩠ᨲ ᪑ ᩋᩮ᩠ᨦᨣ᩠ᨣ᩠ᩃ

ᨾᩮᩬᩥᩋᩈᩢ᩠ᨦᨠᩕᩣ᩠ᨾᨻᩕᨧᩮᨯᩣᨿ᩵ᨾᩉᩣᨶᨣᩢᩈᩕᩢ᩠ᨦᨲᩥ᩠ᨲᨸᩃᨽᨲ᩠ᨲᨾᩮᩬᩥᨦᨧ᩠ᨿᨦᩰᩉ᩠ᨶᩢ ᩱᨴ᩶ᩋᩣᩁᩣᨵᨶᩣᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᩁᩪᨷᩉᩖ᩠ᩅᨦᨻᩬᩴ᩵ᨡᩩᩁ ᨷᩢᨲ᩠ᨳᩈᩦᩁᩪᨾᩮᩁᩪᨠᨾᩣᨠᩢ᩠ᨷᨠᩢ᩠ᨷ ᩋᩣᩁᩣᨵᨶᩣᩃᩫ᩠ᨦᨽᩮᩃᩫ᩵ᨠᨾᩣᨲᩪᩃᩣᨧᩢ᩶ᨠ ᨾᩮᩬᩥᩋᨾᩣᨳᩢ᩠ᨦᨯᩣ᩠ᩅᩱᨠᩢ᩠ᨷᨷᩕᨯᩢᩁ ᨡᩮᨲ᩠ᨲᨾᩮᩬᩥᨦᨧᩣᩴ᩵ᨷᩮᩦ᩠ᨿᨷᩕᩮ ᨯᩢ᩠ᨦᩱᨴ᩶ᩋᩣᩁᩣᨵᨶᩣᩉᩖ᩠ᩅᨦᨻᩬᩴ᩵ᨡᩩᩁᨿᩪ᩵ᨯᩦ ᨿ᩠ᨦᩅᩢᨯᨧᩮᨯ ᨧᩮᩢ᩶ᩣᨾᩮᩬᩥᨦᨧᩣᩴ᩵ᨷᩮᩦ᩠ᨿᨷᩕᩮ ᩉᩖᩢᨦᨧᩣ᩠ᨠᨶᩢ᩶ᨶᨻᩕᨠᩮᩥᨲ᩠ᨲᩥ ᨠᩬ᩶ᨾᩈᩢ᩠ᨦᨣᩤ᩠ᨾᨾᩮᩬᩥᨦᨠᩮᩥᨲ᩠ᨲᩥ ᨸᩮ᩠ᨶᨧᩣᩴ᩵ᨣᩩᨶᨾᩪᩃᩱᨴ᩶ᨧ᩠ᨿᨦᨡᩮ᩶ᩣᨾᩣᨿᩢ᩠ᨦᨾᩮᩬᩥᨦᨧᩣᩴ᩵ᨷᩮᩦ᩠ᨿᨷᩕᩮ ᨲᩣᨾᨲᩢ᩠ᨦᨾᩣᨲᩣ᩠ᨾᨲᩮᩥᨯᩦ ᩋᩣᩁᩣᨵᨶᩣᩉᩖ᩠ᩅᨦᨻᩬᩴ᩵ᨡᩩᩁ ᨲᩮᩬᩥᩋᨲᩫ᩠ᨾᨾᩣᨷᩕᨯᩥᩈᨭ᩠ᨮᩣᨶᩅ᩶ᩤ

ᨩᩦ᩠᩵ᨦᩅᩢᨯᨷᩩᨷ᩠ᨹᩣᩁᩣᨾ ᨾᩮᩬᩥᨦᨠᩮᩥᨲ᩠ᨲᩥᨲᩬᩴ᩵ᨾᩣᨠᩯ᩠᩶ᨾᩱᨴ᩶ᨾᩦᩅᩢ᩠ᨯᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᩁᩪᨷᩉᩖ᩠ᩅᨦᨻᩬᩴ᩵ᨡᩩᩁ ᨸᩮ᩠ᨶᨻᩕᩡᨣᩪ᩵ᨷᩢ᩠ᨶᨣᩪ᩵ᨾᩮᩬᩥᨦ ᨲᩢ᩶ᨦᨲᩯ᩵ᨷᩫ᩠ᨶᨧᩢ᩠ᨶᨸᩮ᩠ᨶᨲᩢ᩶ᨦᨾᩤ ᨣᩢ᩠᩶ᨦᨷᩩᨩᩣᩋᩢᨽᩥᩅᩣᨴ ᩉᩖ᩠ᩅᨦᨻᩬᩴ᩵ᨡᩩᩁ ᩱᨴ᩶ᨧᩢ᩶ᨷᨡᩣᨦᩉᩦ᩶ᨣᩤ᩠ᨾᨾᩮᩬᩥᨦᨠᩮᩥᨲ᩠ᨲᩥᨯᩥ᩶ᩅ ᨿ᩵ᩢᨦᨲᩢ᩶ᨦᨿ᩵ᩣ᩠ᨦᨴᩢ᩶ᨦᨿᩮ᩠ᨶᨸᩮ᩠ᨶᩈᩩᨡᩃ

ᨸᩬ᩶ᨸᩬ᩶ᨣᩢ᩠ᨾᨣᩫ᩠ᨶᨾᩮᩥ᩠ᨦᨣᩮᩥ᩠ᨦᨲᩩᨦ ᩉᩨ᩶ᩁᩪ᩶ᨧᩢ᩠ᨠᩅᩮᩢ᩠ᨠᩉᩫ᩠ᨿ᩶ᩈᩮᩢ᩠ᨦᩉᩫ᩠ᨶᩢ᩠ᨿᩬᩁᩉᩫ᩠ᨿᩈᩮᩢ᩠ᨦᨶᩯ᩠᩵
ᨲᩬ᩶ᨲᩕᩣᩴᩉ᩶ᨾᩣ

ᩉ᩠ᩃᩢ᩠ᨠᨣᩢ᩠ᨶᨷᩕᩯᨵᩢ᩠ᨾᨣᩤᩴᨶᩣᨲ᩠ᨳᩦᨿᩮᩢ᩠ᨦᨾᩮᩥ᩠ᨦᨣᩮᩥ᩠ᨦᨲᩩᨦᩉᩫ᩠ᩅ

ᨠᩣᩁᨧᩦ᩶ᩉ᩠ᩃᩢ᩠ᨠᨣᩢ᩠ᨶᨷᩕᩯ ᨻᩱ᩶ᩉᩢ᩠ᨿᨾᩣᨷᩕᨧᩮᩢ᩠ᨿᨿ᩠ᩉᩬ᩠ᨾᩉᩨ᩶ᨷᩬ᩠ᨷᨠᩣ᩠ᨿᩉ᩠ᩃᩢ᩠ᨠ ᨾᩮᩥ᩠ᨦᨣᩮᩥ᩠ᨦᨲᩩᨦᩉᩫ᩠ᩅᨶᩦ᩶ ᨧᩢ᩠ᨠᨷᩬ᩠ᨯᩦᨧᩦᨠᩖᩣ᩠ᨿᨧᩦᨿᩣᨶᩈᩦᨾᩢ᩠ᨦᨣᩦᩅᩰᩉ᩠ᩃᩣ (ᨸᩢ᩠ᨬ ᨬᩣᨱᩅᩃᩰ)
ᩋᩢ᩠ᨯᩦᨲᩢ᩠ᩅᩋᨠ᩠ᨡᩁ ᨷᩬ᩠ᨷᨠᩣ᩠ᨿᩉ᩠ᩃᩢ᩠ᨠ ᨻᩱ᩶ᨻᩈᨷᩬ᩠ᨯᩦᨻᩱ᩶ᨯᩦ

ᨶᩱᨾᩮᩥ᩠ᨦᩋᩢ᩠ᨷᨸᩦ ᨧ.ᩈ. ᪑᪓᪑᪖ ᩈᩮᩢ᩠ᨦᨷᩕᨠᨲᨶᨲᩣ᩠ᨿᨠᩮᩢ᩠ᩅ ᨷᩕᨸᩮ᩠ᨦᨧᩮᩢ᩠ᨯ
ᨷᩕᨧᩪᩃᩅᩫ᩠ᨾᨷᩯ᩠ᨶᨲᩢ᩠ᩅᨸᩢᨴ᩠ᨵᩫ᩠ᨶᨠᩣ᩠ᨿᨧᩦ᩶ ᪕ ᨻᩱ᩶ᨷᩕᨠᩣᨲᩉᩖ᩶ᩣᨷᩯ᩠ᨷᩯ᩠ᨶ᪊
ᩉᩦ᩶ᨻᩱ᩶ᩈᩕ᩶ᩣ᩠ᨦ ᨷᩬ᩠ᨷᨸᩮ᩠ᨶᨾᨷᩮᩥᨠᨷᩕᨧᩪᨯᩦᨧᩪᨯᩤᨶᩣᨠᩤᩁᨶᩥᨡᩣ ᨧᩢ᩠ᨶᨶᩱᨷᩕᨶᩣᨶ
ᩃᩦᨾᩦᨷᩕᨶᩤᨿᨷᩕᨿᩈᩢ᩠ᨠᨳᩬ᩠ᨾᨲᩣᨻᩱ᩶ᨷᩕᨠᩪᨯᩮᨷᩢᨧᩦ᩶ᩈᩢ᩠ᨠᩣᩁᨿ ᨾᩣᨷᩕᨧᩮᩢ᩠ᨿᨿ᩠ᩉᩬ᩠ᨾ
ᨸᩮ᩠ᨶᨷᩕᨷᩕᨵᩤᨶᨶᩱᨷᩕᨿᨸᩮᩢᩣᩃᩈᩢ᩠ᨵ ᨧᩢ᩠ᨦᨷᩯ᩠ᨷᩉᩦ᩶ᨾᩦᨠᩣᩁᩋᩪ᩠ᨶᩈᩫ᩠ᨾᨣᩬᩁ
ᨷᩕᨠᩪᨯᩮᨷᩢᨧᩦ᩶ᨵᩢ᩠ᨾᨲᩬ᩶ᨣᩬᨷᩕᨶᩣᨷᩕᨿᩈᩢ᩠ᨠ ᩉᩨ᩶ᨲᩬ᩠ᨾᨾᩮᩥ᩠ᨦᨲᩬ᩶ᨦ ᨧᩢ᩠ᨷᨷᩕᨧᩮᩢ᩠ᨿ
ᨲᩬ᩠ᨦᨣᩢᨷᩦᨷᩕᨠᩪᨯᩮᨷᩢᩋᨠ᩠ᨡᩁᨻᩱ᩶ ᨳᩬ᩶ᩈᩢ᩠ᨠᩣᩁᨿᩈᩫ᩠ᨾᩉᩖᩮᩢ᩠ᨠᨶᨷᩕᨠᩪᨯᩮᨷᩕᨶᩣ ᨲᩬ᩶ᨦ
ᨾᩮᩥ᩠ᨦᨣᩮᩥ᩠ᨦᨲᩩᨦᩃᩮᩢ᩠ᨠ ᩉᩫ᩠ᨶᩢ᩠ᨦᩈᩪ᩠ᨯᩈᩣᨶᨷᩕᩅᩢ᩠ᨲᩥᩈᩣᩴᨶᩩᨣᩫ᩠ᨾᩉᩨ᩶ᨣᩣ ᩈᩢ᩠ᨦᨣᩪᨶᨸᩣ᩠ᨦ
ᩉᩢ᩠ᨿᨧᩦ᩶ᨳᩬ᩶ᩋᨠ᩠ᨡᩁᨶᩣᨲ᩠ᨳᩦᨿᨷᩕᨠᩪᨯᩮᨷᩕᨶᩣ ᨧᩢ᩠ᨠᨷᩬ᩠ᨷᨷᩕᩈᩕᩦᨶᨲᩣ᩠ᨿᨾᩉᩣᨵᩢ᩠ᨾ ᨳᩬ᩶ᩉᩨ᩶ᨶ
ᨣᩮᩥ᩠ᨦᨲᩩᨦᩃᩮᩢ᩠ᨠ ᨾᩣᨷᩕᨧᩮᩢ᩠ᨿᨿ᩠ᩉᩬ᩠ᨾᨧᩦ᩶ᨷᩬ᩠ᨷᨸᩮ᩠ᨶᨾᨷᩮᩥᨠᨷᩕᨧᩪ᪊ ᨷᩕᨠᩪᨯᩮᨾᩉᩣᨶᩣᨶ
ᨧᩢ᩠ᨶᩈᩢᨯᩣᩴᨶᨲᩢ᩠ᨿᨷᩕᩋᨠ᩠ᨡᩁᨣᩢᨷᩦᨷᩕᨶᩣᨷᩕᨿᩈᩢ᩠ᨦᨴᩢ᩠ᨦᩉᩦ᩶ᩈᩪ᩠ᨠᩉᩣ ᨷᩕᨠᩪᨯᩮᨷᩢᨧᩦ᩶ᨾᩦ
ᨠᩪᨯᩮᩃᩢ᩠ᨠᨶᩣᩈᩢ᩠ᨠᩣᩁᨿ ᨷᩕᨠᩪᨷᨠᩢ᩠ᨿᨲᩕᩣᨣᩮᩥᨦᩈᩬ᩠ᩅᩣᩉᩥᨯᩦᨴᩪ ᨲᩮᩥ᩠ᨦᩋᩢ᩠ᨯᩦᨻᩱ
ᨷᩕᨧᩮᩢ᩠ᨿᨿ᩠ᩉᩬ᩠ᨾᨧᩮᩢ᩠ᨿ ᨷᩕᨠᩪᨯᩮᨷᩕᨶᩣᨧᩦ᩶ᨾᩮᩥ᩠ᨦᨣᩮᩥ᩠ᨦᨲᩩᨦᩃᩮᩢ᩠ᨠ

ᨶᩱᩉᩢ᩠ᨿᩁᩬ᩠ᨠᨷᩕᨿᩣᩈᩕᩦᩈᩩᨶᨶᩣᨿᩈᩢ᩠ᨠᩉᩨ᩶ ᨡᩢ᩠ᩅᨶᩢ᩠ᨯᨲᩣᩴᨲᩮᩥᨦᨣᨸᩮ᩠ᨶᩈᩫ᩠ᨾᨴᨷᩰᩈᩣ
ᨽᩥᨷᩢ᩠ᨬ ᨾᩮᩥ᩠ᨦᨩᩥ᩠ᨦᨣᩮᩥ᩠ᨦᨲᩩᨦᩃᩮᩢ᩠ᨠᨻᩱ᩶ᨲᩢ᩠ᩅᩉᩢ᩠ᨿᨧᩦ᩶ᩈᩢ᩠ᨠᩣᩁᨷᩕᨶᩣᨷᩕᨧᩮᩢ᩠ᨿᨠᩣ ᨧᩢ᩠ᨦᩉᩦ᩶

ᨻᩕ᩠ᨿᩣᨴᩮᩅᩣᨵᩥᨷᨲᩦ (ᨧᩦ᩠ᨶ) ᨧᩮᩢ᩶ᩣᨾᩮᩬᩥᨦᨠᩥᨲ᩠ᨲᩥ ᩃᩯᩈᨾ᩠ᨾᨲ᩠ᨿ᩶ ᩈᩪ᩵ᩉᩣᨠᩕᩩᨦᨴᩮᨷ
ᨳᩦ᩵ᨾᩦᩃᩢ᩠ᨠᨷᩣᨶᩈ᩠ᨯᩣᨠᩬᨦᩉᩮᩬᩥᨶᨠ᩠ᨿᩴᨠᩕᩩᨦᨴᩮᨷᨾᩉᩣᨶᨣᩬᩁ ᨲᩮᩬᩥ᩵ᩋᩬᩋᩣᨶᩣᨴᩮᨷᩅᩱᨲ
ᨷᩕᩦᨿᨵᩱ᩠ᨿᩮᨿᩬᨠᩕᩩᨦᨴᩮᨷᨾᩉᩣᨶᨣᩬᩁ ᨳᩦ᩵ᨾᩮᩬᩥᨦᨠᩥᨲ᩠ᨲᩥᨿᩅᩢᩃᩮ᩠ᨲ

ᨯ᩠ᨿᩢᨦᨳᩦ᩵ᨻᩕ᩠ᨿᩣᨴᩮᩅᩣᨵᩥᨷᨲᩦ (ᨧᩦ᩠ᨶ) ᨧᩮᩢ᩶ᩣᨾᩮᩬᩥᨦᨠᩥᨲ᩠ᨲᩥ ᩉᩱ᩶ᩋᩪᨲᨷᩕᩬᨠᨷᩕᩣᨵᩪ
ᨠᩕᩩᨦᨴᩮᨷᨲᩣᨾᨠᩕᩋᩣᨶᩣᨲᩢ᩶ᨦ ᨯ᩠ᨦᩦ᩶ᩉᩱ᩶ᨻᩕᩮᩣ᩠ᨿᨠᩕᨧᩣᩅᩋᩪᨲᩅᩲ᩶ ᨲᩲ᩶ᨾᩮᩬᩥᨦ
ᨠᩥᨲ᩠ᨲᩥ ᨣᩬᨷᩢ᩠ᨿᨲᩢ᩶ᨦᨲᩣᨾᩉᩫ᩠ᨦᨶᩅᩥᨲ᩠ᨳᩴᨷᩕ᩠ᨿᩣᨴᩮᩅᩣᨵᩥᨷᨲᩦ ᨻᩬᩃᩮ᩠ᨲᨠᩢᩅ
ᩉᩖ᩠ᨿᨦᨠᩴ᩵ᨦᨠᩯ᩠ᨾ ᨷᩮᩢ᩶ᩣᨲᩬᨷᨲᩣᨾᨣᩮᨾᩮᩣ᩶ ᩋᩯ᩠ᨧᩢᩈᩢ᩠ᨦᨠᩕᩩᨦᨴᩮᨷᩉᩱᩉᩖ᩠ᨿᨦᩃᩮ ᨻᩬᨾᩦᩁᩪᩅ
ᩈᩢᨦᨠᩣᨷᩮᩢ᩶ᩣᨠᩕᩩᨦᨴᩮᨷᨾᩉᩣᨶᨣᩬᩁ ᨶᩣᨾᨴᩪᨲᩉᩖ᩠ᨿᨦᨠᩴ᩵ᨦᨠᩯ᩠ᨾᩉᩱᩉᩖ᩠ᨿᨦᨩᩦ᩶ᨷᩮᩢ᩶ᩣᨶᩩ᩶ᩀ ᩋᩮ᩠ᨿᩁᩪᩅ
ᨲᩬᩅᩲ᩶ᨷᩖᩢᩉᩮᩈᩱᨶᩈᩮᨿᨠᩕᩩᨦᨴᩮᨷᨠᩢ᩵ᨷᩢ᩠ᨿᨠᩢ᩵ᨾᩮᩬᩥᨦ ᨳᩦ᩵ᨾᩦᨾᩣᩉᩣᨶᩅᩱᨲ
ᩅᩦᩁᨣᩬᨷᩢ᩠ᨿᨳᩦ᩵ᨷᩮᨿᩣᩀᩱᨿᩮ᩵ ᩉᩱ᩶ᨻᩕᩣᨾᩱᨧᩮᩢ᩠ᨿᨴᩴᩉᩖ᩠ᨿᨦᨠᩴ᩵ᨦᨠᩯ᩠ᨾᨲᩱᩁᩥ᩠ᨶᩃᩮᩉᩱ᩶ᩃᩯᨷ᩵ᩣ
ᨲᩮᩬᩥ᩵ᩋᩪᩉᩖᩢ᩠ᨦᨴᩪᨲᩬ᩠ᨿᨧᩣᩅᨲᩯᨷᩕᩬᨧᩮ᩠ᨿᨿᩪᨣᨻᩕ᩠ᨿᩣᨴᩮᩅᩣᨵᩥᨷᨲᩦ

ᨹᩮᩢ᩵ᩣᨯ᩠ᨿᩢᨦᨲᩯᨳᩦ᩵ᨠᩕᩩᨦᨴᩮᨷᩉᩫ᩠ᨶᩉᩖ᩠ᨿᨦᨠᩴ᩵ᨦᨠᩯ᩠ᨾ ᨾᩦᩅ᩠ᨿᨦᩅᩱᨿᩃᩢᨾᩦᩁᩪᩅᩉᩫ᩠ᨶᨲᩢᩅᨾ᩠ᨶ
ᨴᩦ᩵ᨽᩕᩢᨿᩁᩪᩅᩃᩣᨷᨶ ᩃᩯᨲᩣᨾᩃᩮᩬᩥᨦᨿᩃᩯᨿᩢ᩠ᨿᨷᩮ᩠ᨿᨿᩢ᩵ᨦᨿᩦ᩵ ᨣᩬᨷᩢ᩠ᨿᨴᩦ᩵ᩉᩱ᩶ᨴᩮᨾᨲᩢ᩠ᨿ
ᩅᩱ᩶ᨧᩢᨶᨣᩬᩁᨿᨷᨶᨲ᩠ᨿᨴᩥ᩵ᨴᩦ᩵ "ᩋᩪᨶ" ᩉᩦ᩶ᨲᩮᩢ᩵ᩣᨲᩣᨾᨷᩕᩃᩫᨠᩉᩥ᩵ᨶᨡᩕᩮᨽᩣᨿᩃᩯᩋᩪᨲ
ᩉᩖ᩠ᨿᨦᨠᩴ᩵ᨦᨠᩯ᩠ᨾᩋᩪᨲᩈᩮᨿ ᨲᩴᩣᩉᩦ᩶ᨷᩮᩢ᩵ᩣᨵᩦ᩶ᩉᩢ᩠ᨿᨲᩢᩅᨵᩪᨣᩋᩪᨲᩉᩖ᩠ᨿᨦᨠᩴ᩵ᨦᨠᩯ᩠ᨾᩉᩦ᩶ᨬᩱ᩶ᩃᩢ᩠ᨦ
ᨻᩬᩃᩮᩬᩥᨦᨿᩃᩯᨿᩢ᩠ᨿᩉᩱ᩶ᨿᩢᨦᨵᩦ ᩃᩢ᩠ᨦᨠᩴ᩵ᨧᩢ᩠ᨿᨲᩢ᩠ᨿᩃᩮᩬᩥᨦᨿᩃᩯᨿᩢ᩠ᨿᩋᩪᨲᩉᩖ᩠ᨿᨦᨠᩴ᩵ᨦᨠᩯ᩠ᨾ
ᩅᩱᨧᩢᨶᩅᩲ᩶ᩃᩯᨷ᩵ᩣ ᩁ᩠ᨿᨶᩃᩮᩬᩥᨦᨿᩃᩯᨿᩢ᩠ᨿᩅᩱᨧᩢᨷ᩠ᨿ ᨴ᩠ᨿᩴᨳᩦ᩵ᩉᩮᩢᨠᩅᩱᨿᩢ᩠ᨿᩈᩢ᩠ᨿᨳᩦ᩵ᩉᩮᩢᨠ
ᨲᩮᩬᩥ᩵ᩋᩪᩉᩮᩢ᩠ᨠᩅᩲ᩶ᩉᩦ᩶ᨶᨾᨲᩢ᩠ᨿ ᨴ᩠ᨿᩴᨲᩣᨾᨲᩦᨲᩣᨾᨵᩪᨣᨯᩮᩬᨶᩈᩣᨠᨲᩣ

ᨯ᩠ᨦᩦ᩶ᨲᩣᨾᨵᩴᩋᩪᨲᨠᩕᩩᨦᨴᩮᨷᩉᩖ᩠ᨿᨦᨠᩯ᩠ᨾᩅᩱᨧᩢᨶ ᩉᩣᩉᩱ᩶ᨲᩢ᩠ᨿᨴ᩠ᨿᩴᨲᩣᨾᨲᩦᨲᩣᨾ
ᩁ᩠ᨿᩉᩣᨵᩪᨣᨻᩕ᩠ᨿᩣᨴᩮᩅᩣᨵᩥᨷᨲᩦᨧᩮᩢ᩶ᩣᨾᩮᩬᩥᨦᨠᩥᨲ᩠ᨲᩥᩉᩱ᩶ ᩃᩯᨳᩦ᩵ᩈᩩᨴᨠᩴ᩵ᨲᩩᨲᨧᩮᩢ᩶ᩣ
ᨾᩮᩬᩥᨦᨠᩥᨲ᩠ᨲᩥᨵᩴᨲᩴᩣᩃᩢᨡᩮᩢ᩶ᩣᨿ᩠ᨿᩩᨣᩢᨴᩥᩋᩪᨲᩉᩖ᩠ᨿᨦᨠᩴ᩵ᨦᨠᩯ᩠ᨾᩅᩲ᩶ᩉᩱ᩶ ᩃᩯᩉᩱ᩶ᩃᩮᩬᩥᨦᨿᩃᩯᨿᩢ᩠ᨿ

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ᩈᩢ᩠ᨦᨴᩱ᩶ᨧᩮᩢ᩶ᩣᩅ᩵ᩤᩈᩮ᩠ᨿ ᩋᩥᨶ᩠ᨴᩉᩖ᩠ᩅᨦᨿᩰᨶᨠᩣ᩠ᩁᨠᩬᨦᨴᩢ᩠ᨻᨷᩯ᩠ᨿᨾᩦ᩠ᨶᨶᩣᨶᨦᨾᩮᩨ᩠ᨦᨩ᩠ᨿᨦᨾᩲ᩵
ᨷᩴ᩵ᩈᩢ᩠ᨦᨠᩬᨦᨴᩢ᩠ᨻᩋᩣᨶᩣᨽᩪᨲᩕᩋᩥᨶ᩠ᨴᩉᩖ᩠ᩅᨸᩱᨲ ᨾᩦᨹᩪ᩶ᩃᩮᩢ᩵ᩣᨬᩮᩥ᩠ᨶᨾᩮᩢ᩠ᩣᨲᩣᩴᨴᩱᨠᩕᩮᩬ᩠ᨦᩁ᩠ᨿᩴ᩵ᩁᩣ
ᨲ᩵ᩤᨦᨹᩢ᩵ᨦᨲ᩵ᩤᨦᨣᩢ᩠ᨷ᩵ᨿᩥ᩠ᨶᨿᩪᨾᨲ᩠ᨲ ᨬᩮᩥ᩠ᨶᨴᩣ᩠ᨦᩮᨲᩥ᩠ᨦᨲᩣᩴᩃᩢ᩵ᨶᨿᩮᩥ᩠ᨶᨯᩦᨬᩮᩥ᩠ᨶᨴᩣ᩠ᩃᩢ᩠ᨯᨾᩦᨲᩢ᩠ᨿᨲᩪ᩠ᨿ
ᩃᨾᩦᩋᩣᩅᩩᨵᨲ᩠ᨲᩮᩬ᩶ᩣᨲᩢ᩵ᩈᩢ᩠ᨸᩕᩉᩣᩁᨲ᩠ᨲ ᨣ᩠ᨿᨲᩢ᩠ᨣᩮᨡᩨᨯᩢ᩠ᨶᨬᩮᩥ᩠ᨶᨸᩕᨵᨾᩩᨩᩮᩢ᩠ᩣᩅᩦ
ᨾᩩᨦ᩠ᨣᩦᨾᩢᨦ᩠ᨣᩃᨧᩥᨲ᩠ᨲ (ᩅ᩠ᨿᨾ) ᨧᩮᩢ᩶ᩣᨠᩣ᩠ᨿᨶᩢ᩠ᨯᩉ᩠ᩅᨦᨡᨧᩥᨲ᩠ᨲ ᨲᩢᨣᩮᩬᩨᨠᨾᩣᩉᩢ᩠ᩅᨸᩕᩅ ᨩᩪ᩠ᨿ
ᨲᩮᨠᨸᩕᨷᩣᨴᨾᩦᨡᩪᨣᩉᩖ᩠ᩅᨦᨿᩰᨶᨠᩣ᩠ᩁ ᨸᩕᨲᩪᨷᨲᩪ᩠ᨿᨠᩩᨷᩢ᩠ᨦᨾᩦᨣᩢ᩠ᨣᩪᨶᩮᩢ᩠ᨿᨶᩮᨴᩱ
ᨸᩕᨵᨾᩩᨩᩮᩢ᩠ᩣᩅᩦᨾᩩᨦ᩠ᨣᩦᨾᩢᨦ᩠ᨣᩃᨧᩥᨲ᩠ᨲᨾᩣ ᨾᩮᩢ᩠ᩣᨲᩣᩴᨠᩕᩮᩬ᩠ᨦᩁ᩠ᨿᩴ᩵ᨿᩪᨲᩥᩃᩢ᩠ᨯᨸᩢ᩵ᨦᩈᩢ᩠ᨯᨸᩦ

ᨷᩕᩢ᩠ᨿᨹᩮᩢ᩠ᩣᨧᩮᩢ᩶ᩣᨠᩣ᩠ᨿᨶᩢ᩠ᨯᩉ᩠ᩅᨦᨡᩱ᩶ᨶᩢ᩠ᨸᩢ᩠ᨯᩁᩣ ᨲᩪᩈᩢ᩶ᨦᩉᩖ᩠ᩅᨦᨿᩰᨶᨠᩣ᩠ᩁᨻᩥᨧᩥᨲᩕᩣᩃᩪᨣᩱᨲ
ᨲᩮᩬᩥᩋᩥᨶ᩠ᨴᨻᩮᨧᩯ ᨲᩮᩨ᩠ᨿᩋᩣᨡᩦᨲᩱᨸᩕᨡᩨᨿᨵᩣᨲᩩᨹᩦᨾᩪᨠᩣᩁᨠᩩᨾ ᩈᩢ᩠ᨶᩉᩖ᩠ᩅᨦᨿᩰᨶᨠᩣ᩠ᩁ
ᩋᩥᨶ᩠ᨴᨻᩮᨧᩯ᩠ᨶ ᨹᩮᩢ᩠ᩣᨡᩱᨴᩦᨸᩕᨡᩨᨿᨵᩣᨲᩩᨹᩪ᩠ᨿᨾ ᨣᩪᨹᩮᩢ᩵ᩣᩉᩖ᩠ᩅᨦ ᨶᩮᩢ᩠ᩣᨹᩮᩢ᩠ᩣᨸᩪᨧᩮᩢ᩶ᩣᩋᩣᩅᩩᨵᨹᩪ᩠ᨿ
ᨹᩢ᩠ᨶᨠᩩᨷᩢ᩠ᨦᨾᩮᩨ᩠ᨦᨲᩮᩬᩣᨾᩦᨣᩢ᩠ᨣᩪᨲᩮᩥᨿᨾᩪᩃᩱᩈᩢ᩠ᨶᩣᨾᩣ ᨲ᩠ᨲᨾᩣᨴᨾᩢ᩠ᨿᨲᩣᩴᨣᩢ᩠ᨷᩱᨲᩪ᩠ᨿ
ᨲᩮᩥ᩠ᨿᩱᨲᨠ᩠ᨲ ᨠᩩᨷᩢ᩠ᨦᨣᩢ᩠ᨬᩮᩥᩋᨲᩢ᩠ᨯᩃ

ᨸᩕᨲᩪᨽᩢ᩠ᨶᨷᩥᩉᩖ᩠ᩅᨦᨿᩰᨶᨠᩣ᩠ᩁ ᨠᩱᨸᩕᨡᩨᨿᨵᩣᨲᩩᨹᩪ᩠ᨿ ᨾ ᨣᩪᨹᩮᩢ᩵ᩣᩉᩖ᩠ᩅᨦ ᩋᩥᨶ᩠ᨴᨻᩮᩥ
ᨾᩮᩨ᩠ᨦ ᨠᩣ᩠ᨿᨶᩢ᩠ᨯᩉ᩠ᩅᨦᨡᨧᩥᨲ᩠ᨲ ᨾᩣᨣ᩠ᨿᨲᩪ᩠ᨿᨡᩪᨸᩕᨲᩪ᩠ᨿᨲᩢ᩵ᨧᩮᩢ᩶ᩣᨽᩩᨲᩮᩥᩅᩢ᩠ᨣᩦ ᩃ

ᩉᩖ᩠ᩅᨦᨿᩰᨶᨠᩣ᩠ᩁᨻᩥᨧᩥᨲᩕᩣᩃᩪᨣᩮᨲ᩠ᨲᩈᩢ᩠ᨶᨸᩕᨵᩣᩁᩈᩦᨡᩪᨾᨽᩪᨣᩮᩅᩪᨶᩅᩥᩉᩣ
ᩋᩥᨶ᩠ᨴᨻᩮᩥᨡᩪᨾᨽᩪᨣᩮ ᨠᩣ᩠ᨿᨶᩢ᩠ᨯᩉ᩠ᩅᨦᨡᨿᩮᨣᩱᩅ᩵ᩤ

ᨾᩮᩬᩥ᩵ᩋᨸᩣ᩠ᨿᨸᩦ ᨧ.ᩆ. ᪑᪒᪒᪐ ᨡ᩠ᨿᨸᩪᩅᩣᩁᨶᩣᩉᩖ᩠ᩅᨦᨿᩰᨶᨠᩣ᩠ᩁᨲ᩠ᨲᩱ᩶ᨾᩣ
ᨸᩕᨡᩨᨿᨵᩣᨲᩩᨸᩪᨾᩥ᩵ᨬᩮᩥ᩠ᨶᨲᩮᩬᩥᨠᩩᨡᩪᨾᨽᩪᨣᩮ ᨲᩕᩣᩉᩦ᩶ᩉ᩠ᩅᩢᨷᩦᩃᩣ᩠ᨿᨷᩕᩢ᩠ᨿᨲᩣᩴ
ᨧᩢᨡᩪᨣᩮ᩠ᨿᩈᩩᨶᨲᩪ᩠ᨿ ᨲ᩠ᨿᨶ᩠ᨲᩥᨠᩕᩮᩣᨲ᩠ᨲᩢᨶ ᩋᨦ᩠ᨣᩦᩈᨾᩣᨲ᩠ᨲᩥᩈᨽᩣᨿᩢᨲᩮᩬᩥᨸᩕᨠᩣᨲ᩠ᨿ
ᨲᩮᩬᩥ ᨠᩣ᩠ᨿᨶᩢ᩠ᨯᩉ᩠ᩅᨦᨡᨿᩮᨣᩱᩅ᩵ᩤ ᨧᩮᩬ᩠ᨷᩥᩈᩣ ᩶ᨲ᩶ ᨶᩢᨣᨾᩦᨠᩕᩣᨿᩲ᩵ᩁᩣᨲᩣᩴᨸᩕᨽᩪᨣᩮ
ᨾᩉᩣᩅᩱᨿ ᨿᩢᨵᩣᩅᩪᨶ ᨲ᩠ᨿᨶ᩠ᨲᩥᨠᩕᩮᩣᨲ᩠ᨲᩢᨶ ᨽᩪᨣᩮᨴᩕ ᩈᩩᨽᩣᩈᩕᩦ ᩈᨾᩣᨲ᩠ᨲᩥ

ᩈᨽᩣᩅᩢ᩠ᨯᨶᨵᨾ᩠ᨾᩋᩣᩴᨽᩮᩬᨧᩬᨾᨴᩬᨦ ᨲᩢ᩶ᨦᩋᩣᩴᨽᩮᩬᨯ᩠ᨿᩉᩖ᩠ᨿ᩵ ᨻᩕᩪ᩶ᨷᩢ᩠ᨿ ᨿᩣᨲᩥᨧᩬᩣ
ᩱᨠᩕᩋ᩠ᨦ ᩈᩦᨲᩕᩣᨴᩥᨲ᩠ᨴᩋᩣᩴᨽᩮᩬᨧᩬᨾᨴᩬᨦᩃᩯ᩠ᨦᨲᩣᨾᨲᩣ᩠ᨴᩅ᩠ᨿᨻᩕᨵᩣ᩠ᨲᩩᩈᩕᩦᨧᩬᨾᨴᩬᨦ᩺
ᩲᨩ᩶ᨻᩕᩪᨷᩱᨧᩬᨦᨩᩮᩬᩣ᩶ᨻᩕᩣ᩠ᨿᨶᨾᩢᨿᩈᨲ᩠ᨴ ᨻᩕᩮᨧ᩠ᨨᨻᩕᩣᨣᩩᨱᨹᩖᩣᨧᩮᩢᩣ᩶ᨣᩩᨱ
ᨩ.ᨴ.ᨻᩕᨶᩪᨻᩕᩥᩉᩪᩣᨧᩪ (ᨻᩕᨡᩣᨧᩪᨴᩬᨦ ᩈᩥᩁᩥᨾᩢᨦ᩠ᨣᩃᩣ) ᨧᩮᩢᩣ᩶ᨡᩣᩅᩢ᩠ᨿ
ᨻᩕᨡᩣᨶᩪᩉ᩠ᨿᨦ ᩅᩢ᩠ᨯᨻᩕᨵᩣ᩠ᨲᩩᩈᩕᩦᨧᩬᨾᨴᩬᨦᩅᩁᩅᩥᩉᩣ᩠ᨶ ᨧᩮᩢᩣ᩶ᨣᨱᩋᩣᩴᨽᩮᩬᩉ᩠ᨾᩬᨩ

ᨣᩕᩪᨷᩣᨧᩢ᩠ᨿᩲᨩ᩶ᨲᩢᩴᨸᩕᨲᩢ᩠ᨲᩥᨠᩪᩁᩮᩬᨾᩣ ᨩᩪᨿᩉ᩠ᨿᨦᨲᩣ᩠ᨦᩮᨣᩕ ᨷᩦᨸᩕᨵᩣᨶᨣᩕᨶ᩠ᨳᩪᩣ᩠ᨿᨷᩦ
ᨻᩕᨶᩪᨸᩮᩫᩣᩈᨵᩅᩢ᩠ᨯᨷᩢᩣᩉ᩠ᩃᩢᨦ (ᨻᩕᨡᩣᨶᩪᩉ᩠ᩃᩢᨦ) ᩋᩣᩴᨽᩮᩬᨾᩮᩬᩥᨦ ᩅᩢ᩠ᨯᨶᩢ᩠ᨯᨲᩥ᩠ᨲᩥ
ᨻᩕᩅᩢ᩠ᨯᨵᩣᩅᩢ᩠ᨿᨶᩣᩅᩢ᩠ᨿᨣᩣ᩠ᨿᩉᩦ᩶ᨷᩢᩣ᩠ᨿᨧᩮᩢᩣ᩶ᨣᩩᨱᨡᩣᨧᩪ᩠ᨴᨹᩕᩢ᩠ᨿᨶᩢ᩠ᨠ ᨲᩮᩬᩥᩋᨯ᩠ᩂᩢᩣᨸᩮᩥ᩠ᨲᩈᩢᩣᨷᩢ
ᨠᩪᩋᩣᩴᨽᩮᩬᨧᩬᨾᨴᩬᨦ ᨾᩦᨣᩅᩢ᩠ᨸᩕᩣᨳ᩠ᨶᩣᨧᩢ᩠ᨲᩂᩢ᩠ᨿᨲᩢ᩠ᨸᨶᩥᨧᩪᨯᩩᨶᩈᩢ᩠ᨿᩉ᩠ᨿᩢ᩠ᨿᩈᩢ᩠ᨠ
ᨻᩕᨲᩩᨯ᩠ᨶᩩᨷᩥᩉ᩠ᩃᩢᨦᨲᩢ᩵ᨦᨣᩕᨷᩣᩃᩪᨣᨷᩦ᩵ᨧᩬᨷᩢᩉ᩠ᩃᩢᨦ ᨲᩮᩬᩥᩋᨯᩢ᩠ᨲᩲᨧᩋᩣᨶᩣᨯᩩᨯᨾᩣ
ᨸᩕᨵᩣᨶᨣᩕᨶ᩠ᨳ ᨸᩩᨾᩦ᩵ᨶᩪᨴᩥᩉᩦ᩶ᩈᩢ᩠ᨯᩱᩈᩣᨯᩩ᩠ᨾᩲᨧ᩶ᨻᩕᩅᩢ᩠ᨿᩉᩱᩢ᩠ᨸᩩᨣᩣ ᨣ ᨧᩪᨻᩕᨯ᩠ᨲᩪ
ᩈᩕᩦᨧᩬᨾᨴᩬᨦᩅᩁᩅᩥᩉᩣ᩠ᨶ ᩋᩣᩴᨽᩮᩬᨧᩬᨾᨴᩬᨦ ᩅᩢ᩠ᨯᨶᩢ᩠ᨶᨠᩢ᩠ᨿᨣᩲ᩶

ᨷᩢᩣ᩠ᨿᨧᩮᩢᩣ᩶ᨣᩩᨱᨡᩣᨧᩪ᩠ᨴᩲᨩ᩶ᨲᩥᨧᩪᨶᨣᩣᩈᩢ᩠ᨿ ᨾᩦᨣᩅᩢ᩠ᩉᩢ᩠ᨿᨶᩪᨾᨲᩣᨷᩦᨣᩕᩪᩈᩢ᩠ᨯᩱ
ᩈᩣᨯᩩ᩠ᨾᩢᩣ᩠ᨾᩣ ᨩᩪ᩠ᨿᨲᩮᩬᩣ᩠ᨿᨷᩦᨶᩢᩣᨩᩮᩢᩥᩋᩢᨧ᩠ᨨᩉ᩠ᩃᩢᨦᨲᩢ᩵ᨦᨣᩕ ᨲᩮᩥ᩠ᨿᨸᩕᨵᩣᨶᨣᩕᨶ᩠ᨳᩪᩣ᩠ᨿᨷᩦ
ᨧᩪᨻᩕᨯ᩠ᨲᩪᩈᩕᩦᨧᩬᨾᨴᩬᨦ᩺ ᨾᩣᨲᩢᩢᨶ ᨻᩕᩋᩢᨧ᩠ᨨᩕᩯᨸᩪᩉ᩠ᩃᩢᨲᨩᩪᨣᨻᩕᨲᩩᨯᩈᩣᩈ᩠ᨶᩣ
ᨣ ᨩᩪᨧᩪᨾᨯᩪᨣᩮᩉᩢ᩠ᨯᩦ᩶ ᨾᩣᨸᩪᩅᩢᩣ᩠ᨠᩢ᩶ᩣᨯᩪ ᨠᩪᨷᩢ᩶ᨠᩪᨾᩮᩬᩥᨣᨲᩢᩣ᩠ᨯᨾᩦᨣᩅᩢ᩠
ᩉᩖᩮᩥᨾᩪᩱᩈᩢ᩠ᨯᩱᨻᩣᨲᩢ᩠ᨾᩣᨷᩪᨠᩣᩈᩢ᩠ᨲᩣ᩠ᨶ ᨸᩪᨶᩪᨯᩣᨸᩪᨲᩢᩣᩃᩢ᩠ᨯᩱᨧᩉᩦ᩶ᩈᩢ᩠ᨯᩱ
ᩈᩣᨯᩩ᩠ᨾᩢᩣ᩠ᨾᩢᨲᩢᩣ᩠ᨿᩢᩣᨶᨿᩮᩢᨸᩪᩈᩩᨩᩢᩃᩪᨯᨾᩣ

ᨾᩮᩬᩥᩋᨻᩕᩋᩢᨧ᩠ᨨᨲᩩᨱᩋᩣᨶᩣᨯᩩᨯᩱᨸᩕᨵᩣᨶᨣᩕᨶ᩠ᨳ ᨣ ᨧᩪᨷᩢᩣᩉ᩠ᩃᩢᨦ ᩅᩢ᩠ᨯᨶᩢ᩠ᨶ
ᨲᩥᨲ᩠ᨲᩥ ᨣᩣᩴᨲᩢᩣᩴᩉᩦ᩶ᩉᩢ᩠ᩈᩢ᩠ᨯᩱᨸᩕᨠᩣᩈᩪᨿ᩠ᨿᩣ ᨲᩢᩣᨣᩦᨣᩅᩢ᩠ᩈᩮᩢᩣ᩶ᩱᩈᩢ᩠ᨯᩱᩈᩮᩢ᩠ᨿᩱᨧ ᩋᩣᩱᩃᩢ᩠ᨿ
ᩱᨻᩋᩢᨧ᩠ᨨᩉ᩠ᩃᩢᨦᨲᩢ᩵ᨦᨣᩕᨸᩪᨿᩢ᩠ᨯᩦᨯ᩠ᨲ ᩅᩢ᩠ᨿᨣᩦ᩶ᨯᩦᨯᩢᩣᨷᩢᨸᩪᩅᩢᩣᨶᩢᩈᩪᨦᩮᩥᨷᩥᩈᩮᩢ᩠ᨿᨷᩦᨲ᩠ᨲ

ᨲᩣ᩠ᨾᨤᩴᩣᨻᩮ᩠ᨿᨦᨠ᩠ᨿᩅᨠᩢ᩠ᨷᩉᩖᩯ᩠ᨦᨯᩦ ᩉᩨ᩶ᩈᩴᩣᨶᩮᩨ᩠ᨯᩢ᩠ᨿᨷᩢ᩠ᨿᨴᩩᨲᨷᩕᨲᩣ᩠ᨾ ᨲᩴ᩵ᨧᩢ᩠ᨶᨴᩮ᩠ᨿᩢ᩵
ᩉᩨ᩶ᩉᩨᨲᨶᨾᩢ᩠ᨿᨥᨲᩣ᩠ᨾᨣᩕᩈᩩᨴᨿᩦ᩠ᨾᩩᨴᩦᩅᩥᨣᩕᩥ ᨧᩮ᩶ᩣᨶᩣ᩠ᨿᩅᩢ᩠ᨶᩅᩬ᩠ᨦᨼᩣᩉ᩠ᩅᩢ᩠ᨦᨣᩣ᩠ᨿ
ᨶᩩᨣᨧᩮ᩶ᩣᨣᩪᩴᩁᩬᨦᩉ᩠ᨷᩭᨶᨡᩦᨲᩕᩦ ᨲᩮᩨ᩠ᨶᩬᩴᨶᩣᩴᩃ᩠ᨿᩣᩉᩖᩢ᩠ᨦᨣᩕᨲᩩᨴᩕᨶᩩᨷ "ᩉ᩠ᩅᩢ᩠ᨦᨣᩣ᩠ᨿᨲᩢ᩠ᨾᨳᩮ᩠ᨶ"
ᨧᩴᩣᩃᩩᨣ ᨾᩮᩬᩥ᩠ᨦᨶᩢ᩠ᨯᩫᩣᨧᩮ᩶ᩣᨶᩣ᩠ᨿᩅᩢ᩠ᨶᩅᩬ᩠ᨦᨼᩣᩉ᩠ᩅᩢ᩠ᨦᨣᩣ᩠ᨿᩉᩨ᩶ᨴᩕᩢ᩠ᨿᨶᩢ ᩅᨲᩕᨷᩕᩈᩣ᩠ᨦᨧᩢ᩠ᨶᨯᩫᩣ
ᨧᩮ᩶ᩣᨣᩩᩃᩣᨶᩣ᩠ᨿᨧᩢ᩠ᨶᩃᩩᨠᩕᩮᩤ᩶ᩯ ᩈ᩠ᨦᩦᨶᩣ᩠ᨶᩃ᩠ᨿᩣ ᩃᨿᩬ᩠ᨦᨡᩦᩉᩖᩢ᩠ᨦᨠᩲ᩶ᩣᨶᩢᨾᨷᩦᨷᩮᩬᩢ᩠ᨦᨸᩢ᩠ᨦᨡᩦᨿᩢ᩠ᨦ
ᩉᩨᨲᩣ᩠ᨾᨡᩴᩣᨻᩮ᩠ᨿᨦᨷᨶᩦᨷᩢ᩠ᨲᨠᩕᨿᩉᩨᨲᩕᩦᩁᩢ᩠ᨦᨸᩣ᩠ᨦᨲᩮᩣ᩶ᨴᩦ

ᩉ᩠ᩅᩢ᩠ᨦᨣᨧᩢ᩠ᨶᨯᩦᩉᩨ᩶ᨸᩦ᩠ᨿᩈᩣᩉᩃᩦᨲᩢ᩠ᨶᨧᩢ᩠ᨶᨣᩪᩴᨲᨾᩩᨲᩣ᩠ᨾᨡᩴᩣᨻᩮ᩠ᨿᨦᨷᨶᩦᨷᩢ᩠ᨲᨠᩕᨿ
ᩃᩮᩨ᩠ᨯᩩᨴᩦᨲᩢ᩠ᨿᩅᨶ᩠ᨯᨣᩮ᩠ᨿᩢ ᨲᩮᩨ᩠ᨶᩬᨣᩢ᩠ᨿᩉᩨᨲᩣ᩠ᨾᩉᩖᩢ᩠ᨦᨧᩴᩣᩃᩩᨣᨶᩥᨣᩕᩥᩉ᩠ᩅᩢ᩠ᨦᨣᩣ᩠ᨿᨲᩢ᩠ᨾᨳᩮ᩠ᨶ
ᩉᩨᨲᩕᩦᨯᩦ ᨣᩢ᩵ᩉᩨ᩶ᨲᩥᨲᩴ᩵ᩉᩣᨿᩢ᩠ᨿᨠᩢ᩠ᨯᨸᩦᨾᩦᨡᩦ ᩃᩯ᩠ᨦᨲᩣ᩠ᨾᨡᩴᩣᨴᩩᨣᨿᩢ᩠ᨿᩈᩣᨣᩪᨶ ᨣᩕᩉ᩠ᩅᩢ᩠ᨦ
ᨾᩣᨸᩢ᩠ᨦᩉᩢ᩠ᨿᨶᨧᩴᩣᩃᩩᨣ ᨴᩦᨾᩦᨶᩩᨷᩃᨲᩢ᩠ᨾᩃᩮᨡᩢ᩠ᨶᨲᩢ᩠ᨿᨶᩥᨣᩕᩥᨧᩮ᩶ᨴᩩᨲᨷᩕᨲᩣ᩠ᨾ ᩃ
ᨡᩴᩣᨻᩮ᩠ᨿᨦᨲᩣ᩠ᨾᨶᩢ᩠ᨿᨲᩴᩣᨲᩣ᩠ᨾᩉᩖᩢ᩠ᨦᨶᩩᨷᨲᩮᩢ᩠ᨶᩉ᩠ᩅᩢ᩠ᨦᨣᩣ᩠ᨿᨲᩢ᩠ᨾᨳᩮ᩠ᨶ ᩉᩨᨾᩮᩬᩥ᩠ᨦᩉᩨ᩶ᨩᩢ᩠ᨿᩋᩢ᩠ᨿᨸᩢ᩠ᨦ
ᨾᩉᩣᨾᩢ᩠ᨦᩃᨶᩣ᩠ᨶᨿᩢ ᨾᩮᩬᩥ᩠ᨦᩅᩢ᩠ᨶᨯᩦ ᪗ ᨾᩦᨶᩣ ᨲ.ᩈ. ᪑᪒᪙᪘ ᨩᩮ᩠ᨿᩢ ᪓᪑.᪓᪗ ᪒.
ᨣᩕᩥᩉᩨ᩶ᩅᩢ᩠ᨶᨴᩦᨾᩦᨠᩥᨯᩦᨧᩮᨴᩩᨣᩉᩖᩢ᩠ᨦᨣᩕᨲᩩᨴᩕᨶᩩᨷ "ᩉ᩠ᩅᩢ᩠ᨦᨣᩣ᩠ᨿᨲᩢ᩠ᨾᨳᩮ᩠ᨶ" ᨧᩴᩣᩃᩩᨣᨶᩦ᩶

ᨶᩣ ᩅᩬ᩠ᨦᨼᩣᩉ᩠ᩅᩢ᩠ᨦᨣᩣ᩠ᨿᨶᩥᨣᩕᩥᨻᩮᩨᨾᩮᩬᩥ᩠ᨦ ᩁᩬᨦᩉ᩠ᨷᩭᨶᨡᩦᨲᩕᩦ ᩃᩯ᩠ᨦᨴᩮ᩠ᨿᩢᨦᨷᨲ᩠ᨲᩦᨾᩦᨣᩕᨴᩮ᩠ᨦ
ᨣᩕᨣᩩᩃᨯᩫᩣᨧᩮ᩶ᩣᨣᩩᩃᩣ ᨡᨶ. ᨣᩕᨶᩣᨣᩕᩉ᩠ᩅᩣᨧᩢ᩠ᨶ (ᨣᩕᨶᩣ᩠ᨿᨧᩢ᩠ᨶᨴᩩᨣ ᩈᩦᨶᩦᨾᩢ᩠ᨦᨣᩃᩣ)
ᨧᩮ᩶ᩣᨶᩣ᩠ᨿᩅᩢ᩠ᨶᩅᩬ᩠ᨦᨣᩕᨯᩩᩈᩦᨧᩩᨾᨴᩩᨶᩅᩥᩉᩣᩁ ᨧᩮ᩶ᩣᨣᩪᩴᩋᩣᨿᩮᩥᨼᩪᨡ ᨸᩢ᩠ᨦᨷᩕᨯᩫᩣ
ᨶᩢ᩠ᨾᨲᩢ᩠ᨿᨣᩕᩈᩩᨴᨿᩦ᩠ᨾᩩᨴᩦᩅᩥᨣᩕᩥ ᨧᩮ᩶ᩣᨶᩣ᩠ᨿᩅᩢ᩠ᨶᩅᩬ᩠ᨦᨼᩣᩉ᩠ᩅᩢ᩠ᨦᨣᩣ᩠ᨿᨶᩩᨣᨧᩮ᩶ᩣᨣᩪᩴᩁᩬᨦᩉ᩠ᨷᩭᨶᨡᩦᨲᩕᩦ
ᩈᩢ᩠ᨶᨴᩮ᩠ᨿᩢᨦᨻᩣᨶᩣᩅᩢ᩠ᨶ ᨾᩦ ᩯᨲᩯ ᨿᩢᨷᩕᨩᩦ ᨽᩢᨴᩕᨷᩕᩈᩥᨴ᩠ᨵᩥ ᨴᩢᨿᨾᩉᩣᨸᩕᩦᨩᩢ᩠ᨿᨣᩣ
ᨲᩣ᩠ᨾᨣᩕᨴᩕᩮᩢᨣᨣᨯᩕᩈᨲᨠᩩᨶ ᨸᩢ᩠ᨦᨷᩕᨯᩫᩣ ᨾᩦᨣᩕᨾᩉᩣᨵᨶᨧᩢ᩠ᨶᩁᩬᨦᩉ᩠ᨷᩭ
ᨻᩢ᩠ᨿᨣᩉᩢ᩠ᨿ ᪑ ᨶᩩᨷ ᩉᩨᩁᩬᨦᩉ᩠ᨷᩭᨶᨡᩦᨲᩕᩦ ᪓ ᨶᩩᨷ ᨶᩩᨾ ᪔ ᨶᩩᨷ ᨶᩢ᩠ᨾᨲᩢ᩠ᨿᨣᩕᩦᨸᩢ᩠ᨲᨧᩮ
ᨾᩮᨲ᩠ᨲᩣᨲᩥᨶᩩᨷᩉᩖᩢ᩠ᨦ "ᩉ᩠ᩅᩢ᩠ᨦᨣᩣ᩠ᨿᨲᩢ᩠ᨾᨳᩮ᩠ᨶ" ᩉᩨᨣᩕᨿᨠᩥᨯᩦᨠᩕᨿᨡᩦᨯᩢ᩠ᨿᨣᩕᨾᩮᨲ᩠ᨲᩣᨷᩤᨶᨾᩦᩃ

ᨠᩣ᩠ᨿᨽᩣ᩠ᨿᩉᩖᩢ᩠ᨦᨻᩕᩡᨻᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮ᩶ᩣᨣᩕᩢᨦᩁᩣ᩠ᨿᨣ᩠ᩅᩴ᩵ᨾᩮᩬᩥ᩠ᨦ ᨯ᩠ᨿᩅᨠᩢ᩠ᨶᨣᩦ᩶ᨾᩦᩈᩢᨴ᩠ᨵᩣᩈᩣᨵᩩᨧᩣ᩠ᨿ
ᨧᩮᩢᩣᨷᩫᨧᩣᨷᩢᩣᨶᨷᩲ᩶ ᨧᩣᨷᩢᩣᨶᨠᩥᨲ᩠ᨲᩥ ᩈᩦᨧᩣᨷᩢᩣᨶᨲᩣ᩠ᨿ ᨹᩪ᩶ᨶ᩠ᨶᨾᨠᩦᨯᩦᨦᩣ᩠ᨾᨿᩢ᩠ᨦ
ᨾᩢ᩠ᨶᨾᩣ᩠ᨿᨧᩮᩬᩥᩁᩯᩬᩬᩥ᩠ᨿᨾᩯ᩠ᨶ

ᨾᩮᩬᩥ᩵ᩋᩣ᩠ᨿᨲᩯ᩵ᨻᩕᩡᨻᩩᨴ᩠ᨵᨷᩢᩣᨶᩃᩪᨠᩁᩣ᩠ᨿᨣ᩠ᩅᩴ᩵ᨾᩮᩬᩥ᩠ᨦ ᩈᩴᨷᩫᨶᨾᩫᨶ
ᨶ᩠ᨿᨷᨶ᩠ᨿᩈᩴ ᩃᩯᩅᨧᩬ ᨹᩦ ᩃᩥ ᨾᩮᩋᩣᨿᩩ ᨧ.ᩈ. ᪘᪘᪘ ᨧᩮᩢ᩶ᩣᨦᩣ᩠ᨾᨡᩮᩬᩥ᩠ᨶ ᨣᩥ ᨲᩮᩬᩥᩋ
ᨻᩕᩡᨠᩬᩴ ᨻᩕᩡᨿᩬᨷᩕᩡᨠᩮᩬᨣᩕᩢᩅᨾᩮᩬᩢᩣᨧᩣ ᨷᨶ. ᨻᩕᩡᨶᩬ᩶ᨦᨻᩕᩡᩉᩪᩣᩁᩢ᩠ᨿ (ᨻᩕᩡᩋᩣᨿᩩᨧᩫᩁᩯ
ᩈᩥᩁᩥᨾᩢᨦ᩠ᨣᩃᩣ) ᨻᩕᩡᨾᩉᩣᨻᩕᩈᩩᩁᩴᩈᩦᨾᩉᩣᩁᩴᨠᩢ ᨯ᩠ᨿᨲᩲ᩶ᨣᩕᩢᨦᨠᩦᨯᩦᩋᩣᨶᩣᨧᩫᨠ
ᨻᩕᩡᨻᩩᨴ᩠ᨵᨷᩢᩣᨶᩃᩪᨠᩁᩣ᩠ᨿᨣ᩠ᩅᩴ᩵ᨾᩮᩬᩥ᩠ᨦᨡᩮᩬᩥᨴᩮᩢᩣᨿᩲ᩶ᨶᩢ᩠ᨴᨿᩯᨠᩢᩋᩣᨲᩣᨧᩣᨷᩫᨧᩮᩢᩣᨠᩯᩢᩃᩫ᩠ᨦ
ᩋᩴᩣᨧᩮᩫᩬᨾᩬᩥᨦ ᨧᩣᨷᩢᩣᨶᨠᩥᨲ᩠ᨲᩥ ᨲᩮᩢ᩶ᩋᨾᩣᨷᩕᨡᩦᩈᩮᩢᩣ ᨻ ᨧᩮᩢᨻᩕᨯᩢᩲᩁᩢ᩠ᨿᩈᩦᨧᩫᨾᨧᩫᩁᩯ
ᩅᨶᩅᩥᩉᩣᩁ ᩋᩴᩣᨧᩮᩢᩣᨧᩫᨾᨧᩫᩁᩯ ᨧᩣᨷᩢᩣᨶᨷᩲ᩶ ᨾᩮᩬᩥ᩵ᩋᩣᨣᩉᩈᩢᨴ᩠ᨵᩣᩈᩣᨵᩩᨧᩣ᩠ᨿᨠᩫ
ᩋᩴᩣᨧᩮᩢᩣᨧᩫᨾᨧᩫᩁᩯᨲᩲ᩶ᨶᩬᩢᨿᩋᩩᨷᨷᩢ᩠ᨦᨾᩢᨦ᩠ᨣᩃᩦ

ᨯ᩠ᨿᨻᩕᩡᨾᩉᩣᨳᩮᩁᨧᩮᩢᩣᨾᩉᩣᨷᩪᨶᨴᩮᩅᩢᨶᩅᩢᨶ᩠ᨿ ᨻᩕᩡᨻᩩᨴ᩠ᨵᨷᩢᩣᨶᩃᩪᨠᩁᩣ᩠ᨿᨣ᩠ᩅᩴ᩵
ᨾᩮᩬᩥ᩠ᨦᨿᩢ᩠ᨦᩈᩢᨻᩕᩡᨿᩢ᩠ᨶᨲᩦ ᨾᩦᩋᩣᨠᩣᩁᩈᩢᨴ᩠ᨵᩣᨷᩕᨠᩣᨲᩫᩉᩣᨯᩢᨲᩣᨦᩣ᩠ᨾᨿᩣᨹᩪ᩶ᨶ᩠ᨶᨾᨾᩉᩣᨷᩪᨶ
ᨴᩮᩅᨦᩣ᩠ᨾᨿᩢ᩠ᨦᨾᩢ᩠ᨶᨧᩮᩬᩥᩁᩯᩬᩬᩥ᩠ᨿᨾᩯ᩠ᨶ ᨾᩦᨻᩕᩡᨽᩥᨠ᩠ᨡᩩ ᩈᩣᨾᨱᩮᩁ ᩉᩮᩣ᩠ᨾᨡᩦ ᩃᩯᨡᩦ
ᨣᩉᨷᩫᨯᩦᨿᩢᩣᩋᩣᨦ ᩋᩢᩣᨶᩣᨣᨲᩣ ᨹᩪ᩶ᨡᩬᩢ ᨲᩴᩣᨶᩮᩬᨸ ᨲᩲ᩵ᨠᩣᩃᩮᩢ᩵ᨠᩣᩃ ᨾᩢ᩠ᨶᨶ᩠ᨿᨶ
ᨠᩣᨷᩢ᩠ᨦ ᨠᩣᨧᩮᩬᩥᩁᩯᩬᩥ᩠ᨦ ᨲᩢᩣᨦᨶ᩠ᨶᨾᨾᩦᨶ᩠ᨶᨾᨿᩢᨦᨲᩯ᩵ᨲᩣ᩠ᨿᨿᩢᨦᨾᩯ᩠ᨶᨠᩤᩢ

ᨧᩮᩫᩬᩁᩮᩢᨾᩉᩣᨷᩪᨶᨲᩣ᩠ᨿ ᨷᩕᩡ ᨾᩉᩣᨷᩪᨶᨻᩕᩡᨽᩥᨠ᩠ᨡᩩᩈᩢᨦ᩠ᨥ ᨾᩉᩣᨷᩪᨶᨶ᩠ᨿᨾᩣᨷᩕᨡᩦᩈᩮᩢᩣ
ᨾᩉᩣᨷᩪᨶᨴᩮᩣ ᨾᩉᩣᨷᩪᨶᨠᩢᩣ ᨾᩉᩣᨷᩪᨶᨿᩢᨶᨴᩣ ᨾᩉᩣᨷᩪᨶᨧᩮᨲᩥᨿᩢᨧᩮᩢᩣᩉᩕᩣᩉᩣᨿᨲᩣ᩠ᨿ
ᨶ᩠ᨾᨿᩢᨦᨷᩪᩃᩮᩢ᩵ᨷᩕᩣᩋᩣ᩠ᨾᨶᨿᩢᨶᨴᩣ ᩋᩣᨦᨿᩢᩉᩕᩣᨷᩮᩢ᩵ᨾᩮᩬᩢᩣᩃᩣᨾᩉᩣ ᨴ᩠ᨿᨧᩫᩁᩯᨷᩴᩁᩮᩢ᩠ᨿ
ᩃᩲᩈᩢᨴ᩠ᨵᩣ ᩈᩦᩃᩦᨲᩥᨠᩥᩁᩥᨿᩢᨦᨲᩩᩢᨾᩉᩣᨷᩪᨶᨲᩣ᩠ᨿ ᨲᩬᩢᨷᩁᩥᨲᩲ᩶ᩁᩢᨻᩕᩡᨿᩢᨶᨴᩣ
ᨿᩪ᩵ᨯᩦᨷᩢᨲᩣᨧᩫᨷᩲ᩶ᩃᩦ ᩋᩴᩣᨧᩮᩢᩣᨧᩫᨾᨧᩫᩁᩯ ᨧᩣᨷᩢᩣᨶᨷᩲ᩶

ᨾᩮᩬᩥ᩵ᩋᩬᨦ᩠ᨧᩮᩢ᩶ᩣᨣᩪᩉᩣᩋᩣᨷᩪᩣ᩠ᩅᩋᩣᨶᩣᨳᨷᩥᨱ᩠ᨯ ᨻᩕᨸᩩᨴ᩠ᨵᨷᩴᩣᩃᩪᨣᩉᩢ᩠ᨠᩬ ᨲᩢ᩠᩵ᩮᨷᩕᩥᨯᩮᨧᩢ᩠ᨧᩮᨾᩣᨽᩥᨷ᩠ᨸᩢᨲ᩠ᨲᨧᩮᩢ᩵ᩣᩃᩦ᩵ ᩋᩣᨴᩥᨧᩪᨾᨧᩪᨣ ᨵᩢ᩠ᨾᨴᩪᨿ᩠ᨿᩣᨣᩱᩉ᩠ᨿᩩ᩵ ᨣᩬ᩵ᩱᨧ᩶ ᩋᩣᨶᩣᨳᨷᩥᨱ᩠ᨯᩥᨠᩉᩢ᩠ᨠᩬᨲᩢ᩠᩵ᩮᨷᩕᩥᨷᩴᩣᩃᩪᨣᨩ᩠ᨿᩦ᩶ᨶᩮᩦᩋᩈᩢᩴᩣᨲᩮᩣ ᨧᩮ᩠ᩇᩢᨸᩣ᩠ᨶᨸᩥ᩠ᩅᨸᩮᩢᩥ ᩱᨧ᩶ᨲᩢ᩠ᨲᩴᩣᨲᩤ᩠ᨿᨲᩤ᩠ᨲᩮᨧᩢ᩵ᩉᩕᨿ᩠ᨿᩉᩕᨷᩣᨶᩮᩦᩋᩈᩢᩴᩣᨲᩮᩣᩱᨧ᩶ᨿᩢ᩠᩵ᩉᩕᨲ᩠ᨲᩦᩉᩫ᩠ᨾᩖᨣᩩ ᨲᩮᩬᩥ᩵ᩋᨩᩮᩢ᩶ᩣᨶᩫ᩠᩵ᨾᩉᩕᨸᩪᨶᩮᨧᩢ᩵ ᩋᩣᨶᩣᨳᨷᩥᨱ᩠ᨯᩥᨠᨻᩕᨸᩩᨴ᩠ᨵᨷᩢᩉᩢ᩠ᨠᩬᨲᩢ᩠᩵ᩮᨷᩕᩥᨷᩴᩣᩃᩪᨣ ᩱᨻᨿ᩠ᨿᩬᩢ᩠ᨻᩕᨯᩣ᩠ᨲᩕᩦᩈᩦᨧᩪᨾᨧᩪᨣᨣᩪᨶᩮᩢᩅᩥᩉᩣᩁ ᩃᩮ᩠ᨿᨾᩦᨣᩮᩢᩣᩈᩢᨯᩣ᩠ᩅᨾᩉᩣᨴᩣ᩠ᨶᨽᩢᩱᨴᨵᩢ᩠ᨾᨴᩪᨿ᩠ᨿᩣᨣᩱᩉ᩠ᨿᩩ᩵ ᩃᩢᨵᩢ᩠ᨾᨴᩪᨿ᩠ᨿᨲᩦᨲ᩠ᨲᩦ

ᨠᩦ᩵ᨧᩮᩢ᩠ᨧᩮᨾᩣᩉᩕᩢ᩠ᨾᨲᩢ᩠ᨿᨻᩕᨸᩩᨴ᩠ᨵᨷᩢᩉᩢ᩠ᨠᩬᨲᩢ᩠᩵ᩮᨷᩕᩥᨷᩴᩣᩃᩪᨣᩉᩢ᩠ᨠᩬ ᨩᩮᩢ᩶ᩣᨶᩫ᩠᩵ᨾ ᩉᩕᨸᩪᨶᩮᨧᩢ᩵ᩋᩣᨶᩣᨳᨷᩥᨱ᩠ᨯᩥᨠᨲᩢ᩠ᨿᩬᩢ᩠ᨾᨭᩪᨾᩣᨿᩮᨸᩣ᩠ᨿᩉᩕᨻᩢᨲ᩠ᨲᩦᨲᩤ᩠ᨿ ᨻᩕᨸᩩᨴ᩠ᨵᨷᩢᩉᩢ᩠ᨠᩬᨲᩢ᩠᩵ᩮᨷᩕᩥᨷᩴᩣᩃᩪᨣ ᩉᩢ᩠ᨠᩬᨲᩢ᩠᩵ᩮᨷᩕᩥ ᨣᩬ᩵ᩱᨧ᩶ᩉᩕᨿᩦᩈᨬ᩠ᨬᩣᨸᩣ᩠ᨿᩉᩕᨻᩢᨲ᩠ᨲᩦᨴᩩᨷᩢᩣᨴᩩᨾᩮᩬᩥᨣ ᨾᩦ᩶ᨠᩪᩈᩢᨯᩣ᩠ᩅ ᨾᩉᩣᨴᩣ᩠ᨶ ᨯᩱᨴᨵᩢ᩠ᨾᨴᩪᨿ᩠ᨿᩣᨣᩱᩉ᩠ᨿᩩ᩵ᩃᩢ ᨵᩢ᩠ᨾᨴᩪᨿ᩠ᨿᨲᩢ᩵ᨣ᩠ᨿ ᩱᨧ᩶ᨾᩣᨸᩪᨷᩣᩈᩢᨲ᩠ᨲᩣᨶ ᨲ ᩅᩫᩉᩕᨯᩣ᩠ᨲᩕᩦᨧᩪᨾᨧᩪᨣᨣᩪᨶᩮᩢᩅᩥᩉᩣᩁ ᩋᩣᨴᩥᨧᩪᨾᨧᩪᨣ ᨵᩢ᩠ᨾᨴᩪᨿ᩠ᨿᩣᨣᩱᩉ᩠ᨿᩩ᩵ ᨲᩢ᩠ᨲᩮᨧᩢ᩵ᨯᩣᨸᩣ᩠ᨿᨲᩢᩣᨾᩣᨸᩩᨽᩥᨷᩮᩢᩥᨷᩴᩣᨴᩦ᩶

ពុទ្ធល័ក្ខណឆគល្បក្វតំព្រ្គចំលូគ

ព្រពុទ្ធរូប ទន្ទ៉ព្រពុទ្ធបដិមាតូនពុតព្រផក្តិ៍ ឃ្យបគ្វឹន ផក្តិគេឲ្យឌគផក្តិសុំឡែព្រស័ម្ពាសម្ពុទ្ធចេ៉ា ម៉ុប្របតួបព្រុ័មពៃតខ្ញ មហាបុរិសលក្ខណ ឝ្វគេ្ឞគេឆ្ពិព្របុញ្ញាបារមី ចឹមីក្ខុបេ្ធលិ្ឞ ប្រសើ្ជតេ្វាឝត់វាមខុឃឃមុខាឲ្យ៊ា ពៃសេមម្យមើ្លឝក្វ័ចីព្រពុទ្ធផក្តិ ឃ្ល័ខំាទ្តិឃមុខាបេ្ធធារ្តិយ៉ក្វ ព្រផក្តិព្រុ្ធប្រតួបខ្ញមហាបុរិសលក្ខណ សុំបុនព្រុ័មច្ដ ៣ ប្រតោ្ហ គឺ

១. ព្របទ្ធប្រខីឃឆ្ញុតល័ក្ខ្ញខឺ ត្រ៊ីព្របទ្ធសើ្ឌក្តិត្រ៊ីល្ចុព្របទ្ធចុគចំា គេ្វព្រនាគាមហាព្រស្ថ ប៉ំគេ្វគចេ៉ាសុគបាយត្រ៊ីហ្វត សុ្រ៊ុព្រយ៉េ្ក ឈ្លក្តិត្រ៊ីខ្ចឃមុខាសាម្ចុមខុឃ

២. ប៉ិាព្របទ្ធចុ្ដ ២ មីចព្រតិឲ្យ៊ាបុ្តតេ្វា្ធ មីឝីតាំពៃ្ធលះត្រ៊ មីត្ត មីខុម បរិបុនខ្ញឝាតោ្វចុ្ដបុ្ងគ ប៉ិាព្របទ្ធចុ្ដ ២ ចិចិព្រតិខ្ញចព្រតិ

៣. មីព្រសុ្រ៊ុផ្វឃាវ ឆាគេប៉េ្កបេ្ធ ៤ សុំន បេ្ធបាយព្របទ្ធ ២ សុំន ព្រធក្ឌ ប្រខីឃឆ្ញុលក្តិពៃសុំនចី ៣ ចី ៤ គិព្រសុ្រ៊ុ (ព្របនាសគ៉ា) ព្រែ្ឞ បរិម្វិឲ្យ តេ្វឹនត្យល្ពុមិប៉ាត្តល្យគេ្ឌ មីព្រសុ្រ៊ុឃាវតាសុំនិសុ្រ៊ុឆី

៤. មីព្រផិក្ខលីក្វ៉ព្រហ័ត្ថ ក្វ៉ព្របទ្ធឃាវគាខ ក្វ៉ព្រហ័ត្ថចុ្ដ ៤ ក្វ៉ ព្របទ្ធ ចុ្ដ ៤ មីប្រហ្សូសើ្ឌត្រ៊ ប៉ំតេ្វឹមិឃាវ ប៉ំតេ្វឹមិសុ្រ៊ុខ្ចឃមុខាសាម្ចុមខុឃ មីព្រផិក្ខលីឃាវគាខ

៥. មីប៉ិាព្រហ័ត្ថ ប៉ិាព្របទ្ធ ឝ្លុនសើ្ឌយ៉ុបេ្ធហ្ញ

៦. មីព្រហ័ត្ថ ព្របទ្ធ មីលាយប្រតេ្វគនាក្តិឆាយ

᪗. ᨻᩕᨷᩤ᩠ᨴᨾᩦᩈᩢ᩠ᨦᨡᩡ ᨣᩨ ᨡᩬᩴᨻᩕᨷᩤ᩠ᨴᩃ᩠ᨿᨷ᩠ᨿ ᨲ ᨸᩮᩢ᩠ᨶᨣ᩠ᩅᩥ᩠ᨦ ᨡᩬᩴᨻᩕᨷᩤ᩠ᨴ ᨷᩴ᩵ᨧᩮ᩠ᨦᨣ
ᨠᩫ᩠ᨶᨠᩬ᩠ᨶᨠ᩠ᨿᨦᩉ᩠ᨿᨦᨻᩕᨷᩤ᩠ᨴ ᨡᩬᩴ᩵ᨯᩯᨦᩈᩣᨾᩢ᩠ᨷᨩ᩠ᨾ

᪘. ᨾᩦᨻᩕᨣᩢ᩠ᨿᩈᩦᩁ᩠ᨿᩅᨡᩬᩴ᩵ᨧᩮᩢ᩶ᨦᩉᩮᩢ᩵ᨦᨧᩮ᩠ᨦᨦᩣ᩠ᨾ

᪙. ᨾᩦᩅᩤᨻᩕᩉᩢ᩠ᨲ᩠ᨳᩢ᩠ᨯ ᩃᩪᨷᩥᨧᩮ᩠ᨯᨾᩩ᩠ᨶᨵᩩᨻᩕᨣᩣ᩠ᨶ (ᨧᩮᩢ᩵ᩣ) ᨯ ᩃᩮ᩠ᨿᩁᩈᨧᩮ᩠ᨦᩈᩢ᩠ᨵᩥ
ᨷᩕᨿᩮᩬᨿᨣᩤᨾᨷ᩠ᨿ ᨷᩴ᩵ᨻᩱ᩶ᨡᩯ᩠ᨦᨾᩃ

᪑᪐. ᨾᩦᩋᩢ᩠ᨦᨣᨲᨿᨲ ᨧᩮ᩠ᨦᨦᩢ᩠ᨶᨴᩢ᩠ᨷᩦ᩶ᩃ᩠ᨿᩅᩤᨲ᩠ᨴᩃᩥᩃᩯᩉᩱ᩠ᨾ

᪑᪑. ᨾᩦᨲᩖᩣᨡᩬᩴ᩵ᨲᩖᩣᩉᩮᩢ᩵ᨦᨧᩪᨣ ᨣᩨᨾᩦᩉᩬ᩠ᨦᨣᩦᩉᩮᩬᨦᨠᩬ᩠ᨶᨿᩣ᩠ᨿᨷᩢ᩠ᨯᨧᩪᨣᨣᩮᩢ᩶ᩣ

᪑᪒. ᨾᩦᨻᩕᩣᩈᩢ᩠ᨲ ᨧᩥ᩠ᨦᨣᩮ᩠ᨦᩃᩡᨿᩢ᩠ᨿᨡ ᨷᩃᩦᩃᩡᨷ᩠ᨿᨣ ᨡᩬᩴᨷᩴ᩵ᨲᩨ᩠ᨿᩉᩯᨻᩕᩅᨴᨲᩣ᩠ᨿᩉᩱ᩶

᪑᪓. ᨾᩦᨻᩕᩃᩮ᩠ᨿᨣᩤᨲᩥᨡᨾᩃᩡᩈᩢ᩠ᨦ ᩈᩮᩢ᩠ᨦᩉᩱᨲᨧᩮ᩠ᨯᨡᨾᩥ᩠ᨶ

᪑᪔. ᨻᩕᩃᩮ᩠ᨿᨣᩤᨲᩥᩃᩬ᩠ᨶᨾᩦᨸᩣ᩠ᨿᨿᩨ᩶ᨸᩮᩢ᩠ᨶᨣᩬᨧᩮ᩠ᨯᩈᩢ᩠ᨦᩈᩦᨿᩅ ᨷᩕᨠᩥ᩠ᨶᨣᩈᩦᨡᨲ
ᨣ᩠ᩅᩢ᩠ᨶ ᨡᩮ᩠ᨯᨸᩬᨲᨲ᩠ᩅᩃᨧᩮ᩠ᨿᨠᩣᨣ (ᩅᩢ᩠ᨶᨡ᩠ᩅᩣ)

᪑᪕. ᨾᩦᩅᨴᨲᩣ᩠ᨿᨦᩦ᩶ᨡᩬᩴ᩵ᨲᩣ᩠ᨿᨻᩕᩉᩫ ᨷᩴ᩵ᨻᩱ᩶ᨡᩯ᩠ᨦᨾᨸᩮᩢ᩶ᨦᩉᩫ᩠ᩅ ᨸᩮᩢ᩶ᨦᩉᩫ᩠ᨿᨣ ᩈᩢ
ᩅᩤ᩠ᨯᨦᩣ᩠ᨾ ᩅᩤ᩠ᨯᨡ᩠ᩅᩣ

᪑᪖. ᨾᩦᨻᩕᨾᩢ᩠ᩈ (ᨧᩮ᩠ᨦᩋᩢ᩠ᨦᨣ᩠ᩅᩢ᩠ᨶ) ᩉᩯᨯᩦ᩵ᨿ ᩈᩢ᩠ᨦ ᨣᩨᩉ᩠ᨿᨦᨻᩕᩉᩢ᩠ᨲ᩠ᨳᩢ᩠ᨯ ᩉ᩠ᨿᨦᨻᩕᨷᩤ᩠ᨴᨯ
ᩃᨦ᩠ᨲᩖᨻᩕᩋᩢ᩠ᨦᩈᩣ (ᨸᩣ᩵ ᩉᩱ᩠ᨿ᩵) ᨯ ᩃᩥᨻᩕᩈᩪᩴ ᨠᩩᨷᨶᩥᨷᩩᨴᨲᩮᩬᨦᩈᩦ

᪑᪗. ᨾᩦᩈᩬ᩠ᨶᨻᩕᩅᨴᨲᩣ᩠ᨿᨸᩮᩢ᩶ᨦᩉᩫ᩠ᩅᨡᩬᩴ᩵ᨲᩦ᩵ᨲᩣ᩠ᨿᨸᩮᩢ᩶ᨦᩉᩫ᩠ᩅᩉᩮᩢ᩵ᨦᨶᩣᨣᩈᩦ ᩋᩢ᩠ᨦᨣ
ᨲᨿᨲᨯᩦ᩵ᨠᩬ᩠ᨶᨲᩖᨿᩤᨣᩴ᩵ᨿᩤ ᨯᩦ᩵ᨠᩬ᩠ᨶᨲᩖᩈᩢ᩠ᨲᩖᨲᩮᩬᨦᨲᩖᨲᩮᩬᨦ ᨣᩴ᩵ᩈᩢ᩠ᨦᨣᩴ᩵ᨲᩮᩬᨦᨣᩴ᩵ᨲᩮᩬᨦᨲᩣᩬ
ᨯᩦ᩵ᨷᩴ᩵ᨸᩖᩯᨣ

᪑᪘. ᨾᩦᨶᩡᩉᩬ᩠ᨿᩣᨻᩕᨷᩕᨲᩥᨿᩣᨿᩣ (ᩈᩬ᩠ᨶᩉ᩠ᨿᨦ) ᩋᩢ᩠ᨦᨲᩮᩬᨦᨷᩴ᩵ᨸᩖᩢ᩠ᨶᨣᨡᩬᩴ᩵ᨯᩣᩉᩯᨯᩦ᩵ᨾᩦᩉᩯ
ᨲᩣ᩠ᨿᩉᩮᩢ᩵ᨦᩈᩣᨾᩢ᩠ᨷᨩ᩠ᨾ

᪑᪙. ᨾᩦᨷᨶᩥᨾᩩ᩠ᨶᨵᩩᨡᩬᩴ᩵ᩉᩱ᩶ᨯᩥᩁᩯ᩠ᨦᨲᩦᨿ ᨻᩕᨲᩣ᩠ᨿᨠ᩠ᨿᩅᩤᨡᩯᨦᨻᩕᩋᩢ᩠ᨦᨣᩢ᩠ᨿᨧᩮᩢ᩵ᩣᨠ᩠ᨿ

᪁᪀. ᨾᩦᩃᩴᩣᨻᩕᩈᩪᩴᨲᩢ᩠ᩅᩮᩈᩨ᩠ᨾ

᪁᪁. ᨾᩦᩅᩥᩉᩣ᩠ᩁᩮᨣ᩠ᩁᨻᩢ᩠ᨷᩈᩴᩣᩁᩢ᩠ᨿᨠ᩠ᨲᨠᩮᩢ᩠ᩁᩈᩢ᩠ᨿᩃᩮᩥ᩠ᨿ ᨣᩥ ᨿᩮ᩠ᩅ ᪄᪀᪀ ᨹᩨ ᩈᩴᩣᩁᩢ᩠ᨿᨧᩴᩲᨶᩮᨠᩢ᩠ᨯ

ᩈᩢ᩠ᨿᨷᩣᩉᩤ᩠ᨶᩣᩈᩪᨾᩢ᩠ᨶᨾᨷᩕᩢᨣᩪᨾ ᪃ ᨻᩕᩈᩪᩴ

᪁᪂. ᨾᩦᨻᩕᩉᩢᨣᩪ᩠ᨿᩢᨠᩪᨶᩣᨣᩈᩦ ᨷᩢᨶᩥᨷᩪᨶᩍᨷᩕᩉᩢ᩠ᨿᨣᩮᩢ᩠ᨯᨻᩕᨧᩮᩢ᩠ᨯᩲᨴᩢ᩠ᨿ ᪁ ᨴᩴᩣ

᪁᪃. ᨾᩦᨻᩕᨵᩣ᩠ᨲᩩᨯᩢ᩠ᨿ ᪅᪀ ᨣᩢ᩠ᨿ ᨷᩴᨿᩮᩥ᩠ᨯᨷᩴᨿᩪᨶ

᪁᪄. ᨾᩦᨻᩕᨵᩣ᩠ᨲᩩᩈᨾ᩠ᨾᨷᩴᩃ᩠ᨲᩃᩢ᩠ᨿ ᨿᩪᩈ᩠ᨿᩢ᩠ᨯᩈᩣᨾ᩠ᨿᨾᨣᩪᨿ

᪁᪅. ᨾᩦᨻᩕᨵᩣ᩠ᨲᩩᨷᩴᩉᩢ᩠ᨯ ᨣ᩠ᨿᩈᨣ᩠ᨯᩮᨷᩕᩢ᩠ᨿᨣ᩠ᨿᩍ

᪁᪆. ᨾᩦᨻᩕᩆ᩠ᨿᩋᩢ᩠ᨿᨿᩪᨣᩢ᩠ᨿ

᪁᪇. ᨾᩦᨻᩕᨣᩤᨾ (ᩃᩮ᩠ᨿ) ᨣ᩠ᨿᨲᩪᩴ ᨣᩥ ᨹᩪᩴᨶᩃᩦᨠ᩠ᨲᩪᨯᩉᩮᩢ᩠ᨿ ᨯᩣᨿᨷᨯᩣᨷᩲᨳᩢ᩠ᨿ

ᨧᩮᩢ᩠ᨿᨷᩢ᩠ᨿᨻᩕᨴᩃᩣᨿᨾ᩠ᨾ ᨶᩣ᩠ᨿᨠ᩠ᨲᩉᩴᨠᩦᩉᩢ᩠ᨿᩈᩪᨦᩲᨴᨣ᩠ᨯᩮᨻᩕᨦᩈ᩠ᨲ ᩃᩦᨣ᩠ᨯᩮ

ᨻᩕᩲᩈ᩠ᨲᩲᨳ

᪁᪈. ᨾᩦᨻᩕᩈᩪᨶᩈᩢ᩠ᨿᨣᩮᩢ᩠ᨯᨣᩮᩢ᩠ᨯᩅᩪ᩠ᨿᨯᩢ᩠ᨿᩈᩢ᩠ᨿᨣᨻᩕᩉᩪ ᨾᩮᩢ᩠ᨿᩋᨻᩢ᩠ᨿᨾᩦᩈᩴᩣᨴᩢ᩠ᨿᨣᩢ᩠ᨯ

ᨵᩢ᩠ᨲᨠᩣᨶᨲᩢ᩠ᨲ

᪁᪉. ᨾᩦᨻᩕᨴᩮᨲ᩠ᨲᩣᩆᩢ᩠ᨿᩅᩈᨣ᩠ᨯᩲᨴᨯᩦᨠᩪᨶᨠ᩠ᨲᩆᩢ᩠ᨿᩅ.

᪂᪀. ᨾᩦᨡᩪᨣᨻᩕᨴᩮᨲ᩠ᨲᩣᨣ᩠ᨯᨲᩣᨧᩮᩢ᩠ᨯᨣᩮᩢ

᪂᪁. ᨾᩦᨻᩕᩏᨲᩣᩃᩮᩢ (ᨿᩕᩢ᩠ᨿᩉᩢ᩠ᨯᨣᩢ᩠ᨿ) ᨷᩪᨣᨲᩢ᩠ᨿ ᪃ ᨶᩡᩉᩢ᩠ᨯᨣᩮᩢ᩠ᨯᨻᩕᩌᨣ᩠ᨯ (ᨣᩢ᩠ᨿ) ᩃ

ᨻᩕᩏᨲᩣᩃᩮᩢ᩠ᨿᨣᩈᩪᨹᩪᨶ ᨣᩪᨶᨿᨷᨿᩢ᩠ᨿᨧᩪᨶ

᪂᪂. ᨾᩦᨻᩕᩈᩢ᩠ᨿᨶᩲᨳᨷᨶᩥᨾ᩠ᨾᩢ᩠ᨿ ᩲᨴᨹᩨᨣᩪ᩠ᨿᨷᩪᨣ ᨡᩪᨻᩕᩆᩢ᩠ᨿᩏᨠᩉᩢ᩠ᨿ (ᨾᩦᨲᩩᨡ)

ᨶᩪᨷᨻᩕᨲ᩠ᨲ

ᨲᩣᨾᨹᩨᩋᩥᨣᩢ᩠ᨿᩈᩪᩴᨣᩮᩢ᩠ᨿᨻᩕᩈᩢᨾ᩠ᨿᩣᩈᨾ᩠ᨿᨴᩪᨧᩮᩢ᩠ᨿ (ᨴᩢ᩠ᨿᨷᨲᩪᨷᨣᩢ᩠ᨿ ᨾᩆᩢ᩠ᨿ

ᨾᩉᩣᨷᩩᨶᩥᩈᩃᨲ᩠ᨲᨠᩣᨲᩮᩢ᩠ᨿᨷᨶᩥᨷᩪᨶ ᩲᨴᨻᩕᩅᨶᨲᩣᨿᨡᩪᨣᨻᩕᩋᩥᨣᩢ᩠ᨿ ᨿᩪᨾᨲᩪᩴ

ᩉᩨ᩶ᨧᩮᩢ᩶ᩣᨣᩪᨷᩤ ᨧᩮᩢ᩶ᩣᨾᩪᩃᩱᩈᩢᨴ᩠ᨵᩣ ᨠᩮᩢ᩵ᩣᨾᩉᩣᨠᩔᨷ ᨹᩪ᩶ᨶᩮᩢ᩶ᩣᨷ᩠ᨿᩣᨶᩥᨾᩉᩣᨷᩩᨶᩥᩈᩢᨠ᩠ᨠᩣᩁ
ᨧᩣᩁᩦ ᨶᩱᨿᩈᩮᩣᨾᩮᩢ᩠ᨿ ᨴᩦ᩵ᨻᩕᩡᨻᩩᨴ᩠ᨵᩋᨦ᩠ᨣᨣᩢ᩠ᨯᨾᩦᨻᩕᩡᨠᩔᨷᨾᩣᨿᩩ᩵ᩃᩱᨳ᩠ᨿᩡᨣᩔ ᩉᩖᩢᨦᨠᩣ
ᨴᩦ᩵ᨻᩕᩡᨻᩩᨴ᩠ᨵᩋᨦ᩠ᨣᨯᩕᩈᩮᩢ᩠ᨿᨦᨡᨴᩮᩈᨶᩣᨷᩁᩥᨶᩥᨻ᩠ᨻᩣᨶ ᩃ᩠ᨿ

ᨲᩣᨾᨴᩦ᩵ᨲᩮᩢᩣᨦᨠᩉᩨ᩶ᨾᩉᩣᨠᩔᨷᨩ᩠ᨿᩣ ᨴᩦ᩵ᨷᩢᨯᨧᩮᩢ᩠ᨿᨾᩣᩃᩱᨽᩣᨿᩉᩖᩢᨦᨠᩱ᩶ᩉᩢ᩠ᨿ
ᨻᩩᨴ᩠ᨵᩃᨠ᩠ᨡᨱᩮᩬᩁᨲ᩠ᨲ ᨡᩮᩣᩋᨦ᩠ᨣᩈᩢᨦ᩠ᨥᨯᩕᩈᩫ᩠ᨾᩣᩈᨾ᩠ᨻᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᩋᨦ᩠ᨣᨷᨮᨾ
ᨷᨴᩥᨾᩪᩈᩣᩈᩢ᩠ᨦᨣᩣ ᨴᩦ᩵ᩉᩱ᩶ᨯᩕᨣᩕᩩᨴᩴᩣᨣᩢ᩠ᨬᨴᨾ᩠ᨾᩱᨯᩢ᩶ᩈᩪ᩵ᩈᩪᨶᩉᩖᩣᩅᩯᩃ᩠ᨿᨦᨩ᩠ᨿᩣ
ᨶᩱᨷᩕᩉᩢ᩠ᨿ ๕๐๐๐ ᨷᩦᨣᩢᨲᩢ᩶ᩣᩁᨧᩢ᩠ᨯᨷᩢ᩵ᨶᨲᩣᨾᩈᩣᨣᩣᨶᨿᩦ᩵ ᨧᩮᩢ᩵ᩣᨲᩣᨾᩈᩅᨯᨻᩕᩡᨻᩩᨴ᩠ᨵᨴᩮᩈᨶᩣ
ᨶᩢ᩶ᨶᨻᩕᩡᨻᩩᨴ᩠ᨵᨷᨶᩥᨾᩣᨲᩪᨶᨴᩩᨲᨻᩕᩡᩋᨦ᩠ᨣ ᨣᩢ᩶ᨲᩢ᩶ᨠᩉᩨ᩶ᨷᩕᨲᩪᨷᨲᩕᩢ᩶ᨾᩅᩢ᩠ᨿᨻᩩᨴ᩠ᨵᩃᨠ᩠ᨡᨱ
ᨧᩮᩢ᩠ᨿᨦᩈᩴᩣᨲᩮᩢᩣᨦᨠᩱ᩶ᨩᩢ᩠ᨿᨣᩪᨷᩈᩣᨾᩣᨲ᩠ᨳ ᨡᩮᩣᨣ᩠ᨿᨯᩦᨾᩦᨴᩦ᩵ᨾᩦᨣᩪᨷᨶᩢ᩶ ᨣᩪᨷᨣᩴᩣᨲᩮᩢᩣ
ᨶᩱᨩᩢ᩠ᨿᨣᩢ᩶ᨦᨩ᩠ᨿᩈᩣ᩠ᨿᨣᩮᩢᩤᩡᩃᩢ

ᨻᩕᩡᨻᩩᨴ᩠ᨵᨴᩮᩈᨷᩮᩢ᩠ᨿᨦᩉᩖᩢᨦᨣᩢ᩠ᨯᨲᩢ᩵ᨣᩮᩢᩣ ᨴᩦ᩵ᩉᩱ᩶ᩉᩢ᩠ᨿᩋᩴᩣᩃᩪᨠᨾᩣᨧᩬ᩠ᨦᨣᩮᩢᩣᨹᩢᩁᩉᩢ᩠ᨿᨣᩕ
ᩋᩴᩣᨶᩢᩣᨾᩮᩢ᩶ᩣᨠ ᨣᩢ᩶ᩉᩢ᩠ᨿᨡᨲᩥᨠ᩠ᨠ ᩃᩱ᩶ᩋᩣᨶᨶ᩠ᨴᨳᩮᩁᨾᩣᨷᩕᨡᩦᨿᨴ᩠ᨵ᩠ᨿᨦᨿᩴ᩵ᨴᩦ᩵ ᨣ ᨣᩢ᩶
ᨻᩕᩡᨴᩮᩢ᩶ᩣᩈᩮᩦᨧᨾᨴᩩᨠᨧᩩᨶᩅᩥᩉᩣᩁ ᩋᩴᩣᨶᩢᩣᨧᩪᨾᨴᩩᨠ ᨣᩢ᩶ᩉᩢ᩠ᨿᨡᨿᩣᨠᩱ᩶ᨣ ᨩ᩠ᨿᩣᨠᩢ
ᨷᩢᨻᩕᩡᨻᩩᨴ᩠ᨵᨷᨶᩥᨾᩣᨲᩪᨶᩋᨦ᩠ᨣᩱᩉᩢ᩠ᨿ ᨴᩦ᩵ᨾᩦᨣᩪᨷᨾᩯ᩠ᨿᩡᨣᩪᨿᩦ᩵ ᨷᩕᨲᩪᨷᩈᩢ᩠ᨿᨻᩩᨴ᩠ᨵ
ᩃᨠ᩠ᨡᨱᩈᩣᩈᨶᩣᨷᨲᩕᩢ᩶ᨾᨴᩩᨠᩮᩢᨷᩕᨲᩣ ᨿᩩ᩵ᨣᩮᩢᩢ᩵ ᨻᩕᩈᩢᨶᩱᩉᩢᨷᨴᩥᨾᩮᩢᩢᨶᩱᨴᩦ᩵ᨣᩢ
ᨷᩪᨣ ᨻᩕᩉᨴᩦ᩵ᨣᩢᨶᩣᨶᩈᩦ ᩃᩴᩣᨻᩕᩈᩪᨲᩢᩈᩢᩬ ᨻᩕᩅᨶᨲᩣᨿᨣᩮᩢ᩵ᩣᨲᩣᨿᨻᩕᩡᩉᩢ
ᨾᩦᨶᩡᩉᩢ᩵ᨦᨻᩕᨷᩕᨲᩥᩈᨶ᩠ᨵᩣᩋᨦ᩠ᨣ (ᩈ᩵ᨦᨡᩉᩢ᩠ᨿᨣ) ᨧᩮᩢ᩶ᩣᨲᩮᩢᩣᨷᩴ᩵ᨷᩪᨴᩩᨣ ᨾᩦᩋᨦ᩠ᨣᩃᩦ ᨣᩢᨻᩕ
ᩉᩢᨲ᩠ᨳ ᨣᩢᨻᩕᨷᩣᨿᩪᨣᩪ ᨻᩕᩡᨣᩬ᩠ᨶᨴᩦᨶᩅᨩ᩠ᨦᨩᩮᩢ᩶ᩣᩉᩢ᩵ᨦᨩᩦᩋᨦ᩠ᨣᩣ

ᨣᩢᨻᩕᨷᩣᨾᩦᩃᨠ᩠ᨡᨱᩈᩮᩢᨦᨲᩢᨷᩪᨲᩢ ᨴᩩᨲᨧᩢᨦᨣᩦᨻᩕᩡᨻᩩᨴ᩠ᨵᨴᩮᩈᨷᩮᩢ᩠ᨿᨦᩉᩖᩢᨦᨣᩢ᩠ᨯᨲᩢ᩵
ᨣᩮᩢᩣᩋᩴᩣᩃᩪᨠᨻᩕᩡᩋᨦ᩠ᨣᨣᩦ ᨿᩮᩢᩣᨦᨠᨴᩮᩢᨻᩩᨴ᩠ᨵᩃᨠ᩠ᨡᨱᨴᩦ᩵ᨠᩮᩢ᩠ᨿᩱᨯᩢ᩶ᨩ᩠ᨿᨣᩪᨷᩉᩢ᩠ᨿ
ᨧᩮᩢ᩶ᩣᨣᩦᨧᩮᩢ᩶ᩋᨦ᩠ᨣᩈᩢᨦ᩠ᨥᨯᩕᩈᩫ᩠ᨾᩣᩈᨾ᩠ᨻᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᨩ᩠ᨿᩈᩣ᩠ᨿᨣᩮᩢᩤᩡ ᨣᩦᨻᩕᨷᨬ᩠ᨬᩣ

ᨵᩥᨣᩩᨱ ᨻᩕᩅᩥᩈᩩᨴ᩠ᨵᩥᨣᩩᨱᩃᩯᨻᩕᨾᩉᩣᨠᩁᩩᨱᩣᨵᩥᨣᩩᨱ ᨴᩦ᩵ᩈᩣᨾᩣᨲ᩠ᨳᩋᨵᩥᨷᩣ᩠ᨿ ᩱᨴ᩶ᨩᩪ᩵ᨣᩨ᩶

ᨶᩦ᩶ᨲᩳᨠᩮᩢ᩵ᩣᨸᩬᩴᨻᩕᩁᩢᩔ᩠ᨾᩦ ᨡᩬᨦᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᨩᩮᩢ᩶ᩣ ᪖ ᨷᩕᨠᩣ᩠ᩁ ᨣᩨ

᪑. ᨶᩦᩃ ᩈᩦᨡ᩠ᨿᩅᨾᩮᩥᩬᩁᨴᩩᨠᨦ᩠ᩅᨦ

᪒. ᨸᩦᨲ ᩈᩦᩉᩖᩮᩨᨦᨾᩮᩥᩬᩁᩉᩁᨴᩣᩃ

᪓. ᩃᩰᩉᩥᨲ ᩈᩦᨯᩯᨦᨾᩮᩥᩬᩁᨻᩕᩥᨠᨡ᩠ᨿᩁ

᪔. ᩋᩰᨴᩣᨲ ᩈᩦᨡᩣ᩠ᩅᨾᩮᩥᩬᩁᨻ᩠ᨿᩯᨠ

᪕. ᨾᨬ᩠ᨩᩮᨭ᩠ᨮ ᩈᩦᩉᩴᨻᩣ᩠ᨿᨾᩮᩥᩬᩁᨴᩩᨠᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᩁᩪᨴᩩᨠᨣᩕᩮᩢᩣᩱᨲ᩵

᪖. ᨷᩕᨽᩔᩁ ᩃᩮᩢ᩵ᩣᨾᨷᩕᩣ᩠ᨿᨾᩮᩥᩬᩁᨠᩯ᩠ᩅᨸᩖᩥᨠ

ᨻᩕᩁᩢᩔ᩠ᨾᩦᨴᩦ᩵ᩈᩣ᩠ᨿᩋᩬᨠᨸᩮ᩵ᩢᨷᩕᨠᩣ᩠ᨿᩈ᩠ᨻᩢᨶᩈᩦᨴᩮᩢ᩶ ᪖ ᨷᩕᨠᩣ᩠ᩁᨶᩦ᩶ ᨾᩦᨣ᩠ᩅᩣ᩠ᨾᩉ᩠ᨿᩣ᩠ᨿᩅ᩵ᩣᨷᩯᨴ᩶ᨻᩕᨷᨬ᩠ᨬᩣᨵᩥᨣᩩᨱ ᨩᩯᨦᨣᩦᨶᩈᩢᨦᨡᩣ᩠ᨿᨻᩕᩈᩢᨻ᩠ᨻᨬ᩠ᨬᩪᨲᨬᩣᨱ ᩱᨴ᩶ᩁᩪ᩶ᨴᩦ᩵ ᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣᨲᩕᩢᩈᩁᩪ᩶ ᨻᩕᩋᩁᩉᨲ᩠ᨲᨾᨣ᩠ᨣᨬᩣᨱᩈᩢᨾ᩠ᨷᩩᨴ᩠ᨵ ᨸᩮ᩠ᨶᨻᩕᩈᩢᨻ᩠ᨻᨬ᩠ᨬᩪᨲᨬᩣᨱᨶᩢ᩶ᩁ ᨻᩕᩁᩢᩔ᩠ᨾᩦᨷᩕᩣ᩠ᨿᩈᩖᩬ᩠ᨶᩮᨻᩮᨬ᩠ᨬᨸᩮᩢ᩠ᨶᩈᩦ ᨡ᩠ᨿᩅᩈᩖᩬ᩠ᨶᩁᩴᨧ᩠ᨿᩅᨠᩮᩣᩬᩉᩖᩬ᩠ᨶᩱᨷ᩶ᩱᩉᩖ᩶ ᨸᩕᨠᨲᩥᨻᩕᨷᩢᨬ᩠ᨬᩣᨵᩥᨣᩩᨱ ᨩᩯᨦᨻᩅ ᨷᩕᨠᩬᨷᨷᩕᨴᩦᨷᨾᩮᩢᨦᨠᩖᩣ᩠ᨦᩅᩥᩈᩩᨴ᩠ᨵᩥᨴᩦ᩵ᩈᩢᨦᨣᩮᩬᩉᩮᩥᩬᨠᨷᩢᨦᨻᩣᨦᨣᩖᩣ᩠ᨶᨣᩯᨾ᩠ᨦᨴᩢ᩵ᨦ ᨾᨶᩩᩔᩮᩢ᩠ᨿᩣ ᨲᩮᩢ᩶ᨦᨦᩣ᩠ᨾᨣ᩠ᩅᩣ᩠ᨾᨻᩪ᩶ᨸᩮ᩠ᨶᨴᩦ᩵ᨸᩢ᩠ᨶᨲᩩᨾᩈ᩠ᨽᩯᩋᩅᩥᨩ᩠ᨩᩣ ᨿ᩵ᩬᨾᨸᩣ᩠ᨠᩅ᩠ᨿᩈ᩠ᨽᩯᨴᩦ᩵ ᨾᩣᨣᨾᩣ᩠ᨿᨠᩢᨶᩣ᩠ᨠᩉᩖᩢᨿᨾᩣᩱᩉᩖᩢᨿ ᪕᪐᪐᪐ ᨸᩦᩃᩢ

ᩃᩪ᩠ᨶᨾᩣᩈᩬᨦᩈᩢ᩠ᨦᨶᩈᨦᨠᩕᩣᩁᩣᩃᩦ ᨴᩦ᩵ᨠᩮᩢᩃᩈᩩᨣᨲᩣ᩠ᨷᩕᩈᩣᨶᨣᩣ᩠ᨿᨷᩕᨠᩬᨷ ᨷᩢᨾ᩠ᨷᩬᨦᨻᩕᨵᩢᨾ᩠ᨾ ᨣᩨᨻᩕᩅᩥᩈᩩᨴ᩠ᨵᩥᨣᩩᨱᨣᩣ᩠ᨿᩃᩢᩣᨿᩈᩣ᩠ᨿ ᨸᩦᨹᩢᩱᨣᩁᩈᩃᩢᨦᨻᩮᩥᨶᩱᨴ᩶ ᩱᩉ᩶ ᨿᩮᩢ᩠ᨶ ᪕᪐᪐᪐ ᨸᩦ ᩉᩣ᩠ᨿᩈᩢᨦᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᩋᩉᩢᨦᨣᩦᨴ᩶ᨾᩦᨻᩕᩈᨦᨠ᩠ᩅᩈᩢᨦ ᨥᩬᨾ ᨻᩕᩈᨦᨠ᩠ᩅ (ᨣᩬᩁᩈᩢᨦᨠᩮᩢᩤᩱᨣᨷᨣᩬᨻᩕᩩᨷᩕᨠᩣ᩠ᩁ) ᩱᨩ᩶ᩁᩪ᩶ᩱᨲᨴᩦ᩵ᨻᩕᩈᩣᩅᨠᨿ᩠ᨿᩅ ᨶᩣ᩠ᩅ

ᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣᨴᩱ᩶ᨲᩕᩢᩈ᩺ᨸᨭᩥᨸ᩠ᨴᩣ ᨳᩦ᩶ᨶᩮᩢ᩶ᨶᩉᩫᩣᨣᩢ᩠ᨶᨶᩢ᩠ᨶ ᨾᩦᨣ᩠ᨿᨣᩉᩢ᩠ᨶ ᨻᩕᨬᩣᨱ ᨧᩮᩢ᩶ᩣᨶᩢ᩶ᨶ ᨾᩮᩥ᩠ᨶᨠᩴ᩵ᩃᨴᩩᨠ᩠ᨡᩋᩢ᩠ᨶᨠᩢᩈᩢᩴᨸᩣᨶᨾᩦᨾᩣ ᨣᩴᨾᩦᩉᩫᩣᨿᨷᩱᨶᨻᩁᩱᨻ ᨣᩴᩋᩢ᩠ᨶᩈᩣᨾᩣᨲᨳᩢ᩶ᨶᨶᩦ᩶ᩃᩱ᩶ᨶᨻᩁᨶᩢ᩶ᨶ ᨷᩴ᩵ᨾᩮᩨ᩵ᨶᨴᩢ᩠ᨦ ᨷᩴ᩵ᨣᩴᨸᩢ᩠ᨠᩣ᩠ᨿᩉᩱ ᨿᩥ᩠ᨦ ᨻᩕᨬᩣᨱᨴᩦ᩶ᨧᩮᩢ᩶ᩣᨶᩢ᩶ᨶ ᩈᩢ᩠ᨦᨶᩢ᩶ᨶᨾᩮᩥ ᨿ ᨻᩕᨬᩣᨱᨴᩦ᩶ ᨸᩮᩢ᩠ᨶᨻᩕᨬᩣᨱᩉᩱ᩵ ᨹᩪ᩶ᨴᩦ᩶ᩋᩢ᩠ᨶᩈᩣᨾᩣᨲ ᨲ᩠ᨿᨶᨶᩦ᩶ᨸᩮᩢ᩠ᨶᩈᩢᨾ᩠ᨾᩣᩈᨾ᩠ᨻᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣᨧᩮᩢ᩶ᩣᨶᩢ᩶ᨶ ᨠᩴᩋᩢ᩠ᨶᩈᩣᨾᩣᨲᨶᩦ᩶ᩃᩱ᩶ ᨹᩪ᩶ᨶᩢ᩶ᨶ ᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᩋᩢ᩠ᨦᨣ᩠ᨣ ᨠᩴᨾᩦᩉᩫᩣᨿᨸᩁᩥᩈᩩᨴ᩠ᨵᩥᨷᩕᩣᩈᨧᩣ᩵ᨠᨲᩥᨠᩮᩃᩈ ᩈᩥ᩠ᨦᩈᩮᩢ᩶ᩣᩉ᩠ᨾᩬᨦᨣᩱ᩠ᨿᩈᩥ᩠ᨦᩈᩩᨡ ᩋᩢ᩠ᨶᨻᩕᩉ᩠ᨾᩣ ᩈᩥ᩠ᨦᨷᩦ᩠ᨿᨾᩮᩢ᩠ᨶᩋᩢ᩠ᨶᨧᩮᩢ᩶ᩣᩉᩱ᩶ᨸᩮᩢ᩠ᨶ ᨣᩴᩉᩣᨷᩴ᩵ᩃᩱ᩶ᩃᩮᩬᩥ᩠ᨿ

ᩈᩢ᩠ᨦᨶᩢ᩶ᨶᨧᩩ᩵ᨣᨻᩕᩉ᩠ᨾᩃᩦ ᨠᩴᨾᩦᩉᩫᩣᨿᩉᩕᩣ᩠ᨿᨶᩮᩥ᩠ᨶᨻᩕᨷᩥᩈᩩᨴ᩠ᨵᩥᨣᩩᨱᨧᩩ᩵ᨣᩋᩢ᩠ᨶᨠᩢ ᩈᩢᩴᨶᩢ᩠ᨶᨻᩕᨸᩢᨶ᩠ᨶᩈᩣᩈ᩠ᩅᩣᨣᨲᨶᩢ᩠ᨶᩈᩢᨾ᩠ᨾᩣᩈᨾ᩠ᨻᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᨠᩴᨸᩮᩢ᩠ᨶᨲᩪᩉᩦ᩶ᨾᩉᩣᨶᩢ᩠ᨶ ᨲᩪᩢ᩠ᨣᩈᩢᨠ᩠ᨠᨻᩕᨻᩩᨴ᩠ᨵᩁᩪᨷ ᨴᩦ᩶ᨸᩮᩢ᩠ᨶᩋᩢ᩠ᨶᨠᩢᨷᨴᩮᩱᨻᩕᩉ᩠ᨾᨸᩮᩢᩈᨵᨾ᩠ᨾᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᨠᩴᨸᩮᩢ᩠ᨶ ᨲᩪᩢ᩠ᨣᨾᩦᨻᩕᩉ᩠ᨾᩃᩦᨴᩦ᩶ᨸᩮᩢ᩠ᨶᨲᩫ᩠ᨿᨠᨲ᩠ᨿᨻᩕᩈᩣᩅᨠᨧᩢᩣ᩠ᨿ

ᩈᩴᩣᨴᩢ᩠ᨿᨻᩕᩈ᩠ᨿᨶᨴᩦ᩶ᨷᩕᨲᩪᨷᨷᩢ᩠ᨿᨾᩮᩢ᩠ᨶᨻᩕᩈᩢ᩠ᨠᩦ᩶ ᩉᩕᩣ᩠ᨿᨶᩮᩥ᩠ᨶᨻᩕᨾᩉᩣᨠᩁᩩᨱᩣᨵᩥᨣᩩᨱᨧᩩ᩵ᨣᩋᩢ᩠ᨶᨠᩢᩈᩢᩴᨶᩢ᩠ᨶᨻᩕᩈᨾ᩠ᨾᩣᩈᨾ᩠ᨻᩩᨴ᩠ᨵᨧᩮᩢ᩶ᩣ ᨴᩦ᩶ᨻᩕᩋᩢ᩠ᨶᨠᩢᨴᩕᩫ᩠ᨦᩈᩢ᩠ᨿᩈᩢ᩠ᩃᩩᩉᩫᩣᨿᩈᩩᨡ ᩉᩫᩣᨿᩈᩢ᩠ᨿᨻᩣᨲᩩᨴᩦ᩶ᨻᩕᩋᩢ᩠ᨶᨠᩢ ᨴᩕᩫ᩠ᨦᩈᩮᩥ᩠ᨿᨶᩣᨣᩈᩢᨷ᩠ᨷᨸᩮᩢ᩠ᨶᨻᩕᨾᩉᩣᨻᩕᩈᩢ᩠ᨿ ᨾᩮᩢ᩠ᨶᨣᩴ ᨻᩕᨾᩉᩮᩈᩦᩈᩥᩁᩥᨻᩕᨶᩢ᩠ᨶᩋᩮ᩠ᨶᨴᩕᩥ᩠ᨿᨣᩢᩴ᩵ᩋᩢ᩠ᨶᨠᩢᨧ᩠ᨿᩅᨶ᩠ᨴᩕᩋᩢ᩠ᨶᨠᩢᩅᩱ᩶ᩃᩱ᩶ ᨹᩪ᩶ᨻᩕᩋᩢ᩠ᨶᨠᩢᨴᩕᩫ᩠ᨦ ᨻᩕᨲ᩠ᨿᨣᨲᩥᨿᩢ᩠ᩈᩢ᩠ᨦᨣᩴ ᨾᩪᨶᨴᩢ᩠ᨿᨾᩉᩪᩈᨨᩮᩬᩥ᩠ᨿ ᨠᩣᩴᩃᩢᨿᨿᩢᩉᩱᨲᩪᩢ᩠ᨣᨷᩴ᩵ᩉᩫᩣᨿᨶᩢ᩠ᨶ ᩁᩪ᩠ᨷᩅ᩠ᨿᨶᨿᩢᩉᩱᩅᨭ᩠ᨭᩈᩢᩴᩈᩣᩁᨧᩩ᩵ᨣᨲᩣᨶᩮᩬᩥ ᨷᩴ᩵ ᩁᩮᩬᩥ ᨲᩣ᩠ᨿ ᨿᩢᩉᩱᨷᩴ᩵ᩈᩣᨾᩣᨲᨳᩢ᩶ ᨲᩖᩁᩪᩉᩦ᩶ᨠᩉᩦ᩶ᩉᩱᨠᩫ᩵ᩁᩱ᩶ᩃᩮᩬᩥ᩠ᨿ ᨹᩢ᩠ᨿᨻᩕᨾᩉᩣᨠᩁᩩᨱᩣᨵᩥᨣᩩᨱ ᩉᩪ᩶ᩉᩣᨴᩦ᩶ᩈᩩᨡᨷᩴ᩵ᩃᩱ᩶ ᨧᩩ᩵ᨣᨻᩕᩋᩢ᩠ᨶᨠᩢ ᨠᩴᨲᩴᩣᨳᩦ᩶ᨻᩕᩋᩢ᩠ᨶᨠᩢᨴᩕᩫ᩠ᨦᩈᩢ᩠ᩃᩩᨶᩮᩢ᩠ᨶᩈᩢᩴᨶᩮᩢ᩠ᨶᨿᩢᩉᩱ ᨷᩕᩣᩈᨧᩣ᩠ᨠ ᨿ ᩉᩪ᩶ᨣ ᨶᩣᨣᩈᩢᨷ᩠ᨷᨲᩢ᩠ᨶᨾᩮᩢ᩠ᨶᨧᩩ᩵ᨣ ᨧᩩᨠᨷᩪᨣᨶᩮᩬᩥᨴᩕᩱ᩠ᨿᨣᩉᩣᩉᩪᨶᩉᩱᨶᩮᩬᩥ᩠ᨿᩉᩫᩣᨲᩢ᩠ᨶᨶᩮᩢ᩠ᨶ ᨻᩕᩋᩢ᩠ᨶᨠᩢᨲᩪᩢ᩠ᨣᩉᩱ᩶ᩉᩫᩣᨿᨣ᩠ᨿᨶ ᩉᩫᩣᨿᨧ᩠ᨿᨦᨣ ᩃᩢᩉᩫᩣᨿᨴᩕᩫ᩠ᨦᨷᩕᩉᩱᨿᩢᩉᩱᨿᩥ᩠ᨦ ᨲᩮᩬᩥᨴᩕᩫ᩠ᨦᩉᩣ

ᩈᨻ᩠ᨻᨵᨾ᩠ᨾ᩼ ᨧᩴ᩵ᨾᩣᩋᩴᩣᩁᩮᩢ᩠ᨦᩃᩱ᩶ᨷᩮ᩠ᨦᨳᩪᨡᩉ᩠ᨿᩦᨷᩮ᩠ᨦᨲᩪ᩶ᨣ ᨴ᩠ᨿ ᪘᪔᪐᪐᪐ ᨻᩕᨵᨾ᩠ᨾᨡᨶ᩠ᨵ᩼ ᨷᩕᨾᩅᩢᨡᩃᩱ᩶ᩃᩯᨾᩮᩬᨷᩕᩈᩢᨲ᩠ᨲᨷᩩᨶ᩠ᨿᩈᩢᨶ ᩓᨻᩕᩡᨾᩮᩃᩦᨠ᩠ᨿ ᨴᩕᩥᨾᩦᨻᩕᩡᨾᩮᩬᨲᩣ᩠ᨾᩈᩢᨤᩁᩴᩈᩢᩉ᩠ᨿᩦ ᩉᩮᩬ᩠ᨿᩋᩮᩃᩱᨿ᩠ᨿᩈᨣᩴᩁᩮᩨ᩠ᨿ ᨣᩦᨷᨭᩥᨷᨲ᩠ᨲᩣᨯᩪ ᨹᩮ᩠ᨿᩡᨣᩦᨴᩮ᩠ᨿᩁᩮᩨ᩠ᨿᨣᩢᨠᩢ᩠ᨿᨴᩮᩉᩢᨿ

ᨾᩮᩬ᩠ᨿᩡᨻᩕᩋᩁᩉᩢᨶ᩠ᨲ᩠ᨿᨣᩦᨠᨾ᩠ᨾᩣᨯᩪᩁᩮᨲᩢᨻᩕᨲᩥᨷᩩᨭᨠᩮᩢ᩠ᨿᩉ᩠ᨿᩦᨡᩣ ᨠᩴᩣᩁᩮᩢ᩠ᨦᨠᩴᨠᩦ ᨾᩉᩣᨠᩔᨸ ᩈᩢ᩠ᨦᨣᩴᩉ᩠ᨿᩦᨿ ᩃᩯᨾᩣ ᩏᨸᩣᩃᩦ ᩋᩣᨶᨶ᩠ᨴ ᨹᩮ᩠ᨿᩡᨣᩦᨲᩣᨠᨶᩣᨠᩢᩃᩱᨷᩮ᩠ᨦ ᨡᩩᨣᨷᩬᨠᩮᩢ᩠ᨿ ᨣᩮᩢ᩠ᨿᩃᩱ᩶ᨷᨧ᩠ᨧᩥᨿᨸᨧ᩠ᨧᩥᨿ ᨠᩴᩃᩱᨷᩮ᩠ᨦᨶᩮᩢ᩶ᩁᩮᩢ᩶ᩋᨡᩪᨣᩁᩮᩢ᩶ᩋ ᩓᨲ᩠ᨳᨠᨡᩩᨣ ᨾᩮᩬᨷᩕᩈᩢᨲ᩠ᨲᨷᩩᨬ᩠ᨬᩣᨠᩥᨿᩢᨵᩥᨻᩕᩡᩅᩥᨴᩮ᩠ᨿᨿᩮ᩶ᨾᩮᩬ᩠ᨿᩡᨤ᩠ᨿᨷᩕᨲᩩ᩠ᨿᨻᩮᨵᩣᩁᩉᩢᨶ᩠ᨲ᩠ᨿᨴᩕᩥ ᨷᩮ᩠ᨦᨯᩢᩅ ᨠᩈᩩᨶ᩠ᨶᩥᨷᩣᨶ ᨻᩕᩋᩁᩉᩢᨶ᩠ᨲ᩠ᨿᩡᨹᩣᨦᩮᨲ᩠ᨳᩩᨻᩕᩡᨾᩮᩃᩦ ᩃᩯᨲᩣᨦᩕᩥᨿᨠᩢ᩠ᨿᩋᩴ᩶ᩣ "ᩁᩮᩬ᩠ᨿᨤᩪ ᨲᩪᨴᩕᩪᩃᩯᨠᩮᩢ᩠ᨿᩅᩥᩈᩱ ᪓ ᨷᩪᨧ᩠ᨨᩣ" ᨻᩕᩡᨾᩉᩣᨠᩔᨸᨻᩕᩡᨾᩮᩃᩦᨠ᩠ᨿᨲᩢᩅᩱᩁᩮᩢ᩶ᨾᩮᩢ᩠ᨦᩋᩮᩢ᩠ᨦᩁᩮᩢ᩶ᩃᩮᩢ᩶ ᨾᩪ᩠ᨿᩣᨠᩢ ᨲᩪᨻᩕᨾᩉᩣᨠᩔᨸᨶᩥᩃᩮᨠ᩠ᨿᨻᩕᩡᨶᩮ ᩈᩢᩁᩮᨾᩉᩣᨠᩔᨸᨴᩮᩢ᩶ᩉᩮᩬᨠᨿᩢ᩠ᨿᨠᩴ᩵ᩉ᩠ᨿᩦᩈᩢ ᨷᩕᨾᩅᩢᨡ ᨷᩮ᩠ᨦᨴᩮᩢ᩠ᨿᨠᩣᨲᨷᩕ (᪐᪙ᩁ᪒᪐) ᨸᩢ᩵ᨠᩈ᩠ᩅᩢᨲᩥ ᩈ᩠ᨿᨷᩴ᩵ᨤᩮᩢ᩠ᨿᨿᩃ᩠ᩅᩥᨲᨾᩣᩁᩮᩉᩃᩮᩢ᩠ᨿ ᨻᩕᩡᨿᩕᨾᩣᨴ᩠ᨿᨻᩕᩋᩁᩉᩢᨶ᩠ᨲ᩠ᨿᨴᩕᩥ ᨻᩕᩈᩢ ᨻᩕᩡᩋᩩᨷᩣᩃᩦᨾᩉᩣᩈᩢᩉᩣᩈᨾ᩠ᨾᩩᨴᩉᩥ ᨷᩮ᩠ᨦᨻᩕᩡᩅᩥᨶᩱᨸᩥᨭᨠᩮᩢ᩠ᨿ

ᨻᩕᩣᨲᩮᨻᩕᨲᩩ᩠ᨿᨾᩣᩉᩣᨴᩥᨣ ᩓᨲᩮᨻᩕᩋᩁᩉᩢᨶ᩠ᨲ ᨲ᩠ᨿᩣᨲᩮᨻᩕᨲᩩ᩠ᨿ ᨾᩉᩣᩈᩢᨦ᩠ᨣᩴᨿᩣᨶᩣᨠᩢ᩠ᨿᨲᩮ ᨴᩣᨠᩩᩁᩈᩢ ᨠ᩠ᨿᩣᩋᩣᨶᨶ᩠ᨴᨷᩕᩡᨠᩔᨸᨷᩕᩅᩢᨡᨷᩮ᩠ᨦᨴᩮᩢ᩠ᨿᨠᩣᨲᨷᩕ ᩀᩣᨠᨲᨷᩕᩈᩢᨲ᩠ᨲᩈᩢᨷᩣᨭᨷᩩᨶ᩠ᨿᩈᨿᨡᩪᨣᨻᩕᨲᩩ᩠ᨿᨾᩉᩣᩈᩢᨷ ᩉ᩠ᨿᩦᩉᩩᩬ᩠ᨿᨴᩕᩥᨻᩕᩡᨾᩉᩣ ᨠᩔᨸᨴᩥᨠᩣ ᨡᩪᨣᨻᩕᨲᩩ᩠ᨿᩋᩁᩉᩢᨶ᩠ᨲᩣ ᩃᩮᨿ

ᨾᩮᩬ᩠ᨿᩡᨿᩢᩋᩴᩈᩣᨵᩩᨠᩣᩁᩮᩢ᩠ᨿ ᩃᩱ᩶ᩁᩴ᩶ᩅᩃᩉ᩠ᨿᩦᨣᩮᩢ᩶ᨸᩦᩃᩯᨲᩩ᩠ᨿᩃᩢᨲ᩠ᨲᨠ ᨡᩪᨣᨻᩕᨲᩩ᩠ᨿᨾᩉᩣᩈᩢᨷᩉ᩠ᨿᩦᩉᩩᩬ᩠ᨿᨴᩕᩥᨻᩕᩡᨾᩉᩣᨠᩔᨸᨴᩥᨠᩣ ᨾᩮᩬ᩠ᨿᩡᩃᩱ᩶ᨾᩣᨷᩩᨣᩣ ᩈᩢᨲ᩠ᨲᩣᨶ ᪓ ᨣᩪᨻᩕᨯᨻᩥᩈᩥᨸᩣᨾᩁᩮᩢ᩶᩺ ᨠᩴ᩵ᨲᩪᩁᩮᨿᨠᩣᩁᩮᩣᩃᩢᨶᩬᩈᩢᨯᩢᩈᩢᨿᩮᩢ᩠ᨿᩃᩯᨸᩢ᩵ᨠ ᩁᩮᨹᩥ ᩃᩯᨻᩕᩡᩈᩩᨲ᩠ᨲᨶ᩠ᨲᨷᩥᨭᨠ ᨻᩕᩡᩅᩥᨶᩱᨷᩥᨭᨠ ᩃᩯᨻᩕᩡᩋᨽᩥᨵᨾ᩠ᨾᨷᩥᨭᨠ

ᨪᩩᨣᩮᩬᩥᨣ᩶ᩬᩈᩢ᩠ᨿᩮᨴᩥ᩠ᨿᨠᩕᨷᨴᩥᨾ᩠ᨾᩩᩈᩣᩈᩣᩴᨾᨶᨴᩢ᩠ᨠᩉᩖᩅᩢᨾᩪᩃᩣᩈᨾ᩠ᨻᩩᨴ᩠ᨵᨩᩮᩢᩣ ᨹᩕᩢᩣᨾᨷᩦ᩵ᨷᩢ᩠ᨷᩖᩢᨾ
ᨷᩢ᩠ᨷᩣᨠᩕᨵᨾ᩠ᨾᩬᩥᨠᩣᩴᩈᩪᨶᨷᩦ᩵ᨠᩕᨩᨩᩩᨴᨣᩮᩬᩥᨣ᩶ᩬᨣᩕᩢᨠᩕᩢ᩠ᨿᩅᩱ᩶ᨡᩦᩈ᩠ᩅ ᨣᩦ ᩅᩥᨷᩔᩦᨻᩩᨴ᩠ᨵᨾᩩᨲᩅᩣ
ᩃᩯᨠᩮᨠᩮᩥᩅᩈᨲᩦᨷᨻᩩᨴ᩠ᨵ ᪔ ᨻᩕᩢᩋᨦ᩠ᨣᩉᩖᩩᨲᩢᨠᩖᩱᨧᩢ᩠ᨠᨠᩮᩢᩢᩣᨧᩮᩢᩢᩣᨸᩮ᩠ᨦᨠᩦ᩶ ᨷᩢ᩠ᨠᩱᨧᨠᩮᨻᩦ᩠ᨿᨷᨶᩦᨷᩢ᩠ᨲ
ᨲᩅᩢᨩᩢ᩠ᨿᨠᩢᩅᩢᩈᩥᨾᨷᩪᨣᩣᨿᩥᨯ ᨩᩢ᩠ᨿᨠᩢᩅᩢᨲᩮᩬᩢᩥᨾᩬᩥᩈᩱᨴᩢ᩠ᩅᩣ ᨴᩮᨲᩕᩢᩣᨣᩣᩴᨷᩢ᩠ᨲᩱᨠᩢᩣᨾᩪᨣᩣ
ᩈᩢᨲ᩠ᨲᩣᨶᨣᩮᩬᩥᨣ᩶ᩬᩉᩖᨠᩮᩢᩣᩴᨠᩕᩮᨷᩢᩣᨠᩮᩢᩁᩦᩃ

ᨣᩮᨷᩖᩮᨷᩕᩣᩈᩣᩃᩢ᩠ᨠᨴᩩ᩠ᨿ ᨠᩕᩢ᩠ᨦᩅᩕᩢ ᨷᩕᩦᨲᨴᨾᩪᩅᩣ

* * * * * * * * *

ᨻᩢᨱᨱᩣᨶᩩᨠᩕᨾ

ᨠᩕᨾᨠᩕᩢ᩠ᨿᩣᩅᨩᩥᩁᨬᩣᨱᩅᩁᩮᩣᩁᩈ. (᪒᪕᪑᪒). **ᨷᨮᨾᩈᨾᩮᩣᨻᩮᩣᨵᩥ.** ᨻᩥᨾᩛᨠᩕᩢ᩠ᨦᨴᩦ᩵ ᪑᪑. ᨠᩕᩩᨦᨴᩮᨻ: ᩈᩣᨡ᩺ᨠᩕᩢᨴᩯᨾᩪᩃ–ᨶᩥᨵᩥᨾᩉᩣᨾᨠᩩᨭᩁᩣᨩᩅᩥᨴ᩠ᨿᩣᩃᩱ ᩃᩯᨠᩕᨷᨴᩥᨾ᩠ᨾᩩᨴᩣᨶᩩᨷᩕᨾ᩠ᨹᩴ
ᨧᨶ᩠ᨴᩕ ᨲᩢ᩠ᨾᨾᩉᩣᨠᩕᩩᨦ. (᪒᪕᪑᪒). "ᩉᩖᨠᩮᩢᩣᩴᨠᩕᩮᨷ" **ᩅᩣᩁᩈᩣᩁᩈᩥᩃ᩠ᨸᩣᨠᩁ** ᪑᪓ : ᨻᩦᩈᩣᨣᩢ ᩉᨶ᩶ᩣ ᪑᪑᪔–᪑᪑᪐.
ᨷᩕᨻᩦᨠᩕᩥ ᨧᩤᩁᩩᩋᩣᨾᩁ ᩈᩢᨾ᩠ᨾᩣ. (᪒᪕᪑᪓). **ᨲᩣᩴᨶᩣᨶᨻᩕᨵᩣᨲᩩᨯᩬ᩠ᨿᩈᩩᨴᩮᨻ** ᨻ.ᩈ. ᪒᪕᪑᪔ ᨻᩥᨾᩛᨠᩕᩢ᩠ᨦᨴᩦ᩵ ᪔ ᨠᩕᩩᨦᨴᩮᨻ : ᩋᩮᩢᩣᩈᨶᨧᩕᩢ᩠ᨦ

ᨣᩣᩴᨷᩪᨩᩣᩉᩖ᩠ᨿᨣ᩠ᩅᩫ᩠ᨶᨧᩯ᩠ᨦ

ᨶᨾᩮᩣ..... (ᨴ᩺ ᨴ᩠ᨿ)

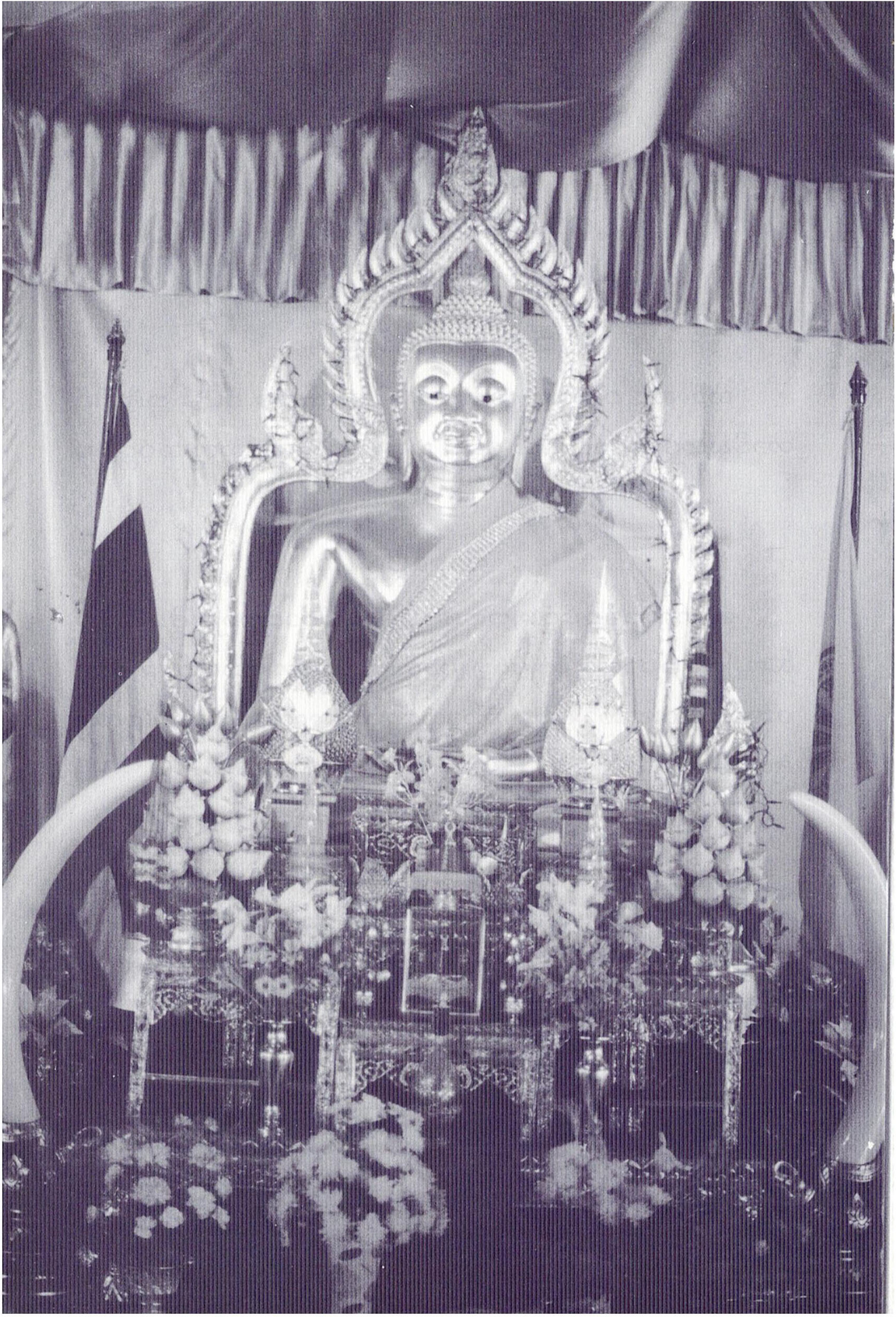
ᨠᩣᨿᩮᨶ ᩅᩤᨧᩣᨿ ᨧᩮᨲᩈᩣ ᩅᩤ ᩅᨶ᩠ᨴᩴ ᨵᨾ ᨷᩁᨾᩴ ᨠᩩᨯ᩠ᨯᩥᨷᩤᩃᩥ
ᩉᩣᨶᩥᨿᨲᨶᩴ ᨠᩩᨯ᩠ᨯᩪᨷᩴ ᩋᩉᩴ ᩅᨶ᩠ᨴᩣᨾᩥ ᩈᨻ᩠ᨻᨴᩣ ᩈᨴᩤ ᩈᩮᩣᨲ᩠ᨳᩥ ᨽᩅᨲᩩ ᨾᩮ

ᨣᩣᩴᨸᩯ᩠ᩃ

ᨡ᩶ᩣᨽᩮᨧᩮ᩶ᩣᨡᩬᩴᨶᩫ᩠ᨷᨣ᩠ᨾᩕᨠᩩᨯ᩠ᨯᩪᨷ ᨧᩮᩥ᩠ᨦᨾᩦᩋᩣᨶᩩᨽᩣ᩠ᨷᨠᩩᨯ᩠ᨯᩥᨷᩤᩃᩥᩉᩖ᩠ᨿ
ᩈᩢᨷᨸᩯ᩠ᩃᨠᩕᨷᨶᩥᨾᩣᨲᩫ᩠ᨶ (ᨠᩕᨷᨯᩖᩯ) ᨷᩕᩣᨲᩢ᩠ᨳᨠᩕᨶᩪᩅᩴ ‘‘ᩉᩖ᩠ᨿᨣ᩠ᩅᩫ᩠ᨶᨧᩯ᩠ᨦ’’ ᨫᩖ᩠ᨿᨲᩣ᩠ᨿ
ᩅᩤᩁᩣ ᩱᩁ ᨲᩖᩢᨵᩪᨲᩣ᩠ᨿᨷᩕᨷᩫ᩠ᨦ ᨡᩪᨠᩫ᩠ᨷᩈᩫ᩠ᨦᨪᩦ᩠ᨡᩣᨦᨾᩦᨣᩮᩢ᩠ᨶᨡ᩶ᩣᨽᩮᨧᩮ᩶ᩣᩃᩯᨲᩣ᩠ᨿ
ᨶᩩᨲᨧᩮᩥ᩠ᨶᩋᨧᩮᩥ᩠ᨿ

ᨸᩯ᩠ᩃᨸᩯ᩠ᩃᨽᩣᩈᩣᩃᩢ᩠ᩅᨶᩱᨷ᩠ᨿ ᨠᩕᨴᩮᩢ᩠ᨿᨠ᩠ᨴ ᨩᩦᨯᨾᩫᩣ
ᩁᩬᩴᨶᩣ᩠ᨶᨲᩮᩥ (ᨲᩱᨷᩮᨶᩫ)

* * * * * * * * *

๑

คร่าวร่ำประวัติหลวงพ่อเพชร

แต่งและเรียบเรียงโดย พ่อหนานติ๊บ ใจมณี
ปริวรรตเป็นภาษาล้านนาโดย อาจารย์บุญคิด วัชรศาสตร์

คร่าวร่ำประวัติหลวงพ่อเพชร

ก้มกราบน้อมนบ ยอประนมกร จักกล่าวสุนทร โวหารคร่าวสร้อย
จักก้อยขีดเขียน ความเพียรเตื้อหน้อย ยามสายลมจอย โบกปั๊ด
ทักขีโมลี ประตู๋เสื้อวัด อินทร์พรหมทั่วหน้า เมืองบน

ครุฑนาคน้ำ ละไมไอศวร อาจารย์กู่คน เทวาทั่วหน้า
จ้วยเป็นสักขี พยานหื้อข้า จักเขียนวาจา คร่าวจ๊อย
ไอคิวบ่สูง ปัญญามีน้อย ต๋ำนานเล่าถ้อย มีมา

พระราชพรหมไท้ ได้มีเมตต๋า หื้อเขียนต๋ำนาน พระเพชรส่งหื้อ
ก้อยฟังเต๊อะนาย แม่คำหนักตื้อ หลวงพ่อเพชรเฮา ก่อนนั้น
เป็นของจ๋อมตอง เนอแก้วปันจั๊น ต๋ำนานว่าอั้น มีมา

น้ำมีนิ่มน้อย ด้อยวาสนา จักขัดอาชญา เป็นไปบ่ได้
หมู่ก๋องทัพหลวง อัญเชิญล่องใต้ ล่องน้ำปิงใส แจ้วปิ๊น
ใจ้ปิ๊กขี้ฝอย จักเข็บอยู่ปิ้น สุดแสนสะอื้น ในทรวง

เดิมออนก่อนนั้น หมู่ก๋องทัพหลวง ยกรี้พลปวง มาแวะตี้นี่
ของดีจ๋อมตอง เดิมออนก่อนกี้ เปิ้นเชิญไปดาย บ่ซื้อ
ฝูงหมู่จาวเฮา ไทยลาวไทยลื้อ บ่เกยแย่งยื้อ คืนมา

หลวงพ่อเพชรนั้น งามดีนักหนา สูงสามศอกนา สามนิ้วเศษได้
ลวงขวางตักนา นึ่งเมตรป๋ายได้ สี่สิบนิ้วเนอ ปี้น้อง
ป๋างมารวิชัย รุ่นเจียงแสนน้อง หลอมหล่อสร้าง เมินนาน

ต๋ำนานเล่าไว้ บอกหื้อไขขาน สร้าง พ.ศ. นาน ปันแปดร้อยได้

พระวรก๋าย งามดีแต๊ไซร้ อ้วนกล๋มดีงาม มากนัก
พระพักตร์มนกล๋ม พระโอษฐ์สั้นเล็ก เหมือนแป๊งแต่งแต้ม เมืองอินทร์
พระศองามล้วน หมู่ช่างสายศิลป์ อุระนูนนิน เป็นลอนอ่อนอ้วน
ประทับบนฐาน บัวหงายบัวคว่ำ สง่างามดี เจ่นล้ำ
ประทับอยู่ใน ซุ้มเรือนแก้วจั๊น เนอสายคู่ฝั้น เดือนแรม
ล่องน้ำปิงโค้ง แม่ทัพขุนแผน พร้อมกับตวยแฟน ลาวทองคู่ฝั้น
ต๋าปี้บ่หัน ต๋ำนานว่าอั้น เนอสีคิงปัน นาฏน้อง
พาก๋นล่องไป ไพร่รี้พลพร้อม แป๋งแพตูบต้อม เรียงราย
ไม้ซางไร่เป๊าะ จ๋นปอเสียหาย ไม้สีสุกยาย ตัดไปจ๋นเสี้ยง
หมู่จาวจ๋อมตอง หน้าหมองหม่นเหมี้ยง เสียตึงเสบียง สาวน้อย
แม่ป้าน้าอา ร้องไห้ค่าคล้อย ก๋องทัพกวาดต้อน พารา
เหมือนดั่งน้ำน้อย ป้ายไฟใหญ่หนา แสนสุดปัญญา จักต่อต้านได้
ปล่อยเปิ้นเอาไป ล่องปิงน้ำใต้ สุดแสนอาลัย เจ่นล้ำ
ล่องน้ำปิงหลวง ใส่แพถ่อก๊ำ ลงสู่ช่องถ้ำ ผาดอย
เหลือแต่แมกไม้ หล่นใบสุยสอย ล่องน้ำแก่งคอย หาดเหวล่องใต้
ผดเมืองก๋ำแพง เมืองเพชรเขตใต้ จุกจอดแพ ถ่อก๊ำ
เอาหลวงพ่อเฮา ขึ้นจากท่าน้ำ ฝากไว้ตี้หั้น เนอนาย
เมืองพิจิตรนั้น เหมือนเป็นสหาย กับแม่ทัพนาย ขุนแผนว่าอั้น
พงศาวดาร มีสองเขตคั่น จักก้อยรำพัน บอกน้อง
อีกนัยนึ่งนา เจี๋ยนจ๋าบอกน้อม ว่าพระเจื่องเจ้า นารายณ์
มหาราชไท้ ขึ้นล่องเตียวก๋าย พระพิจิตรนาย วอนวานกราบเกล้า

ᩉ᩠ᩅᨦᨣᩤ᩠ᨿᨾᩮ᩠ᨿᩥ᩠ᨶ ᨸ᩠ᨿᩬᩴᨲᩱ᩶ᨣᩕᩣ᩠ᩅᩈᩮᩢ᩠ᩅ ᨾᩣᨸ᩠ᨿᩬᩴᨴ᩠ᨿᩱᨾᩮᩢ᩠ᨯ ᨧᩱᨯᩮ᩶

ᨹ᩠ᨿᩣᨣᩕᩣᨻ᩠ᨿᩣ᩠ᨿᩃᩦ ᨲᩴ᩵ᩅ᩠ᨿᩃᩣ᩠᩵ᩅᩃᩱ᩶ ᨣᩤᨲᩮ᩠ᨿᩬᩴᨲ᩠ᨿᩱ᩶ ᨸᩕᩁᩣ

ᨾᩦᨧ᩠ᨿᨧᩬ᩠ᨠ ᨲᩩᩃᨴᩦᨲᩣ ᨴᩣᩅᩃᩩ᩵ᨣᨧᩮᩣ ᨾᩣᨴ᩠ᨿᩱᨣᩕᩣ᩠ᩅᩈᩮᩢ᩠ᩅ

ᨲᩩᨵᩈᩦᩉᩥᨣᩥ ᨾᩮᩢ᩠ᨯᨿᩩᨶ᩠ᨴᨣᩮᩢ᩠ᩅ ᨣᩕᩣᨣᩕᩩᨶᩣ᩠ᩅᨴ᩠ᨿᩱ ᨾᩮᩢ᩠ᨯᨾᩮᩢ᩠ᨯ

ᩈ᩠ᨿᩴᨮᩦᨾ᩠ᨿᩩᨷᩣ ᨠᩥᨶᩣ᩠ᨦᨴᩮ᩠ᨿᨾᩮᩢ᩠ᨯ ᨣᩴ᩵ᨾᩮᩢ᩠ᨯᨸᩴ᩵ᨲᩱ᩶ ᩈᩢ᩠ᨦᨷ

ᨲᩴ᩵ᩅ᩠ᨿᩃᩣ᩠᩵ᩅᩃᩱ᩶ ᨣᩴ᩵ᨾᩮᩬᩥᨶᨧᩬ᩠ᨠᨸᩥ ᩈᨻᩣ᩠ᨿᩈᨾ᩠ᨷᩱ ᨸᩴ᩵ᨶᩢᨣᩦ᩵ᨾᩮᩢ᩠ᨯ

ᨯ᩠ᨿᩩᨠᩕᩩᨴᨾᩮᩥ᩠ᨿᩡᨿᩩ ᨾᩮᩢ᩠ᨯᨾᩮ᩠ᨿᩈᩮᩢ᩠ᩅᩈᩩᨶᩮᨸᩕ ᨲᩣᩅᩬᩢ᩠ᩅᩃᩥᨣᩮᩃᩮᩢ ᨸ᩵ᩣ᩠ᨿᨯ᩠ᨿᩩ

ᨡᩥᨴᨾᩩᨷ᩠ᨿᩣ ᨲ᩠ᨿᩩᨾᩮ᩠ᨿᩈᩣᩅ᩠ᨿᩬᩢ ᩁᩣᨲᩴ᩵ᩅᩈᩢ᩠ᨿ ᨶᩴ᩵ᩅᩣ᩠ᨿ

ᩉᩩ᩵ᨾ᩠ᨷᩩᩴᨲᨾᩮ᩠ᨿᩁᩱ ᩈᩩᨣᨸᩦᩢᨧ᩠ᨿᨲ᩠ᨿᩬᩴ ᨾᩦᨧ᩠ᨿᨹᩣ᩠ᩅᩢ᩠ᨿ ᨾᩩᨷᩉ᩠ᩃᩩᨣᩩᨾᩩᨷᩉ᩠ᨿᩬᩴ

ᨺᩩᨲᨣᩕᩥᨺᩩᨲᨲᩬᩴ ᨷ᩠ᨿᨣᩮᩣᨷ᩠ᨿᨸᩕᩢᩬ᩠ᨿ ᨲ᩠ᨿᨣᩣᩁᩣᩅᨿᩮ ᨺᩩᨲᨲᩢᩬᩴ

ᨺᩩᨲᨸᩩᨺᩩᨲᨲ᩠ᨿᨣ ᨾᩮᩢ᩠ᨯᨣᩱᨣᩕᩣᩅᩢᩈᩢ ᨲ᩠ᨿᩢᩅᨲᩬᩴᨺᩩᨲᨲ᩠ᨿᩬᩴ ᨾᩮᩢ᩠ᨯᨸᩮ

ᨾᩮ᩠ᨿᩈᨿᨲᩦᨣᨶᩢᨣ ᨲᩦᨲᩩᨣᩈ᩠ᨿᨣᩱᩈ ᩃᩩ᩵ᨣᩃ᩠ᨿᩃᩥᨣᩮ ᨷᩅᩤᨿᩢᨲ᩠ᨿᩬᩴ

ᨴᩩᨲᨣᩴ᩵ᨣᩉ᩠ᨿᩱᨣᩮᩢ᩠ᩅ ᨧ᩠ᨿᨸᩦᨸᩴ᩵ᨣᨣᩴ᩵ᨣ ᩈ᩠ᨿᨣᨧ᩠ᨿᨣᩕᩩᨶᨣᩕᩣᨣ ᨷ᩠ᨿᨲᨶᩢ

ᨣᩕᩣᨲᩮ᩠ᨿᩬᩴᩅᨴᩦ ᨹᩦᩃᩮ᩠ᨿᩃᩩ᩵ᨣᨶᩢ ᨣᩥ᩠ᨿᩈᩮᩣᨾᩮ᩠ᨿᨲᩢ ᨾᩮᩢ᩠ᨯᨣᩥᨴ

ᨣᨧᩤᨠ᩠ᨿᨣᩢ᩵ᩅ ᨾᩮ᩠ᨿᨲᩮᩢ᩠ᩅᨲᩣᩉᩮ᩠ᩃᨣ ᩉᩩ᩵ᨣ᩠ᨿᨣᩱᨴᩥ ᩈᩩᨣᨴᩥᨸᩦᩢᩋᨣ

ᩉᩩ᩵ᨾᩮᨲᩉ᩠ᩃᨣᩩᩉ᩠ᩃᩣ᩠ᨿ ᨣᩕᩩᨣᨣᩴ᩵ᨴ᩠ᨿᩋᨣ ᨣᩕᩩᨣᨣᩴ᩵ᨷᩴ᩵ᨴ᩠ᨿᩣ ᨶᩩ᩵ᨲ᩠ᨿ

ᨲᩮ᩵ᨸᩣ᩠᩵ᩅᩈ᩠ᨿᨣᨷ᩠ᨿ ᩈ᩠ᨿᨣᨷ᩠ᨿᩈᩪᨠᩕ ᩉᩩ᩵ᨲᩥᨣᩴ᩵ᨣᨲᩮ᩠ᨿ ᨣᩤ᩠ᨿᨴᩥ

ᨾᩮᩢ᩠ᨯᨴᩕᩮᩡᩈᩩᨴᩱᨠᩕ ᨲᩦᨴᩱᨸᩣ᩠᩵ᩅᨲᩢ ᩋᩢᨸᩣ᩠᩵ᩅᨴᩱᨴᩦ ᩈᩦᩢᩈ᩠ᨿᨣᨾᩮ᩠ᨿᨲᩢᨣ

ᩉᩩ᩵ᨴᩕᩮᩈᩦᨠᩈᩦᨣᩥ ᨲᨴᩦᨲᩢᨸᩮᨣ ᩈ᩠ᨿᨣᩕᩣᨣᩕᩣᨴᨣ ᨠᩱᨠᩕ

ᩈᩩᨣᨸᩦᨠᩕᩣ᠋ᩁᩤ ᨷᩩᨺᩣᩉᩩ᩵ᩁᩱ ᨲᩮᨴᩦᨸᩦᩋᨣ ᩈᩩᨣᨲᩣ᠋ᨿ

ᨡᩩᨺᨣᩩᨶᩢᨣᨣᩕᩣ ᨲ᩠ᨿᨶᩈᩦᨡᩬᩥᨶᩉ᩠ᨦᩣ᩠ᨿ ᨣᩩᨶᩢᨣᩈᨷᩣ᩠ᨿ ᨾᩮᨿᩣ᩠ᨿᨸᩕᩢᩬ᩠ᨿ

หากไปทัพเหนือ อยากได้พระเจ้า มาฝากตวยเนอ นาฏไท้
ต้านพระนารายณ์ ตำนานเล่าไว้ ว่าเก็บกวาดได้ ประชา
มีนางนาฏน้อง กุละธิดา เอาล่องนาวา มาตวยพระเจ้า
พุทธสิหิงค์ เนอนายน้องเหน้า พระเพชรเฮาตวย แน่แต๊
สันนิษฐานเอา จริงหรือเท็จแต้ ก็แน่บ่ได้ สักอัน
ตำนานเล่าไว้ ก็เหมือนดั่งฝัน สายสัมพันธ์ บ่ฮู้ถี่แจ้ง
ก้อยฟังเต๊อะนาย แม่ข้าวสุนแป้ง ตะวันลงแลง บ่ายคล้อย
จ่มธรรมชาติ กับแม่สาวน้อย จ๋ากล่าวถ้อย รำพัน
หมู่มวลแมกไม้ สองฝั่งดงตื๋น มีตังเถาวัลย์ มุกหลวงมุกหน้อย
ดอกงิ้วดอกกว๋าว เรียงรายเป๋นถ้อย เกี่ยงพาใย ดอกป๊าน
ดอกบัวดอกเกี๋ยง เอื้องไพรฟ้าม่าน เกี้ยวกั๋นกอดก้าน แก๋มใบ
แมงใยหริ่งร้อง กึกก้องเสียงใส ล่องลอยลงไป นาวาน้ำกว้าง
วอกค่างหุยโหย นางนีบ่างค่าง เสียงดังครวญคราง เรียกจู๊
ใคร่กล่าววจี ตี้ได้ล่วงฮู้ นกเขาแขกตู้ แซวดง
กระทานกเค้า แขกเต้ากาหลง หมู่นกในโพรง สองดงฝั่งข้าง
หมู่แพหลวงหลาย พ่องก็กีบข้าง พ่องก็นำทาง ถ่อพ้น
ไก่ป่าเสียงขัน เนียงนันส่งซ้น หมู่หมีค่างเก้ง ควายดง
แอ่วเซาะสอดไซร้ กิ๋นในป่ากิ่ง ช้างป่าในดง ส่งเสียงแผดก้อง
หมู่แรดเสือสิงห์ กระทิงกั๋นป้อง เสียงครวญครางดัง ซะไซร้
สองฝั่งซ้ายขวา บรรดาหมู่ไม้ เต๋มริมฝั่งข้าง สองป๋าย
จอดนอนพักค้าง ก่อนขึ้นเดือนหงาย นอนพักสบาย แพยายเป๋นถ้อย

ᨲ᩠ᨶᩃᩩ᩠ᨠᨻ᩠ᨿᩈ᩠ᩅ ᨸᩮᩬᨦᨻᩢ᩠ᨶᨩ᩠ᨿᩢ   ᩋᩢ᩠ᨾᨸ᩠ᨿᩢᨦᩃᩣ᩠ᨿ ᨠᩕᩩᨦᨠᩯᩅ

ᨸᩮᩬᨶᨻᩣ᩠ᨿᨻᩦᨠᩩ ᨴᩱ᩠ᨶᨠᩣ᩠ᨿᨲᨠᩃᩯᩅ   ᨣᩕᩢᨦᨲ᩠ᨿᨦᨣᩅ᩠ᨿᨩᩯᩅ ᩃᩩ᩠ᨠᨻᩮᩣ

ᩃᩩ᩠ᨠᨠᨻᩢ᩠ᨶᨲᩦ᩠ᨿ ᩃᩩ᩠ᨠᨠᩴ᩠ᨿᨸᩮᩬᨦ   ᨸᩥᨠᨲᩩ᩠ᨿᨵᩥ᩠ᨿᨽᩮᩣ ᨧᩣ᩠ᨿᨲ᩠ᨿᨸ᩠ᨿᩢᨦ

ᨣᩕᩢᨦᨲᩕᩬᨦᨧᩮᩢ᩠ᨿᨬ᩠ᨿ ᨻᩮᩭᨩᩯᩅᨲᩪᨠᨲᩬ᩠ᨿ   ᨧᩥ᩠ᨠᨾᩮᩬᨦᨠᨲᩴᩣᨸᩮᩣ ᨸᩮᩬᨦᨧᩕᩪ

ᩈᩪᨠᨲᩴᩣᨣᩕᩱᨣ ᨴᩱᨩᩣ᩠ᨿᩈᩴᩣᨴᩮᩢ᩠ᨿ   ᨲᩣᨦᨧᩮᩢ᩠ᨿᨶᩱ᩠ᨿ ᨲᩴ᩠ᨠᨾᩣ

ᩉᩖᩩ᩠ᨠᨲᩩᩴᨸᩕᩪᨣᩴ᩠ᨿ ᨿᩪᨻᨸᩕᩣᨣᩴ᩠ᨿᩣ   ᩃᩩ᩠ᨠᨠᨧᩮᨭᩮᩬ ᨾᩣᨷᩪᨻᨧᩦ᩠ᨿᩉᩦ᩠ᨿ

ᩈᩪᨠᨲᩴᩣᨣᩕᩣ᩠ᨿ ᨧᩮᩨ᩠ᨿᨶᨲ᩠ᨶᨲᩦ᩠ᨿ   ᩉᩮᩬᨿᨶᨲ᩠ᨿᨲᩴᨻᩦ ᨸᩮᩬᨦᨧᩮᩢᩣ

ᩉ᩠ᩅᩢᨦᨠᨧ᩠ᨿᩉᩖᩩ᩠ᨠ ᨷᩪᨻᩃᩩ᩠ᨠᨿᩣᨦᨠᩯᩅ   ᨿᩢᨠᨲ᩠ᨿᨦᨣᩕᩅ᩠ᨿᨩᩯᩅ ᨿᩣᨦᨠᩣ᩠ᨿ

ᨧᨶᩣ᩠ᨿᨹᩢ᩠ᨿᨧᩱᨯᩢ ᨩᩯᩅᨿᩪᨻᨸᩫ᩠ᨿᨿᩣ᩠ᨿ   ᨧᩮᩢ᩠ᨿᨲᩩᩴᨸᩕᩪᨬ᩠ᨿ ᨧᩦ᩠ᨿᨸᩴᨧᩣᨲ᩠ᨿᩫ᩠ᨠ

ᨲᩴᩣᨣᩕᨸᩪᨲᨠᩣ᩠ᨿ ᨾᩮᩨ᩠ᨿᨣᩕᨲ᩠ᨿᩫᨠᩢ᩠ᨠ   ᨿᩢ᩠ᨠᨧᩣᨴᨲᩢ᩠ᨿᨸ ᨧ᩠ᨿᨠᩢ᩠ᨠ

ᨸ᩠ᨿᩢᨦᨲᩦᨩᩯᩅᨾᩮᩬᨦ ᨲᩦᨧᩦᨸᩕᨲᨧᩣᨲ᩠ᨿᩫ᩠ᨠ   ᨴᩱᨠᩱ᩠ᨿᩈᩦ᩠ᨿᨤᩢ᩠ᨠ ᨴᩱᨾᩮᩬᨦ

ᩉ᩠ᩅᢦᨦᨸ᩠ᨿᨴᩱᨲ᩠ᨿᩣ ᨩᩯᩅᨸᩮᩬᨦᨣᩢᩣᩉᩮᩬᨦ   ᨧᩮᩢ᩠ᨿᨧᩦ᩠ᨿᩈᩩ᩠ᨿᨾᩮᩬᨦ ᨷᩪᨻᨶᩩᨾᩱ᩠ᨿ

ᨴᩱᨸ᩠ᨿᨾᩮᩢ᩠ᨿᨻᩪᨶ ᨻᩪᨠᨣᩴ᩠ᨿᨾᩮᩬᨦᨠᩮᩢᩣ   ᨾᩮᩬᨦᨠᨲᩦᨧᩦᨸᩕᨲᨴᩱ ᨲ᩠ᨶᨶᩁᩣ᩠ᨿ

ᨸ᩠ᨿᨠᩕᨣᩪᨾᩮᩬᨦ ᨲᩴ᩠ᨠᨸᩮᩬᨦᨷᩩᨻᩁ᩠ᨿ   ᩈᩣ᩠ᨿᩈᩦ᩠ᨿᨻᩁ᩠ᨿ ᨲᩴ᩠ᨠᨾᩣ

ᨷᩢ᩠ᨿᨧᩥ᩠ᨠᨶᩪᨻᩃᩯᩅ ᨩᩯᩅᨠᩕᩪᨠᨴᩮᩈᩥ᩠ᨠᨲ   ᨷᩪᨾᨠᩕᩣᨽᩪᨾᩥ᩠ᨠᨲ ᨠᩕᨷᩪᩃ᩠ᨿᩪᨻᨾᨲ᩠ᨿᩬᩣ

ᨸ᩠ᨿᩣᩱᨿᩢ᩠ᨠᨹᩥ᩠ᨠᨲ ᨲᩪᨧᩢ᩠ᨶᩩᨸᨩᩯᩅ   ᨾᩣᨴᩱᨴᩱᨠᩕᩪᨠ ᨶᩪᨾᨷ᩠ᨿ

ᨸᩮᨷᩣ᩠ᨿᨷᩥᩉ᩠ᩅ ᨸᩕᨣᩣ᩠ᨿᩈᩴᩣᨧ᩠ᨿ   ᨲ᩠ᨿᨶᩪᨲᨠᩉᩮᩨ᩠ᨿᨽᨴᩱ ᩉᩣᨾᩣ

ᨶᩣ᩠ᨿᨲᩦᨧᩦᨸᩕᨲᨣᩴ᩠ᨿ ᨲᩦ᩠ᨿᨲᩬ᩠ᨿᨧᩉᩖᩣ   ᨲ᩠ᨿᨠᩕᨶᩣᨣᩣ ᨭᩪᨾᩣᩁᩣᨲᩱ᩠ᨿ

ᩁᩣᨠᩕᨸᩕᩪᩉ᩠ᨿ ᩉᩖᩩᨸᨸᩉᩮᩨ᩠ᨿᨽᨲᩕᨶᨴᩱ   ᨴᩱᨣᩕᩣᨷᩦ᩠ᨿᨠᩱ᩠ᨿ ᨸᩴᩣᨴᩱ

ᨩᩯᩅᨲᩦᨧᩦᨸᩕᨲᨧ ᨠᩮᩢ᩠ᨿᩉᩣᨠᩃᩱ᩠ᨿ   ᨷᩢ᩠ᨿᨲᩫ᩠ᨿᨷᩪᨸᩱ᩠ᨿ ᩈᩢ᩠ᨿᨸᩕᩪᨠ

ᩃᩥ᩠ᨿᨧᩮᩢ᩠ᨿᨾᩣᨴᩱ ᨧᩦ᩠ᨿᨸᨧᩣᩉᩖᩩ᩠ᨠ   ᩈᩢ᩠ᨿᨠᩕᩣ᩠ᨿᨧᩮᨶᩥ᩠ᨠᨲ ᨠᩕᨷᩪᩃ᩠ᨿᩪᨻᨾᨲ᩠ᨿᩬᩣ

ก่อนลงแก่งหลวง ผดแผวแก่งสร้อย จ่ำเป็นรอคอย พรุ่งเจ้า
แจ้งขวายดีงาม ไก่ก๋ำออกเล้า ก้อยกินคาบข้าว ลงแพ
ล่องแก่งหื้อพ้น ล่วงพ้นแถล ฝูงหมู่เรือแพ ตวยกั๋นเป๋นเส้น
ก้อยฟังเต๊อะนาย แม่ข้าวตอกเต้น ถึงเมืองกำแพง แห่งเพชร
สองต๋ำนานใน ไขขานสำเร็จ ตามตี้ฮู้ได้ ฟังมา
หลวงพ่อเพชรนั้น ยอดปรารถนา ล่องน้ำนาวา มาจอดตี้นี่
สองต๋ำนานขาน เดิมออนก่อนกี้ เหมือนกั๋นปอดี แต่เก๊า
หมู่ก๋องทัพหลวง จอดลงยามเจ้า ย้างกิ๋นคาบข้าว ยามงาย
นารายณ์ต้านไท้ เจ้ายอดบุญผาย เชิญป้อเพชรนาย ขึ้นบนท่ากว้าง
ต๋ำนานบอกขาน เมินนานกล่าวอ้าง ยังต้าโพธิ์ปรา ทับจ๊าง
ฝากหื้อเจ้าเมือง พิจิตรต้าต๊าง ไปไว้สืบสร้าง ในเมือง
หมู่พลไพร่ฟ้า เจ้าแท่นคำเหลือง เชิญขึ้นสู่เมือง นครชุมได้
ไว้เป็นมิ่งขวัญ ของคนเมืองใต้ เมืองพิจิตรใน ก่อนนั้น
เป็นพระคู่เมือง ตั้งแต่วันนั้น สายสืบดั้น กั๋นมา
จ๋นถึงรอดเล้า เจ้ากรุงโกสินธ์ จ๋อมพระภูมินทร์ พระจุลจ๋อมเกล้า
อยากได้ยังองค์ พุทธารูปเจ้า มาไว้ในกรุง ร่วมวัด
เบญจวิหาร ประธานสำทับ ตกออกเหนือใต้ หามา
ชาวพิจิตรนั้น ตื่นเต้นผวา กั๋ลวพระราจา จักมาเอาได้
เอาพระเพชรหนี หลบเหนือซ่อนใต้ ในกล๋างพงไพร ป่าไม้
เจ้าพิจิตรนา เซาะหาซะไซร้ จ๋นพบจวบได้ สมทรวง
เลยเชิญมาไว้ ตี้วัดท่าหลวง แล้วกราบทูลองค์ พระจุลจ๋อมเกล้า

ᨻᩮᩥ᩠ᨶᨴᩢ᩠ᨲᩪᨴᩮᩅ᩠ᨿ ᨡᩪᨾᨴᩥ᩠ᨶᨠᩮᩢ᩶ᩣ᩠ᨿᨷᩮᩬᩢ᩶ᩣ ᩃᩱᩈ᩵ᩪᨾᩖᩣᨠᩱ᩠ᨿ ᩈᩢ᩠ᨯᩢ᩶ᨠ

ᩈ᩵ᩪᨶᨡᩪᨾᨴᩥ᩠ᨶᨠᩮᩢ᩶ᩣᨩᨾᩩ᩠ᨿ ᨷᩴ᩵ᨲᩱ᩶ᩉ᩠ᨿᩪ᩶ᨲᩢ᩠ᨠ ᩯᨾ᩠ᨷᨿᩉ᩠ᨿᩪ᩵ᨷᩮᩬᩢ᩶ᩣ ᩈᨯᩣ

ᨡᩪᨠᨹᩮᩥ᩠ᩉᩪ᩵ᨠᨶ᩠ᨲ ᨾᩥ᩠ᨿᩱᩉᩬ᩶ᨴᩮᩅᩈᩣ ᨡᩪᨾᨾᩕᩣᨶᩣᨣᩣ ᨷᩴ᩵ᨧᩮᩥ᩠ᨶᩃᩴ᩵ᨠᩱᩉ᩶

ᨣᩣᩴᨲᩥᨷᩥᨾᩕᩣᨠᩮᩥ᩠ᨶ ᨣᩣᩴᨲᩥᨷᩥᨾᩕᩣᨲᩱ᩶ ᨲᩣᨲ᩠ᨿᩱᨣ᩠ᨿᩯᨿ ᩉᩱ᩵ᨶᩢ᩶ᨠ

ᩈ᩠ᨿᩪᨶᩮᩈ᩠ᨿᩱᨧ ᨸᩣᨶᨾᩦᨧᩪ᩶ᨾ ᨡᩪᨾᨴᩥ᩠ᨶᨠᩮᩢ᩶ᩣᨾᩮᩥ᩠ᨶᨠᨷᩮᩬᩢ᩶ᩣ ᨶᩪᨷᨿ

ᩈ᩵ᩪᨶᩉᩖᨠᩫᩢ᩵ᨾᩮᨲᩕᩱ᩶ᨷᩕᩢᩥᨾ᩠ᨿᩪ ᨿᩪ᩶ᨾᩣᨴᩥ᩠ᨿ ᨲᩥᨷᩥᨾᩕᩣᨹᩮᩥ᩠ᨿ

ᩃᩱᨧᩪ᩶ᨠᩱᩉ᩠ᩃᨠ ᨾᩮᩥ᩠ᨶᨴᨲᩫ᩵ᨶᨲᩦ᩶ ᨧᩮᩥ᩠ᨷᩢᨡᩪᩈᩪ᩵ᩈᩢ᩠ᨯᩢ᩶ᨠ

ᨻᩮᩥ᩠ᨷᩱᩈ᩠ᨯᩉ᩠ᩃᨠᩉ᩠ᩃᨠ ᩮᨧᩥ᩠ᨠᨷᩕᩢᩥ᩠ᨿᩯᨲ᩠ᨾ ᩉ᩠ᩃᨠᨠᩣᩱᩉ᩠ᨿᨲ᩠ᨯ ᩉ᩠ᩃᩣ᩠ᨿᩋ

ᨴᩥ᩠ᨠᩉ᩠ᩃᨠᨲᩫ᩵ᨾᩮᨲᩕ ᨷᩕᩢᩥ᩠ᨿᩉ᩠ᩃᩪᩉ᩠ᩃᩣ ᨾᩦᩉ᩠ᨿᩪ᩵ᩈᨯᩣ ᨡᩪᩃᩮᩃᩪ᩶ᨾᩱ᩶

ᨷ᩠ᨿᨧᩪᨲᩱᨧᩅ᩠ᨿᨠ ᨲᩥ᩠ᨠᩮᩥ᩠ᨶᨧᩪᨲᩱ᩶ ᨾᩣᨴᩪ᩵ᨾᩮᩥ᩠ᨠᩱᩈ᩠ᨿ ᨶᩪᨷᨧᩪ᩶ᨾ

ᨲᩫ᩵ᩮᨷᩬ᩶ᨯᩦᩱᨲ ᨯᩫᨧᩉᨷᩪᨲᨯᩪ᩶ᨠ ᨲᩪᨶᨲᩫᩉ᩠ᨿᩪ᩵ᨷᩮᩬᩢ᩶ᩣ ᨡᩴ᩵ᩃᩪᨠ

ᩈᩪᨶᨲᨿᨯᩢ᩶ᨠ ᨶᩥᨧᩮᩥ᩠ᨿᨷᨿᨯᩪᨠ ᨲ᩠ᨿᨶᩥᩱᨣ᩠ᨿᩣᨲᩪᨶ ᨻᩮᩥ᩠ᨶᨧᩮᩥ᩠ᨲᩢ᩠ᨠᩢ᩶

ᨶᩪᨶᩉ᩠ᨿᩪ᩵ᩈᩪᨡᩪ. ᨲᩴ᩵ᨯ᩠ᨿᩮᨷᩬ᩶ᨷ᩠ᨿ ᨯᩦᨲ᩠ᨿᩣᨴᩥᩣᨯᩦ ᩮᨷᩬ᩶ᨧᩪ᩶

ᨲᩫᨾᩪᨲᩣᨿᩉ᩠ᩃ᩠ᨿ ᨾᨿᨾᩣᨿᩈᩪ᩶ᨿ ᨴᩮᨾᩕᩣᨿᨠ᩵ᩣ᩠ᨿᨶᩣᨣ ᨲᩥᩉ᩠ᨿᩣ

ᨡᩪᨶᨿᨷᩮᩬᩢ᩶ᩣ ᩃᩱᨡᩪᨡᨷᩕᩢᩈᨠ ᨯᩫᩉ᩠ᨿᩪ᩵ᨿᨴᩥ᩠ᨠ ᨡᩴ᩵ᩃᩪᨠᨡᨿᨲᩱ᩶

ᩈᨯᩣᨿ᩠ᨿ ᨲᩥ᩠ᨶᨲᩮᩥ᩠ᨶᨲᩱ᩶ ᨯᩫᩉᩣᨠᩮᩥ᩠ᨿᩱᩈ᩠ᨿ ᩈᩦ᩵ᨠᨿ

ᨠ᩵ᩣ᩠ᨿᨷᩮᩬᩢ᩶ᩣᨠᩪᨲᩣᨿᨶᩮᩤ ᨠᩴ᩵ᨡᩣ᩠ᨿᨲᩪᨷᨿ ᨯᩫᨯᩫᨶᩪᨾᨷᩮᩬᩢ᩶ᩣ ᩈᨯᩣ

ᩉᩦ᩶ᩉ᩠ᨿᩪ᩵ᨲᩦ᩶ᨯᩢ᩶ᨠ ᩈᩪ᩶ᨷᩕᩣᨶᨿ ᨿ᩠ᨿᨣᩪᩈᨯᩣ ᨶᩪᨿᨧᩮᩥ᩠ᨲᩫ᩵ᩈᩢ᩠ᨿ

ᨾᩕᩫᨠᨴᩪᨾᨴᩪᨠᩮᩥ᩠ᨠ ᨴᩪᨠᩮᨴᩪᨠᩴ᩵ᨷᩫ ᨻᩮᩥ᩠ᨿᩈᨯᩣᨠᩮᩢ᩶ᩣᨾᩦ ᨠᩴ᩵ᨯᩫ

ᨾᩣᨶᩪᨷᨶᩪᨾᨲ᩠ᨿ ᩉᩱ᩶ᨧᩮᩥ᩠ᨿᨾᨲᨲ ᩈᩪ᩶ᨲᩢ᩠ᨲᩮᩥ᩠ᨿᩉᩱ᩶ ᨻᩮᩃᩣ

ᩈᩦ᩠ᩅᩪᨶᨲᩢ᩠ᨠᩮᩢ᩶ᩣ ᨶᩪᨷᨶᩪᨾᩅᨲᨷ ᨲᩪᨧᩮᩥ᩠ᨻᩮᩃᩣ ᩃᩱᨧᩪ᩶ᨹᩮᩥ᩠ᨲᩮᩢ᩶ᩣ

เพื่อจักทูลถวาย จ๋อมองค์ต้านเจ้า ไปสู่กรุงไทย และน้อง
ส่วนจ๋อมองค์ธรรม บ่ได้หันพ้อง เพราะขัดหมู่เจ้า ศรัทธา
ของตี้หวงฮัก กราบไหว้ทูนสา จ๋อมพระราจา บ่เชิญล่องใต้
ชาวพิจิตรเหนือ ชาวพิจิตรใต้ พากั๋นไชโย โห่ร้อง
สรรเสริญใน ป๋าระมีน้อม จ๋อมองค์เจื๋องเจ้า ภูบาล
ส่วนหลวงพ่อเพชร ได้ประดิษฐาน อยู่มานมนาน พิจิตรตี้นี่
ในวัดท่าหลวง เดิมออนก่อนกี้ ถึงปัจจุบัน และน้อง
แป้งโบสถ์หลังหลวง เครื่องประดับพร้อม หลังงามใหญ่กว้าง หลายวา
องค์หลวงพ่อเพชร ประทับหรูหรา มีหมู่ศรัทธา ดูแลผ่อใกล้
บ้านนอกในเวียง ตกเหนือออกใต้ มาทั่วเมืองไทย นอบน้อม
ต่อแต่นี้ไป จักไขบอกน้อง ต๋อนจักหล่อเจ้า จำลอง
สุรพลน้อง ริเริ่มจบถอง เกียรติไชยากร เป็นเริ่มก่อตั้ง
ชวนหมู่สอจอ ก๋ำนันแก่บ้าน ศึกษาอำเภอ แก่วัด
ก๋รรมก๋ารหลาย มากมายสันทัด ทูลกราบต้านราช พรหมา
จารย์เถระเจ้า ในจุดประสงค์ จักหล่อยังองค์ จำลองจากใต้
ศรัทธาตังหลาย ตกออกเหนือใต้ จักหาเงินไทย สิ่งทรัพย์
ท่านเจ้าคุณเฮา ก็ขานตอบฮับ จักจัดร่วมเจ้า ศรัทธา
หื้อหมู่ปี้น้อง สมปรารถนา ฉลองศรัทธา จ้วยทุนก่อสร้าง
พ่องฮอมตองเหลือง ตองแดงค่าจ้าง เป็นสตางค์มี ก็นัก
มารวบรวมกั๋น ได้เงินมากนัก แล้วกฎเกณฑ์ได้ เวลา
สี่ศูนย์ตั้งเก๊า รวบรวมวัตถา พอถึงเวลา ในวันที่เก้า

ᨩᩮᩥ᩠ᨶᨲᩩ᩠ᨾᩣᨠᨤᩪ᩠ᨯ ᩈᩩᨠᩉᩬ᩶ᩣᩈᩦ᩵ᩉᩮᩢᩣ   ᨸᩣ᩠ᨿᨯᩱ᩵ᨯᩮᩥ᩠ᨿ ᨴᩢ᩠᩶ᨠᩮ᩠ᨿᩢ᩶
ᨲᩣᨲ᩠ᨿᩢ᩵ᩃᩩ᩵ᨠᩱᨲ ᩉᩱᩅᩮᩃᩣᨠ᩠ᨿᩢ᩶   ᨻᩕᩤ᩠ᨿᨲ᩠ᨿᩢᨹ᩠ᨿᩢᨧᩮᩢᩤ ᨾᩩᨡᨯᩦ
ᨻᩕᩤ᩠ᨿᩉᩖᩪ᩠ᨦᨲᩢ᩠᩵ᨦᨻᩕᩮᩢᩣ ᨻᩕᩤᩈᩩᨹᩣᨿᩦ   ᨡᩪᨾᨤᩧᨠᩩ᩠ᨾᩩᨡᨯᩦ ᨠᩪᨹᩢ᩵ᩉᩖᩪ᩠ᨦᨧᩮᩢᩣ
ᩑᩣᨴᩪᨬ᩠ᨬᩪ᩠ᨲᨡᩩ᩠ᨾ ᩉᩖᩪ᩠᩵ᨦᨤᩧᨠᩩ᩠ᨻᩕᩤᨧᩮᩢᩣ   ᨡᩩᨠᩉᩖᩪ᩠ᨦᨶᩪᨶᩮᩢᩣ ᨹᩦ᩠ᨠᩪ
ᨹ᩠ᨿᩢᨠᩴ᩵ᨸ᩠ᨷᩩ᩠ᨿ ᨸᩴ᩵ᩑᩣᨲ᩠ᨲᨠᩪ᩠   ᩈᩢ᩠᩵ᨦᩈᩮᩥ᩠ᨦᨶ᩠ᨿᩢᨻᩕᩢ᩠᩶ᨦ ᨹ᩠ᨿᩢᨯᩦ
ᩉᩱᨸᩦᨩᩮᩥ᩠ᨶᨠ᩠ᨿᩢ᩶ ᨸᩴ᩵ᩃ᩠ᩅᩢ᩶ᨦᨾᩪᨸᩦ   ᩈᩩᨹᩩ᩠ᨿᨾᩩᨡᨯᩦ ᨹ᩠ᨿᩢᩈᩕᩦᩅᩥᨡ᩠ᨿᩢᨧᩮᩢᩤ
ᩉᩖᩪ᩠ᨦ᩵ᨧᩢᩣᩃᩪᨠᩉᩖᩮᩥ᩠ᨶ ᨲᩩᨹᩮᩢᩣᨶᩩᨸᨧᩮᩢᩤ   ᩉᩖᩮᩥ᩠ᨶᨤᩧᨠᩩ᩠ᨠᩩ᩠ ᨸᩴ᩵ᨠ᩠ᨿᩢ
ᨸᩮᩢᩣᨾᩦᨴᩪᨠ᩠ᨿᩢ ᩈᩩᨠᨲ᩠ᨿᩢᩉᩬ᩶ᩣᨶ᩠ᨿᩢ   ᩈᩦ᩵ᩈᩥ᩠ᨿᨯᩱ᩵ᩃ᩠ᩅᩢ᩶ᨦᨸᩣ᩠ᨿ ᨯᩮᩥ᩠ᨿ
ᩅᩮᩃᩣᨸ᩵ᩣ᩠ᨿᨠ᩠ᨿᩢ ᩈᩥ᩠ᨿᩈᩦ᩵ᨡᩩᨸᩣ᩠ᨿ   ᩈᩅ᩠ᨿᩢᩈᩥ᩠ᨿᨲᩮᩢᩤ᩶ᨬ᩠ᨿ ᨡᩮᩢᨠᩉᩖᩪ᩠ᨦ᩵ᩉᩮᩢᩣ
ᨻᩕᩤᩈᩩᨹᩣᨿᩦ ᨾᩩᨡᨯᩦᩅᩥᨡ᩠ᨿᩢᨧᩮᩢᩤ   ᨸᩮᩢᩣᨤᩧᨠᩩ᩠ᨸᩕᨯᩢ᩠ᨦ ᨹ᩠ᨿᩢᨲᩮᩢᩤ᩶
ᨶᩢ᩠ᨿᨾᩢᨻᩕᩦ ᨶ᩠ᨿᩢᨲᩈᩮᨻᩕᩤᩃᩮᩢᩤ᩶   ᨸᩕᨯᩢ᩠ᨦᨲᩮᩢᩤ᩶ᩉᩖᩮᩢᩤ᩶ ᩈᨹᩮᩢᩣ
ᩉᩖᩪ᩠᩵ᨦᨻᩕᩢ᩠ᨶ᩠ᨿᩢᨸᨶ᩠ᨿᩢ ᩈᩫ᩠ᨷᩕᩣᨶ᩠ᨿᩢ   ᨹ᩠ᨿᩢᨶᩣᨻᩕᩥᩉᩖᩪ ᩉᩱᨸ᩠ᨿᩢᨠ᩠ᨿᩢᩈᩢ
ᨲᩣᩉᩖᩪ᩠᩵ᩈᨹᩮᩢᩣ ᨡᩮᩢᨲ᩠ᨿᩢᨡᩮᩢᨲᨿᩢ   ᨲ᩠ᨿᩢᩈᩢ᩵ᨡᩪᨾᨡᩪᨠ ᩉᩖᩮᨠᩢ᩠ᨿ
ᨲᩮᩢᩣᩑᩣᨾᩣᨣ᩠ᨿᨾᨲᩩ ᨶᩢ᩠ᨲᨡᩩ᩠ᨾᨻᩕᩮᩥ᩠ᨶᨿ᩠ᩅᩢ᩶   ᨤᩧᨠᩩ᩠ᨻᩕᩤᨹ᩠ᨿᩢᨧᩮᩢᩤ ᨲᩫ᩠ᩃᨸᨾᩣ
ᨶ᩠ᨿᩢᨲ᩠ᨲᩥᨠ᩠ᨿᩢᩃᩮᩢᩤ᩶ ᨿ᩵ᨦᩉᩮᩢᩣᨾᩮᩈᩣ   ᨩᩮᩥ᩠ᨶᨸᩮᩢᩣᩅᩮᩃᩣ ᨶ᩠ᨿᩢᨯᩱ᩵ᨠᩴᩤᩃ᩠ᩅᩢ᩶
ᨲᩩᩴᩈᩩᩴ.ᩈᩩᨠᨲ᩠ᨿᩢ ᩉᩬ᩶ᩣᩈᩦ᩵ᨯᩱ᩵ᩃ᩠ᩅᩢ᩶   ᨶ᩠ᨿᩢᨾᨻᩕᩣᨸᩪᨶᩱᨲ ᨶᩦ᩠ᨿᨶ᩠ᨿᩢ
ᨯᩦ᩵ᨸᩖᩪᨯᩪ᩠ᩉᩖᩪ᩠ᨦ ᨹ᩠ᨿᩢᩃᩦ᩵ᨸᩩᨡᨲ᩠ᨲ   ᩃᩱ᩵ᨶ᩠ᨿᩢᩉᩱ᩠ᨿᨲᩪ᩠ᨠ ᩈᩢ᩵ᩤᨲᩮᩢᩤ
ᩉᩖᩪ᩠᩵ᨶᩢ᩠ᨠᨣ᩠ᨿᨾᨶ᩠ᨿᩢ ᩈᨻᩕᩩᩡᩉᩖᩪ᩠᩵ᩉᩮᩢᩣ   ᨸᩮᩢᩣᨿ᩠ᨿᩢᩈᩢ᩵ᩤᨲᩮᩢᩤ ᨠᩪᨡᩦᨠᩪᨡ᩠ᨿᩢ
ᨠᩪᨻᩕᩣᨸᩪᨶᩉᩖᩪ᩠ᨦ ᨣ᩠ᨿᨾᩃᩩ᩵ᨠᩈᩢ᩵ᨸ᩠ᨿᩢ   ᨿ᩠ᨿᩢᨡᩪᨾᨡᩮᩢᨠᨶᩮᩢᩤ ᩃᩦᨠ᩠ᨿᩢᨠ
ᨠᩪᨲ᩠ᨿᩢᩉᩖᩪ᩠ᨦᩉᩖᩪ᩠ᨦ ᨻᩕᩣᨸᩪᨶᨲᩣᨠᩪᨠ   ᨾᩦᨹᩢ᩠ᨿᨸᩦ᩵ᨲᩮᩢᩣ᩶ ᨸᩮᩢᩣᨯᩩ᩠ᨠ
ᨶᩦ᩶ᨠ᩠ᨿᩢᨸ᩠ᨿᩢᨶᩥ ᩃᩩ᩵ᨠᨹ᩠ᨿᩢᨹᩥᨶᩥ   ᨸᩥᨠᩉᩖᩪ᩠᩵ᨻᩕᩣᨸᩪᨶ ᨹ᩠ᨿᩢᨲ᩠ᨿᩢᨸᩮᩢᩣ᩠ᨿᩈ᩠ᨿᩢ

เดือนกุมภาพันธ์ สองห้าสี่เข้า ป๋ายนึ่งเนอนาย น้องจั้น
พากั๋นล่องไป ในเวลานั้น กราบต๋นต้านเจ้า มุนี
กราบหลวงพ่อเพชร พระสุทัสสี จ๋อมองค์มุนี วัดท่าหลวงเจ้า
อนุญาตขอ หล่อองค์พระเจ้า ของหมู่จาวเฮา ตี้วัด
ต้านก็ป๋งปั๋น บ่อัตคัด ส่งเสริมจ้วยสร้าง ทันที
ในปี๋เดือนนั้น บ่ได้ข้ามปี๋ สุทัสมุนี ต้านศรีวงค์เจ้า
หล่อจ๋ำลองเหมือน พุทธารูปเจ้า เหมือนองค์จริง บ่น้อย
แปดมีนาคม สองปันห้าร้อย สี่สิบหนึ่งได้ เนอนาย
เวลาบ่ายคล้อย สิบสี่นอป๋าย สามสิบเก้านาย เททองหล่อเข้า
พระสุทัสสี มุนีวงศ์เจ้า เป็นองค์ประธาน ต้านเก๊า
รัฐมนตรี จ้วยเกษตรเล้า ประธานเก๊าเหง้า ศรัทธา
หล่อเสร็จเรียบร้อย สมปรารถนา ต้านราชพรหมา ใจ๋บานชื่นสู้
พาหมู่ศรัทธา ทุกคนทุกผู้ กลับสู่จ๋อมตอง เขตคล้าย
เพื่อมาเตรียมตั๋ว จักขอเคลื่อนย้าย องค์พระต้านเจ้า กลับมา
ซาวหกนั้นเล้า ย่างเข้าเมษา เดือนแปดเวลา ขึ้นนึ่งค่ำได้
พ.ศ. สองปัน ห้าสี่นึ่งได้ ร่วมขบวนไป รีบฮับ
ตี้ปากตางหลวง ต้าลี่หยุดพัก ใส่รถใหญ่กว้าง สเปา
หมู่ช่างเตรียมรถ เฉพาะหมู่เขา แป๋งยังสเปา งามดีกู้ด้าน
จัดขบวนหลวง เตรียมล่องสู่บ้าน ยังจ๋อมตองเฮา และน้อง
จัดกั๋นหลวงหลาย ขบวนพาทย์ฆ้อง มีตังปี่แก้ว แกวง
ขึ้นนั่งบนรถ ล่องตวยถนน ฝูงหมู่ขบวน ตวยกั๋นเป็นเส้น

ᩮᨾ᩵ᨣᩦᩮᨾ᩵ᩋ᩠ᩅ ᨯ᩠ᨿᩅ᩠ᨠᨲ᩠ᨿᩦᨲ᩠ᨿ᩶ᨠ ᩮᨲᩢᨸᨴᩦᩁ᩠ᩁ ᨫᩴᨣ᩠ᨷ
ᨴ᩠ᨲᨲ᩠ᩃ᩵ᩅᨿᩢ᩠ᨶᩁ᩠ᨴ ᨣ᩵ᩣᨶ᩠ᨿᩣ᩠ᨿᨧ᩵ᩣ᩠ᨿᨠ᩠ᨿ ᨲᩪᨶᩮᨴᩫ᩠ᨲ᩠ᨿ᩶ ᩉᩴᨫᩦ
ᩮᨣ᩠ᨿᨶᩣ᩠ᨿᨧ᩵ᩣ᩠ᨿᩱᨣ᩶ ᨣᩩᩃᩮᨾ᩵ᩈᩫ᩠ᨿᩁ᩠ᩈᩦ ᨣᩩᨯᩪᨣᨠᩣᨾᩦ ᩈᩅᩫᩮᩈ᩠ᨿᩈᩅᩫᩱᨩ᩶
ᨣ᩵ᩣᩉᩴ᩠ᩃᩩᨷᩴᨣᩕ᩠ᩈᩴᨣ ᩃ᩠ᨿᩢᨣᨯᩪᨹᩱᨲ᩶ ᨶᩫᨸᨶᩫᨾᩱᨲ ᨠ᩠ᨿᨸᨠᩕ᩠ᨿᩢᨾ
ᩈ᩠ᩅ᩵ᨶᨠᩕᨬᩥᨣ᩠ᨷᩃ᩠ᨣᩩ ᨸᩪᨲᨲᩫᨣᨲᩦ᩵ᨣ᩠ᨴᩢᨣ ᩈᩪᨣᩮᩈ᩠ᨿᩮᨲᩢ᩶ᩅ ᩮᨯᩫᨬ᩠ᨿ
ᨲ᩠ᨿᩦᨣᩣᩴᩃᩢ᩠ᨦᨲ ᩈ᩠ᨿᩢᨣᩮᨯᩫᨣ᩠ᨲᩃ᩠ᨿᩣ ᨣ᩠ᨿᩫᨲᨾ᩵ᩣᨣ᩠ᨿᩣ ᨾᩣᨲ᩠ᨿᩦᩮᨲᩢ᩵ᨣᩦ᩶
ᩱᨣ᩶ᩈᩣᩃᩣᩉᩃ᩠ᨣᩩ ᩮᨯᩫᨣᩣᩴᩉᩢ᩠ᨿᨲᨲᩦ᩶ ᩈ᩠ᩅ᩵ᨣᨣᩩᨫᩦ ᨿᩥ᩵ᩃᩢ᩠ᨿ
ᨲᩪᨶᨣᩣᩴᨧᩣᩋ᩠ᨿᨶ ᨾᩣᩅ᩠ᨿᨶᨠᩕ᩠᩵ᨿᨣᨠᩕᩢ᩶ᩅ ᨫᩴᨿᩢ᩠ᨲᩯ᩠ᨿᩉᩦ᩶ ᨣᩣᩴᨣ᩠ᨿ
ᨣᩣᩴᨠᩕ᩵ᩅᨶᩴ᩵ᨣᩢ᩠ᨿ ᨸᩦ᩵ᨣ᩠ᩅᩉ᩠ᩅᩣ᩠ᨿ ᨲᩮᨸᩢᩃᨸᩣ᩠ᨿ ᨸᩴ᩵ᩉᩥᨩᨠᩕ᩠ᨿᩢᨾᩈ᩠ᨿᩢᨣ
ᩍᩱᩉᩈᩦᨲᩢᨾᩪ᩠ᩃ ᩮᨯᩫᩱᨷᩉ᩠ᩅ᩶ᩣᨲ᩠ᨿᩢᨣ ᩋ᩠ᨿᨶᨠᩕ᩵ᩅᨣᩣᩴᩮᨾᩥᨣ ᨶᩴ᩵ᨣ᩠ᨿᩢ
ᩉ᩠ᨲᩅᨣᩣᩴᨣ᩠ᨿᩱᨩ ᨾᩪ᩠ᩅᨸᩴ᩵ᨶ᩠ᨿᨸᩢ᩠ᨿ ᨫᩴᨿᩢ᩠ᨲᩯ᩠ᨿᩉᩦ᩶ ᩍᩱᨽ᩠ᨿ
ᨲᩢ᩵ᨶᩃᩢᨬ᩠ᨿᩮᨲᩥ᩠ᨿ

ᩮᨲᩢ᩵ᨣᩃᩢᨶ᩠ᨿᨸᨶ᩠ᨿᨣᩮᩋ᩠ᩅᩱᨡ᩠ᨿ : ᨲᩫ᩵ᩉ᩠ᨿᩅᨯᩥ᩠ᨿ ᩱᨷᨾᩃᩦ
ᨸᨴᩦᨴ᩠ᨲᨧᨴ᩠ᨲᩍᨲ᩠ᨾᨶᨲ᩠ᩅᩱᨧ᩠ᨿᩮᨸ᩠ᨿᨽᩣᩆᩣᩃᩢ᩠ᩅᨩᩱᨡ᩠ᨿ : ᨾᩉᩣᨸᨬ᩠ᨬᩢᨦ᩠ᨠ ᩅᩢᨯ᩠ᨰᨶᨩᩣᩈᩕ᩠ᨲᩥ
᪑᪙ ᨾᩥᨳᩩᨶᩣ᩠ᨿ ᪒᪕᪓᪑

แม่ชีแม่ขาว ตวยกั๋นตื่นเต้น เต๋มบริเวณ ข่วงวัด
จักกล่าวย้อนถึง ค่ารายจ่ายชัด ต๋อนเริ่มต้น หัวที
 เงินรายจ่ายใจ๊ คุณแม่สมศรี วังทองคำมี สามแสนสามได้
ค่าหล่อบวงสรวง เลี้ยงดูตังใต้ รวบรวมไป เพียบพร้อม
ส่วนพระองค์หลวง บอกปวงปี้น้อง สองแสนเก้าเก้า เนอนาย
 ปิดทองลงรัก เสี้ยงแถมจาดหลาย ช่างพม่าจาย มาติดแต่งหื้อ
ไว้ศาลาหลวง เนอคำหนักตื้อ สง่างามดี ยิ่งล้ำ
กล๋อนคำจ๋าเขียน มาเวียนเพรี่ยงพร้ำ ขอยกโทษหื้อ คำจาย
 คำคร่าวฮ่ำจ๊อย บ่มีความหมาย ก๋ารบรรยาย บ่หมดพร้อมเสี้ยง
อโหสิกร๋รม เนอใบหน้าเกลี้ยง เขียนคร่าวคำเมือง ฮ่ำจ๊อย
หากคำอันใด มันบ่เรียบร้อย ขอยกโทษหื้อ อภัย
ก่อนแล่นายเฮย

แต่งและเรียบเรียงโดย พ่อหนานติ๊บ ใจมณี

ᨣᩕ᩵ᩣ᩠ᩅᨪᩴ᩵ᩣᨣ᩠ᩅ᩶ᩏᩈᩣᨣᩕᩪᨷᩪᩁᩣ

ᩏᩈᩣᨣᩕᩪ ᨷᩪᩁᩣᨾᩣᨲ᩠ᨳ

ᩉ᩠ᨶᩪᨶᨾᩉ᩠ᨶᩪᨶ ᨨᩯ᩶ᩣᨲᩯ᩵ᨩ᩠ᨿᩢ᩵ᨦ ᨿᩫ᩵ᨻᩖᩣᩏᨷᩣ᩠ᨿ ᨿᩨᨠᩣ᩠ᨿᩉ᩠ᩅᨾᩉᩢ᩠ᨿ

ᨲᩦ᩵ᨠᩢ᩠ᨲᨬ᩠ᨬ᩵ᩪᩈ᩠ᨶ ᨶᩣ᩠ᨿᨣᩕ᩠ᩅᨣᩕ᩵ᩣ᩠ᩅᩈᩢ᩠ᨿ ᨲᩪᩁᩮᨯ᩠ᨿ ᨧᩦ᩵ᩉᩪ᩠ᨿ

ᨡ᩠ᩅᨶᨾᩪᨬ᩠ᨬᩏᩈᩣ ᨣᩕᩢᨧᩢ᩠ᨴᨲᩢ᩵ᨦᨾᨿᩢ ᩈᩮᩥ᩠ᨿᨶᨾᩪᨬ᩠ᨬᨨᩣ ᨡᩨ᩠ᨶᨠᩮᨯ

ᨷᩮᩖᩥᨮᩢ᩶ᩃᨣᩢ᩠ᨶ ᩈᩮᩥ᩠ᨿᨴᩮᩥ᩠ᨿᩏᨷᩖᩥᨠᩮᨯ ᨷᩖᩥᨠᩢ᩠ᨶᨡᩨ᩠ᨶᨠᩮᨯᩈᩴᩣᨠᩢ᩠ᨿᩃᨧᩮ᩶ᩣ

ᨷᨳᨾᨧᩮᩬᩈᨴᨾ᩠ᨾ ᨡᩪᨣᩁᩣᨩᩢᨧ᩶ᩣᨧᩮ᩶ᩣ ᨲᩪᨴᩁᩣᨩᩢ᩠ᨴᨶᩬᩣ ᩃᨣᩢ᩠ᨶ

ᨴᨾ᩠ᨾᨧᩢ᩠ᨠᩕᨾᩦ ᩈᩦ᩠ᩁᩣᨩᩢᨣᩕᩴ᩵ᩣᨣᩕᩪ᩠ᨾ ᨣᩕᩪᨴᩪᨲᨲᩪᩃ ᩈᨾ᩠ᨽᩣ

ᨴᩥᨻ᩠ᨻᨣᩢᨶ᩠ᨵ ᩃᩮ᩠ᨲᩉᩣ᩠ᨿᩈᩢ᩠ᨶ ᩈᨾ᩠ᨽᩣᨴᩥᨻ᩠ᨻ ᨡᩪᨣᩁᩣᨩᩢᨧ᩶ᩣᨧᩮ᩶ᩣ

ᨡᩨ᩠ᨶᩈᩮᩥ᩠ᨿᨾᩮᩥ᩠ᨠᨴᩮᩥ᩠ᨿᩏ ᨡᩨ᩠ᨶᨷᩮᩖᩥᨾᩮᩥ᩠ᨠᨮᩢ᩶ ᨷᩖᩥᨠᩢ᩠ᨶᩈᩴᩣᨠᩢ᩠ᨿ ᨿᩨᨴ᩠ᨵ

ᨧᩪ᩠ᨶᩈᩢ᩠ᨿᨾᨲ᩠ᨿ ᨧᩮᩥᨲᩪ᩶ᨶᨧᩦ᩶ᨲ ᨲᩦ᩵ᨠᩢ᩠ᨲᨷᩪᨲᨧᩮ᩶ᩣ ᨴᩕᩢ᩠ᨿ

ᨷᨳᨾᨧᩮᩬᩈᩮᩥ᩠ᨿ ᨧᩮᩬᩈᩮᩥ᩠ᨿᨴᨾ᩠ᨾᩯ᩶ᩉᩯ᩶ ᨣᩕᩣ᩠ᨿᨡᩴᨾᩮᩥᨴᩱᩉ᩶ ᨠᩢ᩠ᨶᨲᩢ᩶ ᩃᨧᩮ᩶ᩣ

ᨧ᩠ᨿᩴᨣᩕᩣᩏᨩ᩠ᨩᩣ ᨠᩯᨲ᩠ᨲᩪᨩᩣᨧᩮ᩶ᩣ ᨷᩖᩥᨿᩱᨡᩣᨷ᩠ᨿ ᨧᩮ᩠ᨲᨠᩮ᩶ᩣ

ᩱᨠᩕᩣᩃᨲ᩠ᨲᩮᩃᨠ᩠ᨡᩈᩢ᩠ᨶ ᨶᩢ᩠ᨿᩁᩮᨴ᩶ᨿᩪᨧᩮ᩶ᩣ ᨲᩮᩥ᩠ᨿᩈᩴᨡᩴᨧᩮ᩶ᩣᨲᩪᨿᨾᩣ

ᩈᩪᩁᩣᨩᩢᨣᩕᩪ᩠ᨾᩈᩩᨠ ᨲᩮ᩠ᨿᩢᨧᩮ᩶ᩣᨴᩕᩢ᩠ᨶ ᨣᩕᨲᩪᨴᨠᩕᨴᨾ᩠ᨾ ᨣᩕᩣ᩠ᨿᨡᩴᨧᩮ᩶ᩣ

ᨵᩥᨷᨲᩥᩈᩢᨴ᩠ᨵ ᨿᩪᨣᨲᩱᨾ᩵ᨧᩮ᩶ᩣ ᨡᩪᨣᨠᩕᩣᩁᩣᨩᩢᨶᩬᩣ ᨲᩪᨴ

ᨣᩕᩪᨲᩢᨠᩢ᩠ᨿᨡᩦ ᨧᩦ᩵ᨾᩦᨠᩢ᩠ᨠᩕ ᨡᩨ᩠ᨶᨠᩮᨯᨷᩮᩖᩥᨮᩢ᩶ ᨧᩮᩥᨬ

ᨲᩦ᩵ᨠᩢ᩠ᨲᨷᩪᨲᨣᩢ᩠ᨶ ᨾᩯ᩵ᨡ᩠ᩅᨠᩕᨲᩣ᩠ᨿ ᨠᩢ᩠ᨲᨷᩪᨲᨲᩪᨬ ᩉᩦ᩶ᨶᩢ᩠ᨵᩦ᩵ᨧᩮᨯ

ᩈᩦ᩠ᩁᩣᨩᩢᨴᩪᨲᨾᩣ ᩈᩴᩣᨠᩢ᩠ᨿᨲᩢ᩵ᨦᨾᨧᩮᨯ ᨧᩢ᩠ᨴᨶᨷᩕᩣᨣᩣ ᨫᩢᨣᩕᩥ᩠ᨿ

ᨶᩣᩉᩪᨲᩢᨧᩢ᩠ᨴᩕ ᩈᩴᩣᨠᩢ᩠ᨿᨾᨲ᩠ᨲ ᩉᩪᩱᨴᩕᨧᨲ᩠ᨲᨮᩢ᩶ ᨡᩣᨶᩣ

คร่าวร่ำวันอาสาฬหบูชา

อาสาฬหะ บูชามาตั๊ด

หมู่จูมหมู่วัด เฒ่าแก่ตังหลาย อยู่ไกล๋อบาย ญิงจายหนุ่มหน้อย
ปี้จั๊กกล่าวสาร รายงานคร่าวสร้อย ต๋ามแนวรอย ตี้ฮู้
ดาวฤกษ์อาสา พระจั๋นทร์เตี่ยมยู้ เสวยฤกษ์เข้า เดือนเป็ง

แปดใต้และน้อง สิบเหนือเป๋นเก๋ณฑ์ เป๋นวันเดือนเป็ง สำคัญและเจ้า
ปฐมเทศน์ธรรม ขององค์ต้านเจ้า พุทธองค์เรา และน้อง
ธรรมจักรมี สี่องค์พร่ำพร้อม ตรัสถูกต้อง สัมโพธิ์

ธิญาณล่วงรู้ โลกหล้าสงสาร สัมโพธิญาณ ขององค์ต้านเจ้า
เดือนสิบเมืองเหนือ เดือนแปดเมืองใต้ เป๋นวันสำคัญ ยิ่งนัก
เจ็ดข้อรวมกั๋น เนอก้อนตี้ฮัก ปี้จั๊กบอกเจ้า นงวัย

ปฐมทัศน์ เทศน์ธรรมแก้ไข พระสงฆ์เกิดใน วันนั้นและเจ้า
ท่านพระอัญญา โกญทัญญะเจ้า เป๋นโสดาบัน แรกเก๊า
ไตรลักษณ์ตังสาม รู้แจ้งยามเจ๊า เกิดสังฆเจ้า ตวยมา

สามองค์พร้อมแล้ว แก้วเจ้าตังสาม พระพุทธพระธรรม พระสังฆเจ้า
ถือปฏิสนธิ์ ยังครรภ์แม่เจ้า ของพระองค์เรา พุทธะ
ตรงกั๋นปอดี ตี้มีวันพระ เดือนเป็งแปดใต้ เนอนาย

ปี้จั๊กบอกน้อง แม่ดาวพระก๋าย จั๊กบอกตั๋วนาย หื้อรู้ถี่แจ้ง
สี่สามออกมา สำคัญเตี่ยมแถ้ง จั๋นทรุปราคา ข้วยครบ
ราหูกิ๋นจั๋นทร์ สำคัญมากนัก หมอโหรจากใต้ ดารา

ᨧᩣ᩠ᨿ᩠ᩃᩢᨠᩅ᩠ᨿᩱ᩶ᩈ᩠ᩅ ᨴᩢ᩠ᨴᩮᨣᩮ᩠ᨲᩢᩬᨲᩦ᩵ᨷᩣ ᩉ᩠ᨾᩬᩴᩯᨻᨡᩣᨶᩣ ᩅ᩠ᨿᩱ᩶ᨴ᩠ᨴᩦ᩶

ᩋᩢ᩠ᨠᨶᩩᨷ᩠ᨿᩣᨣᩣ ᩋᩢ᩠ᨲᨾᩣᨴ᩠ᨿᩉᩦ᩠᩶ᨿ ᩮᨩᩨ᩠ᨶᨦᩮ᩠ᨲᨦᩦ᩶ᨾᩦ ᨹ᩠ᨿᨣᩮ᩠ᨷ

ᩉᩦ᩠ᨿᨣᩮ᩠ᨲᨷᩦ᩶ᩮᨣᩮᩨ ᩉ᩠ᨾᩪᩮᩋᩬᩢ᩶ᨣ᩠ᨶᨴᩬ᩠ᨠ ᨺᩢ᩠᩵ᨿᨲ᩠ᨿᩮᨷᩥ᩠ᨦᩮᨣᩨ᩶ ᨿ᩠ᨿᨡᩪ

ᨻᩕᩋᩢ᩠ᨠᨡᩪᨣᩮ᩠ᨿᩢ ᩯᨻᩕᨷᩢ᩠ᨴᨶᩣᩉᩩ ᨷᩬᩴᩮᨧᩨ᩠᩵ᨠᨿ᩠ᨿᨡᩪ ᩯᨻᩕᩅ᩠ᨿᩋᩣᩴᨷ᩠ᨿ᩶

ᩉᩦ᩠ᨿᨣᩮ᩠ᨲᨷᩦ᩶ᩮᨣᩮᩨ ᩮᨾ᩠ᨿ᩵ᩮᨩᩨ᩠ᨶᩉᩱᩃ᩠ᨿᨴ᩠ᨿ᩶ ᩋᩢ᩠ᨲᨾᩣᨲ᩠ᨿᨲ᩠ᨿ ᩉᩦ᩠ᨿᨣᩮ᩠ᨿ᩶

ᩉ᩠ᨾᩪᩈᨲ᩠ᨷᩣᩮᩋᩣ ᨷ᩵ᩣᩱᩉ᩶ᨲ᩠ᨿ᩠ᨿᨡᨲ᩠ᨿᩣᨣ ᩋ᩵ᩣᩮᩉ᩠ᨶᨴᨿᩪ᩵ᩮᨣᩨ᩶ ᨿ᩠ᨿᨣ

ᩅᩢ᩠ᨠᨦᩦ᩶ᩉᩦ᩠᩶ᨠᨾ ᩈᩢ᩠ᨲᨷᩣᩮᨴ᩠ᨿ᩵ᩉ᩠ᩅᩣ ᩮᨲᩦ᩠ᨿᨲᩣᨲ᩠ᨿᨾᩣ ᨲᨿᩣᩣᨶᩮᨶᩦ᩵ᩮᩋᩢ᩶ᩣ

ᩮᨸᩢᩬᩅ᩠ᨿᩈᩣᩴᨣᩢ᩠ᨿ ᨡᨣᩋᩥᨣ᩠ᨶᨺ᩠ᩅᩮᩋᩢ᩶ᩣ ᨲᨲ᩠ᨿᩋᩥᨣ᩠ᨶᩮᩋᩣ ᩉᩦ᩠᩵ᩮᨧᩨ᩠ᨠ

ᩈᩢ᩠ᨲᨷᩣᨿ᩠ᩅᩣ ᨺᩢ᩠᩵ᨿᨲ᩠ᨿᩮᨧᩨ᩠ᨠᩮᨧᩨ᩠ᨠ ᩋᩣᩴᩈᩦ᩠ᨿᩮᨸᩢ᩠ᩅᩉ᩠ᩅᩣ ᨹᩣᩴᨷᨶ᩠ᨿ

ᩮᩋᩢ᩶ᩣᨣᩩᨲᩮᨸᩢ᩠ᨿᨣᩢ᩶ᩣ ᩮᨶ᩠ᨲᨷᨶ᩠ᨿᨤᩩᨡᩉ᩠ᩅᨶ ᨺᩢ᩠᩵ᨿᨲ᩠ᨿᨹᩣᩴᨷᨶ᩠ᨿ ᩃᨶᩮᨿ᩠ᨶᨶᩥ᩠ᨲᩉ᩠ᩅᩣ

ᩮᩈ᩠ᨲᨿ᩠ᨶᩮᩈ᩠ᨲᨴᨾᩦ᩠᩵ ᨴᩢ᩠ᨾᨹᩴᩮᨲᩢᩬᨲ᩠ᨿᩣ ᩈᩦ᩠ᨿᩈᩣᩈ᩠ᩅ ᨻᩕᨲᩩᨷ

ᨹᩩᩮᨡᩣᩅᩉᩪ᩵ᨡᩣᩅ ᨲ᩠ᨿᨲ᩠ᨿᩮᨸᩢ᩠ᨿᨶᩩᨡ ᨲᩩᨿ᩠ᨶᩈ᩠ᩅᨣᩮ᩠ᨴ᩠ᨿ ᩈ᩠ᨿᨣᩩ

ᨻᩕᩃᩮᨶᩮᨴ᩠ᨿᩢ ᩮᨩᩨᩉᩢ᩠ᩅᩮᨸᩢ᩠ᨿᩈᩣᨿ ᩮᨾ᩠ᨿ᩵ᨾᩦᩮᨾ᩠ᨿ᩵ᨿ ᨲ᩠ᨿᨲ᩠ᨿᩮᨸᩢ᩠ᨿᩈ᩠ᨿ᩶

ᩮᨩᩨᨶᨷᩁᩥᩉᩣ᩠ᨶ ᨡᨣᩣᨲᩦ᩠ᨿᩮᨲᩢ᩶ ᩋᩣᩴᩈᩦ᩠ᨿᨲ᩠ᨿᨴᨾᩦ᩠᩵ ᩮᩋᩢ᩶ᩣᩅ᩠ᨠ

ᩮᨲᩦ᩠ᨿᨾᩣᨣ᩠ᨲᩱᨡ ᨷᩬᩴᨣ᩠ᨲᨠ ᩈᨲᩱᨡᩉ᩠ᨾᩪᩮᩋᩢ᩶ᩣ ᩈᩢ᩠ᨲᨷᩣ

ᩈ᩠ᩅᩁᩢᨲᩦ᩶ᩣ ᨿᩪᨡᨷ᩠ᨿᩣᨧ᩠ᩅ ᨷ᩵ᩣᩱᩉ᩶ᨲ᩠ᨿᨲᩣ ᨣᨷᨿ᩠ᨿᩈᩦ᩠᩵ᩉ᩠ᩅᨣ

ᩈᩩᨡᩈᩣᨷ᩠ᨿᨲᩣ᩠ᨶ ᩉᩦ᩶ᨾᩦ᩶ᨠᩕᩣᩴᨠᩕᩢᨾ ᨺᩩᨲᩮᩋᩢ᩵ᩣᩮᨲᩢ᩠ᨿ ᩈᨲᩣ

ᨲᩪ᩶ᨶᩮᩃᩬᨿ᩠ᨿᩉ᩠ᨿ

ᩮᨸᩢ᩠ᨿᩮᨸᩢ᩠ᨿᨣᩣᩈᩣᩃᩢ᩠ᨿᨡ᩠ᨿ ᨻᩕᩁᩢ᩠ᨲᨾ᩠ᨾᩣ ᨩᩦ᩠ᨲᨶᨾᩮᨷ᩠ᩅ

ᩅ᩠ᨿᨣᩣᨲ᩠ᨿᩦ ᨴᩦ᩶ ᩒ ᨲᩢᨲᨲᩅᩣᨣᩪ ᨧ.ᩈ. ᨻᩫᩦ

(ᩅ᩠ᨿᨣᩣᩈᩣᩁᨸᩪᨣᩣ)

ศาสตร์ทายไว้แล้ว น้องแก้วปี้จ๋า หมอโหรดารา ทายไว้ดั่งอี้
จั๋นทรุปราคา จั๊กมาครบหนี้ เดือนเป็งนี้มี เตี่ยงตั๊ด
หนึ่งปันปี๋เนอ หมู่เจ้านอนวัด จ้วยกั๋นเบิ่งเง้อ กอยดู
พระจั๋นทร์ดวงน้อย โดนบังราหู บ่เจื้อกอยดู โหรทายว่าอั้น
หนึ่งปันปี๋เนอ แม่เดือนไหลดั้น จั๊กมาป๊บปัน หนึ่งครั้ง
หมู่ศรัทธาเฮา อย่าได้พลาดพลั้ง จ่าแหงนผ่อเง้อ คอยนา
วันนี้คนนัก ศรัทธาแน่นหนา เปิ้นปาก๋นมา พรรษาเริ่มเข้า
เป๋นวันสำคัญ ขององค์ต้านเจ้า พุทธองค์เรา หน่อเนื้อ
ศรัทธาตังหลาย จ้วยกั๋นเอื้อเฟื้อ จำศีลแปดห้า ทำบุญ
เจ้าคุณเป๋นเก๊า แรงบุญอุดหนุน จ๊วยกั๋นทำบุญ เวียนเทียนทั่วหน้า
แสงเทียนแสงธรรม น้อมนำแก้วกล้า สืบศาสนา พระพุทธ
นุ่งขาวห่มขาว ตวยกั๋นเป๋นชุด ตามเทียนส่องแจ้ง สวยงาม
พระเณรเถรน้อย เดินหน้าเป๋นสาย แม่ชีแม่นาย ตวยกั๋นเป๋นเส้น
เดินรอบวิหาร ดูงามตื่นเต้น จำศีลฟังธรรม เข้าวัด
เกิดมาชาติใด บ่อัตคัด สุขใจ๋หมู่เจ้า ศรัทธา
สวรรค์จั๊นฟ้า ยอดปรารถนา อย่าได้ป๊บปา อบายสี่ห้อง
สุขสามประการ หื้อมีพร่ำพร้อม ตุ๊กเผ่าตุ๊กผู้ ศรัทธา
ก่อนแล่นายเฮย

แต่งและเรียบเรียงโดย พ่อหนานติ๊บ ใจมณี
วันอาทิตย์ที่ ๑๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๓
(วันอาสาฬหบูชา)

รายนามผู้มีจิตศรัทธาบริจาคปัจจัยเพื่อพิมพ์หนังสือ
ตำนานพระทักขิณโมลีธาตุ และประวัติหลวงพ่อเพชร

พระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณ ดร.พระราชพรหมาจารย์ (พระอาจารย์ทอง สิริมงคโล)	๒,๒๐๐ บาท
คุณแม่ปราณี ประดิษฐสุวรรณ และลูกหลาน	๖,๐๐๐ บาท
ครอบครัวอติวรมันต์ – พงษ์สกุล – เย็นยิ่ง พนักงานบริษัทร็อกเวิร์ธ จำกัด (มหาชน)	๕,๕๐๐ บาท
แม่ชีฐานวรี วิลัยกรวด ทำบุญให้คุณแม่จำเนียร มณีศรี และครอบครัว	๕,๐๐๐ บาท
คุณแม่มานี สมรัตน์ธนัญชัย และครอบครัว ประกอบด้วย คุณธวัช สมรัตน์ธนัญชัย คุณภัสรา ดีรัศมี คุณธนากร สมรัตน์ธนัญชัย	๕,๐๐๐ บาท
คุณภัสรา ดีรัศมี พร้อมครอบครัว	๓,๐๐๐ บาท
คุณวิเทศ – ยุพา ดร.กนกวรรณ คุณบัณฑิต ดร.อุมาพร คุณนพพร คุณเจษฎา – อุมาพร } ว่องวัฒนะสิน	๓,๐๐๐ บาท
ครอบครัวเกษมวรพงศ์กุล	๒,๐๐๐ บาท
คุณพรทิพย์ คุณดุษฎี โรจตระการ	๒,๐๐๐ บาท
คุณอาทิตย์ – วิภา – วิทิตย์ – วิทวัส วิมูลชาติ	๒,๐๐๐ บาท
คุณแม่สมศรี คีราวัฒน์ พร้อมครอบครัว (ร้านเฮงจั้ว) อ.แม่สาย	๒,๐๐๐ บาท
คุณกัญญารัตน์ คุณทองคำ คุณเจือ บัวสะอาด	๑,๕๐๐ บาท
คุณศรีเพ็ญ โอทกานนท์	๑,๐๐๐ บาท
คุณปิยะวรรณ คุณเล็ก ผูกเสมา (บางคล้า)	๑,๐๐๐ บาท
คุณปัญญา คุณอนุรัตน์ เด็กชายภูมิ เด็กชายเบศร์ พิรกุลวานิช	๑,๐๐๐ บาท
คุณสรวิทย์ เทพสถิตย์ศิลป์ และครอบครัว	๑,๐๐๐ บาท
ครอบครัวง่านวิสุทธิพันธ์	๑,๐๐๐ บาท
คุณเสนีย์ คุณวรรณี ไชยมนัส	๑,๐๐๐ บาท
ครอบครัวสุขจีระเดช	๑,๐๐๐ บาท
คุณแม่จันทร์ฟอง พงษธรอมร (โรงแรมไททอง) อ.แม่สาย	๑,๐๐๐ บาท
คุณแม่ศรีนวล มณีวรรณ พร้อมครอบครัว	๑,๐๐๐ บาท
ครอบครัวพลอยเกษมสุข คุณจิม คุณจันทนา คุณสุกัญญา คุณกาญจนา คุณพิชญ์พงษ์ คุณทวนทอง } พลอยเกษมสุข	๙๐๐ บาท
แม่ชีจงรักษ์ ไชชนันทน์	๙๐๐ บาท

แม่ชีวชิรญาณี ผาณี ทิพกนก พร้อมบุตรธิดา – หลาน ๆ และญาติ	๕๐๐ บาท
คุณมาลีรัตน์ ปรีดานนท์ และครอบครัว	๕๐๐ บาท
คุณมายุรี จันทรากุลศิริ และครอบครัว	๕๐๐ บาท
คุณประสงค์ เลิศวุฒิรงค์ และครอบครัว	๕๐๐ บาท
คุณอนงค์ ชำนาญโลหะวานิช และคุณเกษม พฤษไพบูลย์	๕๐๐ บาท
คุณพงศ์ภัทร – คุณภาวิลาส พงศ์ไพโรจน์ คุณรัศมี เกตุวัฒนเวสน์ คุณศักดิ์ชัย ไกรโกศล	๕๐๐ บาท
คุณเยาวภา – ธนินทร์ – นีนาถ สังขะศิลปิน	๕๐๐ บาท
คุณถนอมศรี – วัลลภ สุโขบล	๕๐๐ บาท
คุณอนงค์ วิจิตรวิกรม	๕๐๐ บาท
พนักงานรายการวิทยุ ออล์สไตล์มิวสิค แอนด์ มีเดียกรุ๊ป สถานีวิทยุเสียงสามยอด เชียงใหม่ สถานีวิทยุ อ.ส.ม.ท. ลำพูน และสถานีวิทยุ รส. ๓ ลำพูน	๕๐๐ บาท
คุณภัทราภรณ์ ไทรทอง และคุณเทิดภูมิ แซ่ซื้อ และบุตรธิดา	๕๐๐ บาท
คุณสมเกียรติ คุณกุลภรณ์ ธิติภานนท์	๕๐๐ บาท
คุณอรุณี ลาภประเสริฐกุล และครอบครัว	๕๐๐ บาท
คุณสุพจน์ คุณวรรณภา กิตตินาคบัญชา และลูก ๆ	๕๐๐ บาท
คุณประสิทธิ์ คุณธัชชนัญ วีระเดชพิพัฒน์	๕๐๐ บาท
คุณวีระ คุณสมใจ ธิติภานนท์	๕๐๐ บาท
คุณอนันต์ คุณณัฐภา ไชยมนัส	๕๐๐ บาท
เด็กหญิงอรวรรยา เด็กชายศรัณยู ไชยมนัส เด็กชายพีรพัฒน์ ธิติภานนท์	๕๐๐ บาท
คุณลักษณ์พร เส็งศิริ	๕๐๐ บาท
คุณแม่บุญมี ชัยมณี พร้อมครอบครัว	๕๐๐ บาท
คุณแม่โก้หย่ง สุรังสุริยกุล	๕๐๐ บาท
คุณสมศรี ชัยสุริยเทพกุล และครอบครัว	๕๐๐ บาท
คุณศรีจันทร์ ปูรานิธี และครอบครัว	๕๐๐ บาท
พระสมุห์เพชร วชิรญาโน	๕๐๐ บาท
คุณพรรณทิพร สมรรคเสวี	๕๐๐ บาท
แม่ชีเกษศิริ ศรีเบญจรัตน์ แม่ชีสาริศา พละปัญญา คุณเกษร ภูสีไม้ คุณปริญญาพร แสนใจบาล	๔๐๐ บาท

ร้านฮะหลี (ครอบครัวพุทธิเจริญลาภ)	๔๐๐ บาท
คุณโสภิณ ตันอนุกูล ทำบุญให้ น.ส.วัลยา โกศลสุระสนีย์	๓๐๐ บาท
คุณจินตนา สมประเสริฐ	๓๐๐ บาท
คุณอ้อย คุณอู๊ด คุณเอ๋ มณีเสถียร	๓๐๐ บาท
คุณฮงจุ้ย แซ่โค้ว - คุณบิ ชัยเรืองพร และครอบครัว	๓๐๐ บาท
พนักงานธนาคารกรุงเทพ สาขาจอมทอง	๓๐๐ บาท
หจก. ภาณุศักดิ์ขนส่ง	๒๕๐ บาท
คุณทวีชัย ตรีธารทิพย์	๒๕๐ บาท
คุณกรรณิการ์ คุณกมลวรรณ คุณคณิศสรา คุณสุกัญญา และคุณศุภร์จิต	๒๐๐ บาท
คุณศักดิ์ศรี ไข่แก้วนวรัฐ และติ๊ก	๒๐๐ บาท
คุณนิตยา พรนราดล	๒๐๐ บาท
คุณกนกพร สันทนานุการ และคุณอัจฉรา ธีระประทีป	๒๐๐ บาท
คุณวิไล ไชยมนัส	๒๐๐ บาท
คุณซิงเกียว แซ่โง้ว	๒๐๐ บาท
คุณปราณี บุญมีทวีทรัพย์	๒๐๐ บาท
คุณสุมณฑา วสัมภินพงค์	๒๐๐ บาท
คุณศักดิ์ชัย รัตนกรรภิรมย์	๒๐๐ บาท
คุณจิราพร รัตนกรรภิรมย์	๒๐๐ บาท
คุณกาญจนา พรนราดล	๑๕๐ บาท
คุณนิธิดา รัชตารมณ์	๑๕๐ บาท
คุณจำลอง เจริญงาม	๑๕๐ บาท
คุณสมนึก รัชตารมณ์	๑๕๐ บาท
หนังสือพิมพ์ตลาดแรงงาน	๑๕๐ บาท
คณะศรัทธารวม	๑๓๐ บาท
ร้านสุเทพ ๑	๑๒๐ บาท
คุณแม่อำไพพันธ์ อาทินันทน์	๑๐๐ บาท
คุณวรณัน อาทินันทน์	๑๐๐ บาท
คุณวันดี อาทินันทน์	๑๐๐ บาท
คุณแม่พรสุข จรัสกำจรกุล	๑๐๐ บาท
คุณธนพร อนันต์สรรักษ์	๑๐๐ บาท

คุณบุปผา รัฐการโกวิบูลย์ ๑๐๐ บาท
คุณเศวต – ดลฤดี กำปั่นทอง ๑๐๐ บาท
คุณพนาไพร โตถาวรยืนยง ๑๐๐ บาท
ร้านประมวลภัณฑ์ ๑๐๐ บาท
แม่ชีศรีนวล พันจิรา ๑๐๐ บาท
คุณสุภาวดี คุณสุชา และคุณชาติรส อักษรพันธ์ ๑๐๐ บาท
คุณสายชล และคุณอุรชา กาญจนวิทย์ ๑๐๐ บาท
คุณวาณี และคุณไพศาล ไพสิฏฐานันท์ ๑๐๐ บาท
คุณชัชชัย ตั้งปริมณฑล ๑๐๐ บาท
คุณสุนันทา เนติโพธิ์ ๑๐๐ บาท
คุณสิงขร เทพยสุวรรณ ๑๐๐ บาท
คุณศศพินทุ์ เปรมสาย และคุณมหินทร ทองสุขมาก ๑๐๐ บาท
คุณวิไลรัตน์ วงศ์จริยกุล ๑๐๐ บาท
คุณวัชรพล กาญจนกันธร ๑๐๐ บาท
คุณพิรลดา ประยุกต์วงศ์ ๑๐๐ บาท
คุณชลลดา วรรณเจริญ ๑๐๐ บาท
พระทรงยศ กิตติโก ๑๐๐ บาท
คุณประกิต พรนราดล ๑๐๐ บาท
คุณนงลักษณ์ นาคน้อย ๑๐๐ บาท
คุณคมสัน ง่านวิสุทธิพันธ์ ๑๐๐ บาท
คุณอภิรักษ์ หงษ์ทอง และครอบครัว ๑๐๐ บาท
คุณปริศนา กิจทวี ๑๐๐ บาท
คุณนพรัตน์ ง่านวิสุทธิพันธ์ ๑๐๐ บาท
เด็กชายชลัท วีระเดชพิพัฒน์ ๑๐๐ บาท
เด็กชายมนัสวี วีระเดชพิพัฒน์ ๑๐๐ บาท
คุณยุพิน สันตินิภานนท์ และครอบครัว ๑๐๐ บาท
คุณสมศักดิ์ คุณหงอ ตุลาธิมุตติ ๑๐๐ บาท
คุณสุวรรณ ศรีบุญทรง ๑๐๐ บาท
คุณวนิดา ศรีบุญทรง ๑๐๐ บาท
คุณศศวรรณ ศรีบุญทรง ๑๐๐ บาท

คุณกฤตนันท์ ศรีบุญทรง	๑๐๐ บาท
คุณเกียว แซ่ฟู่	๑๐๐ บาท
คุณคำ แนวประเสริฐ	๑๐๐ บาท
คุณผึ้ง โรจน์จรุง	๑๐๐ บาท
คุณปัญญา - คุณประจวบ พะวงเจริญ	๑๐๐ บาท
คุณอารมณ์ โคตรหา	๑๐๐ บาท
คุณปรารมย์ โคตรหา	๑๐๐ บาท
คุณปริญญา มณีเสถียร	๑๐๐ บาท
คุณจินดา มณีเสถียร	๑๐๐ บาท
คุณมนชยา ไชยมนัส และครอบครัว	๑๐๐ บาท
คุณมานพ - คุณสมพัชร งามเสงี่ยม	๔,๐๐๐บาท
คุณแม่สมศรี วังทองคำ	๕,๕๐๐บาท
คุณพิจารณ์ คุณวรากร วิริยะพันธุ์ และลูกๆ	๕,๐๐๐บาท
คุณสุรวีร์ รุ่งเรือง	๒,๐๐๐บาท
คุณไสววงศ์ สุขศรี	๒,๐๐๐บาท
คุณสมพงษ์ เมฆวิบูลย์	๒,๐๐๐บาท
คุณวรนันท์ คุณปรีชา ผ่องเจริญกุล และครอบครัว	๑,๐๐๐บาท
คุณสุเทพ คุณจิรารัตน์ เด็กหญิงน้ำฝน เด็กชายฉัตรชัย สัมมาเทศน์	๑,๐๐๐บาท
คุณสุนันทา บุษราคัมวดี	๑,๐๐๐บาท
คุณไพบูลย์ คุณนงเยาว์ คุณธนพัฒน์ ช่วยสงคราม	๑,๐๐๐บาท
พระสันติ ถาวโร	๑,๐๐๐บาท
คุณจอห์น คุณกนกวรรณ คาเดท	๑,๐๐๐บาท
Mr. Jochem Augtegaal	๑,๐๐๐บาท
คุณศิริพร ตันติยาภรณ์เจริญ คุณวิมล บุษราคัมตระกูลและครอบครัว- คุณตรงใจ คุณอ่อนนุช คุณอาภรณ์ คุณธนเดช คุณพรชัย อิสราพานิชย์ }	๑,๐๐๐บาท
คุณสมพงษ์ ช่วยสงคราม และครอบครัว	๕๐๐ บาท
พระป. ปญฺญาวโร	๕๐๐ บาท
ร้านจอมทองฟาร์มาซี และมินิมาร์ท	๕๐๐ บาท
Mr. Marin Paulic	๕๐๐ บาท
แม่ชีอุบล สงวนราชทรัพย์	๕๐๐ บาท
คุณอรพิณ เลิศสัตยาทร	๓๐๐ บาท
แม่ชีเกษศิริ ศรีเบญจรัตน์ แม่ชีศรีนวล พันธุ์จิรา	๒๐๐ บาท
ผศ.มยุรี ภูงามทอง รศ.ทิพาพันธ์ สังฆะพงษ์	๒๐๐ บาท
คุณอัมพรพันธุ์ เย็นบำรุง	๑๐๐ บาท
คุณณัฐรยาน์ คุณพิริยพงษ์ วิศิษฏ์ฐากูร	๑๐๐ บาท

ขอให้ทุกดวงวิญญาณของพ่อ แม่ พี่ น้อง ปู่ ตา ย่า ยาย ลุง ป้า น้า อา สามี ภรรยา ญาติสนิทมิตรสหาย และครูบาอาจารย์ ที่ได้ล่วงลับไปแล้ว ของผู้ที่ได้มีจิตศรัทธาบริจาคในการพิมพ์หนังสือตามรายนามที่ปรากฏในท้ายเล่มของหนังสือนี้ ได้มาอนุโมทนามหากุศลที่ปวงญาติทั้งหลายของท่านได้ตั้งใจทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้ท่านด้วยความกตัญญู กตเวทิตา ด้วยความเคารพ ด้วยความรักเป็นอย่างยิ่ง

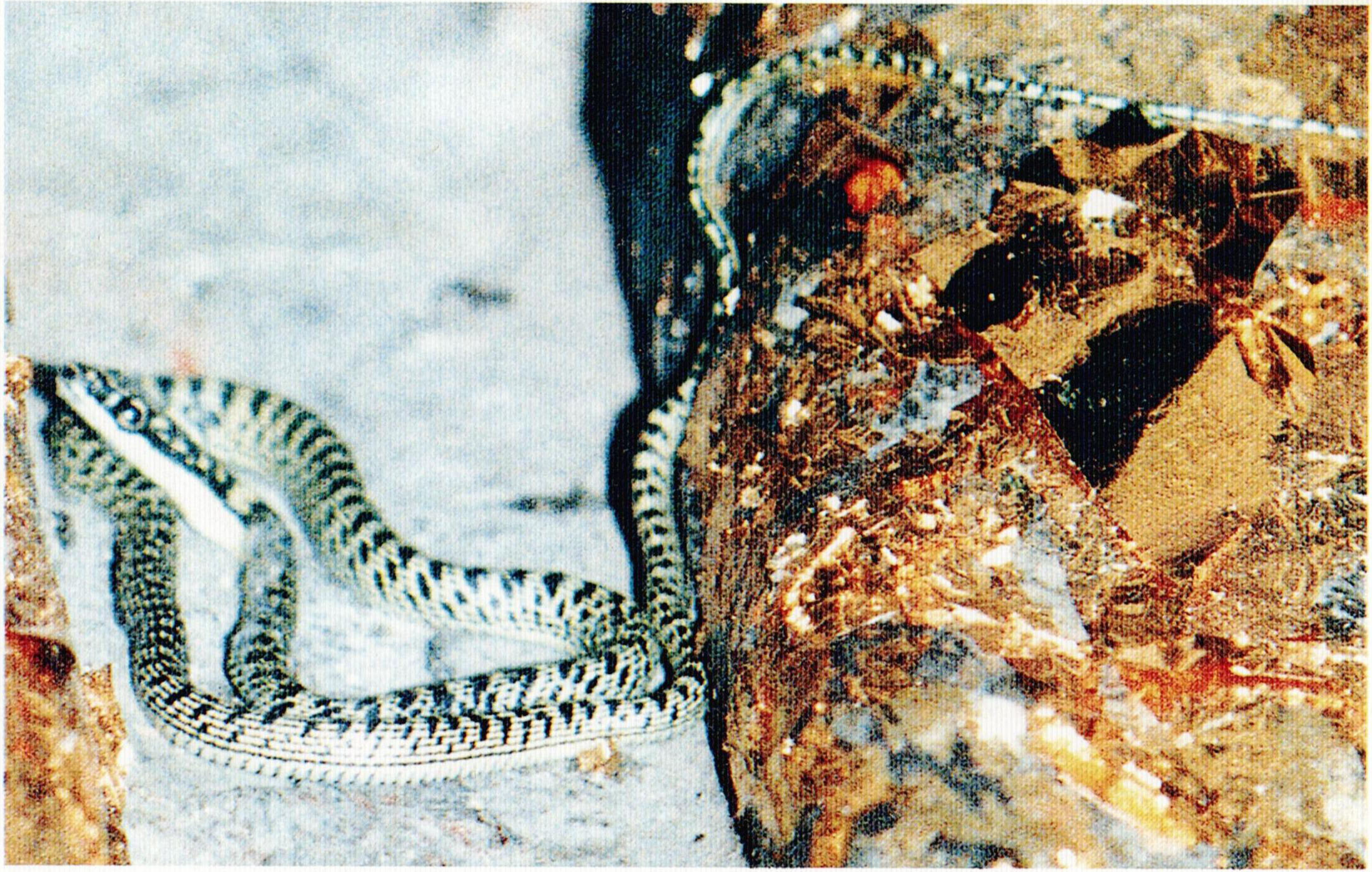
รายนามผู้มีจิตศรัทธาบริจาคปัจจัยเพื่อพิมพ์หนังสือ ตำนานพระทักขิณโทลีธาตุ และประวัติหลวงพ่อเพชร ครั้งที่ ๒

พิมพ์ครั้งที่ ๑ จำนวน ๒,๐๐๐ เล่ม วันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๔๓
พิมพ์ครั้งที่ ๒ จำนวน ๑,๐๐๐ เล่ม วันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๔๕

ค่าใช้จ่ายในการพิมพ์หนังสือตำนานพระทักขิณโมลีธาตุ และประวัติหลวงพ่อเพชร ครั้งที่ ๒ ได้มาจากการให้บูชาหนังสือเล่มนี้ ณ พระวิหารวัดพระธาตุศรีจอมทองวรวิหาร จำนวน ๓๗,๓๔๐ บาท รวมทั้งผู้มีจิตศรัทธาบริจาคดังต่อไปนี้

๑. สามเณรีจันทสิริ ช่วยสงครามและลูกหลาน	๙,๕๐๐ บาท
๒. รองศาสตราจารย์ติสรณี มีสมศัพย์	๖,๖๖๐ บาท
๓. คุณมานพ งามเสงี่ยม	๒,๐๐๐ บาท
๔. คุณเลิศศักดิ์ - อนงค์ วิจิตรวิกรม พร้อมครอบครัว บุตร หลาน	๕๐๐ บาท

พญานาคที่เฝ้าดูแลรักษาพระบรมธาตุเจ้าศรีจอมทอง จำแลงย่อส่วนออกมาอนุโมทนามหากุศลในงานกฐินพระราชทาน ณ พระวิหารวัดพระธาตุศรีจอมทองวรวิหาร อำเภอจอมทอง จังหวัดเชียงใหม่ เมื่อวันที่ ๑๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๑ เวลา ๑๗.๐๐ น.

ดพระธาตุศรีจอมทองวรวิหาร
บ้านหลวง
จังหวัดเชียงใหม่
20 เมษายน - 20 พฤษภาคม 2543
เป็นเจ้าภาพถวายภัตตาหาร-น้ำปานะ (พระ 40 รูป)